

Nếu Em Là Truyền Thuyết Của Anh

Contents

Nếu Em Là Truyền Thuyết Của Anh	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	16
3. Chương 3	28
4. Chương 4	44
5. Chương 5	53
6. Chương 6	69
7. Chương 7	84
8. Chương 8	96
9. Chương 9	109
10. Chương 10	121
11. Chương 11	126
12. Chương 12: Tấm Vẽ Màng Con Số Tình Yêu	141

Nếu Em Là Truyền Thuyết Của Anh

Giới thiệu

Rồi một ngày, anh sẽ hiểu ra, xe buýt 5 phút một chuyến, tàu điện ngầm chín phút một chuyến, tình yêu

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/neu-em-la-truyen-thuyet-cua-anh>

1. Chương 1

Rồi một ngày, anh sẽ hiểu ra, xe buýt 5 phút một chuyến, tàu điện ngầm chín phút một chuyến, tình yêu của đôi ta cả cuộc đời chỉ vãn vẹn một cơ hội.

Chỉ trách đôi ta yêu nhau quá mãnh liệt, quá đậm sauu, để khi tỉnh giấc mộng em cần cỗi, cô đơn, vẫy tay chào từ biệt mà chẳng thể nào tìm lại ánh mắt thân quen thuở nào.....

Bản nhạc chuông “Người lạ quen thuộc nhất” ngân vang khiến Đinh Thần nằm trên giường phải giật nảy người, giọng ca Tiêu Á Hiên cao vút vang vọng giữa gian phòng tĩnh lặng, yên ắng.

Do công việc, cô thường xuyên nhận được những cú điện thoại vào lúc nửa đêm của những nhà cung ứng từ nước ngoài gọi đến, nên xưa nay cô không bao giờ tắt máy, đúng lúc cô chạm tay vào chiếc điện thoại đặt ngay đầu giường trong cơn ngái ngủ thì màn hình hiển thị dãy số quen thuộc.

Giữa cơn mộng mị nửa tỉnh nửa mê, cô giật mình lắng nghe hết một lượt bản nhạc chuông, mãi tận khi bản nhạc vang lên lần nữa kiên quyết không ngại nghỉ thì cô mới kịp ấn nút nhận điện thoại.

Đinh Thần chưa kịp lên tiếng thì đối phương đã cất lời trước : “Chào chị, đây là quán bar Loạn thế giai nhân, tôi là nhân viên tiếp tân của quán, hiện một vị khách đã uống say tại bar của chúng tôi, điện thoại của anh ấy hiển thị đây là dãy số điện thoại nhà của anh ấy, xin hỏi, chị có thể đến đây đón anh ấy về không ạ?”

Cơn ngái ngủ của Đinh Thần thoáng chốc bay biến, cô đưa tay quệt mặt ngồi bật dậy: “Cám ơn anh, tôi sẽ đến ngay!”.

Bước ra khỏi cửa, cô đưa mắt nhìn đồng hồ treo tường trong phòng khách, lúc này kim giờ chỉ đúng 4 giờ sáng.

Đinh Thần để xe trong bãi đậu, cô chặt vật cho xe dừng cạnh chiếc Audi TT màu vàng. Sắc vàng lóa mắt của chiếc xe hoàn toàn đối lập với màu xe ảm đạm tăm tối của cô, đảo mắt nhìn biển số xe, cô rầu rĩ cất tiếng thở dài.

Khoảng thời gian náo nhiệt của bar Loạn thế giai nhân đã trôi qua từ lâu, lúc này giữa không gian đại sảnh rộng lớn tiếng nhạc dịu nhẹ vang lên, vài vị khách nhâm nhi ly rượu trong yên lặng, thì thoảng tản gẫu đôi ba câu cùng nhau.

Đinh Thần trông thấy nhân viên phục vụ đi tới trước mặt mình liền vội vàng tiến đến trước : “Tôi chính là người nhận được cú điện thoại của các anh liền vội vàng đến đây, xin hỏi vị khách đang uống say đó hiện đang ở đâu?”

Chàng nhân viên phục vụ quan sát cô rồi nói : “Mời cô đi theo tôi!”

Nhân viên phục vụ dẫn Đinh Thần bước vào gian phòng tầng hai, mùi rượu nồng nặc xộc thẳng vào mặt cô, tiếng nhạc tắt ngúm từ lâu, chiếc đèn tròn nhiều màu sắc phản chiếu những tia sáng sặc sỡ khắp gian phòng.

Người đàn ông với vóc dáng cân đối trong chiếc sơ mi đen tuyền đang nằm trên chiếc ghế sofa dài, đôi chân thon dài đặt song song trên mặt đất, trên chiếc bàn thủy tinh trong suốt là chén đĩa bữa bộn ngốn ngang. Đinh Thần đảo mắt, phía góc bàn ít nhất phải đến ba, bốn bình rượu rỗng không.

Cô bước lại gần đưa tay vỗ vào mặt người đàn ông đó, gọi khẽ : “Bùi Tử Mặc, anh tỉnh lại đi!”

Người đàn ông mở choàng đôi mắt, đưa mắt nhìn cô : “Em đến rồi à?”

“Phải.” Đinh Thần gật đầu, toan kéo anh đứng dậy.

“Xin lỗi, anh này vẫn chưa thanh toán tiền, cô có thể...”. Nhân viên phục vụ lấp bắp nói, chẳng để mình vuột mất thời gian dúm tờ hóa đơn vào tay Đinh Thần .

2260.30, Đinh Thần nhìn tờ hóa đơn, cô toan rút ví trong túi áo gió ra thì Bùi Tử Mặc nằm trên sofa đột nhiên đứng phắt dậy, lèm bèm : “Tôi trả, tôi trả, để tôi thanh toán, không ai được phép dành với tôi” , một tau sờ soạng lần ò khắp người.

Đinh Thần thấy chiếc ví da Hermes của Bùi Tử Mặc nằm lơ lửng một góc trên bàn, cô mở ra thì phát hiện chiếc ví đã rỗng tuếch. Cô rút thẻ tín dụng từ ví của mình đưa cho nhân viên phục vụ : “Phiền anh thanh toán giúp tôi”.

Đỡ Bùi Tử Mặc lên xe là nhân viên phục vụ quán bar với thể lực dồi dào cùng thao tác thuần thục. Đinh Thần với dáng hình thon thả, mảnh mai rất nổi bật suốt khi chọn lựa anh ta nhận nhiệm vụ khuân vác

một người có sức vóc như Bùi Tử Mặc. Đặt Bùi Tử Mặc yên vị vào trong xe nhưng chẳng hề nghĩ đến việc đến nhà, cô sẽ phải xử trí ra sao.

Đinh Thần lúi xệch xệch Bùi Tử Mặc xuống xe, dụng anh đứng vào thang máy trong sự chật vật, bác bảo vệ trông thấy bèn tiến đến giúp cô đỡ Bùi Tử Mặc: “Anh Bùi hôm nay lại uống say à?”

“Vâng.” Đinh Thần bình thản trả lời.

“Cô thật là tốt với anh Bùi, mỗi lần anh ấy say, cô đều đích thân đưa anh ấy về.”

Đinh Thần mỉm cười đỡ Bùi Tử Mặc tựa người vào tường, bảo vệ giúp cô ấn nút thang máy lên tầng 16.

“Tạm biệt!”

“Cảm ơn!”

Đặt Bùi Tử Mặc lên giường, thay giúp anh bộ đồ ngủ sạch sẽ thơm mát, Đinh Thần mệt đến lị người.

Thời gian từ từ nhích sang 6 giờ, nhìn Bùi Tử Mặc vẫn đang ngủ say, cô nhẹ nhàng nhón bước khép hờ cánh cửa.

Cô mở toang cánh cửa sổ ban công, luồng hơi lạnh buổi sớm mai phả vào mặt, khẽ rùng mình, Đinh Thần hít tụt cho mình một ly nước lọc, thông thả uống từng ngụm, cảm nhận luồng hơi lạnh buốt như băng từ cổ họng len lõi sâu tận con tim cô.

Chẳng rõ cô ngồi bên cửa sổ ban công bao lâu, ánh dương vàng cam lộ ra phía đằng Đông, Đinh Thần hít một hơi thật sâu để luồng khí trong lành mát lạnh căng tràn trong lồng ngực. Một ngày ới vô vị đầy bận rộn lại bắt đầu.

Xoay người, cô trông thấy Bùi Tử Mặc đã thức giấc, anh đứng beeb cánh cửa nhìn cô.

“ Tỉnh rồi à?” Cô nghiêng người lướt ngang qua anh, bước vào nhà vệ sinh.

Bùi Tử Mặc theo sau cô, ngoác miệng ngáp, anh hỏi : “Tối qua, em đến đón anh à?”

Đinh Thần ngậm bọt kem đánh răng trong miệng, ậm ừ trả lời anh.

“Vậy em có thấy tiền trong ví của anh không?”

Đinh Thần nhổ hết bọt kem đánh răng trong miệng, súc miệng, cô cất tiếng trả lời : “Nhân viên phục vụ lấy để thanh toán, lúc em đến nơi thì đã thanh toán xong rồi!”

Anh ậm ừ trả lời, gương mặt anh tuần ánh lên ánh nhìn hoài nghi khó hiểu.

Đinh Thần lau khước môi, tay chỉ ra ngoài phòng : “Em đã chuẩn bị xong bữa sáng, lát nữa anh nhớ ăn nhé, quần áo em đã giặt, treo ở trong phòng”.

“Em chuẩn bị đi ư?” Bùi Tử Mặc nhìn cô bước vào phòng thay quần áo, anh theo cô vào rồi cởi áo ngay trước mặt cô

Đinh Thần nhìn anh cởi áo ngủ, đầu cô tạm dừng suy nghĩ trong giây lát.

Bùi Tử Mặc giữ gìn vóc dáng khá chu đáo, thân hình anh cao lớn cân đối, bắp thịt rắn rỏi, làn da trơn nhẵn, ánh lên sáng bóng khỏe khoắn. Đinh Thần đỏ mặt, cô ngại ngùng quay lưng lại với anh, cởi chiếc áo T- shirt rộng thùng thình trên người.

“Vợ chồng với nhau, còn mắc cỡ gì chứ?”. Bùi Tử Mặc ôm chầm lấy Đinh Thần,

Con tim Đinh Thần quấy đập mãnh liệt, cô gắng sức kiềm chế nhịp đập điên cuồng của con tim mình trong lồng ngực, ngoài mặt cô vẫn tỏ vẻ bình thản : “Buông em ra!”

Bùi Tử Mặc cười mĩa mai buông cô ra, khoác lên mình chiếc áo sơ mi, anh cài từng chiếc cúc. Đinh Thần thở dài, cô đưa tay cài chiếc cúc cuối trên áo của anh, kéo lấy hai chiếc cà vạt, một chiếc xanh và một chiếc đen gờ lên ngay trước chiếc áo sơ mi của anh rồi chọn ra chiếc cà vạt hoa văn trắng điểm trên nền xanh nhạt, thuần thực thắt vào cổ áo cho anh.

Sau lưng hai người là chiếc gương to, chiếc váy Đinh Thần chỉ mới mặc phân nửa, phía dưới lớp vải da cừu đen tuyền là đôi chân thanh mảnh thon dài, phần váy phía trên Đinh Thần vẫn chưa kịp mặc xong, chiếc áo sơ mi lụa xanh nhạt dán chặt trên làn da trắng ngần của cô.

Cô cúi đầu, từng lọn tóc xoắn nhẹ bung ra khỏi dây buộc tóc, tinh nghịch nhảy nhót sau mang tai.

Bùi Tử Mặc ghen cứng cổ họng, anh ôm chặt lấy cô, đặt nụ hôn lên cần cổ mềm mại của cô. Đinh Thần kinh ngạc nhảy dựng lên, cô vội đẩy anh ra nhưng càng bị anh ôm chặt lấy, sống lưng cô tựa vào chiếc gương ngay phía sau.

Nụ hôn Bùi Tử Mặc hết sức cuồng nhiệt, môi anh dần dần di chuyển đến môi cô, mơn trớn ghì siết lấy cô. Đinh Thần cảm nhận gương mặt mình càng lúc càng nóng ran, đầu óc cô lúc này sục sôi ùng ục như nồi nước sôi, sống lưng lạnh buốt thấu xương, trước thử thách giữa cơn lạnh giá như băng cùng cơn nóng như lửa đốt, đến phút cuối cùng cô cũng tìm được lý trí, cô ra sức đẩy Bùi Tử Mặc ra: “Đừng phá nữa, em sắp trễ giờ làm rồi!”.

Cô vội vàng sửa soạn lại chiếc sơ mi bị Bùi Tử Mặc giật tung ra, nhẹ nhàng vuốt nếp nhăn, Đinh Thần đỏ mặt lúng túng khoác áo ngoài, vớ lấy chiếc túi da, lĩnh ngay ra ngoài.

Bùi Tử Mặc mỉm cười, nhìn Đinh Thần vừa hoảng hốt lo sợ vừa vờ giữ vẻ bình tĩnh, cánh cửa đóng chặt đánh sầm sau lưng thịch nụ cười nơi khóe môi anh thoáng chốc vụt tắt. Anh ung dung bình thản mặc quần áo chỉnh tề rồi rời khỏi nhà.

Đinh Thần lái chiếc Honda cũ kỹ, như thường lệ cô đến công ty trước nửa giờ đồng hồ.

Lái xe tiến vào bãi đậu xe, cô ngơ ngác nhào người nằm trên vô lăng, lơ đãng đưa mắt nhìn trân trân chuối móc khóa thủy tinh gắn trên chìa khóa xe.

Vừa rồi cô hấp tấp vội vã chạy khỏi nhà nên đã bỏ quên áo khoác măng tô lông cừu trên giá treo. Động cơ xe vừa dừng lại thì luồng khí lạnh buốt đã nhanh chóng lan tỏa khắp mọi nơi, từng luồng hơi lạnh ngấm vào da thịt cô.

Nhớ đến cử chỉ khác thường của Bùi Tử Mặc sáng nay khuôn mặt cô nóng ran,. Năm đầu tiên hai người kết hôn, thái độ của anh đối với cô hết lạnh nhạt lại chuyển sang nhã nhặn, xưa nay anh chưa bao giờ có những cử chỉ nồng nhiệt như sáng nay, càng chẳng hề có vòng tay siết chặt cùng nụ hôn thô bạo, nhiệt tình như vừa rồi.

Hơn một năm gần đây, Bùi Tử Mặc thay đổi khá nhiều, anh âu yếm chòe ghẹo cô nhiều hơn. Trước kia, anh thường nhe nhả, giữ lễ với cô thì dường như giờ đây anh rất thích trông thấy bộ dạng ngượng ngập, e thẹn của cô.

Cô không rõ nguyên nhân xét cho cùng là vì điều gì, cô chỉ biết rằng mối quan hệ giữa cô và Bùi Tử Mặc đã có sự thay đổi nho nhỏ.

Tiếng nhạc vang lên khiến Đinh Thần đang chìm trong suy tư khẽ giật mình, mãi tận khi cô kịp phản ứng trở lại mới phát hiện ra điện thoại của mình đang đổ chuông. Cô rút điện thoại trong túi xách ra, nhìn thời gian hiển thị trên điện thoại, chỉ còn năm phút nữa là đến giờ làm.

Đó chính là điện thoại của cô đồng nghiệp kiêm bạn thân Diệp Tử gọi đến. Đinh Thần nhận cuộc gọi rồi trả lời: “Mình đến ngay!”. Dứt lời, cô liền gác máy, đẩy cửa xe.

Cô ôm chiếc túi xách cất bước thật nhanh, băng qua bãi đậu xe chuồn ngay vào thang máy đi thẳng lên tầng sáu.

Thiên Vũ là công ty chuyên kinh doanh mặt hàng pha lê thủy tinh. Đinh Thần từ sau khi tốt nghiệp thạc sĩ đã làm việc tại công ty này suốt sáu năm ròng rã chưa từng rời “ổ”. Cô được mọi người phong tặng danh hiệu thâm niên lão làng, trung thành tận tâm.

Cô nhắc cốc trà đứng trước song cửa sổ rộng lớn, đập vào mắt cô là đồng gạch vụn hoang tàn đổ nát sau phá dỡ, khắp vùng này một tháng trước đất đai đã bị san bằng, duy chỉ còn trơ trọi tòa nhà công ty cô vẫn đứng sừng sững tại chốn này tựa như phiến đá rạn nứt giữa đại dương mênh mông.

“Ariel, cậu có trong đó không?” Diệp Tử gõ nhẹ cửa.

Vào đi . Đinh Thần quay lại đặt cốc trà xuống.

Diệp Tử đẩy cửa tiến vào, hỏi giọng kinh ngạc : “Hôm nay cậu mặc phong phanh thế, không lạnh sao ? ” .
Cô chăm chú quan sát Đinh Thần : “Sao đến cả quần tất cậu cũng không mặc hả ? ”.

“Hôm nay mình dậy trễ” . Đinh Thần trả lời băng quơ, ngồi xuống ghế, cô mỉm cười : “Đồ đạc thu dọn xong hết chưa ? Việc bàn giao không có vấn đề gì chứ ? ”

Diệp Tử hoài nghi nhìn nét mặt Đinh Thần thản nhiên ung dung, chẳng lộ chút cảm xúc nào, Diệp Tử đành phớt lờ : “Ừ, mọi thứ đều đã đóng gói xong hết cả rồi, mình cũng đã thích ứng với Quốc Tế Hồng Kỳ, ngày mai chính thức đi làm”.

Đinh Thần hài lòng gật gù, “ mình tin vào năng lực của cậu, Quốc Tế Hồng Kỳ sẽ là nơi có cơ hội phát triển tốt hơn ” Diệp Tử vốn do một tay Đinh Thần dẫn dắt nâng đỡ, lẽ dĩ nhiên cô có niềm tin với Diệp Tử, công việc mới này cũng do chính cô tiến cử Diệp Tử, xét về tình về lý Đinh Thần vẫn phải căn dặn cô đôi ba câu : “ Cậu phải nhớ rõ... ”.

“Mình biết rồi, không được làm mất mặt cậu chứ gì ? ” . Diệp Tử cười khanh khách nói : “ Về phần báo đáp, tối nay mình mời cậu và Bùi Tử Mặc đi dùng bữa nhé ? ”.

Đinh Thần cúi đầu nhìn giấy tờ trước mặt, từ chối : “ Cậu cùng Hướng Huy tận hưởng thế giới của hai người đi, hôm nay bọn mình phải đi Phố Đông.”

“ Ai da, bố mẹ chồng triệu tập cơ đấy, vậy thì hẹn lần sau vậy ! ”. Diệp Tử cười nhún nhử.

“ Được, nhà hàng xoay tròn Kim Mậu ”. Đinh Thần cười gian xảo.

“ Cậu tổng tiền mình đây à ? ” Diệp Tử gào lên, đứng bật dậy, lui ra khỏi phòng làm việc của Đinh Thần lúc này đang rung đùi đắc ý : “ Xem như mình chưa đến đây, mình không hề nghe thấy gì nhé ! ”

Đinh Thần ngẩng đầu nhìn bộ dạng bỏ đi trong hoảng hốt lo sợ của Diệp Tử, khóe môi gợn nụ cười nhạt,

Diệp Tử nghĩ việc sau này chắc chẳng còn ai chọc ghẹo cô nữa, điều quan trọng nhất chính là cô sắp phải tuyển một trợ lý mới, chỉ mong rằng người đó có được nửa sự thông minh lanh lợi của Diệp Tử là cô đã mãn nguyện rồi.

Tiếng gõ cửa vang lần nữa, Diệp Tử ló nửa đầu nhìn vào, chớp chớp mắt : “Yên tâm đi, mình sang Quốc Tế Hồng Kỳ hằng ngày sẽ giúp cậu để mắt canh chừng Bùi Tử Mặc ”

Đinh Thần bật cười, vờ nhắc chiếc bút chì ném về phía cánh cửa

Diệp Tử mỉm cười lĩnh mất.

Tòa nhà thương mại trên thành phố Hoài Hải lúc này đã qua giờ cao điểm đi làm. Bùi Tử Mặc ung dung nhàn tản miệng huýt sáo, tay xoay chùm chìa khóa bước vào thang máy lên thẳng tầng ba mươi lăm.

“ Giám đốc Bùi, anh đến rồi ! ” . Maggie đứng trước quầy lễ tân vừa trông thấy Bùi Tử Mặc liền đưa cả xấp giấy tờ cho anh, khuôn mặt cô ửng đỏ e thẹn.

Bùi Tử Mặc mỉm cười đón lấy, đôi mắt khê hấp háy, anh chẳng lấy làm lạ trước việc trông thấy đôi gò má ửng đỏ cùng bộ dạng thẹn thùng cúi đầu của Maggie.

Quốc Tế Hồng Kỳ có hai chàng trai được bao người công nhận là soái ca, một là Thẩm Hạo, nhân viên phòng thị trường, người còn lại chính là đại công tử Bùi Tử Mặc. Chỉ có điều Thẩm Hạo xưa nay vốn giữ mình trong sạch, anh bỏ lại sau lưng biết bao tâm tư tình cảm của những thiếu nữ si tình, vì thế ai nấy đều chuyển ánh nhìn ái mộ sang Bùi công tử.

“Cuối cùng cậu cũng đến rồi ! ”. Bùi Tử Mặc vừa bước vào phòng làm việc thì Thẩm Hạo liền gõ cửa tiến vào, anh mở chiếc ví da, rút ra cả xấp tiền.

Bùi Tử Mặc hỏi giọng hoài nghi : “ Cậu có ý gì vậy ? ”

“Ý gì là ý gì ? Trả tiền cho cậu. ” Thẩm Hạo bị Bùi Tử Mặc làm cho ngớ ngẩn chẳng hiểu đầu cua tai nheo ra sao. “ Hôm qua lúc ở quán bar, có một vị hách gọi điện thoại cho mình bảo mình giúp anh ta xử lý chút chuyện đột xuất, khi đó mình không mang đủ tiền nên hỏi mượn cậu, mình còn nhắc cậu đừng dành thanh toán nữa mà ! ”

“ Cậu lấy bao nhiêu ? ”. Bùi Tử Mặc rút ví ra xem lại.

” Toàn bộ, tổng cộng là hai nghìn tám “ Thẩm Hạo đặt tiền lên bàn . “Cậu đếm đi, mình phải đi luôn đây, phải dẫn khách hàng đến đội giao thông ”.

“ Sao giờ cậu phải quản cả những việc này nữa ? ”

“ Hắn nắm trong tay đơn hàng lớn của công ty, đành chịu thôi ! ”. Thẩm Hạo thấy Bùi Tử Mặc nhét tiền vào chiếc ví da, mỉm cười nói : “ Ồ, thiếu tờ nào mình không chi trả trách nhiệm đâu đấy ! ”

“Được rồi, cậu mau đi đi ! ”. Bùi Tử Mặc phẩy tay về phía Thẩm Hạo, lôi chiếc điện thoại không ngừng rung chuông , nhìn thấy tên hiển thị trên màn hình, anh mỉm cười.

Điện thoại kết nối, anh không lên tiếng mà chờ đầu dây bên kia mở lời trước.

Đinh Thần không nghe thấy giọng của Bùi Tử Mặc, cô thấp giọng hỏi : “ Anh đang nghe đấy chứ ? ”.

“Có, anh nghe ! ”

Giọng Bùi Tử Mặc trầm lắng khiến con tim Đinh Thần xao động, cô sững sờ nhất thời quên khuấy mất mục đích gọi điện thoại cho anh.

“ Sao thế ? ”. Bùi Tử Mặc hỏi.

“ À ! ”. Đinh Thần sực tỉnh nói : “ Sáng nay, em quên không nói với anh, hôm qua mẹ gọi điện bảo em và anh tối nay về nhà ăn cơm ! ”.

” Được thôi ! ”. Bùi Tử Mặc trả lời ngắn gọn. « Hay là em lái xe đến đón anh ? »

” Vâng, khoảng 6 giờ em đến nơi. ”

“Được”

Gặp điện thoại, Đinh Thần thở dài. Cô không biết vợ chồng nhà người ta thường nói với nhau những gì trong điện thoại nhưng cô chắc chắn một điều sẽ không giống với cách nói chuyện của hai người.

Năm giờ mười lăm phút, Đinh Thần có mặt, chưa đầy hai phút thì cô trông thấy Bùi Tử Mặc hai tay đút vào túi áo măng tô, ung dung nhàn nhã tiến lại gần.

Chiếc áo măng tô ngắn da cừu màu đen này là quà Giáng Sinh năm ngoái Đinh Thần tặng anh, tô điểm vóc dáng đầy đặn sung mãn hoàn hảo không chút tí vết, đôi chân suôn thẳng của anh trong chiếc quần tây Armani xám tro lông cừu. Cô cúi đầu mỉm cười, con mắt chọn đồ của cô quả nhiên vẫn còn tốt chán.

Cô làm ngơ trước bao ánh mắt vụng trộm đưa tình của những cô gái xung quanh mà chỉ chăm chú nhìn anh, nỗi kỳ vọng thấp thoáng len lỏi nơi đáy lòng.

« Đi thôi ». Bùi Tử Mặc mở cửa xe, anh ngồi ngay vào vị trí ghế phụ, Đinh Thần chợt cảm thấy đôi chút áp lực đè nén.

Cô khởi động máy, lái xe hòa vào dòng xe đông đúc.

Cả hai lặng im hồi lâu, Bùi Tử Mặc bất giác cảm thấy nhàm chán, anh đưa tay bật dàn loa trên xe.

Giai điệu quen thuộc của ca khúc « Đáng tiếc không phải là anh » khiến anh bỗng chốc đỡ buồn, khi làn điệu nhạc dạo đầu vang lên, anh thản nhiên giảm âm lượng : « Thì ra em cũng nghe nhạc của Lương Tịnh Như ». Giọng điệu hết sức thoải mái, anh tựa người vào lưng ghế.

« Địa của Diệp Tử tặng em, cô ấy còn nói ca khúc này từng vang bóng một thời, trở thành bản nhạc mà cô ấy thường xuyên chọn mỗi khi hát karaoke, em cũng rất thích nên nghe đi nghe lại mãi. » Đinh Thần lần

đầu tiên nói nhiều lời với anh đến vậy, nhưng đến khi cô thấy Bùi Tử Mặc tựa người vào ghế, khép hờ đôi mắt thì cô lập tức im lặng.

Ở trước mặt Bùi Tử Mặc, xưa nay Đinh Thần đều lặng lẽ kiệm lời, vậy mà hôm nay chẳng rõ cô bị làm sao, từ sáng đến giờ dường như mọi chuyện thay đổi khác thường, cô chẳng thể nói rõ bất thường ở chỗ nào, chỉ cảm thấy bản thân rơi vào trạng thái bối rối, lúng túng.

Bùi Tử Mặc mỉm cười, dù đang nhắm nghiền mắt thì anh vẫn có thể hồi tưởng lại một cách rõ ràng những hình ảnh dịu dàng ấm áp đã qua.

Giao thông trên phố ùn tắc, cả đoạn đường xe chạy rồi dừng, hai người lặng im chẳng nói chẳng rằng. Trong không gian khoang xe khép kín, bầu không khí nặng trĩu ngột ngạt.

Đinh Thần hạ cửa sổ xe, luồng gió lạnh thấu xương luồn vào khiến đầu óc cô dần tỉnh táo trở lại. Tận đáy lòng, cô không ngừng cười nhạo chính mình : Đinh Thần ơi là Đinh Thần, mi tưởng rằng mi và anh ấy kết hôn thì mi sẽ được anh ấy đón nhận sao ? Mi đừng hy vọng hão huyền nữa.

Cô nhớ đến cuộc hôn nhân vội vã của cả hai cùng những lời anh nói với cô tối hôm đó : « Anh cần thời gian, xi em đừng miễn cưỡng anh ! »

Hốc mắt cô hơi ươn ướt vì câu nói này của anh, cô vốn chưa từng ép buộc anh làm bất cứ việc gì anh không thích, thậm chí còn dung túng cho việc anh hết lần này đến lần khác về nhà trễ. Cô chờ đợi, đợi đến ngày anh một lòng một dạ yêu cô như cô đem lòng yêu anh.

« Đèn xanh rồi kìa ! » Bùi Tử Mặc ngồi bên ghế phụ lên tiếng nhắc nhở, Đinh Thần liền phản ứng, tiếng còi sau xe ngân vang trầm bổng từng đợt vọng lại.

« Sao tâm hồn treo ngược cành cây thế ? Em không khỏe ư ? » Bùi Tử Mặc nghiêng người, hỏi giọng lo lắng : « Hay để anh lái, em nghỉ một lát ? »

« Không sao đâu, sắp đến nơi rồi ! ». Đinh Thần lắc đầu, cho xe rẽ ngoặt sau con phố lớn, hít một hơi thật sâu, cô nới lỏng bàn tay đang siết chặt vô lăng.

« Vậy em đóng cửa sổ lại đi ! ». Bùi Tử Mặc nhắc nhở : « Coi chừng cảm lạnh ! »

« Vâng »

Cánh cổng Cổ Vận Phường khoáng đạt rộng mở ngay trước mắt. Rốt cuộc thì Đinh Thần cũng có thể thoát khỏi bầu không khí nặng trĩu trong xe.

Cổ Vận Phường là khu biệt thự kiểu Trung Hoa mang đậm phong cách trữ tình Giang Nam lâm viên, bố mẹ Bùi Tử Mặc sống tại ngôi nhà nhỏ ba tầng với mái sừng cong cong.

Đinh Thần dừng xe, mở cửa xe bước xuống.

Bùi Tử Mặc theo sau cô bước lên bậc thềm, đôi mắt nhìn theo bóng dáng thanh mảnh của cô, anh nở nụ cười.

Mẹ Bùi Tử Mặc với đôi mắt híp vòng cung thon dài, mỗi khi bà cười rộ trông bà giống hệt Bùi Tử Mặc, vóc dáng bà thon thả, thanh mảnh, mái tóc uốn lộn xòa dài sau gáy, bà mang đôi dép lê tinh xảo được dệt bằng tơ tằm bước ra từ phòng bếp đón Đinh Thần và Bùi Tử Mặc.

« Thần Thần, Tử Mặc, các con đến rồi đây à ! ». Bà bước đến trước thân thiện giữ chặt lấy bàn tay Đinh Thần kéo cô bước vào phòng khách, bà nói : « Vài ngày trước, bạn chiến hữu của bố con mang hai con gà nòi nuôi thả đến biếu nhà mình, mẹ hầm canh cả buổi chiều, giờ đã có thể ăn rồi »

Bà ấn Đinh Thần ngồi vào bàn ăn, nồi canh gà to thơm phức đặt ngay giữa bàn, bà còn tận tay múc một bát đưa cho Đinh Thần.

« Mẹ, của con đâu ? » Bùi Tử Mặc cất bước bám theo sát gót, anh đứng đợi ngồi xuống, héch cằm nhìn chiếc bát sứ men xanh đặt ngay trước mặt Đinh Thần.

« Trông bộ dạng tham ăn của con kia, sao mà thiếu phần con chứ ! ». Bà Bùi cười mắng yêu quay sang dặn dò gì Tần bưng chiếc thố trắng cách thủy nhỏ lên cho Bùi Tử Mặc.

Nắp vung vừa mở ra, mùi thuốc Đông y xộc thẳng vào mũi Bùi Tử Mặc, anh chau mày, hỏi : « Mẹ, đây là gì thế ? »

Dì Tần đứng cạnh cười bên lên : « Đây là món canh đông trùng hạ thảo nhân sâm hầm xương gà cùng mấy chục loại thuốc quý khác mà mẹ cậu chuẩn bị riêng cho cậu »

Bùi Tử Mặc bịt mũi : « Vì sao con phải uống cái thứ này ? Mau đem đi, đem đi ! »

Bà Bùi vung tay gục vào đầu Bùi Tử Mặc : « Bọn con kết hôn đã hai năm trời, sao chẳng thấy động tĩnh gì ? Liệu có phải vì công việc quá áp lực, ăn không tiêu hay không ? »

Chẳng đợi câu trả lời, bà chỉ vào Bùi Tử Mặc rồi nói : « Mẹ nghe nói con ở ngoài uống rượu khiếp lắm, cứ như vậy làm sao mà có con được hả ? Xem ra thứ canh đông trùng hạ thảo nhân sâm hầm xương gà này vẫn chưa đủ mạnh , lần sau mẹ phải tìm bác Tôn kê liều thuốc bổ thận mới được ».

Đinh Thần suýt phun cả ngụm canh trong miệng, cô khê ho, đưa mắt nhìn sang vẻ mặt tối sầm của Bùi Tử Mặc, cô gắng sức nhìn cười. Thì ra hôm nay mẹ chồng gọi hai người về chính là vì chuyện này. Cô rút khăn giấy lau khóe miệng, nụ cười tắt trên môi, đưa mắt nhìn quanh, cô chuyển đề tài : « Bố chưa về hả mẹ ? »

« Bố và bác Tôn đi câu cá rồi, hôm nay không về nhà ». Bà Bùi đứng ngay bên Bùi Tử Mặc, cười rạng rỡ nhìn anh.

Bùi Tử Mặc biết hôm nay có mà chạy bằng trời, anh nín thở, hít một hơi uống cạn thứ nước canh gà hầm đen kịt, đến phút cuối cùng anh đã có thể thu hoạch được nụ cười rạng rỡ, mãn nguyện của bà Bùi.

Dì Tần dọn thức ăn trên bàn, bà Bùi mỉm cười ngồi xuống, nói với Đinh Thần : « Ăn cơm thôi ! »

Sau bữa ăn, Bùi Tử Mặc cùng mẹ đi tản bộ, Đinh Thần và dì Tần dọn dẹp phòng bếp, chỉnh trang lại phòng khách.

Đến khi hai người đi tản bộ trở về thì Đinh Thần đã gọt xong táo, cam cùng các loại trái cây khác bày biện ra đĩa đặt trên bàn phòng khách.

Bùi Tử Mặc bật ti vi, anh ngồi xuống ngay cạnh bà Bùi, vừa nhấc miếng táo ném tọt vào miệng thì đã bị bà Bùi vỗ vào lòng bàn tay : « Tuổi còn trẻ xem ti vi làm gì, con mau về phòng mình đi, hôm nay ngủ lại đây, dù sao mai cũng là cuối tuần không phải đi làm. »

Khóe mắt Bùi Tử Mặc đảo nhanh sang Đinh Thần, cười tủm tỉm rồi nói : « Được thôi, vậy tối nay bọn con ngủ lại đây, bọn con đi thu dọn phòng đây ». Dứt lời, anh kéo tay Đinh Thần.

Dì Tần toan trả lời anh liền bắt gặp ánh mắt xi nhan của bà Bùi ngăn cản. Khi bóng dáng cả hai khuất dần nơi góc cầu thang, bà mới cười rồi nói : « Hai đứa trẻ này, phải tạo cho bọn chúng nhiều cơ hội một chút ! »

Bùi Tử Mặc mở cửa gian phòng hướng Nam, anh vừa vào kiền nằm ngay xuống giường.

Đinh Thần bật đèn, cách bày biện bố trí bên trong chẳng khác gì lúc hai người vừa kết hôn. Vật dụng nội thất màu trắng sữa theo phong cách Châu Âu phối cùng bức rèm màu vàng tơ nhạt, bộ chăn ga trải giường điểm tuyết hoa văn trên nền trắng trang nhã. Cô mỉm cười, bà Bùi quả là người có sở thích khác lạ, lúc nào bà cũng thích những điểm tuyết hoa văn trên nền ga trải trắng nõn, lần đầu nhìn còn cảm thấy hay hay nhưng lâu ngày mang đến cảm giác mệt mỏi cho thị giác của cô.

Cô bước đến đầu giường, tháo ga phủ giường dệt bằng tơ tằm, lúc lướt qua Bùi Tử Mặc cô cố ý ra sức kéo mạnh, ra ý bảo anh đứng dậy.

Bùi Tử Mặc trở mình, một tay nâng ga phủ giường lên, bàn tay kia gắng dùng sức kéo mạnh Đinh Thần xuống giường. Anh cười ma mãnh đè lên người cô, ngón trỏ thon dài gạt sợi tóc trên gương mặt cô, anh hỏi : « Thấy anh bị mẹ giáo huấn, em rất vui phải không ? »

« Đâu có » Đinh Thần lắc đầu hòng che giấu cảm giác hoang mang trong nội tâm, cô nghiêng đầu nhìn về phía bức rèm cửa sổ, từng nhành hoa tường vi hồng nhạt nhỏ nhắn xum xuê là đang nở rộ trên bồn hoa vàng rực rỡ, khiến Đinh Thần lảo cả mắt.

Bùi Tử Mặc nhẹ nhàng nâng cằm cô, nhìn thẳng vào mắt cô, nụ cười nơi khóe môi anh càng thêm sâu sắc, nheo mắt, anh nói : « Bát canh mẹ hầm đầy đủ hương liệu gia vị, có điều chẳng biết công hiệu ra sao, hay là chúng mình cùng nhau thử nghiệm nhé ? »

Đinh Thần run lấy bầy, bàn tay cô vịn góc ga phủ theo phản xạ, cô lắp bắp hỏi : « Anh, anh muốn làm gì hả ? »

Bùi Tử Mặc cất tiếng cười vang : « Đương nhiên là anh làm việc mà những đôi vợ chồng khác thường làm ! »

Đôi gò má Đinh Thần bỗng chốc đỏ ửng, kết hôn lâu như vậy, cả hai tuy đã gắng sức làm nhiệm vụ vợ chồng lần đầu tiên lĩnh hội sự niềm nở nhiệt tình của Bùi Tử Mặc vẫn khiến cô rất dỗi không quen.

Cô khó chịu xoay lưng nhích người sang một bên liền bị Bùi Tử Mặc giữ rịt lại, môi anh cập sát lại, mặt vui trước cổ cô, trầm giọng anh nói : « Đừng cử động »

Đinh Thần toàn thân cứng đờ không nhúc nhích. Một lúc sau, cô cảm nhận nụ hôn của Bùi Tử Mặc bên tai bèn ngoan ngoãn nhắm mắt

« Đừng nhắm mắt, mắt của em rất đẹp »

Đinh Thần bỗng chốc mở to mắt, khuôn mặt khô ngô tuần tú của Bùi Tử Mặc hiện ngay trước mắt cô, ánh mắt anh sâu thẳm quyến rũ cùng nụ cười đầy ma mãnh không hề che giấu niềm ham muốn dục vọng trần trụi tận sâu nơi đáy mắt.

Đinh Thần lần đầu tiên nghe thấy Bùi Tử Mặc buông lời khen ngợi, cô nghĩ mãi vẫn không hiểu vì sao hôm nay anh bỗng dưng niềm nở trìu mến với cô, khiến cô trải qua quá nhiều trải nghiệm lần đầu tiên trong cuộc đời.

Con tim Đinh Thần chợt dấy lên từng đợt sóng ngọt ngào, cô đã chờ đợi khoảnh khắc này từ rất lâu, rốt cuộc cô đã kiên trì đợi được đến ngày trông thấy cầu vồng sau cơn mưa, dù rằng chỉ là khoảnh khắc ngắn ngủi nhưng cô vẫn mãn nguyện.

Cô dang rộng đôi cánh tay, quấn quanh cổ Bùi Tử Mặc, thốt lên câu nói chôn sâu tận đáy lòng bên tai : « Em yêu anh ! »

Bùi Tử Mặc toàn thân cứng đờ, bàn tay toan cởi cúc áo của anh chợt dừng lại, cúi đầu nhìn trân trân vào khuôn mặt Đinh Thần, ánh nhìn khó hiểu dần lóe lên trong mắt anh.

Đinh Thần lạnh run người, anh trở lại với bộ mặt lạnh lùng xa cách như trước kia của mình. Cô biết rằng câu nói vừa rồi một lần nữa đã đẩy anh ra xa, cô bất giác cảm thấy vừa phiền não vừa ỉu rĩ chán chường.

Bùi Tử Mặc không để bản thân khựng lại quá lâu, một lần nữa anh hướng sự tập trung của mình vào việc cởi áo Đinh Thần, dúi đầu vào ngực cô, anh mặc sức nhen nhóm ngọn lửa tình trên cơ thể cô, niềm vui sướng hoan lạc trên cơ thể tấn công thẳng vào con tim lạnh giá của cô, khiến tâm trí cô nhanh chóng rơi vào cơn u mê lạc lối, cô chỉ còn biết ghì chặt lấy bả vai Bùi Tử Mặc để anh mặc sức vui đập.

Tối đó, giữa khoảnh khắc u mê, dường như cô nghe thấy lời tử tế thâm của Bùi Tử Mặc vọng lại bên tai mình : « Xin lỗi em ! »

Thời điểm cuối năm, công việc Đinh Thần càng bận rộn.

Các đơn vị đối tác đặt hàng lễ vật, tặng phẩm dùng trong các cuộc họp thường niên và hội chợ triển lãm.

Giữa lúc Đinh Thần bận rộn đến sứt đầu mẻ trán thì cô nhận được ba cuộc điện thoại.

Một cuộc là của Diệp Tử đã đứng vững trên đôi chân của mình tại Quốc Tế Hồng Kỳ chỉ trong vài tuần ngắn ngủi, vì vậy mà liền nhớ ngay đến việc thực hiện lời hứa trước đó của mình. Diệp Tử gọi điện thoại mời Đinh Thần và Bùi Tử Mặc ra ngoài dùng bữa.

Cuộc điện thoại thứ hai là của mẫu thân đại nhân, bà nói rằng cô em họ Đinh Tiểu Á sau khi tốt nghiệp mãi vẫn chưa tìm được việc làm như mong muốn. lần này, cô bé muốn đến Thượng Hải một chuyến thử vận

may, điều này đồng nghĩa với việc phụ trách đón cô em họ từ sân bay đến đến những khoản chi tiêu thiết đãi đều do Đinh Thần phụ trách. Chẳng đợi Đinh Thần trả lời thì bà Đinh đã vội vàng gác máy.

Cuộc điện thoại cuối cùng là của bạn học cùng cấp ba, Biện Vĩnh Phong hẹn cô cuối tháng này họp lớp. Cậu ta còn cười xi nhan Đinh Thần rằng có thể dẫn theo trẻ em khiến cô chẳng thể nhịn được cười.

Đinh Thần cúi đầu nhìn đồng hồ, đã hai giờ chiều, cô em họ của cô tính tình không tệ, duy chỉ có cái tính nhõng nhẽo hay dối khiến người khác chẳng tài nào ưng cho nổi. Đinh Thần và cô em họ hoàn toàn thuộc hai mẫu người khác nhau. Đinh Thần vốn tự lập từ bé, cô có thể tự mình lo liệu mọi việc tuyệt nhiên không cần làm phiền đến ai. Nhưng em họ của cô thì tốt nhất là lúc nào cũng phải có người làm thay, vì vậy mãi tận giờ vẫn chưa tìm được công việc âu cũng là chuyện thường tình.

Bên ngoài phố xá tắc nghẽn, Đinh Thần đến được sân bay thì đã là 3 giờ chiều. Cô dừng xe, lòng nóng như lửa đốt, may mà điện thoại cô không đổ chuông lúc này.

Giữa chốn đông người, Đinh Tiểu Á vuốt mái tóc suôn thẳng phát phơ bước lại gần, nhất cử nhất động của cô để toát lên dáng vẻ gợi cảm quyến rũ. Vừa trông thấy Đinh Thần, Tiểu Á vẫy tay mừng rỡ : « Chị, em ở đây ! » Đinh Thần tiến đến trước, đón lấy chiếc va li kéo trong tay cô em họ.

« Anh rẽ sao không đến hả chị ? » . Đinh Tiểu Á thuận tay chuyển ngay chiếc túi xách xinh xắn sang cho Đinh Thần.

« Anh ấy phải đi làm, không chuẩn được ! » . Đinh Thần chỉ cảm thấy buồn cười, đã bao nhiêu năm vậy mà cô em họ của cô vẫn còn nhớ Bùi Tử Mặc. Đinh Thần nhớ lần đầu tiên em họ cô gặp Bùi Tử Mặc là vào mùa hè tốt nghiệp cấp ba, không lâu sau thì cô bé bị Bùi Tử Mặc bắt làm « tù binh » trở thành fan hâm mộ của anh, đến tận giờ cô bé vẫn nhớ anh.

« Vậy bắt anh ấy tối nay phải mời em đi ăn cơm ! ». Đinh Tiểu Á xoa cằm nói

Đinh Thần ngàn ngừ trong giây lát : « Được rồi, lát nữa em tự gọi điện cho anh ấy nhé ! »

« Gọi thì gọi » Đinh Tiểu Á thản nhiên nói, cô là thành viên của hội những cô gái dáng vẻ ưa nhìn, gạ gẫm soái ca mời đi ăn thì phải ăn một bữa ngon ra trò.

Đinh Thần giúp Đinh Tiểu Á chuyển hành lý đặt vào khoang sau xe, Tiểu Á vừa ngồi vào xe liền kêu lên : « Chị à, xe xưa chị đã đến lúc phải đổi rồi ! »

“Em cho chị tiền à ?” Đinh Thần mỉm cười, xoa đầu Tiểu Á, em cô vẫn là một đứa trẻ chưa trưởng thành.

« Chị đừng lúc nào cũng xem em là trẻ con, em đã tốt nghiệp đại học rồi ! » Đinh Tiểu Á khịt mũi tỏ vẻ không tán đồng.

Đinh Thần thắt dây an toàn, khởi động xe : « Đợi khi nào em tìm được việc làm thì mới rêu ra khoe khoang mình là người lớn được ».

« chị sắp xếp cho em một vị trí trong công ty chị là được mà »

Đinh Thần bật cười : « Em tưởng rằng chợ tự mở công ty này sao ? »

« Chị à, chị nhất định có cách mà, đúng không ? » Đinh Tiểu Á cười bẽn lẽn nói : « Hiện giờ, công ty nào tuyển dụng cũng cần người có kinh nghiệm cả, đợi em vào làm công ty chị hai năm rồi đi kiếm việc sẽ không khó khăn nữa »

Vừa lúc công ty cô đang có vị trí trống, kể từ sau khi Diệp Tử không còn nhậm chức thì vị trí trợ lý nghiệp vụ vẫn chưa tìm được người thay thế. Một là vì Đinh Thần kén cá chọn canh, yêu cầu của cô hoàn hảo quá mức, nguyên do thứ hai giống với những gì Đinh Tiểu Á vừa nói, các doanh nghiệp làm sao yên tâm giao phó những vị trí quan trọng cho một người chưa có chút kinh nghiệm nào. Đinh Thần ngẫm nghĩ rồi nói : « Chị có thể cho em một cơ hội, có điều em trúng tuyển được hay không, quyền quyết định không phải ở chị »

Đôi mắt Đinh Tiểu Á sáng lên : « Vậy thì tốt quá rồi, chị yên tâm, em sẽ không để chị khó xử đâu ». Dáng vẻ vui mừng hơn hờ khoa tay múa chân của cô khiến Đinh Thần vừa giận vừa buồn cười : « Ngồi đằng hoàng, chờ vì phút cao hứng mà để bị cảnh sát chặn lại . »

« Tuân lệnh ». Đinh Thần ngoan ngoãn vâng lời ngồi ngay ngắn lại, vẻ mặt nghiêm túc.

Đinh Thần đưa Đinh Tiểu Á đến chỗ của bố mẹ cô, vừa lịp ngọ xuống thở hổn hển thì Đinh Thần nhận được điện thoại của công ty gọi cô mau chóng trở về. Đinh Thần khó xử nhìn Đinh Tiểu Á, trái lại cô em vô cùng khéo léo hiểu chuyện : « Chị, chị có việc thì cứ làm đi, em ngồi trò chuyện với bác trai và bác gái một lúc cũng được ạ »

« Vậy giờ em nghĩ kỹ xem tối nay muốn ăn món gì rồi gọi điện thoại cho chị nhé ! »

« Được ạ, chị mau đi đi ». Đinh Tiểu Á thân mật quàng tay bà Đinh nói : « Cháu có mang quà cho bác, bộ quần áo này cháu vừa nhìn đã cảm thấy nó đặc biệt phù hợp với phong cách của bác ».

Bà Đinh vui sướng cười tươi như hoa, luôn miệng khen Đinh Tiểu Á biết cách dỗ ngọt người khác.

Đinh Thần về đến công ty thì Alice ngồi ngoài quầy lễ tân báo với cô có một vị khách đã chờ cô rất lâu trong phòng họp.

Gần đây, những việc này thường xuyên xảy ra, do thời điểm cuối năm, công ty tiếp nhận quá nhiều đơn đặt hàng, điều này sẽ dẫn đến xảy ra tình trạng chú trọng đơn hàng này khó tránh khỏi sơ suất những đơn hàng khác. Chính vì vậy rất nhiều công ty cắt cử người theo sát tiến độ nhằm tránh xảy ra tình trạng chậm trễ giao hàng.

Không thể tùy tiện mạo phạm bất kỳ khách hàng nào, Đinh Thần tắt tả trở về văn phòng, cởi chiếc áo khoác ngoài vắt trên cánh tay, cô quệt hàng mồ hôi lấm tấm trên sống mũi.

Một người đứng beeb cửa sổ ngay trước mặt Đinh Thần, thân hình cao dong dỏng trên sàn dưới ánh nắng mặt trời chiếu rọi.

Người đàn ông chợt quay lại, anh ta nở nụ cười gian xảo : Không ngờ là anh đúng không ? »

Đinh Thần đặt tay lên trán, cô không nhận được cơn buồn cười.

Bùi Tử Mặc thông tay vô tội : « Anh không đùa đâu, anh thực sự đến đây cùng em bàn bạc về việc ký hợp đồng ! »

« Trước đây, không phải lần nào em cũng là người chạy sang Hồng Kỳ để ký hợp đồng với công ty anh sao ? Lần này có sao giám đốc Bùi lại phải nhọc công đích thân xông pha đến đây ? » Tâm tình Đinh Thần bỗng chốc vui vẻ, hấu khí cũng theo đó hòa nhã tươi vui hẳn lên.

« Anh lo em chạy vạy ngược xuôi vất vả ! » Giọng Bùi Tử Mặc đầy trịnh trọng khiến Đinh Thần chẳng nhận ra chút cảm xúc đùa giỡn nào trong câu nói của anh.

Gương mặt Đinh Thần ửng đỏ, cô mím môi : « Sao đến cả cốc nước họ cũng chẳng buồn rót cho anh ? Chẳng lẽ sức quyến rũ của anh bị hạ thấp rồi hay sao ? »

Bùi Tử Mặc dịu giọng : « Là anh bảo không cần, anh muốn uống cà phê em pha »

Đinh Thần lặng người, Bùi Tử Mặc xưa nay đối nhân xử thế càn rỡ bốn cột nhưng anh rất hiếm khi nói giọng điệu này với cô. Đinh Thần không biết nên thuận gió dong thuyền hay thoái lui vào chốn an toàn. Có điều, ý nghĩ này chỉ vừa chớm xuất hiện trong đầu, cô đã nhanh nhẩu trả lời anh : « Pha cà phê e là quá khó, cà phê hòa tan ba trong một được chứ ? »

« Cũng được, miễn cưỡng không hạnh phúc » Bùi Tử Mặc nhún vai.

Đinh Thần pha cà phê trong phòng trà, Alice lén lút bàn luận cùng trợ lý hành chính Helen : « Giám đốc nghiệp vụ Ariel này quả không đơn giản, lại còn tận tay pha cà phê cho khách nữa đấy ! »

« Khù khụ ! » Nén nhịn cơn buồn cười, Đinh Thần bụng đau từng tấc. Chuyện giữa cô và Bùi Tử Mặc chỉ Diệp Tử cùng vài người bạn ít ỏi của cô biết mà thôi, những đồng nghiệp khác trong công ty vẫn ngỡ rằng cô còn độc thân.

Alice nhầm tưởng rằng Đinh Thần trừng mắt cảnh cáo mình không được phép nói bừa, cô ta lè lưỡi, kéo Helen nhanh chóng rời đi.

Đinh Thần mặt mày tươi cười rạng rỡ tay bưng cốc cà phê do tận tay mình pha chậm rãi đặt ngay trước mặt Bùi Tử Mặc : « Anh uống đi ! »

Cánh tay Bùi Tử Mặc khẽ đặt trên vai Đinh Thần, anh mập mờ nói : « Em nói xem anh có phải đang mượn tiếng công việc để tính lợi tư hay không ? »

Đinh Thần vuốt cánh tay anh : « Anh không uống, cà phê sẽ nguội đấy ! »

Bùi Tử Mặc thanh tao nhấp một ngụm, rồi rút hai bản hợp đồng từ túi hồ sơ công văn , mỉm cười, anh nói : « Hợp đồng anh mang đến cho em đấy ! »

Đinh Thần sững sốt vô cùng : « Anh không thể về nhà đưa em được sao ? »

« Vậy coi sao được ? » Bùi Tử Mặc cất tiếng không chút do dự : « Việc công và việc tư anh vốn phân định rạch ròi »

« Được rồi » . Đinh Thần biết mình không nói lại anh : « Đưa em »

Bùi Tử Mặc đưa bản hợp đồng sang cho Đinh Thần, ngón tay anh khẽ chạm vào lòng bàn tay cô, nụ cười thoáng qua chợt hiện lên trong đôi mắt anh.

Đinh Thần ngượng đỏ chín mặt, toan rút tay lại liền bị Bùi Tử Mặc siết chặt lấy.

Anh nói nhỏ bên tai cô : « Anh nhớ em ! ». Anh thuận thế ôm Đinh Thần trong vòng tay, cô nhắm nghiền mắt, đưa tay sang ôm lấy eo anh.

Dù rằng cô không rõ vì sao thái độ Bùi Tử Mặc dành cho cô xoay chuyển đột ngột nhưng tận đáy lòng cô không hề bâu xích cảm giác này.

Bùi Tử Mặc đặt nụ hôn nhẹ lên gò má cô, anh hỏi : « Em muốn đi đâu ăn cơm ? »

Đinh Thần chưa kịp cất tiếng trả lời thì tiếng nhạc chuông điện thoại anh ngân vang. Anh đảo mắt, nói : « Ồ, là điện thoại của Tiểu Á »

« À, đúng rồi ! » Đinh Thần vỗ trán. « Suýt nữa quên báo với anh, Tiểu Á đến Thượng Hải rồi ! »

« Tiểu Á ». Bùi Tử Mặc nhận điện thoại.

Giọng Đinh Tiểu Á ngọt ngào vang lên : « Anh rě », rồi lập tức đi thẳng vào chủ đề : « Anh phải mời em đi ăn ! »

« Không thành vấn đề ». Bùi Tử Mặc đồng ý.

« Địa điểm do em chọn »

«Được»

Đinh Tiểu Á trước khi gác máy còn dặn dò anh một câu : «Nhớ đón chị em đi cùng nhé! »

Bùi Tử Mặc nhìn sang Đinh Thần, cười mà hờ hững không cười nói : «Tiểu Á rất quan tâm đến em! »

«Em gái không quan tâm đến chị, lẽ nào lại quan tâm đến anh rě hay sao? » Đinh Thần trả lời theo phản xạ.

Bùi Tử Mặc cười, Đinh Thần vốn nội tâm ít nói, hiếm khi cô có tâm tư đầu vô mồm cùng anh, vậy mà miệng cô cũng không lợi hại không thua gì người khác. Anh vùi đầu vào bờ vai Đinh Thần : « Vì vậy mặc dù anh thích thể giới của hai người nhưng cũng không để tâm đến chuyện cô em họ làm kỳ đà cản mũi »

Đinh Thần đành chào thua Bùi Tử Mặc, cô kéo lấy vạt áo anh, nói : «Anh đi trước đi! »

Bùi Tử Mặc gật đầu : « Em đừng lái xe, anh chờ em ở dưới »

Đinh Thần gật đầu.

Bùi Tử Mặc vuốt ve má cô rồi cất bước đi.

Đinh Thần thở phào nhẹ nhõm, cô hoàn toàn không cố ý muốn che dấu thân phận kết hôn của mình, chỉ có điều hai công ty có mối quan hệ qua lại, cô sợ chuyện giữa cô và Bùi Tử Mặc sẽ gây ra những phiền hà không cần thiết.

Đinh Thần đem bản hợp đồng về phòng làm việc, vờ ra vẻ đang xem vài bức thư điện tử, sau đó vội vàng thu dọn túi xách, cất bước ra về.

Vừa lên xe, Bùi Tử Mặc chuyển bó hoa tulip màu hồng nhạt sang thật to cho cô.

«Cái này tặng em ư? » Đinh Thần kinh ngạc hỏi.

«ở đây còn có người khác nữa ư? » Bùi Tử Mặc hỏi giọng chế giễu.

Đinh Thần cúi đầu : « Sao anh biết em thích hoa tulip hồng nhạt ? »

Bùi Tử Mặc mỉm cười, không nói gì.

«Cám ơn anh! ». Đây là bó hoa đầu tiên Đinh Thần nhận được kể từ khi quen anh, kết hôn đến nay, nhận được bó hoa đầu tiên do anh tặng, món quà mang một ý nghĩa đặc biệt phi thường.

«món quá anh nợ em» Bùi Tử Mặc dang tay ôm gọn lấy thân thể nhỏ nhắn của Đinh Thần.

Trống ngực Đinh Thần run rẩy, cô nép sát cơ thể vào người anh trong vô thức.

Mẫu người đàn ông như Bùi Tử Mặc, nếu như anh thật lòng đối tốt với ai thì bất kể người đó là ai cũng chẳng thể nào kháng cự.

Nếu như có thể, Đinh Thần mong rằng thời gian ngưng đọng ngay đúng khoảnh khắc này. Đây chính là mong mỏi từ bao lâu nay của cô, niềm mong mỏi này đã thành hiện thực dù rằng ngày tháng sau này vẫn còn khác dài nhưng cô không nỡ buông anh ra.

Bùi Tử Mặc nhắc điện thoại: «Tin nhắn của Tiểu Á, cô nàng chắc là đã đến nơi, giờ chúng ta đến đó thôi»

«vâng». Đinh Thần lưu luyến cảm giác ấm áp trong vòng tay anh.

Bùi Tử Mặc vỗ sống lưng cô, anh nói : «Tối về nhà tha hồ ôm, muốn ôm anh bao lâu cũng được»

Câu nói này của Bùi Tử Mặc thành công trong việc khiến mặt mày Đinh Thần đỏ như gấc, cô vội vàng buông anh ta.

Nhà hàng Đinh Tiểu Á chọn chính là nhà hàng số một tại Thượng Hải trên con phố phía Tây đường Nam Kinh.

Bùi Tử Mặc cùng Đinh Thần tay trong tay bước vào, thức ăn đã được dọn lên đầy bàn.

Tôm trộn tép nhúng mỡ, ba rọi kho tàu, sa lát trộn hạt dẻ, vây cá kho tộ, chè xoài gạo đậu đỏ nấu sữa, về căn bản những món ngon thượng hạng đều được dọn lên sẵn sàng.

Bùi Tử Mặc mỉm cười : « Quả là món nào em chọn cũng đắt tiền »

Đinh Tiểu Á dẩu môi : « Xí, anh rẻ thật nhỏ mọn »

«Anh ấy đùa với em thôi». Đinh Thần lên tiếng hòa giải.

«Thật thế ư? Anh rẻ? »

Bùi Tử Mặc ôm lấy bờ vai Đinh Thần : «Dĩ nhiên rồi, chị em luôn là người hiểu anh nhất! »

Đinh Thần cụp mắt, hai đôi gò má ửng hồng.

Những chuyện này không lọt khỏi tầm mắt của Đinh Tiểu Á, cô thực sự cảm thấy vui thay cho chị mình. Từ hai năm trước, khi cô vô tình biết chuyện chị mình và anh rể không ngủ chung giường cô hiểu rằng cuộc hôn nhân của hai người hoàn toàn không xán lạn như vẻ bề ngoài. Tuy còn ít tuổi nhưng với một số việc cô có con mắt nhìn tinh tường hơn cả người lớn, vì thế mà cô tìm đủ mọi cách tác hợp cho cả hai.

Cô gấp miếng thịt ba rọi kho tàu nhỏ đặt vào miệng, rồi nói : «Chị à, em có mang quà cho chị này! » Dứt lời, cô lôi một túi quà từ trong ba lô ra.

Đinh Thần còn ngỡ món quà là quần áo, vừa rút quà trong túi ra, cô vừa nói : « Em đâu đã có thu nhập, sau này đừng tiêu tiền hoang phí nữa nhe ! ». vừa nói dứt lời, sắc mặt đột nhiên đỏ bừng.

Bùi Tử Mặc chẳng rõ sự tình, nhìn sang cô : « Để anh xem ! »

Đinh Thần cầm món quà không chắc, bị anh giằng lấy, cô chỉ còn cách vùi mặt vào chiếc bàn để trốn.

Đó chính là bộ váy nhỏ Bunny dệt tơ ren. Bùi Tử Mặc chăm chú nhìn , anh tự bồi đắp thêm kiến thức cho bản thân. Trên nền bông vải dệt màu hồng là lớp ren tơ tằm đen tuyền, giữa vể ngậy ngô tươi sáng toát lên sức sống rạng ngời. chiếc cổ chữ V khoét sâu càng khiến đường cong trên bộ ngực thêm sinh động đem lại ánh nhìn ham muốn cho đối phương, để lộ sống lưng trần cùng chiếc váy ngắn kiểu loa, quyến rũ lả lướt, bộ váy sẽ khơi gợi thân hình nóng bỏng mắt của Đinh Thần.

Nếu Bùi Tử Mặc tưởng tượng tiếp có lẽ anh sắp bị chảy máu mũi, may mà da mặt anh dày, ho vài tiếng, anh đặt chiếc váy nguyên vẹn vào túi rồi trả lại cho .

Đinh Thần đưa tay chỉ Đinh Tiểu Á : «Em...Em...». Hồi lâu, cô vẫn chẳng thốt nên lời.

Đinh Tiểu Á quay sang nói : « Chị à, chị thật là lạc hậu »

«Ăn thôi, ăn thôi, ha ha! ». Bùi Tử Mặc nhìn Đinh Thần. cười mà như không.

Đinh Thần che dấu cảm xúc bằng việc gấp thức ăn, cô ra sức gấp thức ăn nhồi vào miệng nhằm giải tỏa nỗi xấu hổ.

«Đinh Tiểu Á, em thiên vị quá, sao anh không có quà ? ». Bùi Tử Mặc cố tình xoa dịu bầu không khí .

Đinh Tiểu Á cất tiếng cười giễu : « Anh rể, xin anh đấy, chị mặc bộ trang phục này, chẳng phải là món quà tặng cho anh rồi đấy sao ? »

Đinh Thần phun ngụm trà, lần này cô mắc nghẹn thật.

Bùi Tử Mặc cười ngượng ngập, bắt bẻ một cô tiểu thư trong lớp quỷ ranh chẳng để làm gì.

Đinh Tiểu Á nhìn anh trong sự vô tội, đây chẳng phải là chuyện rất đổi bình thường đó sao ?

«Lần này em đến Thượng Hải có dự tính gì chưa? Đi du lịch hay là tìm bạn? ». Bùi Tử Mặc cảm thấy mình có trách nhiệm phải đưa đẩy đề tài vào đúng chủ đề của nó.

Đinh Tiểu Á ngậm xoài đầy miệng : « Chị chưa nói gì với anh ư ? Em muốn tìm việc làm tại Thượng Hải. »

« À... » Bùi Tử Mặc kéo dài giọng điệu. « Xem xét thử chuyển đến công ty anh học tập chút đỉnh chẳng ! »

« Có trai đẹp chứ anh ? » Đinh Tiểu Á hỏi không ngắc đầu.

« Em đến tìm việc hay tìm chồng ? »

Đinh Tiểu Á tập trung đối phó với thức ăn, cô thản nhiên nói : « Ái dà, anh rể à, tiêu chuẩn tuyển chọn con rể của mẹ em rất nghiêm ngặt đấy ! »

Bùi Tử Mặc hỏi giọng hứng thú : « Tiêu chuẩn gì ? ». Anh không nhận ra rằng bản thân mình vô tình đã bị Đinh Tiểu Á dẫn vào tròng.

« Thứ nhất phải đẹp trai, thứ hai phải có năng lực kinh doanh, thứ ba phải đối xử tốt với em, anh xem xem, tướng mạo đặt lên hàng đầu cơ đấy ! »

Quả là mẹ nào con nấy, có điều cha của Đinh Tiểu Á tướng mạo hết sức bình thường, nhưng những lời lẽ này Bùi Tử Mặc không dám nói thẳng trước mặt Đinh Tiểu Á.

« Mỗi người một con mắt nhìn người, anh cũng chẳng rõ người có tướng mạo ra sao mới được xem là trai đẹp trong mắt của em ! ». Bùi Tử Mặc nhướn mày, nụ cười ảm áp dịu dàng.

Đôi mắt Đinh Tiểu Á chợt lóe sáng, đưa tay sang chỉ : « Đẹp thế kia kìa ! »

Đình Thần dỗi mắt nhìn về hướng cô chỉ, Hương Huy, vị hôn phu của Diệp Tử đang kéo ghế đồng thời cầm áo khoác và túi xách giúp Diệp Tử. Đình Thần bật cười : « Người này không được ! »

« Vì sao ? » Đình Tiểu Á buồn bực hỏi

« Anh ta đã có chủ rồi ! » Bùi Tử Mặc và Đình Thần đồng thanh trả lời.

Dường như Diệp Tử nghe thấy động tĩnh từ phái bọn họ, khóe mắt cô liếc sang, mỉm cười vẫy tay.

Đình Tiểu Á ngượng ngùng hỏi : « Anh chị quen à ? »

« Ờ ! » Đình Thần và Bùi Tử Mặc cùng mở miệng hết sức ăn ý : « Quen rất lâu rồi ! »

« Ừ » Đình Tiểu Á bĩu môi.

Bùi Tử Mặc nhếch môi thấp thoáng ý cười.

Đình Thần trề môi.

« Anh rể em không đẹp trai sao ? » Bùi Tử Mặc cất tiếng trêu ghẹo.

« Đẹp trai thì có đẹp, nhưng mà anh không phải là mẫu người em thích, em thích mẫu người chín chắn trưởng thành cơ ! ». Đôi mắt Đình Tiểu Á nheo lại thành đường thẳng.

Ngụ ý rằng....

Bùi Tử Mặc thoáng chốc mặt đỏ gay.

Đình Thần nhẩn nhẩn hết sức chật vật, cô đẩy món thịt kho tàu mà Đình Tiểu Á thích nhất đến trước mặt : « Ăn đi, em nói nhiều quá đấy ! »

« Chị à, chị đau lòng ư ? » Đình Tiểu Á quyết không chịu bỏ qua cơ hội chews giễu cả hai người.

« Này ! Này ! Này ! » Đình Thần tự khắc có biện pháp đối phó với cô nàng này : « Em còn muốn sang công ty của chị nữa không hả ? còn muốn chị cùng em đi dạo phố shopping nữa không »

Đình Tiểu Á chợt dịu giọng : « chị cứ coi như em chưa nói gì »

Đánh rần phải đánh bầy tặc, Đình Thần nắm bắt thời cơ đúng lúc, cô hiểu rõ nhất nhược điểm của Tiểu Á nằm ở chỗ nào

Bùi Tử Mặc đưa tay vuốt cằm, anh cười nhìn hai chị em đấu võ mồm, tâm trạng anh vui vẻ hẳn lên.

Món điểm tâm trôi nước hầm rượu nếp đã được dọn lên, Đình Tiểu Á không chỉ biết đến bản thân, cô mức cho Đình Thần và Bùi Tử Mặc mỗi người một chén nhỏ rồi mới ngồi xuống thoải mái ăn.

Điện thoại trong túi áo Bùi Tử Mặc đổ chuông liên hồi, anh lo lắng là điện thoại của công ty triệu hồi anh về, ngẫm nghĩ một lúc, anh nhận điện thoại : “ Alo ! ”

“ Bùi Tử Mặc, là em ! ”. Giọng nữ thánh thót vang lên.

Sắc mặt Bùi Tử Mặc biến chuyển, anh đưa tay chặn lấy tai nghe , nói nhỏ : “ Ở đây tín hiệu không tốt, anh ra ngoài nghe nhé ! ”

Đình Thần gật đầu.

Đình Tiểu Á hoàn toàn không phản ứng gì.

Lát sau, Bùi Tử Mặc quay trở về chỗ ngồi với sắc mặt bình thường, Đình Tiểu Á thuận miệng cất tiếng hỏi “ Sao thế ? Công ty có chuyện hả anh ? ”

Bùi Tử Mặc không có phản ứng gì, một lúc sau anh mới trả lời : “ Ờ ! ”

“ Anh có phải về xem tình hình không ? ”

“ Vậy anh đi trước nhé. Em ngồi chơi với Tiểu Á thêm một lát nữa nhé ! ”. Tâm trí Bùi Tử Mặc lúc này treo ngược lên cành cây.

Đinh Tiểu Á tiếp tục cầm cổ ăn, mãi đến khi Bùi Tử Mặc bỏ đi được mười phút thì cô mới thốt lên : “ Đã nói là anh rể mồi, mà anh ấy chẳng để lại ví tiền ”

Đinh Thần nói : “Chị thanh toán cũng thế cả thôi. Yên tâm đi, chị sẽ không để em viêm màng túi đâu ! ”

“ Thế coi sao được chứ ? ” Đinh Tiểu Á cất giọng oán trách : “ Em chính là muốn chị tiết kiệm một chút tiền riêng đây mà ! ”

Đinh Thần cười phá lên

Bùi Tử Mặc lại trở về nhà lúc nửa đêm canh ba. Anh cởi giày thay đôi dép lê, nhón gót bước vào phòng ngủ thay quần áo.

Đinh Thần hỏi giọng mơ màng : “ Anh về rồi à ? ”

“ Ồ, anh làm phiền đến em à ? ” Bùi Tử Mặc ít nhiều cảm thấy áy náy.

“ Không, mấy giờ rồi ? ”

Bùi Tử Mặc ngẩng đầu nhìn đồng hồ treo tường : “ Sắp hai giờ sáng rồi, anh đi tắm đây ! ”

“ Vâng ! ” Đinh Thần gần đây bận rộn đến mức mệt rã rời, chẳng mấy chốc cô đã chìm vào giấc ngủ. Chẳng rõ bao lâu, cô hoảng hốt cảm nhận Bùi Tử Mặc chui tọt vào trong chăn, cô trở mình theo thói quen rơi vào vòng tay của anh. Bùi Tử Mặc toàn thân cứng đờ, anh giúp cô kéo chăn tiện tay nhấc tay cô ra rồi nói : “ Ngủ đi ! ”

Đinh Thần vốn rất nhạy cảm, cô thoáng chốc nhận ra sự bất thường của anh.

Tuy cô mệt mỏi nhưng vô cùng tỉnh táo. Cô hiểu rõ rằng sự việc xảy ra tối nay chẳng rõ do đâu nhưng lại một lần nữa đánh bật cô trở lại nguyên trạng ban đầu

Hết chương 1

2. Chương 2

Dù tương lai ra sao, mong anh nhớ rằng, đến tận ngày hôm nay, em vẫn yêu anh.

Thời gian gần đây, công ty Thiên Vũ tiếp tục nhận thêm vài đơn đặt hàng lớn, chẳng những công nhân nhà máy phải tăng ca sản xuất mà đến cả bầu không khí trong phòng thị trường của Đinh Thần cũng lan tỏa mùi thuốc súng nồng nặc ngoài chiến trường, mọi người ai nấy đều tất bật, hai ngày liên tiếp Đinh Thần không được về nhà.

“Ariel, báo giá tôi đã làm xong rồi, giờ đưa cho chị nhé?”. Ellen, một nữ đồng nghiệp phòng ban khác tạm thời được công ty điều động hỗ trợ Đinh Thần cất tiếng hỏi qua điện thoại nội bộ.

Giọng nói xa lạ vang lên khiến Đinh Thần sửng sốt, phải mất đến vài phút cô mới phản ứng lại. Trợ lý Diệp Tử trước kia của cô đã nhảy việc, Ellen chẳng qua tạm thời được công ty điều động đến hỗ trợ cô mà thôi. Sai bảo một nhân viên tạm thời suy cho cùng chẳng dễ dàng chút nào, xem ra cô phải ráo riết sắp xếp lịch phỏng vấn cho Đinh Tiểu Á .

Ellen đặt bản báo giá hoàn chỉnh trước mặt Đinh Thần : “Ariel, số liệu tôi đã đối chiếu xong cả rồi, chắc chắn không có vấn đề gì. Tôi ...có thể về nhà được không, tôi đã ở công ty cả đêm đến quần áo cũng chưa kịp thay”

Đinh Thần nhìn vẻ mệt mỏi in hằn trên gương mặt của Ellen, thoáng chốc cô hiểu ngay ra vấn đề : “Là do tôi suy nghĩ không chu đáo, ccoo giúp tôi thông báo với những người khác, hôm nay nghỉ một ngày, mọi người về nhà nghỉ ngơi đi ”

“Cảm ơn Ariel!”. Ellen vui mừng phấn khởi gật đầu. “Vây thôi, tôi về đây!”

Cánh cửa vừa khép lại, Đinh Thần bắt giắc xoa gò má, sắc mặt cô khó coi lắm sao ? Kể từ tối qua, mối quan hệ giữa cô và Bùi Tử Mặc lại tiếp tục chìm vào tận đáy cốc. Cô chỉ đành lấy công việc hồng khóa lấp, tạm quên những phiền não của bản thân .

Có đôi khi Đinh Thần về nhà buổi tối, Bùi Tử Mặc đã ngủ say hoặc chưa về nhà, cô không hề nhậ được cú điện thoại gọi đến bar để đón anh nữa. Cô thậm chí còn chẳng biết rằng Bùi Tử Mặc có phát hiện ra hai ngày nay cô không về nhà hay không, đến cả cuộc điện thoại anh cũng không buồn gọi cô.

Nỗi nhớ nhung về anh là nỗi đau có sự sống, chúng sống tại mọi góc ngách trên cơ thể em, đau khổ khi ngân nga ca khúc anh yêu thích, đau đớn khi em đọc những lá thư của anh, cả những khi em lặng im chúng cũng đau đớn...

Đây chính là bài nhạc chuông Đinh Thần cài riêng cho Diệp Tử, cô ngẩng đầu sắc nhớ hình như hôm nay cô có hẹn đi dừng bữa cùng Diệp Tử.

“Đại tỷ à, cậu có biết giờ là mấy giờ rồi không?”. Diệp Tử uể oải hỏi cô.

“Mấy giờ rồi?”. Đinh Thần nhìn đồng hồ, cô chợt giật thót người, đã bảy giờ tối rồi, thảo nào mà Diệp Tử sâu thăm đến vậy. “Mình đến ngay, lập tức đến ngay đây!”. Đinh Thần cuống cuống bàn làm việc, tắt máy, vớ lấy túi xách bỏ chạy.

“Không cần gấp đâu, cậu cứ thông thả!”. Diệp Tử ôn tồn nói. “Có điều nửa tiếng đồng hồ vẫn không gặp được cậu thì bọn mình tuyệt giao!”. Diệp Tử hậm hực gác máy.

Đinh Thần toát mồ hôi lạnh, Diệp đại tiểu thư mà đã nổi giận thì chỉ có gia tăng chứ không thuyên giảm. Cả đoạn đường, Đinh Thần lái chiếc Honda cao vút như bay, cuối cùng cô bình an vô sự tới nơi kịp giờ.

“Hứ, xem ra cậu cũng biết sợ”. Diệp Tử lườm cô, vẫy tay gọi nhân viên phục vụ, cô nói : “Làm phiền cho tôi gọi thức ăn”.

Đinh Thần thở dốc ngồi xuống ghế.

Hướng Huy, chồng tương lai của Diệp Tử ngồi bên cạnh kịp thời đưa cốc nước cho Đinh Thần : “Anh vừa gọi phục vụ đổi cho em tách trà nóng, em sưởi ấm tay một lát đi!”

Đinh Thần mỉm cười : “Xem ra anh rất tỉ mỉ chu đáo, chẳng rõ làm sao Diệp Tử giành được anh vào tay cô ấy!”

Diệp Tử trừng mắt lườm cô: “Cậu bớt luyên thuyên lắm lời đi. Tân Hương Hội khó chịu thể nào chắc cậu không phải không biết, vậy mà hai người bọn mình chờ cậu gần hai tiếng đồng hồ, nhân viên phục vụ bốn lần giục mình chọn món, sau đó đến cả trà họ cũng chẳng buồn rót nữa!”. Diệp Tử nói một tràng oán trách rồi hung hăng trừng mắt lườm cô.

Đinh Thần biết mình có lỗi, cô chỉ biết cười trừ cho qua chuyện.

Diệp Tử dễ dàng chọn được những món ngon, trả lại quyển menu cho nhân viên phục vụ, cô nói : “Làm phiền anh cho thức ăn lên nhanh chút nhé!”.

Đinh Thần cất tiếng cười hả hê, cô nhắc chén trà đưa lên miệng nhấp một ngụm.

Chọn xong món ăn, Diệp Tử an tâm quan sát Đinh Thần, chợt đưa mắt nhìn ra ngoài cửa, cô hỏi giọng kinh ngạc : “Sao chỉ có mình cậu? Bùi Tử Mặc đâu ? ”.

Đinh Thần lắc đầu : “Mình không biết, chắc là anh ấy bận việc. ”

“Cậu không nói với anh ấy chuyện hôm nay bọn mình đi ăn sao ? ” Diệp Tử mắt tròn, cô không chịu nổi nhất chính là thái độ buông thả này của Đinh Thần. Tuy rằng về mặt công việc, Đinh Thần luôn có tác phong làm việc giỏi giang, mạnh mẽ, già dặn kinh nghiệm, mang dáng dấp mạnh mẽ kiên cường của người phụ nữ hiện đại, nhưng cứ hề đụng đến Bùi Tử Mặc, Đinh Thần liền trở thành quả hồng chín nhũn, để mặc người khác cẩu xé chà đạp hoàn toàn không có chút chủ kiến.

“Mình để lại lời nhắn trên bàn, có lẽ anh ấy không nhìn thấy ! ”. Đinh Thần ngập ngừng trả lời, cô có phần lờ mờ không xác định bản thân mình có thật sự để lại lời nhắn hay không.

“Làm gì có đôi vợ chồng nào như bọn cậu chứ ? ” Diệp Tử nói giọng bất mãn. “Biết vậy mình bảo với anh ấy cho rồi ”.

Đinh Thần quyết định bớt nói vài câu sự việc sẽ tốt hơn, đỡ phải nghe Diệp Tử trách mắng kể lể.

Lúc này, nhân viên phục vụ nhà hàng đã bắt đầu dọn món. Hướng Huy gấp thức ăn cho cả hai cô gái, trông anh rất phong độ ra dáng của người quân tử : “Mau ăn đi, để nguội thức ăn sẽ không ngon nữa đâu ”

Thức ăn ngon bày trước mặt, Diệp Tử không vì chuyện của Đinh Thần mà làm khó dễ bao tử của mình.

Đinh Thần gấp miếng mộc nhĩ đưa vào miệng, thông thả thưởng thức.

Diệp Tử chợt hỏi cô: “Phải rồi, Bùi công tử có phải gần đây thường xuyên không về nhà không?”.

“Không rõ nữa ! ”. Đinh Thần dời mắt nhìn sang món ếch xào lăn. “Hai ngày nay mình phải tăng ca ở công ty không về nhà, sao thế ? ”

“À, ra là vậy. Mấy ngày trước mình trông thấy anh ấy tối nào cũng ăn nhậu xã giao, hôm sau chưa đến 8 giờ đã xuất hiện trong công ty rồi, nhà bọn cậu chẳng gần công ty, mình rất hiểu kỳ việc anh ấy làm sao đến công ty sớm thế ”.

Đinh Thần cắn môi, cô không biết phải trả lời câu hỏi sắc nhọn của Diệp Tử thế nào cho phải.

Diệp Tử không chờ đợi câu trả lời của Đinh Thần, chẳng buồn gắng hỏi thêm câu nào nữa nhưng vẫn bám rịt chẳng chịu buông tha, cô gợi mở đề tài : “Hai người trước kia từng đi công chứng, từng đi tiệc cơ mà, có sao Bùi Tử Mặc vẫn nghiêm nhiên cho rằng mình đang sống trong thời hoàng kim của trai độc thân, anh ta đưa tình với nữ nhân viên trong công ty cứ như là... ”. Diệp Tử cắn đũa, sáng mắt lên : “Nói theo lời của trúc huyền thì chính là ngựa đực”. Trúc Huyền là bạn thời đại học tình nghịch của Diệp Tử, thường xuyên phát ngôn những câu nói hết sức giật gân.

Đinh Thần rót cuộc chẳng thể nào nhịn nổi, ngụm trà trong miệng cô phun ngay vào đĩa ếch xào lăn trước mặt. tiếp đó cô che miệng ho sù sụ không ngừng.

“A, thôi xong món ếch xào lăn ngon lành ”. Diệp Tử khẽ rên một tiếng, chuyển ngay đề tài : “May mà mình không thích ăn ếch ”.

Hướng Huy huých nhẹ Diệp Tử, rồi anh quay sang nói giọng áy náy : “Đinh Thần, em đừng để ý đến cô ấy, cô ấy nói chuyện chẳng biết phân biệt nặng nhẹ đâu ! ”.

Diệp Tử bất mãn: “Với Đinh Thần, em mới nói thế, chứ người khác thì em mặc kệ rồi ”.

Đinh Thần vất vả lắm mới nhịn được ho, mỉm cười : “Không sao, em đã quen rồi ”.

Diệp Tử lườm Đinh Thần

“Tối nay mình đi công tác ở Thanh Đảo, cậu muốn mình đem gì về làm quà nào ?? ”. Đinh Thần hỏi.

Diệp Tử suy tư trong giây lát, chỉ sang Hướng Huy ngồi cạnh, cô nói : “Anh ấy thích uống trà, hay là cậu mang lá trà về nhâm nhi đi ”

“Không thành vấn đề ” . Đinh Thần rồi nói tiếp : “Mình không quy định chỉ mang một loại làm quà, cậu vẫn có thể chọn thứ khác ”

“Cá miếng đi ”. Diệp Tử nuốt nước bọt, nói nhỏ : “Mình đang giảm béo, thôi đi vậy ”

Đinh Thần rên rỉ : “Cậu nhịn được sao ? ”

“Hay là, ăn xong lần này mình sẽ bắt đầu giảm béo ”. Diệp Tử e dè nhìn sang Hướng Huy.

Đinh Thần cười phá lên.

Hướng Huy xoa đầu Diệp Tử, anh cười xòa không nói gì.

Đinh Thần nhìn hai người tình cảm mặn nồng, ánh mắt cả hai giao nhau, ho một tiếng, cô nói : “ Hay là, mình chuẩn trước nhé ? ”

Diệp Tử hoàn hồn, sờ soạng khuôn mặt nóng ran của mình : “ Cậu đã ăn gì đâu, ăn xong về thu dọn hành lý vẫn kịp cơ mà ! ”. Lúc Diệp Tử còn đi làm tại Thiên Vũ, cô đi công tác Thanh Đảo nhiều như cơm bữa, vì thế mà cô nắm rất rõ chuyến bay, Đinh Thần khó mà qua mặt được Diệp Tử.

Cơm no rượu say, họ lên đường trở về nhà.

Diệp Tử khẳng khái phải nhìn xe của Đinh Thần rời đi, Đinh Thần đành lái xe chậm rãi rời đi, từ sau kính chiếu hậu, cô thấy bóng dáng chàng trai khôi ngô đứng bên một cô gái dáng vẻ dịu dàng, quả là một cặp xứng đôi vừa lứa.

Về đến nhà, cả gian phòng vắng vẻ lạnh tanh, tờ giấy cô viết cho Bùi Tử Mặc vẫn đặt trên bàn ăn trống trải, thậm chí đến vị trí cũng không hề thay đổi.

Đinh Thần thu dọn xong hành lý, kéo chiếc vali nhỏ từ phòng ngủ bước ra, nhìn mẫu giấy tin nhắn tro trọng một lần nữa, cô bước lại gần và iếng giấy vào máy hủy giấy, tiếp đó, đầu không ngoảnh lại, cất bước rời khỏi nhà.

Thời tiết Thanh Đảo quả thực còn lạnh hơn cả Thượng Hải, một mình tro trọng cất bước giữa con phố xa lạ và đơn điệu, Đinh Thần cảm nhận luồng gió lạnh buốt đến thấu xương.

Do công tác chuẩn bị trước đó hết sức hoàn hảo, vì vậy mà bản hợp đồng nhanh chóng được ký kết. Chuyến bay trở về Thượng Hải của Đinh Thần vào 9h tối, vì thời gian còn khá sớm nên cô quyết định đi dạo trên bờ biển gần khu vực khách sạn.

Đinh Thần kéo chặt áo khoác, cô cất bước băng qua con phố náo nhiệt đi về phía cầu Sạn, dưới ánh nắng mặt trời mùa đông rực rỡ, mặt nước ven biển ánh lên những tia sáng vàng, lối đi dài đến chiếc cầu Sạn vắng vẻ du khách do trở ngại thời tiết.

Tuy lượng du khách vắng vẻ nhưng không đến mức, hoang vu, cất bước quay trở về phía lan can, Đinh Thần kinh ngạc phát hiện một người đàn ông khoác áo khoác đen tuyền đang đứng ngay trước mặt, anh phóng tầm mắt nhìn về bãi biển xa xăm, thân hình cao dong, thanh mảnh của anh chìm trong ánh nắng mặt trời rực rỡ.

Đinh Thần chạm mặt anh khi cô dừng chân bên lan can, đôi mắt nhìn bãi biển sáng long lanh phía ngoài, luồng gió biển lạnh lẽo cùng hơi nước thổi tung mái tóc dài của cô, vì vu thổi trên khuôn mặt tê cứng của Đinh Thần.

Cô gơ hai tay ôm chặt lấy má, luồng gió lạnh đúng lúc ập đến thổi tung chiếc mũ len trên đỉnh đầu, cô kêu lên rồi vội vàng ngoái đầu nhìn lại, chiếc mũ bị gió thổi bay đến bên người đàn ông với chiếc áo khoác đen tuyền rồi rơi ngay xuống gót chân do chính lực cản của anh ta.

Anh với chiếc áo khoác đen khom người nhặt chiếc mũ lên, phủi lớp bụi trên bề mặt, anh cười đưa chiếc mũ cho Đinh Thần : “ Mũ của cô ! ”

Đinh Thần ngơ ngác nhìn anh ta, nhất thời quên cả nói lời cảm ơn. Sao trên đời lại có chàng trai xuất sắc đến thế chứ, chẳng có cụm từ nào có thể diễn đạt được vẻ tuấn tú khôi ngô của anh.

Anh và Bùi Tử Mặc thuộc hai mẫu người đàn ông khác nhau, ở anh toát lên phong cách nho nhã bình bình xuất chúng, chẳng khác gì ngọn pháo hoa không nhuộm bụi trần gian. Từng câu nói từng động tác của anh đều bộc lộ phong thái cao quý.

Người đàn ông trông thấy Đinh Thần mở to mắt nhìn mình trân trân, anh nhăn mặt, nhắc lại câu nói : “ Cô ơi, mũ của cô ! ”. Anh cất bước tiến lên, gơ chiếc mũ trước mặt cô.

Đinh Thần mặt đỏ gay, nhận lấy chiếc mũ, ngại ngần cất tiếng : “ Cảm ơn anh ! ”

Người đàn ông đó không nhìn cô mà quay người bỏ đi.

Đúng là một con người ngạo mạn, Đinh Thần bĩu môi, có điều chẳng thể trách anh ta có thái độ đó với cô, bản thân cô chẳng phải cũng vô lý nhìn chòng chọc người ta một hồi, anh ta nhất định chịu không nổi ánh mắt thất lễ đó của cô, Đinh Thần đội mũ lên đầu, kéo chặt áo khoác bước qua lan can.

Cô thông thả quay về khách sạn, mùi hương cà phê thoang thoảng bay dập dờn trong quán cà phê Starbucks ấm áp, Đinh Thần bước vào, mãi kho dừng chân trước quầy tiếp tân cô mới cảm nhận cơ thể tê cứng của mình ấm dần lên.

“ Chào chị, xin hỏi chị dùng gì ạ ? ” Nhân viên phục vụ đơn đả hỏi cô.

Diệp Tử đặc biệt nghiện món Caramel Macchiato, Đinh Thần hay đi cùng Diệp Tử dần dà cô cũng bị tiêm nhiễm. Có điều, hôm nay cô muốn thử tách Cabuchino Starbucks tại Thanh Đảo. Cô toan lên tiếng thì người đứng cạnh bên thét lên : “ Cẩn thận ! ”

Đứng cạnh cô là một cô gái với bộ dạng chao đảo từ từ ngã xuống đụng gay vào người đàn ông vừa mua cà phê. Anh cầm không vững, cốc cà phê trong tay sóng sánh thuận thế đổ ngay vào chiếc áo măng tô của Đinh Thần, chẳng mấy chốc, cánh tay phải cô đã ướt đầm.

Quán cà phê nhất thời rơi vào hỗn loạn, cô gái ngất xỉu được đặt nằm trên mặt đất, nhân viên phục vụ lấy chiếc khăn bông giúp Đinh Thần lau vết cà phê vấy trên áo măng tô. Cũng may đang là mùa đông phải mặc nhiều quần áo, tách cà phê nóng hổi không làm tổn hại đến làn da của cô. Cô vừa lau áo măng tô vừa nhìn về phía người đổ cà phê lên áo mình, lúc này anh ta đang quỳ trên đất chăm sóc cô gái ngất xỉu đột ngột.

Đinh Thần lặng lẽ mỉm cười, thì ra là người cô gặp lúc nãy, chẳng trách bất luận anh làm gì thì văng sáng trên người đều khiến người khác khó mà có thể phớt lờ.

“ Có chỗ nào thoáng gió để cô gái này có thể nằm nghỉ không ? ”. Người đàn ông ngẩng đầu hỏi nhân viên phục vụ. “ Theo chẩn đoán sơ bộ, có lẽ cô ta bị nhồi máu não cấp tính, trong thời gian đợi xe cấp cứu đến tốt nhất chúng ta nên đặt cô ấy nằm nghiêng để tránh làm cô ấy nghẹt thở dẫn đến việc tắc nghẽn khí quản ”.

Nhân viên phục vụ vội vàng chăm lo người bệnh hôn mê.

Lúc này, anh mới có tâm trí để mắt đến người khác, khi nhận ra Đinh Thần thì không khỏi sửng sốt, khom người, mặt lộ vẻ áy náy, anh nói : “ Thật xin lỗi cô, chiếc áo của cô tôi sẽ giặt sạch ! ”

“ Không cần đâu ! ”. Đinh Thần cười thản nhiên.

Anh ngần ngừ : “ Không tốn nhiều thời gian của cô đâu, khoảng một ngày là đủ rồi ! ”

Đinh Thần mỉm cười : “ Tối nay tooiphair về Thượng Hải, tôi sẽ mang áo đi giặt khô, không sao đâu, anh đừng để tâm ! ”

“ Vậy, cô có tiện cho tôi số điện thoại không ? Đến Thượng Hải tôi sẽ liên lạc với cô ! ”

Anh vẫn khẳng khái giữ ý định, Đinh Thần liền mỉm cười, rút một tấm trong tập danh thiếp ra đưa cho anh. Anh lẳng lặng ghi nhớ rồi lấy bút và số điện thoại của mình vào mặt sau, trả lại cho Đinh Thần.

“ Tôi không mang theo danh thiếp của mình, đây là số điện thoại của tôi, đến lúc đó đừng quên liên lạc với tôi nhé ! ”

“ Được, tôi sẽ liên lạc với anh ! ” Đinh Thần nhận lấy danh thiếp, ba chữ Thẩm Dịch Trần mạnh mẽ chẳng khcs gì phong thái hiên ngang của anh.

Lúc này xe cấp cứu đã đến, anh nhướng mày nói : “ Tôi nghĩ phải đi báo cáo tình hình cô nhân viên cấp cứu, xin phép ”

Đinh Thần vội chào : “ Vâng, chào anh, anh Thẩm ”

Quay trở lại khách sạn, Đinh Thần cởi bỏ chiếc áo măng tô ẩm ướt, bỗng cô thấy đau lòng. Chiếc áo Max Mara này là món quà của Bùi Tử Mặc tặng cô nhân kỷ niệm một năm ngày cưới, màu xám tro nhạt với hai hàng khuy vàng rực rỡ ngay chính giữa, chất liệu vải da cừu bó sát giữ ấm cơ thể. Mỗi lần Đinh Thần ra ngoài gặp gỡ thương lượng hay ký hợp đồng cùng đối tác cô đều mặc chiếc áo này. Đây cũng chính là chiếc áo may mắn của cô, chẳng ngờ nó cũng có ngày bị tai bay vạ gió. Sớm biết thế này, có đánh chết cô cũng không mặc nó

Cô dùng khăn bông cẩn thận bọc lấy phần tay áo vô cùng thấm hại rồi gấp ngay ngắn chiếc áo đặt vào trong va li, cô lôi áo khoác lông vũ ra, khoác lên người. Áo măng tô của cô không thể giặt vào lúc này, đành đợi sau khi về Thượng Hải cô sẽ mang đến nơi chuyên giặt ủi, chẳng biết có còn cứu vãn được không.

Ngồi trên máy bay, Đinh Thần rút tấm danh thiếp có ghi số điện thoại của Thẩm Dịch Trần, không khỏi ca tụng tâm tư chu đáo thận trọng của anh. Nếu đây là danh thiếp của anh thì rất có khả năng sẽ bị Đinh Thần vứt bỏ nhưng ai lại tùy tiện vứt bỏ thứ đồ có viết sẵn tên mình cơ chứ.

Cô để ý thấy chiếc bút Thẩm Dịch Trần sử dụng chính là Mont Blanc, cô cũng không rõ liệu anh có nhận ra giá trị thực sự của chiếc áo măng tô của cô hay không, chi phí giặt giũ cũng tiêu hao một khoản không nhỏ, điều quan trọng chính là , đây còn là món quà Bùi Tử Mặc tặng cô. Là đồ vật mà cô quý trọng nhất, cô không thể để nó bị hủy hoại thế này.

Hừ hừ, Đinh Thần hậm hực nghĩ, nếu quả thực không ổn cô sẽ bắt đến anh chiếc áo khoác.

Đinh Thần về đến nhà đã hai giờ sáng, cô lê tấm thân mệt mỏi mở cửa, ngạc nhiên khi phát hiện ánh đèn sáng Đinh Thần vọng ra từ phòng khách, chiếc va li hé mở đặt trên sàn nhà, nhìn kỹ Đinh Thần mới nhận ra, đó chính là va li của Bùi Tử Mặc.

Tiếng nước dội ào ào trong phòng tắm, Đinh Thần lẳng lặng đặt va li xuống, lôi chiếc áo măng tô ra, gỡ chiếc khăn bông trắng đã nhuộm màu cà phê để lộ nhiều vết nhăn nhúm trên cánh tay áo màu xám tro, nhìn chiếc áo, Đinh Thần không khỏi chau mày đau lòng.

“ Áo măng tô của em làm sao thế kia ? ” Chẳng rõ Bùi Tử Mặc bước ra khỏi phòng tắm lúc nào, đầu tóc vẫn chưa kịp lau khô vẫn đang nhỏ nước.

“ Em không cẩn thận làm áo vậy bẩn cà phê ”. Đinh Thần than vãn thở dài, tayc hỉ chiếc va li của Bùi Tử Mặc, cô hỏi : “ Anh cũng đi công tác sao ? ”

“ Anh đi Nhật Bản, lúc anh đi em không có nhà. Hôm nay anh vừa về. Em cũng đi công tác sao?”

Đinh Thần gạt đầu : “ Vâng, em đi Thanh Đảo ”. Cô cụp mắt nói giọng có phần không thoải mái : “Em...em đi tắm trước”. Cô lôi bộ quần áo từ va li ra, cất bước đi về phía phòng tắm.

“Thần Thần”. Bùi Tử Mặc gọi cô.

Đinh Thần ngoái đầu nhìn anh với ánh mắt hoài nghi.

“Anh nhớ em!”. Bùi Tử Mặc nhìn thẳng vào mắt cô, anh nói giọng nghiêm túc.

Đinh Thần thần nhiên ậm ừ trả lời, cô quay người đi vào phòng tắm.

Luồng hơi ẩm áp trong phòng tắm hòa cùng làn hơi nước và hơi thở của Bùi Tử Mặc quấn quanh khắp người cô, cô chẳng khác nào kẻ bị trúng tà, đầu óc không ngừng nghĩ đến câu Bùi Tử Mặc vừa nói : “Anh nhớ em! Anh nhớ em! Anh nhớ em!...”

Đinh Thần viết tên anh trên gương, thở một hơi dài thăm thẳm. Em cũng nhớ anh.

Hôm sau đi làm trở lại, Đinh Thần cảm thấy đầu óc choáng váng nặng trĩu, không ngừng hắt hơi, dường như cô bị cảm cúm. Cô gọi điện thoại cho Diệp Tử nói rằng trưa nay mình sẽ mang trà lá và cá phi lê sang cho Diệp Tử.

Diệp Tử kinh ngạc hỏi : “Sao cậu không nói Bùi Tử Mặc mang đi ình, việc gì phải đích thân lặn lội đến đây?”.

Đinh Thần cất giọng rầu rĩ : “ Cậu chẳng phải luôn không hợp với anh ấy sao ? ”

Diệp Tử im bật chẳng nói gì.

“Thực ra mình quên mất”. Đinh Thần nhún vai.

Diệp Tử không còn gì để nói với cô nữa.

Sau giờ trưa, Diệp Tử gặp Đinh Thần, cô thét lên trong kinh ngạc : “ Có phải cậu bệnh rồi không ? Mặt cậu đỏ ửng cả rồi ”.

Đinh Thần xoa xoa gò má, quả thực nóng hơn bình thường đôi chút, cô còn ngỡ vì nhiệt độ máy lạnh quá cao.

“ Cậu mau về nhà nghỉ đi, chiều nay đừng đi làm nữa ”. Diệp Tử đa tay đặt lên trán Đinh Thần, hốt hoảng rút ngay tay lại, nói giọng lo lắng : “ Hay để mình đưa cậu đi bệnh viện nhé ? ”

“ Không cần, không cần ”. Đinh Thần phẩy tay lia lịa, cô bình sinh sợ nhất là bị tiêm và uống thuốc. “ Mình về nhà ngủ một giấc sẽ không sao, cậu mau đi đi, đừng lo ình ”.

Dứt lời cô toan đứng dậy đánh bài chuẩn, Diệp Tử làm sao chịu nhượng bộ cho cô đạt được mục đích, cô chặn ngay lấy cánh tay Đinh Thần : “ Cậu đợi một lát, mình gọi Bùi Tử Mặc đến lo cho cậu, cái anh chàng này làm chồng kiểu gì, vợ mình bệnh ra nông nổi này mà chẳng hề hay biết ”. Diệp Tử cần nhả giọng điệu khá lớn khiến người qua kẻ lại ai nấy đều nhìn về phía họ

Đinh Thần kéo lấy cô : “ Này, cậu đừng làm thế, mình không muốn phiền đến anh ấy ”

“ Thế này gọi là làm phiền sao ? ” Diệp Tử ấn Đinh Thần ngồi xuống sofa : “ Bộ dạng cậu thế này, mình sẽ không bỏ mặc cậu một mình đâu, cậu ngoan ngoãn ngồi yên đó đi ”. Vừa nói xong, Diệp Tử lôi điện thoại gọi cho Bùi Tử Mặc, không đông dài nhiều lời, cô đi thẳng vào vấn đề : “ Đinh Thần hiện đang ở dưới tầng, anh xuống đây ngay đi, cô ấy bệnh nặng rồi ”. Mặc kệ Bùi Tử Mặc coa nghe rõ những lời mình nói hay không, cô lập tức gác máy.

Đinh Thần dường như cảm thấy đầu thêm nhức nhối, cô chỉ còn biết lắc đầu.

Chưa đầy vài phút, Bùi Tử Mặc đã vội vã chạy xuống, tay vẫn cầm chặt điện thoại. Trông thấy Đinh Thần cùng vẻ mặt đỏ gay bất thường, anh nhẹ giọng hỏi : “ Em bệnh à ? ”

“ Bây giờ anh mới biết sao ? Anh thật là.... ”. Diệp Tử chỉ còn biết lắc đầu và lắc đầu, trên thế gian này quả thực rất khó có thể tìm thấy được cặp vợ chồng thứ hai như hai người này.

“ Xin lỗi, tại tôi sơ suất quá ! ”

“ Người anh phải nói xin lỗi là cô ấy, không phải tôi ”. Diệp Tử bĩu môi.

Bùi Tử Mặc nheo mắt : “ Vừa rồi đi xuống đây tôi gặp Thẩm Họa đang lục tung thế gian này để tìm cô, hình như có chuyện gì gấp, sao cô còn lè mề đứng đây ? ”

“Đừng nói cái giọng đó” . Diệp Tử lạnh lùng hậm hực : “Anh không nói thì tôi cũng sẽ lên, tôi chẳng phải là bóng đèn Phillip, đứng lù lù đây làm gì?”. Diệp Tử giơ chiếc túi trong tay mình: “Cảm ơn nhé, cậu nghỉ ngơi cho khỏe đi!”. Diệp Tử xoay người bỏ đi không thèm nhìn Bùi Tử Mặc.

Đinh Thần ngượng ngùng ngồi một góc, đầu cô nhức như búa bổ, toàn thân không còn chút sinh khí, triệu chứng bệnh cảm so với buổi sáng thêm trầm trọng.

Bùi Tử Mặc cúi đầu nhìn cô, dịu giọng hỏi”Em đứng dậy được không? Hay là, để anh công em nhé?”

Đinh Thần giật thót mình, cô vội vã từ chối : “ Em tự đi được ! ”. Cô vịn vào tay nắm đứng dậy khỏi chiếc ghế sofa, Bùi Tử Mặc quàng lấy bờ vai Đinh Thần: “Đi thôi, chúng ta đi bệnh viện”.

“Em không đi bệnh viện đâu!”. Đinh Thần lập tức cự tuyệt, lắc đầu chẳng khác gì trống lắc.

Bùi Tử Mặc không đòi co, dịu cô bước vào trong thang máy.

“Về nhà được không?”. Đinh Thần khấn khoan van nài. “Em không muốn đến bệnh viện, em chỉ bị cảm mạo phát sốt, ở nhà có thuốc, uống thuốc rồi ngủ một giấc sẽ không sao đâu!”. Trong thang máy không một bóng người, Đinh Thần mặc cả với Bùi Tử Mặc.

Bùi Tử Mặc nhắc bóng cô lên, anh bước nhanh ra khỏi thang máy : “ Em còn nói nữa thì anh đưa em đến thẳng bệnh viện luôn đấy ”.

Cả đoạn đường Bùi Tử Mặc lái xe rất nhanh, chiếc Audi vàng rực băng như thoi đưa giữa dòng xe cộ. Đinh Thần nghiêng người tựa đầu vào ghế ngủ thiếp đi.

Về đến nhà, Bùi Tử Mặc bế Đinh Thần lên giường, anh tìm thuốc hạ sốt, rót cho cô cốc nước, rồi nói: “Em mau uống thuốc, nếu đến tối ấn không hạ sốt thì có nói thế nào cũng phải đến bệnh viện đấy!”.

Đinh Thần gật đầu lia lịa, ngoan ngoãn nuốt viên thuốc.

“Em ngủ đi, anh ở nhà với em”.

“Không cần đâu, anh còn phải đi làm mà, cuối năm rồi, em biết anh rất bận”.

Bùi Tử Mặc ngần ngừ trong giây lát : “ Một mình em ở nhà thật sự không có chuyện gì chứ ? ”.

“Ừ, em buồn ngủ rồi”. Đinh Thần kéo chăn, nhắm mắt.

Bùi Tử Mặc khép cánh cửa phòng ngủ.

Đinh Thần nghe tiếng lạch cạch khóa trái cửa, trống ngực cô lúc này mới nhẹ gánh phần nào. Trước đây mỗi lần bị ốm, cô thường có thói quen chịu đựng một mình, chưa bao giờ cô có suy nghĩ muốn làm phiền người khác, càng không nghĩ đến việc cần người chăm sóc, hiện tại là vậy, có lẽ tương lai cũng vậy.

Tâm tình nhẹ nhõm, vui mình vào chăn bông mềm mại, cô thiêm thiếp chìm vào giấc ngủ.

Có lẽ do thuốc hạ sốt phát huy tác dụng, chẳng mấy chốc Đinh Thần cảm thấy cả người mềm nhũn, khắp người toát mồ hôi, hơi nóng lan tỏa khiến cô rút tay ra ngoài chăn.

Giữa lúc mơ màng, cô cảm thấy có một chiếc khăn bông ấ, áp phủ trên cánh tay tẩm mồ hôi, bàn tay dịu dàng lau cánh tay bên này của cô rồi lại chuyển sang cánh tay kia, cẩn thận lau mồ hôi trên người rồi lại giúp cô thay bộ đồ ngủ mới, động tác dịu dàng khiến cô cảm nhận sự thư thái.

Đinh Thần ngủ một giấc thỏa chí, cô khoan thai ngồi dậy thì phát hiện ra trời đã tối sầm. Bóng đen bao trùm khắp gian phòng, lướt mắt nhìn xuyên qua rèm cửa hé mở, Đinh Thần thoáng thấy ánh sao chập chờn, cô ôm chiếc gối lặng lẽ ngắm người.

Ngoài cửa vọng lại tiếng động khe khẽ, đó chính là âm thanh chén bát va vào nhau, ánh đèn vàng ấ ấ chiếu rọi qua khe cửa phòng ngủ. Đinh Thần chợt lóe lên suy nghĩ ấ ấ áp tận sâu trong tâm khảm. Nhe thể khi cô còn nhỏ, mỗi lần cô ốm, mẹ cô thường nhân lúc cô ngủ say nấu món cháo sò điệp khô, rắc chít hành băm và dầu vừng lên trên, ăn xong bát cháo nóng, trăm bệnh đều tiêu biến.

Nghĩ đến đây, Đinh Thần bắt đầu cảm thấy đói bụng. Cô lồm cồm bò dậy, nhìn chiếc áo ngủ trên người, cô ngơ ngẩn nghĩ thì ra tất cả không phải là một giấc mơ. Đôi bàn tay dịu dàng lẽ nào là của Bùi Tử Mặc ư?

Đinh Thần chẳng kịp ngẫm nghĩ, cô bật đèn chuẩn bị xuống giường, lúc này cánh cửa phòng mở toang, Bùi Tử Mặc bưng chiếc khay nhón chân bước vào phòng, anh sững sốt trông thấy Đinh Thần ngồi ngay đầu giường: “Em thấy đỡ chút nào chưa?”

Đinh Thần gật đầu, chặt vật xoay người dựng chiếc gối tựa lưng vào, chỉ một động tác đơn giản nhưng cô phải ra sức trầy trật, cánh tay run lẩy bẩy.

Bùi Tử Mặc ngồi bên mép giường, đặt chiếc khay lên đầu gối Đinh Thần, anh nói : “Cả ngày em chưa ăn gì nên không có sức, anh có mua cháo cho em, không biết em thích ăn mùi vị gì nên anh mua cháo trứng muối nấu thịt nạc, nào, tranh thủ lúc cháo còn nóng, ăn đi em”.

Đinh Thần nhìn bát cháo nóng hổi bốc hơi nghi ngút trước mũi, hốc mắt cô nóng ran, nước mắt chực tuôn rơi, người ta thường nói những lúc con người bị ốm là lúc họ yếu đuối nhất, điều này quả không sai chút nào. Cô sục sục mũi, mỉm cười : “Cảm ơn anh”

“ Khờ quá, khách sao với anh làm gì?”. Bùi Tử Mặc vuốt mái tóc cô : “Phải rồi, chiếc áo măng tô của em anh đưa đi giặt rồi, tuần sau là có thể lấy về. quần áo lúc này em thay ra anh cũng giặt xong phơi rồi đấy!”

Đinh Thần nuốt thìa cháo, tian nói lời cảm ơn thì Bùi Tử Mặc nói ngay: “Em mau ăn đi, để nguội mùi vị không ngon đâu”

“Vâng” . Đinh Thần không biết nên nói gì nữa, nuốt từng thìa cháo, hai người bỗng chìm trong im lặng, bầu không khí thoáng chốc trở nên lắng đọng.

“Xin lỗi em!” Bùi Tử Mặc là người phá vỡ bầu không khí lặng lẽ đó “Tại anh lơ là không quan tâm đến em”

Đinh Thần vội nói : “Anh đừng nghe Diệp Tử...”

“Cô ấy đâu có nói sai, tại anh không đủ tư cách làm chồng em”.

“Không, không đâu, cô ấy lòng dạ ngay thẳng, anh đừng để bụng”.

Bùi Tử Mặc mỉm cười : “ Giữa chúng ta có cần phải khách sáo với nhau vậy không ? ”. Anh lấy chiếc chén bông lau vệt cháo sót trên khóe môi cô với vẻ trêu mến: “Em không ăn nữa sao? Em ăn ít vậy thảo nào người gầy sọp”

“Em không muốn ăn nữa!” Đinh Thần nói giọng đầy đáng thương. “Em muốn uống nước!”

“Em đừng đi, để anh lấy cho”. Bùi Tử Mặc dọn khay cháo, quay lại nhìn cô, anh mỉm cười : “ Đợi anh nhé ! ”.

Đinh Thần dõi theo bóng dáng cao ráo, rắn rỏi của anh chìm trong suy tư.

Cô yêu người đàn ông này từ rất lâu, có lẽ yêu ngay từ lần đầu gặp anh tại trường học, kể từ đó con tim cô hoàn toàn bị choáng ngợp trước hình bóng anh. Tuy rằng cô chưa bao giờ nói ra điều này, dù cô vẫn luôn thể hiện bộ dạng không màng để tâm, thế nhưng đã mấy năm liền cô chưa bao giờ ngừng cảm giác yêu anh. Cô vẫn luôn yêu anh theo cách thức âm thầm lặng lẽ của riêng cô.

“Nương nương, mời uống nước”. Bùi Tử Mặc kéo dài giọng điệu, vẻ mặt hài hước của anh khiến Đinh Thần cười ngặt nghẽo.

Anh đưa cho Đinh Thần cốc nước, ngồi xuống ngay cạnh cô, chiếc đệm mềm mại liền bị lún xuống do phải chịu đựng lực nặng, Đinh Thần bất giác ngã người về phía Bùi Tử Mặc.

Bùi Tử Mặc ôm chầm lấy Đinh Thần vào lòng, anh cảm nhận cơ thể cô khẽ cứng đờ nên càng ghì chặt lấy bờ vai cô: “Thần Thần, cảm ơn em xưa nay chưa từng miễn cưỡng ép anh làm những việc anh không thích, thời gian qua lâu vậy rồi mà em vẫn tha thứ cho anh, chăm sóc anh, hiểu cho anh, anh nghĩ, anh không thể tiếp tục để em đơn phương chờ đợi nữa”.

Đinh Thần ngẩng đầu nhìn anh trân trân, cô không hiểu rõ ý anh nói.

Nhìn vẻ mặt hoang mang của cô, Bùi Tử Mặc hôn nhẹ lên trán cô: “Ý anh nói, bắt đầu từ hôm nay, anh sẽ không để em một mình trong căn nhà trống trải này nữa, anh sẽ báo cáo với em hành tung của mình bất cứ lúc nào, anh sẽ giảm thiểu những buổi tiệc tùng xã giao của công ty, càng không để em nữa đêm canh ba phải ra ngoài đón anh say rượu về nhà”.

Đinh Thần sửng sốt, cô có phần không kịp phản ứng lại. Rốt cuộc cô cũng đã đợi được ngày hôm nay rồi sao? Sau biết bao thời gian dành tình cảm đơn phương cho anh, đến phút cuối cùng cô đã có thể chờ được sự hồi đáp của anh.

Bùi Tử Mặc nói tiếp : “ Sống với nhau hai năm, anh hoàn toàn đón nhận cuộc sống này, điều quan trọng hơn là, anh nghĩ rằng anh đã phải lòng em”.

Mặt Đinh Thần nóng ran ửng đỏ, cô đưa tay lau nhưng không làm sao lau sạch được. Cô chờ câu nói này của anh từ rất lâu, lâu đến mức độ cô dần đánh mất lòng dũng cảm cùng cả sự tự tin, chẳng thể ngờ cũng đợi được đến ngày nhìn thấy tia hy vọng le lói cuối con đường.

Cô sà vào lòng Bùi Tử Mặc khóc thốn thức, đây là lần đầu tiên kể từ sau lần đầu tiên gặp mặt cô khóc trước mặt anh.

“Sao thế, có phải em thấy không khỏe không?” Bùi Tử Mặc cuống cuống, anh căng thẳng đưa tay sờ trán cô.

Đinh Thần nói giọng thốn thức : “ Không phải, vì em cảm thấy vui quá thôi ”.

“Em ngốc quá, thôi đừng khóc nữa, em đang ốm mà. Nào, nằm xuống nghỉ ngơi đi”. Bùi Tử Mặc thở phào nhẹ nhõm, anh giúp cô đắp chăn, tắt đèn đầu giường.

“Vậy còn anh?” Lúc này Đinh Thần hết như cô gái bé nhỏ yếu đuối, e dè túm chặt lấy bàn tay Bùi Tử Mặc, cô sợ chỉ cần mình nhắm mắt, giấc mộng đẹp của cô sẽ vỡ tan tành.

“Anh không đi, anh ở đây với em”. Bùi Tử Mặc bỏ dép, chiu vào trong chăn, kéo đầu Đinh Thần nép vào trước ngực mình : “Ngoan, em mau ngủ đi”.

Khoảnh khắc này, Đinh Thần cảm thấy mình chính là người hạnh phúc nhất trên thế gian.

Tâm trạng vui vẻ nên bệnh tình của cô cũng mau chóng bình phục. Ba ngày sau, Đinh Thần đã có thể phần chân sảng khoái đi làm trở lại.

Trong suốt ba ngày qua, Bùi Tử Mặc cũng xin nghỉ phép, hằng ngày túc trực bên cô, anh mua cho cô vài cuốn tạp chí và tiểu thuyết để cô giải sầu, còn anh học cách nấu cháo, chế biến thức ăn, sau bữa cơm anh cùng cô đi dạo trong khu dân cư.

Những lúc hai người có việc cần làm, mỗi người chiếm một góc thư phòng cầm đầu cầm cổ mạnh ai người nấy lo việc của mình. Giữa gian thư phòng tĩnh lặng chỉ còn nghe thấy tiếng gõ bàn phím ngân vang, bầu không khí yên tĩnh ấm cúng.

Bùi Tử Mặc còn nói nửa thật nửa đùa với cô rằng, khi nào rồi rảnh hai người lại đến Phố Đông uống canh gà hầm nhân sâm với đông trùng hạ thảo để mẹ mau có cháu ẵm bồng.

Đinh Thần bắt giấc mỉm cười ngọt ngào, có lẽ thêm đứa trẻ trong nhà cũng hay.

Mọi chuyện diễn ra theo chiều hướng tốt đẹp.

Con phố nào nhiệt dưới ánh nắng mặt trời mùa đông, giữa biển người người qua kẻ lại, vừa sớm tinh mơ đã thấy những người già và trung niên bắt đầu xuống phố sắm đồ Tết.

Diệp Tử họa hần lấm mới có thể trốn việc hẹn Đinh Thần đi dạo phố. Cô muốn nhân dịp rảnh rỗi này mua quà mừng năm mới tặng Hương Huy.

Chỉ có điều, kẻ ngồi đối diện với cô dường như không màng đến chuyện này, hai người ngồi nghỉ tại quán cà phê, Đinh Thần xoắn ống hút, giữ nguyên cử chỉ này rất lâu.

“Hôm nay rốt cuộc cậu làm sao thế? Trong vòng một tiếng đồng hồ cười tủm tỉm khó hiểu bốn lần”. Diệp Tử khêu cô, kinh ngạc phát hiện ra vẻ e thẹn ngưỡng ngùng lộ ra trên khuôn mặt của Đinh Thần.

“Không có gì”. Đinh Thần trả lời qua loa chiếu lệ.

Câu trả lời của Đinh Thần hiển nhiên chẳng thể khiến Diệp Tử hài lòng. Cô chống cằm, nhàn nhã nói : “Mình thấy dáng vẻ của cậu chẳng khác gì đang hồi xuân, phải rồi, Bùi Tử Mặc sắc mặt cũng hết như cậu, vui phơ phới, anh ta còn mỉm cười vui vẻ hoan hỉ cùng cô bé tiếp tân trong công ty”.

Đinh Thần mỉm cười không cất tiếng phản đối, tập trung đối phó cà phê Mocha trong cốc.

Diệp Tử không hề có ý định buông tha cho Đinh Thần, thay đổi sách lược, vờ hỏi giọng băng quơ: “Gần đây mình luôn thắc mắc một điều, liệu có phải việc lựa chọn cho đi tất cả trong tình yêu chắc chắn là nhwngc kẻ bại trận”.

Đinh Thần nhìn cô : “Diệp đại tiểu thư định đổi nghề thành triết học gia hay chuyên gia về tình yêu vậy?”

Diệp Tử mặt hầm hầm nhìn cô.

Đinh Thần vội vàng đưa tay xin hàng, cô đẩy chiếc cốc trống không đến trước mặt, bình thần cất tiếng : “Vậy thì là vì cậu đọc quá nhiều tiểu thuyết ngôn tình rồi”.

Diệp Tử bặm riết mãi không thôi, cô hỏi tiếp : “Quen cậu lâu như vậy mình nghĩ mãi vẫn không thông, vì sao cậu và Bùi Tử Mặc lại ở bên nhau? Cậu và anh ta căn bản là người của hai thế giới khác nhau cơ mà?”

Đinh Thần cười ma mãnh : “ Xem mặt ”

“Xem mặt ư?”. Diệp Tử chột cao giọng “Tin tức này quả thực....Cậu nói xem nếu mình lòi tin tức này đem bán cho đồng nghiệp thì được bao nhiêu tiền?”

“Hôm nay tâm trạng mình khá tốt, để mình kể cậu nghe”

Diệp Tử vội dục Đinh Thần

Đinh Thần nhìn cốc cà phê trống không, Diệp Tử ngẫm hiểu ý bèn gọi nhân viên phục vụ : “Làm phiền cho thêm một cốc cà phê nữa”

“Thật ra mình quen biết Bùi Tử Mặc từ trước đó rất lâu rồi, lúc mình là nghiên cứu sinh thì anh ấy học đại học. Lần đầu tiên mình gặp anh ấy tại sân trường, khi đó anh ấy là sinh viên năm ba đại học”. Cô mãi mãi sẽ chẳng thể nào quên được buổi chiều nhá nhem tối vì quên đeo kính mà cô rẽ nhầm lối, bên sân tập bóng mới xây, một quả bóng bay giữa không trung lao về phía cô. Cô nhanh tay lẹ mắt chụp ngay lấy quả bóng, tiếp đó giữa ánh nắng ráng chiều, một chàng nam sinh khoác trên người bộ đồ thể thao màu xanh nhạt đang chạy về phía cô, mái tóc ngắn lòa xòa cũn cỡn, vóc dáng khỏe mạnh cường tráng khiến cô không khỏi liên tưởng đến giống chó Labrado nuôi nhiều năm tại nhà bà ngoại mình.

Rất lâu sau này, khi Đinh Thần nói với Bùi Tử Mặc về chuyện này, khi đó cô quả thực bị anh dày vò dữ dội, vì dám ngang nhiên đem anh so sánh với loài chó.

“Thì ra cậu lớn tuổi hơn Bùi Tử Mặc”. Diệp Tử cắt ngang dòng suy nghĩ viển vông của Đinh Thần, gương to đôi mắt, cô hỏi: “Nếu như lúc cậu học nghiên cứu sinh đã quen biết anh ta, sao sau này còn phải đi xem mắt làm gì nữa?”

“Mình nhận ra nhưng anh ấy thì không?”. Đinh Thần cất tiếng cười giễu . “Ở trường đại học, anh ấy được rất nhiều người yêu mến, là đối tượng thầm yêu trộm nhớ của bao nữ sinh, mình cũng không phải là trường hợp ngoại lệ”.

Diệp Tử thấp giọng : “Thật khó mà tưởng tượng được, sao cậu có thể yêu thầm anh ta chứ?”. Cô che miệng cười. “Cậu chưa bao giờ nghĩ đến chuyện bày tỏ với anh ta sao?”

Đinh Thần lắc đầu : “Bọn mình tuy học cùng trường nhưng cơ hội chạm mặt nhau rất hiếm hoi, năm cuối học tại trường mình chẳng bao giờ gặp được anh ấy”

“Vậy vì sao sau đó cậu lại đi xem mắt?”. Diệp Tử hỏi với vẻ hứng thú. “Hai người chẳng lẽ trùng hợp đến mức là đối tượng xem mặt của nhau sao?”. Cô ngoác miệng để lộ vẻ mặt lấy làm khó tin.

Đinh Thần nghĩ mông lung, mỉm cười : “Đây chính là duyên phận,mình cũng không ngờ lần đầu tiên xem mặt lại gặp Bùi Tử Mặc”.

Chắc chắn, thật không thể ngờ, Bùi công tử mà cũng đi xem mặt cơ đấy”. Diệp Tử vừa tặc lưỡi vừa lắc đầu. “Mình còn ngỡ rằng xem mặt là đặc quyền riêng biệt của những đôi nam nữ ế vợ ế chồng thôi chứ!”.

“Vì bị bố mẹ ép buộc”. Đinh Thần giải thích, nhún vai: “Chẳng còn cách nào khác”.

Diệp Tử che miệng cười không dứt, đưa tay chỉ vào chiếc đồng hồ đeo tay của Đinh Thần: “Trời ạ, đã trễ thế kia rồi, mình vẫn chưa mua quà”.

Đinh Thần nhìn đồng hồ, thì ra bọn họ chẳng hề hay biết đã ngồi trong quán cà phê nửa tiếng đồng hồ: “Vậy thì đi thôi, chúng mình đi dạo phố, nhất định sẽ gặp được cậu đến khi nào tìm được món quà ưng ý mới thôi”

Khi Đinh Thần về nhà thì Bùi Tử Mặc vẫn chưa về, cô rút quyển sách trong túi xách ra đặt trên bàn, Vài ngày trước cô vô tình phát hiện ra Bùi Tử Mặc lén lút tìm cuốn tiểu thuyết “Nhất thụ phong cương” trên mạng, điều trùng hợp là, cô chính là tác giả của cuốn tiểu thuyết này.

Cô tận dụng thời gian rảnh rỗi viết tiểu thuyết đã được một thời gian. Mọi người xung quanh đều thực sự không biết cô là tay viết truyện văn học mạng có tiếng tăm. Cô mặc sức sáng tác trên mạng, trải lòng cùng những phiền muộn sâu nặng trong cuộc sống. Cô có một thói quen đó chính là khi nào gặp phải những rắc rối trong công việc hoặc cãi nhau với Bùi Tử Mặc thì nhngx nhân vật trong tác phẩm của cô xui xẻo đến tận mạng thường xuyên bị cô ngược đãi chết đi sống lại.

Để đáp lại tấm chân tình cùng sự chăm sóc của Bùi Tử Mặc trong suốt thời gian cô bị ốm, hôm nay cô dạo phố nhìn thấy cuốn sách liền mua ngay còn cô tình ký tên lên đó dự định tặng anh.

Bùi Tử Mặc ho nhẹ bên cánh cửa, khẽ gọi : “Thần Thần?”

Đinh Thần bước ra khỏi thư phòng, thấy Bùi Tử Mặc tay xách chiếc túi mua hàng siêu thị thật to, cô mỉm cười, tiến lên nhận lấy.

“Trên đường về anh tạt ngang qua WarrMart Stores, mua cho em ít đồ ăn vặt”. Về mặt anh có chút gì đó gượng gạo không tự nhiên.

“Nhiều thế!”. Đinh Thần khẽ nói

“Ha ha”. Bùi Tử Mặc cười ngây ngô. “Bởi vì anh không biết em thích ăn loại gì, nên anh mua mỗi thứ một ít”

Đinh Thần gật gù, mỉm cười: “Cám ơn anh”.

Bùi Tử Mặc nhún vai, sải bước tiến vào thư phòng.

Đinh Thần mong chờ câu hỏi của Bùi Tử Mặc về cuốn sách của mình, nào ngờ anh chẳng hề có chút động tĩnh.

Cô đặt túi đồ ăn lên bàn ăn rồi lặng lẽ bước vào thư phòng, thấy Bùi Tử Mặc ngồi chỉnh tề bên chiếc bàn, máy tính cũng không mở, tay cầm cuốn sách “Nhất thụ phong cương” xem say sưa.

Nụ cười nơi khóe môi Đinh Thần bắt giác nhướng lên, co chột dừng bước, cất bước lui ra, nhường lại không gian yên tĩnh cho anh đọc sách.

Cô lôi mọi thứ bên trong túi hàng siêu thị ra bày lên bàn, nhất thời dở khóc dở cười, bánh quy hình gấu, khoai tây lát, chocolae Ferrero Rocher, bánh táo lát, anh coi cô là con nít hay sao?

Đinh Thần mãn nguyện nằm trên sofa vừa ăn quà vặt vừa xem ti vi, thi thoảng để mắt đến động tĩnh trong phòng, chẳng mấy chốc nghe thấy tiếng ghế chuyển động, cô vội vàng bước lại gần.

Bùi Tử Mặc giơ sách lên hỏi : “Sách này là em mua à?”

Đinh Thần gật đầu lia lịa, cô cẩn thận nhìn sắc mặt của Bùi Tử Mặc

Bùi Tử Mặc nhướng mày: “Em cũng xem loại tiểu thuyết này sao?”

Đinh Thần sững sốt, lắc đầu theo bản năng: “Đây là sách một người bạn Diệp Tử viết, cô ấy muốn em mua một quyển ủng hộ tác giả, còn đặc biệt xin giúp em chữ ký của tác giả nữa”

Bùi Tử Mặc hiểu ra vắn đề liền gật gù: “Có thể xuất bản thành sách là chuyện rất tốt!”

Đinh Thần nghe những lời này lòng khấp khởi mừng thầm, cô toan đặt sách vào kệ sách, nào ngờ Bùi Tử Mặc bồi thêm một câu: “Có điều thực lòng mà nói, cuốn sách này thực sự không đáng mua!”

“Vì sao?”

Bùi Tử Mặc chỉ vào máy tính: “Trên mạng đều đã có kết cục cả rồi, nếu như đã có sách miễn phí để coi thì em còn mua sách làm gì nữa. Có điều nếu là bạn của Diệp Tử thì em mua một quyển ủng hộ, chẳng có gì là đáng trách cả”.

Anh nói giọng băng quơ, Đinh Thần giận điên người, tiểu thuyết của mình viết bị người ta nói ra nông nổi thế này, thì bất kể người nào cũng khiến mình khó chịu, huống hồ là người mà mình quan tâm nhất.

“Nếu anh thấy không hay thì em tặng người khác”. Đinh Thần tức giận ra sức đóng sầm cánh cửa tủ kệ sách.

“Ai bảo anh chê sách, đưa cho anh!”. Bùi Tử Mặc giật lại, để ngay vào túi xách xem như của quý. “Em tặng người khác thì chi bằng tặng cho anh”.

Hành động của anh khiến Đinh Thần cảm thấy dễ chịu hơn đôi chút, cô mở máy tính xách tay bắt đầu chuyện tâm với việc sáng tác trên mạng của mình.

Hết chương 2

3. Chương 3

Nếu như em biết làm thế nào để từ bỏ anh thì mọi chuyện sẽ tốt hết bao

Thấm thoát, Đinh Tiểu Á đã công tại công ty Thiên Vũ được hai tuần. Đinh Thần không ngờ cô bé quen được cha mẹ nâng niu chiều chuộng từ bé vậy mà năng lực rất khá, rất biết cách xã giao hòa đồng vui vẻ với các bạn đồng nghiệp.

Đinh Tiểu Á nhanh chóng dọn khỏi nhà bố mẹ Đinh Thần, cô thuê một căn nhà gần công ty, nói văn vẻ hoa mỹ thì chính là muốn rèn luyện khả năng sống tự lập.

Đinh Thần nhận được điện thoại của chú thím đánh tiếng gửi gắm Đinh Tiểu Á cho cô chăm sóc, đồng thời muốn cô giúp họ trông chừng để Tiểu Á gây phiền phức ở ngoài.

Bố mẹ Đinh Thần cũng vì việc này mà ân cần khuyên bảo cô, gần như gửi gắm cả sự nghiệp cùng cả danh dự của Tiểu Á vào tay Đinh Thần.

Đinh Thần không khỏi ngán ngẩm đặt tay lên trán, cảm thấy việc hứa hẹn đưa Đinh Tiểu Á vào làm việc cùng công ty là một quyết định không mấy sáng suốt.

Diệp Tử cười ngất trong điện thoại: “Chúc mừng cậu có thêm một cô con gái”.

Đinh Thần uể oải: “Cậu còn cười trên sự đau khổ của người khác nữa !”

Bùi Tử Mặc an ủi cô: “Em ráng chịu vất vả chút đi, khi nào rồi rảnh anh sẽ giúp em canh chừng em họ”

Nhưng anh còn bận rộn hơn cả Đinh Thần, lúc rảnh rỗi anh chỉ đi xem phim, dạo phố cùng Đinh Thần chứ chẳng hề nghĩ đến cô em Tiểu Á.

Đinh Thần cũng rất khó xử, mối quan hệ giữa cô và Tiểu Á khá tốt, nhưng quản chặt quá mức cũng khiến Tiểu Á không vui, Đinh Thần chẳng khác gì một bà già, không quản thì Đinh Thần lại cảm thấy có lỗi với sự ủy thác của bố mẹ và chú thím.

Thật là đau đầu!

Thời kỳ nổi loạn dậy thì của Đinh Tiểu Á dường như đến quá trễ hoặc có lẽ vì không dễ gì thoát khỏi sự trói buộc của bố mẹ, cô phản kích chẳng khác gì con ngựa đứt cương, mỗi ngày bạn bè đều réo gọi Tiểu Á đi chơi đến tận nửa đêm mới chịu về nhà.

Mấy lần Đinh Thần gọi điện thoại cho Đinh Tiểu Á, cô đều nghe thấy tạp âm đặc trưng của quán bar cùng tiếng gào rống cuồng loạn trong phòng KTV, Đinh Thần không khỏi lo lắng. Trái lại Bùi Tử Mặc lại rất mực yên tâm: “ Tiểu Á đã lớn rồi, nó biết giữ chừng mực”

Cuối năm, Đinh Thần vừa bận rộn hội chợ triển lãm vừa phải ứng phó với các cuộc điện thoại giục hàng, ngoài ra cô còn phải thiết kế quà đặc biệt tặng cho những khách hàng quan trọng đã ủng hộ và giúp đỡ công ty Thiên Vũ trong suốt một năm qua. Chỉ có thể quản lý để Đinh Tiểu Á không phạm sai sót trong công việc khác thì cô thực sự chẳng còn chút sức lực nào mà quản nữa.

“Giám đốc Đinh, điện thoại của chị, chuyển máy vào chứ ạ?”. Đinh Thần chưa bao giờ yêu cầu nhưng Tiểu Á phân biệt rạch ròi giữa công việc và đời tư, xưa nay cô chưa bao giờ vượt quá giới hạn.

“Được”. Điện thoại của Đinh Thần thông thường đều phải thông qua trợ lý sàng lọc, với những cuộc điện thoại trợ lý không thể làm chủ thì Đinh Tiểu Á mới chuyển thẳng vào cho Đinh Thần xử lý.

“Cô Đinh, tôi là Thẩm Dịch Trần, không biết cô còn nhớ tôi không?”

Đinh Thần chưng hửng trong giây lát, thói quen nghề nghiệp khiến cô mỉm cười theo phản xạ tiềm thức: “Dĩ nhiên là nhớ!”. Cô nhanh chóng nhớ ra thân phận của chàng trai này, dù thế nào thì xét cho cùng thì những nhân vật thoát tục xuất trần thế này mới gặp nhưng lại khó quên.

“Cô Đinh, chiếc áo măng tô của cô...”

Đinh Thần nhanh chóng cắt ngang lời anh ta: “Đã giặt sạch rồi, anh Thầm không cần phải bận tâm”

“Là tại tôi làm vậy bẩn áo của cô, tôi phải có trách nhiệm bồi thường tổn thất cho cô Đinh”

“Thực sự là không cần mà, không tốn bao nhiêu tiền”. Thực tế là tốn bao nhiêu tiền giặt Đinh Thần hoàn toàn không biết, chiếc áo do Bùi Tử Mặc đem đi giặt rồi lại giúp cô lấy về, khiến cô không phải bận lòng.

“Chiếc áo măng tô chẳng phải rẻ, phí giặt kho cũng không ít ỏi, đây là phí tổn tôi phải chi trả, cô Đinh không cần phải khách sáo”

Thái độ kiên quyết khăng khăng của Thẩm Dịch Trần khiến Đinh Thần không biết phải làm thế nào, cô chỉ còn cách nói: “Chiếc áo của tôi là do chồng tôi đem đi giặt, nếu như anh Thẩm đây nhất định muốn bồi thường, đợi tôi nói lại với anh ấy rồi sẽ nói lại với anh, được chứ?”.

“Chuyện này...” . Thẩm Dịch Trần ngập ngừng giây lát. “Được thôi, nếu như cô Đinh vẫn không để tâm đến việc này thì tôi đành phải đến chỗ cô một chuyến”.

Đinh Thần bật cười, cô chưa từng thấy người nào nhiệt tình tặng tiền như anh chàng này.

Cuối tháng là thời điểm họp lớp, sáng sớm trước khi đi làm Bùi Tử Mặc đã xác nhận anh đồng ý đi cùng cô, anh còn hứa sau giờ làm sẽ đến đón cô đồng thời còn chắc chắn rằng sẽ ăn mặc khôi ngô tuấn tú để giữ thể diện cho Đinh Thần.

Nhưng đến giờ tan tầm, Đinh Thần chẳng thấy bóng dáng Bùi Tử Mặc đâu. Cô gọi điện thoại cho anh, lúc này anh mới sực nhớ ra, cất tiếng nói lời xin lỗi với cô: “Thần Thần. xin lỗi em, công ty có việc gấp cần phải xử lý, e rằng anh không thể đến đón em được. Hay là em cứ đi trước đi, làm xong việc anh sẽ đến ngay”

“Công việc là quan trọng!” . Đinh Thần xưa nay luôn là người hiểu chuyện, dĩ nhiên cô sẽ không trách anh.

Đinh Thần một mình lái xe đến địa điểm họp lớp ngay tại nhà hàng Charme trên tòa nhà Capital Land. Lúc đầu, lớp trưởng Biện Vĩnh Phong đã phải trăn trở rất lâu trước khi chọn địa điểm này. Mỗi người đều có suy nghĩ riêng của mình. Người thích ăn món Tứ Xuyên, kẻ lại không thích ăn cay, người thích nơi có phong cách, kẻ lại thích chốn tĩnh lặng. Cuối cùng, lớp trưởng đặt một phòng ngay tại nhà hàng Charme mới có thể đáp ứng tất cả nhu cầu của mọi người.

Đinh Thần đứng trước cửa báo số phòng, vừa được nhân viên phục vụ dẫn vào trong, liền có người thét lên: “Đinh Thần, cậu đến trễ rồi, tự chịu phạt ba lỵ”

“Không thành vấn đề!” . Đinh Thần thoải mái nhận phạt, bởi vì cô hiểu rằng, ba lỵ cùng lắm là ba lỵ thôi.

“Người nhà cậu đâu?” . Biện Vĩnh Phong hỏi.

Đinh Thần vốn là người sống khép kín, từ sau khi tốt nghiệp có rất ít bạn bè, vì vậy mà chẳng ai hay biết chuyện cô đã kết hôn. Đinh Thần trầm tĩnh, chẳng hề giải thích gì thêm: “Hôm nay anh ấy tặng ca”

Biện Vĩnh Phong hứng thú hỏi: “Anh ấy làm nghề gì?”

“Công ty anh ấy là đại lý phân phối trang thiết bị quy mô lớn”. Đinh Thần trả lời, không muốn giải thích gì nhiều.

Biện Vĩnh Phong khép hờ đôi mắt, anh ta xoay sang hỏi: “Mọi người đến đông đủ cả chưa?” . Nhìn trái nhìn phải: “Đều đến khá đủ rồi, dọn thức ăn lên thôi!”

Đinh Thần gần đây ăn ngon miệng, trước kia cô kỵ những món ăn dầu mỡ, đồ cay, giờ thì hầu như món nào vào miệng cô cũng đều trở nên có hương vị. Đĩa thăn lợn trước mặt, một mình cô chén sạch hơn một nửa.

Lý Lợi ngồi ngay cạnh Đinh Thần, trố mắt sững sờ nhìn cô: “Không ngờ Đinh Thần vóc dáng nhỏ nhắn mà khẩu vị khá đến vậy?”

Ngay lập tức có người tiếp lời: “Không lẽ một người ăn luôn cả phần cho hai người?”

“Ha ha ha ha!” . Ai đó cười phá lên

“ Đỉnh Thần, cậu ăn nhiều như vậy làm sao Đồng Hoa kham cho nổi? ”. Thi Hàm Kiệt cười chế nhạo, hồng tạo bầu không khí sôi động.

“ Hả, nhắc đến Đồng Hoa, cậu ta đâu rồi ? ”

“ Đến rồi, đến rồi ! ”. Có người đầu nhể nhại mồ hôi đẩy cửa bước vào : “ Xin lỗi, mình đến trễ ”

“ Quả là nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến ”

Kéo theo tràng cười giòn tan

“Mọi người nói gì về mình vậy?” Đồng Hoa thoảng thấy chỗ trống ngay cạnh Lý Lợi bèn chen vào ngồi.

Lý Lợi hiểu ngay ra vấn đề, liền đổi chỗ ngồi ngay với anh.

Đồng Hoa niềm nở chào hỏi Đỉnh Thần: “Cậu đến rồi à, trông cậu vẫn chẳng thay đổi chút nào”

“Phải rồi, Đỉnh Thần vẫn xinh như xưa!”. Thi Hàm Kiệt cười khanh khách nói chen vào.

“Cậu cũng thế, vẫn chẳng khác gì trước đây”. Đỉnh Thần cười.

Suốt 3 năm cấp ba, mọi người ai cũng biết Đồng Hoa thầm yêu trộm nhớ mà không dám bày tỏ cùng Đỉnh Thần. Đỉnh Thần chẳng mấy may để ý đến. Sau đó, cả hai thì đỗ hai trường đại học khác nhau, tuy thỉnh thoảng Đồng Hoa có viết thư cho cô nhưng Đỉnh Thần vẫn chẳng đoái hoài gì đến anh, từ đó trở đi Đồng Hoa dần tuyệt vọng. Tiếp sau đó là khoảng thời gian học nghiên cứu sinh, rồi đi làm, hai người cắt đứt liên lạc.

Biện Vĩnh Phong chớp mắt nhìn Đồng Hoa: “Phải nắm lấy cơ hội”.

Thi Hàm Kiệt giật vai áo Đồng Hoa khẽ nói : “Một lát họp lớp xong, cậu hẹn Đỉnh Thần đi xem phim, uống cà phê đi”

Đồng Hoa căng thẳng, trán lấm tấm mồ hôi, dường như anh đang trở về những năm tháng ngây ngô trước đây của mình.

Đỉnh Thần hiểu rõ, hôm nay cô không làm rõ thân phận đã lập gia đình của mình xem ra không ổn. Cặp mắt Đỉnh Thần bình thản chẳng chút dậy sóng, cô vờ như không hề nghe thấy điều gì. Đỉnh Thần chậm rãi nhấc cánh tay đặt trên mặt bàn, cố ý đừng đưa bàn tay, chiếc nhẫn nhỏ nhắn trên ngón tay áp út hiện ra thu hút sự chú ý của mọi người.

Lý Lợi chột kinh ngạc: “Đỉnh Thần, cậu kết hôn rồi à?”

Đỉnh Thần gật đầu: “Phải, thiếu nữ có chồng nay đã luống tuổi ”

Thi Hàm Kiệt cùng Biện Vĩnh Phong nhìn nhau, Đồng Hoa rót tràn nước vào cốc trà.

Xét cho cùng, Đồng Hoa không còn ở độ tuổi yêu đương bốc đồng nữa, anh nhanh chóng lấy lại tinh thần, quay sang nói cười vui vẻ cùng hai người bạn thân, dường như câu chuyện vừa rồi chẳng qua chỉ là khúc nhạc đệm.

Đỉnh Thần hít một hơi thật sâu.

Chẳng rõ tự lúc nào Biện Vĩnh Phong trở thành lỗ châu mai, kẻ châm ngòi chính là Lý Lợi thuận miệng hỏi anh ta một câu: “Biện Vĩnh Phong, anh cậu vẫn khỏe chứ?”

Thoảng chốc không khí trong phòng nhốn nháo âm ỉ hẳn lên, ai nấy đều cười nghiêng ngả.

Lý Lợi còn chưa hiểu ra chuyện gì, liền hỏi: “Sao thế? Mình nói sai chỗ nào à?”

Lời vừa thốt lên, mọi người càng cười vui vẻ hơn

Đỉnh Thần bụm miệng cười.

Biện Vĩnh Phong có một người anh song sinh tên là Biện Vĩnh Hòa. Vì hai người sinh đôi, để phân biệt, thầy cô giáo thường có thói quen gọi gọi Biện Vĩnh Hòa là đại Biện, còn Biện Vĩnh Phong là tiểu Biện, vốn dĩ đây là chuyện rất đời thường nhưng do vấn đề liên quan đến họ tên đã trở thành trò cười cho toàn

thể giáo viên trong trường, nhất là khi hai anh em Biện Vĩnh Phong cùng xuất hiện thì tình hình càng trở nên thê thảm.

(đại Biện và tiểu Biện âm đọc giống với đại tiện và tiểu tiện ^^)

Biện Vĩnh Phong mặt trắng bệch chuyển sang ửng đỏ, vốn dĩ anh tưởng không ai nhắc đến chuyện này, chẳng ngờ...Anh ta hung hăng trừng mắt lườm Lý Lợi.

Lý Lợi âm ỨC BỮ MÔI. Sau một hồi nghe Đinh Thần giải thích, Lý Lợi hiểu ra bản thân mình vô tình gây tai họa. Cô tình nguyện le lưỡi vịn vai Đinh Thần cười mãi.

Mọi người ai nấy đều cất tiếng cười vang, nhân viên ngoài cửa biết rằng bọn họ là bạn bè cũ tụ họp, nếu không sẽ ngỡ rằng bọn họ là toàn thể bệnh nhân mắc bệnh tâm thần vừa thoát khỏi nhà thương.

Điện thoại Đinh Thần đã chuyển sang chế độ rung nhưng cô chờ mãi chẳng nhận được điện thoại của Bùi Tử Mặc.

Dùng xong bữa, Biện Vĩnh Phong đề nghị đi hát Karaoke, Đinh Thần khéo léo tỏ ý muốn về trước.

Biện Vĩnh Phong vừa toan cất lời thì Lý Lợi cướp lời nói : “Đinh Thần là người đã yên bề gia thất, không thể lúc nào cũng bù khú cùng chúng ta được”.

Đinh Thần mím môi, không bày tỏ ý tán thành hay phủ nhận

Điện thoại trong tay Đinh Thần rung lên: “Thần Thần, anh đến rồi, bọn em ở phòng nào?”

Đinh Thần nói: “Anh bước ra thang máy là thấy em rồi”

Lời vừa dứt, thang máy vừa mở ra.

“ở đây”. Đinh Thần gọi

Bùi Tử Mặc để lộ nụ cười quyến rũ chết người, dịu giọng nói: “Xin lỗi em, anh đến trễ”

“Không trễ, vừa đúng lúc đưa em về”

“Vậy chúng tôi xin phép đi trước, hôm khác mới mọi người dùng bữa”. Bùi Tử Mặc lịch sự gật đầu nói với mọi người.

Đến khi bóng cả hai người khuất dần trong thang máy, mọi người mới kịp phản ứng lại

Lý Lợi mặt long lanh: “Chồng Đinh Thần đẹp trai quá, giống hệt chàng bạch mã hoàng tử”

Thi Hàm Kiệt nhìn Đồng Hoa tỏ vẻ thương hại: “Thảo nào cậu chẳng có cơ hội”.

Đồng Hoa chỉ còn biết cười gượng gạo.

Bùi Tử Mặc nắm tay kéo Đinh Thần lên chiếc Audi TT vàng rực của mình, sắc mặt rất đối diện giúp cô thắt chặt dây an toàn.

Đinh Thần cười hỏi: “Vậy xe em thì tính sao?”

“Mai đến lấy!”

“Vậy em đi làm thế nào?”

Bùi Tử Mặc véo chóp mũi cô với vẻ triu mến: “Anh phụ trách chuyên đưa đón em là được chứ gì?”

“Là anh nói đấy nhé, đến lúc đó chớ có giở trò”. Nụ cười của Đinh Thần thấp thoáng vẻ vui mừng mãn nguyện

Bùi Tử Mặc yêu thích bộ dạng khép nép dựa dẫm vào anh như đứa trẻ của Đinh Thần, điều này khiến vòng tay của trang nam tử như anh càng trở nên vô hạn.

Năm mới sắp cận kề, trên phố khắp nơi tràn ngập bầu không khí tân xuân vui mừng náo nhiệt.

Bùi Tử Mặc một tay đẩy xe hàng, tay kia dìu Bùi Tử Mặc cẩn thận bước đi giữa đám đông, đây là lần đầu tiên hai người cùng nhau đi siêu thị kể từ sau khi kết hôn.

“Dịp tết nay bên nhà em có kế hoạch gì không?” Bùi Tử Mặc nắm lấy tay Đinh Thần trong túi áo măng tô, đôi tay mềm mại, gần đây anh thấy yêu mến cảm giác này, thứ cảm xúc tinh tế khiến anh quyến kuyeens chẳng muốn rời.

Đinh Thần ngẫm nghĩ: “Mùng 3 về nhà bố mẹ em, mùng 4 cô em mời cơm, mùng 5 sang nhà cậu anh, ở đó chơi 2 ngày rồi về, mùng 8 đi làm rồi”

“Lịch kín thật”. Bùi Tử Mặc nhìn thấy Đinh Thần cúi đầu để lộ phần cổ trắng mịn nõn nà, anh cau mày tháo khăn quàng cổ che lại cho cô.

“Anh làm gì vậy?” Đinh Thần không hiểu hỏi.

Bùi Tử Mặc cười mà như không nói: “Anh sợ em bị lạnh”

“Siêu thị này có hệ thống sưởi mà”. Đinh Thần trầm ngâm quan sát anh. “Rốt cuộc anh đang giở trò gì?”

Bùi Tử Mặc nheo mắt nói rừ rừ bên tai Đinh Thần, cô đỏ ửng mặt đẩy anh ra.

“Đúng rồi, ngày mai công ty mở cuộc họp thường niên, em và anh cùng đi nhé!”

“Em cũng có thể đi sao?” Đinh Thần đang chọn bánh bích quy, gần đây cô đặc biệt không nhận được đối, lại thêm việc cô thích ăn món bánh quy giòn và khô đến mức kỳ lạ. Trước đây cô không có sở thích với những món ăn vặt này, chẳng hiểu có phải do mấy ngày gần đây cô bị Bùi Tử Mặc chiều sinh hư rồi hay không?

“Công ty em và công ty anh xưa nay có hợp tác với nhau mà, dĩ nhiên là em đi được, một lát anh dẫn em đi mua váy đẹp nhé”. Bùi Tử Mặc quan sát Đinh Thần từ trên xuống dưới: “Anh muốn giới thiệu em với vài người đồng nghiệp trong công ty để em quen, ngày mai chính là cơ hội tốt đó”

Đinh Thần cười xòa: “Không cần phải mua đồ mới đâu, em có rất nhiều lễ phục, em chỉ mặc tại những bữa tiệc tại công ty thôi”. Cô vừa nói vừa kiễng gót chân rút vài bịch bánh quy hình gấu đủ mùi vị trên giá hàng rồi ném tất cả vào xe đẩy hàng.

“Về nhà lấy mặc anh xem thử, anh tư vấn giúp em” Đôi mắt đen láy rực sáng của Bùi Tử Mặc nhìn cô: “Anh nhất định sẽ giúp em sặc sỡ, rạng ngời”

“Bùi Tử Mặc, lúc còn đi học, điểm kiểm tra ngữ văn của anh chưa bao giờ đạt điểm trung bình cả, đúng không?”. Đinh Thần lén che miệng cười, trình độ sử dụng từ ngữ của anh sai be bét.

Bùi Tử Mặc cup mắt vờ như che đây, bàn tay xoa xoa đỉnh đầu Đinh Thần, dẫn cô đến quầy tính tiền.

Sắp Tết, nhà nọ nhà nấy đều bận rộn sắm sửa đồ Tết, trước quầy thu ngân là hai hàng người xếp dài. Bùi Tử Mặc đẩy xe hàng, vô tình đưa mắt nhìn cảnh tượng xung quanh, anh chợt trông thấy bóng dáng một cô gái rất đỗi quen thuộc đứng cạnh hai nhân viên quầy thu ngân. Gương mặt xinh xắn, mái tóc dài uốn xoắn, khoác chiếc áo măng tô lông cừu đỏ rực, đang đặt từng món hàng cho thu ngân tính tiền.

Không phải cô ấy, Bùi Tử Mặc thở phào nhẹ nhõm. Mãi đến tận ngày hôm nay anh vẫn chẳng thể nào xác định liệu có phải rằng cô xuất hiện một lần nữa ngay trước mặt anh hay không, phải chăng cô vẫn còn để lại sức ảnh hưởng nặng nề tới anh.

“Anh đang nhìn gì vậy?”. Đinh Thần tò mò hỏi. Đôi mắt anh ngơ ngác, thần sắc thần thờ.

“Không có gì”. Bùi Tử Mặc mỉm cười: “Đến lượt chúng ta rồi”. Anh đẩy xe hàng tiến đến phía trước.

Đinh Thần dõi mắt về hướng nhìn vừa rồi của Bùi Tử Mặc, cô trông thấy một cô bé gái khoảng chừng hơn hai khoác chiếc áo màu lông vũ màu mận tím đang được một người đàn ông cao to ôm vào lòng, khuôn mặt nhỏ nhắn cười vui sướng, miệng đang cầm khoanh bánh quy cắn chặt trong tay.

Một đứa bé thật đáng yêu, Đinh Thần thầm cảm thấy có lẽ sinh một đứa bé không phải không tốt, tốt nhất là một bé gái xinh xắn hết như Bùi Tử Mặc.

“Về nhà thôi!”. Bùi Tử Mặc tay xách túi mua hàng, tay kia vòng sang ôm lấy Đinh Thần, thoáng chốc cô cảm nhận niềm hạnh phúc dâng trào.

Về đến nhà, Đinh Thần chui ngay vào phòng thay đồ, cô rầu rĩ đứng trước tủ quần áo, lôi toàn bộ lễ phục cùng váy dạ hội ra để lựa chọn. Kiểu dáng chiếc váy màu đỏ này đã lỗi thời, chiếc váy xanh kia thì quá quê mùa, chiếc váy đen này thì quá hở hang, mua về nhưng cô chưa từng có cơ hội để mặc, cô cũng chẳng rõ bản thân mình vì sao lại quyết định mua chúng.

“Chiếc váy màu tím kia sẽ tôn làn da của em!” Bùi Tử Mặc đưa tay lấy chiếc móc áo ngay sau lưng cô.

Đó là bộ lễ phục ngắn dạng ống ôm ngực, chất vải tơ tằm buông rủ, sắc tím đậm mang lại cảm giác quyến rũ. Phần gực áo điểm xuyết đầy cánh hoa mẫu đơn bằng những sợi chỉ tơ vàng bạc óng ánh sắc sỡ, rực rỡ trắng lệt.

Đinh Thần sực nhớ ra chiếc váy này cô mua cùng lúc với chiếc váy cưới sa tanh, ban đầu cô bị cuốn hút bởi phần ngực áo thêu hoa lộng lẩy, cô chẳng cần hỏi giá tiền liền mua ngay. Sau này cô mới phát hiện ra cô hoàn toàn không thể mặc trang phục lộ ngực hở lưng này mà ra đường, đành treo vào tủ để ngắm nghía.

Cô chần chừ đón lấy chiếc váy, liếc xéo Bùi Tử Mặc, cô hỏi: “Anh có chắc là muốn em mặc chiếc váy này?”

“Em mặc anh xem thử đi”. Bùi Tử Mặc một tay xoa cằm, tay kia vắt ngang trước ngực ra vẻ suy tư.

Đinh Thần toan mặc thử chiếc váy, trông thấy Bùi Tử Mặc vẫn đứng ngay cạnh mình, cô bất giác thét lên: “Sao anh không ra ngoài?”

Bùi Tử Mặc cười gian manh: “Đều là vợ chồng cả rồi em còn đuổi anh sao?”

Đinh Thần ra sức đẩy anh: “KHông được, không được, anh mau ra ngoài đi!”

Bùi Tử Mặc ôm chầm lấy cô, chònh ghẹo: “Em có gì mà anh chưa từng nhìn thấy nào, hay là để anh giúp em thay nhé?”

Đinh Thần thét lên trong kinh ngạc, Bùi Tử Mặc ném phăng chiếc móc áo trong tay Đinh Thần. Anh bế xốc cô đi về phía phòng ngủ, đổi địa điểm để giúp cô thay đổi xiêm y.

Vì lý do tham gia buổi tiệc vào buổi tối nên Bùi Tử Mặc chủ động trong việc đưa đón Đinh Thần. Cô vui mừng thoải mái trong lòng, cô để chiếc váy dạ hội trên xe anh, còn mình tay xách túi đi làm.

Cô bận việc của công ty tui bụi nhưng mãi vẫn chẳng thấy bóng dáng của Đinh Tiểu Á đâu. Cô lo âu đảo một vòng trước quầy lễ tân. Lúc này, Đinh Tiểu Á mới lững thwngx bước vào.

Đinh Thần không nói lời nào, cô lấy xong cốc nước thì xoay về phòng làm việc nhấn điện thoại nội bộ gọi Đinh Tiểu Á vào phòng: “Em vào đây một lát”

Đinh Tiểu Á cất giọng trầm khàn : “Vâng”

“Ngồi đi” . Đinh Thần chỉ vào chiếc ghế đối diện chiếc bàn đặt trong phòng làm việc, rồi nói.

Đinh Tiểu Á mặt mày bơ phờ , phía dưới quần mắt thấp thoáng xuất hiện quần thâm, cô vừa ngáp vừa nói: “Giám đốc Đinh, lần sau em sẽ không đến muộn nữa”

“Nói đi, tối qua em làm gì?”

“Sinh nhật một người bạn, bọn em ăn cơm hát Karaoke, ba giờ sáng mới về nhà”. Đinh Tiểu Á chậm rãi trả lời.

Đinh Thần ôn tồn cất tiếng hỏi: “Em ở Thượng Hải làm gì có bạn bè?”

“Bạn em mới quen”

“Là ai? Làm nghề gì? Trai hay gái ? ” Đinh Thần gặng hỏi

“ Chị à, chị là gì vậy ? Hỏi cung em à ? ” Đinh Tiểu Á đánh mặt : “ Chị quản em còn hơn cả mẹ em nữa ”

“ Tiểu Á ” Đinh Thần cao giọng : “ Em nói năng như thế đấy à ? ”

“ Được rồi chị, là em nói sai ”. Đinh Tiểu Á vội van nài: “Em biết chị muốn tốt cho em, chị yên tâm. Em đã hai mươi mấy tuổi rồi, chuyện gì nên làm, chuyện gì không nên làm, em đều hiểu rõ cả ”

“ Em nói được thì phải làm được đấy ” Đinh Thần nhoen cười với Tiểu Á.

Đinh Tiểu Á vòng tay ôm lấy Đinh Thần mà nũng nịu

Hai chị em họ ngay từ nhỏ tính cách đã hoàn toàn khác nhau, người thì quá cẩn trọng, còn người kia thì mãi chẳng chịu trưởng thành.

Chỉ trong khoảng thời gian nghỉ trưa, bảng ghi chép MSN của Đinh Thần đã có hơn mười mấy tin nhắn, vài tin nhắn là của Biện Vĩnh Phong và Lý Lợi còn có vài tin nhắn khác là của Diệp Tử.

Diệp Tử trước tiên cười chào hỏi, tiếp đó liền nhập đề : “ Gần đây ai kia thần sắc tươi tỉnh, khỏe mắt thấp thoáng nụ cười, bộ dạng vô cùng thoải mái ”

Khỏe mắt chân mày Đinh Thần ánh lên nụ cười, cô cất giọng hỏi đầy trịnh trọng : “ Ai kia là ai ? ”

“ Còn giả vờ nữa cơ đấy ! ” Diệp Tử nhướn hàng chân mày. “ Phải rồi, tối nay công ty bọn mình tổ chức tiệc đấy, cậu biết không ? ”

“ Ủ, mình sẽ đến ! ”

Diệp Tử ngoác miệng cười : “ Hay quá. Bùi Tử Mặc rốt cuộc cũng đã suy nghĩ thông suốt rồi ”

Đinh Thần nói giọng quở mắng : “ Xem cậu nói kìa ! ”

Diệp Tử chẳng màng để tâm : “ Mình rất mong chờ được trông thấy bộ dáng bi sầu bi thảm của của đám con gái si tình lao tâm khổ trí trong công ty ra sao ”

Đinh Thần mím môi : “ Thật ra mình cũng rất mong chờ ! ”

Hai người chẳng hẹn mà cùng cất tiếng nói : “ Cậu xấu xa lắm ! ” . Nói rồi cả hai chợt cất tiếng cười vang.

Biện Vĩnh Phong tìm Đinh Thần chẳng có chuyện gì quan trọng, chỉ là muốn thông báo với cô rằng hôm họp lớp sau khi cô và Bùi Tử Mặc ra về, cả đám đều khen cô có đôi mắt biết nhìn người, biết chận chông, còn Đồng Hoa thì vẫn cô đơn lẻ bóng.

Đinh Thần viện cớ công việc bận rộn hồng vội vàng xua Biện Vĩnh Phong.

Lý Lợi không ngừng tăng bốc, luôn miệng khen Bùi Tử Mặc khôi ngô tuấn tú, ga lăng phong độ khiến Đinh Thần cười mãi không thôi.

Sau một hồi ca ngợi Bùi Tử Mặc, đến phút cuối cùng Lý Lợi cũng nói thẳng vào vấn đề. Cô ta hỏi : “ Đinh Thần, bạn bè xung quanh ông xã cậu nếu còn ai vẫn là soái ca độc thân thì nhớ giới thiệu để mình làm quen, chớ có thốc đầu mà đái gà rừng đấy nhé.

Đinh Thần cười tươi, đôi mắt cũng cười, cô định giới thiệu một nhân vật soái ca của Quốc Tế Hồng Kỳ cho Lý Lợi nhưng việc này sẽ đem lại sự dă kích cho kẻ thâm tình là Biện Vĩnh Phong, người hiểu chuyện ai nấy đều nhận ra anh ta có tình cảm sâu sắc với Lý Lợi, duy chỉ có người trong cuộc là mù mờ chẳng hề hay biết.

Buổi tiệc rượu tất niên long trọng được tổ chức tại nhà hàng Grant Hyatt Thượng Hải mang phong cách Châu Âu.

Phóng tầm mắt nhìn từng cặp đôi nam nữ trong những bộ trang phục lễ hội trang trọng, nam thanh nữ tú Hồng Kỳ ai nấy đều trang điểm chững chạc trở thành những nhân vật nổi bật, tay cầm ly sâm banh, nói cười vui vẻ chờ đợi buổi yến tiệc chính thức bắt đầu.

Sếp lớn Tom chưa xuất hiện, vài vị khách quan trọng của công ty vẫn chưa đến đủ.

Trịnh Khiết, nhân viên trợ lý hành chính, đi qua đi lại ngó nghiêng ngay trước cổng nhà hàng, quan khách đã đến quá nửa vậy mà vẫn chẳng thấy bóng dáng Bùi Tử Mặc, cấp trên của cô đầu cả, cô không ngừng nhìn đồng hồ, tâm trạng lo lắng bất an.

“ Giám đốc Bùi vẫn chưa đến ư ? ” Elva, nhân viên phòng thị trường trông thấy Trịnh Khiết đi qua đi lại trước cửa nhà hàng. Trịnh Khiết lập tức kéo lấy cô kể khổ : “ Chỉ còn vài phút nữa thôi, bác Tom sắp sửa lên khán đài rồi mà giám đốc Bùi vẫn chưa xuất hiện, bản thảo bài phát biểu của anh ta vẫn đang ở chỗ mình ”

“ Chắc, Diệp Tử cùng phòng ban với mình vẫn chưa thấy đâu, kể cả các vị quan khách của tập đoàn Hiền Dịch vẫn chưa đến, cậu chờ quá nóng vội ”. Elva cất tiếng an ủi Trịnh Khiết.

“ Đúng là Hoàng đế không vội, Thái giám đã cuống cuống lên ! ”. Trịnh Khiết rót cuộc cũng tạm yên lòng đứng sang một bên tám chuyện cùng Elva.

Đúng lúc cả hai đang chuyện trò hăng hái thì Elva chỉ vào thang máy rồi nói : “ Xem kia, chẳng phải đến đó rồi sao ? ”

Cô nhìn thấy Bùi Tử Mặc mặc Comple, chiếc nơ đen tuyền được thắt ngay ngắn, hao văn kẻ sọc lộ trên cổ tay sơ mi, những hạt kim cương tỏa sáng lấp lánh từ chiếc măng séc cài áo của anh.

Đứng cạnh anh là một cô gái với dung mạo xuất chúng đáng vẻ thanh mảnh thon thả, mái tóc dài xoắn nhẹ buông xõa sau lưng, đôi khuyên tai pha lê trong suốt sinh động rực rỡ, bộ lễ phục sắc tím dạng ống ôm gọn khuôn ngực phồng cùng áo khoác ba dờ xuy mỏng, đen tuyền làm tôn nước da trắng ngần như tuyết khiến cô tỏa sáng trước mọi người. Cô mang đôi giày cao gót xám đen, đứng cạnh Bùi Tử Mặc, trông cả hai vô cùng xứng đôi.

“ Đây là giám đốc Đinh của công ty Thiên Vũ. ”. Bùi Tử Mặc giới thiệu Đinh Thần với Trịnh Khiết.

Trịnh Khiết vội vàng nghiêng người về phía trước : “ Xin chào giám đốc Đinh ! ”. Cô rút tờ giấy mỏng từ trong túi xách đưa cho Bùi Tử Mặc : “ Giám đốc Bùi, bài phát biểu của anh ”

Bùi Tử Mặc mỉm cười đón lấy, gật đầu với cô, kéo tay Đinh Thần : “ Chúng ta vào trong thôi ”

Trịnh Khiết và Elva nép người nhường lối, đôi mắt nhìn về phía cặp đôi đang nắm tay nhau tiến vào đại sảnh yến tiệc với vẻ ngưỡng mộ. Elva hỏi nhỏ bên tai Trịnh Khiết : “ Giám đốc Đinh là khách hàng của chúng ta, dường như cô ấy có mối quan hệ không bình thường với giám đốc Bùi ”

Trịnh Khiết lắc đầu : “ Chưa từng nghe giám đốc nhắc đến, hôm nay là lần đầu tiên mình gặp cô ấy ”

Hai người rì rầm bàn luận, hoàn toàn không phát giác đoạn đối thoại giữa hai người họ đã bị Diệp Tử nghe rõ mồn một . Cô nheo mắt cười hỏi : “ Giám đốc Bùi đến rồi à ? ”

Hai người bị Diệp Tử làm cho sợ chết khiếp, cả hai định buôn chuyện cùng Diệp Tử thì trông thấy người đàn ông đứng cạnh cô, cả hai đều lập tức im bặt.

“ Chào anh, Hướng tổng ”. Elva mở miệng trước tiên, cô nhận ra Hướng tổng , người giữ chức phoc tổng giám đốc tập đoàn Hiền Dịch, tuổi trẻ tài cao. Sau lưng anh là một nam một nữ nhưng cô hoàn toàn không quen biết.

Diệp Tử dí dõm lên lưỡi với Elva, giữ rịt lấy cánh tay Hướng Huy tiến vào trong, bỏ lại ai đó chết lạng ngẩn tò te phía sau.

Sự xuất hiện của Hướng Huy gây nên sự chấn động xôn xao, tập đoàn Hiền Dịch là một trong những khách hàng lớn nhất của Quốc Tế Hồng Kỳ, mỗi năm doanh thu chiếm đến khoảng hai mươi phần trăm, có được sự quá bộ của người đương nhiệm chức phó tổng này quả thực khiến buổi tiệc tất niên này thêm phần vẻ vang.

Đôi mắt sắc sảo của Diệp Tử nhìn thấy Đinh Thần ngay, cô bèn niềm nở vẫy tay với Đinh Thần, cất tiếng gọi không thân thiện cũng chẳng lạnh lùng với Bùi Tử Mặc trong bộ dạng hấp dẫn bắt mắt.

“ Gần đây rất ít khi gặp cậu ” . Hướng Huy chủ động bắt chuyện cùng Bùi Tử Mặc.

Bùi Tử Mặc cười : “ Phải đấy, gần đây mình khá bận rộn, lâu rồi không chơi bàn bi a nào, bữa nào chúng ta đi so tài một ván nhé ! ”

“ Được thôi, cậu chọn thời gian rồi báo với mình ”. Chơi bi a là sở thích chung của Bùi Tử Mặc và Hướng Huy, hai người thường hẹn nhau luyện tay nghề, Hướng Huy đương nhiên a dua hòa theo lời đề nghị này của Bùi Tử Mặc.

“ Không thành vấn đề ”

“ Phải rồi, giới thiệu hai người làm quen ”. Hướng Huy đẩy hai vị tướng thuộc hạ đến trước : “ Đây là Thi Bách Đào và Vu Tranh, hai nhân viên trụ cột của phòng thị trường của công ty chúng tôi ”

Thi Bách Đào nhìn Bùi Tử Mặc siết chặt tay Đinh Thần, khách sáo hàn huyên vài câu liền đứng sang một bên. Còn Vu Tranh quan sát Đinh Thần từ trên xuống dưới với đôi mắt quyến rũ rồi ngược mắt nhìn sang Bùi Tử Mặc, chìa bàn tay ra, nhướn miệng cười chúm chím : “ Hi, Tử Mặc, lâu rồi không gặp ”

Khẩu khí quen thuộc của cô ta khiến Đinh Thần hết sức kinh ngạc, cô ngẩng đầu nhìn người phụ nữ đứng trước mặt mình. Vu Tranh khoác trên mình bộ lễ phục đen tuyền khoét cổ chữ V thật sâu, sợi vải tơ tằm dán chặt vào làn da cô, phần hông váy đính đầy những hạt ngọc cùng đá óng ánh, mái tóc dài uốn cong như làn sóng vắt trên vai, gương mặt cùng làn da trắng nõn nà, làn môi mỏng đỏ hồng vô cùng nổi bật.

Đinh Thần siết chặt bàn tay, người phụ nữ này bình sinh có khả năng làm điên đảo bao người, nhất cử nhất động của cô ta ngập tràn hơi thở quyến rũ khiến người khác không tài nào rời mắt khỏi cô ta.

“ Thì ra hai người quen nhau ”. Hướng Huy nói

Diệp Tử châu mày theo phản xạ, lần đầu tiên gặp Vu Tranh, cô liền cảm nhận cô ta là người khó ưa.

“ Chúng tôi quen nhau nhiều năm rồi, phải không, Tử Mặc ! ”. Vu Tranh cười rạng rỡ, đôi mắt quyến rũ của cô ta liếc sang khiến Bùi Tử Mặc ngẩn ngơ.

Đinh Thần khều Bùi Tử Mặc, anh như bằng tỉnh, bắt lấy tay Vu Tranh nói : “ Phải, lâu rồi không gặp ”

Vu Tranh mím môi, cười mà như không nhìn sang Đinh Thần : “ Sao anh không giới thiệu ? ”

Bùi Tử Mặc ôm lấy Đinh Thần : “ Đây là bà xã tôi ! ”. Anh siết chặt bàn tay Đinh Thần, khiến cô bất giác không thể kháng cự, anh càng ra sức ôm chặt khiến Đinh Thần ép sát người anh.

Cử động rất đỗi bình thường nhưng ra oai thị uy của anh khiến con tim Đinh Thần lạnh toát, trực giác phụ nữ mách bảo, mối quan hệ giữa Bùi Tử Mặc và Vu Tranh không hề đơn giản. Ngoài mặt cô vẫn tươi cười đơn đả : “ Chào cô Vu ”

Vu Tranh nhìn chăm chú rồi nói : “ Thì ra anh đã kết hôn ! ”. Gương mặt cô ta chẳng hề để lộ bất kỳ sự thay đổi nào.

“ Phải ”. Bùi Tử Mặc thấp giọng xác nhận.

Thoáng thấy bầu không khí có phần gượng gạo, Hướng Huy vội nói : “ Hình như tôi trông thấy sắp của hai người rồi. Thi Bách Đào, Vu Tranh, hai người sang bên kia chào hỏi đi ! ”

“ Lát nữa gặp, Tử Mặc ”. Vu Tranh tươi cười quyến rũ, xoay người bỏ đi.

“ Hồ ly tinh ”. Diệp Tử nhanh miệng nói, bản thân cô vốn là người hay bênh vực cho kẻ yếu thế, huống hồ hiện giờ, kẻ chịu thiệt thòi chính là Đinh Thần, bạn thân của cô, làm sao cô có thể nhẫn nhịn cho được.

Câu nói này của Diệp Tử lọt vào tai Bùi Tử Mặc, anh trừng mắt nhìn cô : “ Cô đừng hễ mở miệng là đã thương người khác ! ”

“ Tôi mừng cô ta thì can hệ gì đến anh, cô ta là gì của anh mà anh bảo vệ chứ ! ”. Diệp Tử xưa nay vốn chững tai gai mắt với Bùi Tử Mặc, không hề tỏ vẻ yếu thế, cô ngoác miệng cười lại.

“ Được rồi, đừng nói nữa ! ”. Đinh Thần lên tiếng : “ Diệp Tử, mình đói rồi, bọn mình đi lấy thức ăn đi. Bùi Tử Mặc, anh...có đi cùng không ? ”

“ Anh phải đi tiếp khách, hai người tự nhiên đi ”. Bùi Tử Mặc đưa tay sửa sang lại mái tóc cô : “ Em ăn nhiều thức ăn một chút, bớt ăn đồ ngọt linh tinh lại, không có dinh dưỡng đâu ”

Đinh Thần gật đầu, Bùi Tử Mặc đặt nụ hôn lên trán cô : “ Anh biết em đang nghĩ gì, lát nữa về anh sẽ giải thích với em ”

“ Vâng ”. Đinh Thần trả lời, hoàn toàn không phát giác ra sắc mặt phức tạp không sao kể xiết của Bùi Tử Mặc sau lưng mình.

Đinh Thần nhấc ly sâm panh nhấp một ngụm, cô ngồi một mình nơi góc phòng nhìn dáng vẻ cử chỉ của mọi người, mỉm cười.

Buổi tiệc tất niên lần này tổ chức rất long trọng, Diệp Tử cũng bị lôi đi để tiếp khách.

Đinh Thần suy nghĩ về chuyện giữa Bùi Tử Mặc và Vu Tranh, thoáng chốc trở nên thần thờ, cô luôn cảm thấy những buổi tiệc này không phù hợp với mình.

“ Này ! ”. Một người ngồi chếch với cô cất tiếng gọi.

Chắc là lại có người muốn đến lân la trò chuyện, Đinh Thần chẳng buồn ngẩng đầu lên nhìn.

“ Xem ra trí nhớ của cô Đinh không được tốt cho lắm ”

Đinh Thần ngẩng đầu , mỉm cười : “ Là anh à ? ”

Thẩm Dịch Trần khoác trên người bộ ple màu xám bạc càng làm nổi bật khí chất hiền hậu ôn hòa của anh : “ Cô Đinh thường hay lãng quên người khác lắm sao ? ”

Đinh Thần nhíu mày kinh ngạc.

Thẩm Dịch Trần cong khóe môi, nhắc nhở cô : “ Chiếc áo khoác của cô... ”

Đinh Thần chợt bừng tỉnh hiểu ra vấn đề, cô bật cười : “ Chút chuyện nhỏ nhặt đó anh Thẩm không cần phải bận tâm ! ”

Kể thì nhất định phải bồi thường, người thì sống chết không nhận, cả hai đưa qua đẩy lại, Bùi Tử Mặc chẳng rõ từ đâu lướt đến, chen vào vị trí chính giữa hai người ngồi, bàn tay anh ghì mạnh gác lên vai Đinh Thần, anh cười hỏi : “ Bạn em à ? ”

Đinh Thần cười dịu dàng : “ Chính là người đã làm vấy bẩn chiếc áo măng tô của em tại Thanh Đảo, may mà anh đã đem đi giặt rồi ”. Ngưng một lát, cô nói tiếp : “ Đây là ông xã tôi, đây là anh Thẩm ”

Bùi Tử Mặc hít một hơi, anh đã âm thầm quan sát rất lâu, trông thấy Đinh Thần cười rạng rỡ như hoa, lần đầu tiên anh cảm nhận được ruit ro nguy hiểm liền lập tức bắt chặt tất cả chạy đến hòng phá rối hai người họ

“ Chào anh, chẳng rõ anh Thẩm đây nhậm chức vụ gì ? ”

Bùi Tử Mặc hỏi những lời này, Đinh Thần cũng sửng sốt. Nếu như cô nhớ không nhầm thì Thẩm Dịch Trần là bác sĩ, không liên quan nhiều đến buổi tiệc tất niên của Quốc Tế Hồng Kỳ

Thẩm Dịch Trần mỉm cười : “ Tôi là bác sĩ riêng chăm sóc sức khỏe cho bác Tom ”

Thì ra là vậy.

Bùi Tử Mặc gật gù : “ Tình hình sức khỏe của bác Tom tại Thượng Hải xưa nay đều do bác sĩ Trần phụ trách, nghe nói gần đây ông ấy vừa về hưu, sang Mỹ đoàn tụ cùng con gái. Trước khi ra đi ông ấy có tiến cử một người tiếp quản công việc, thì ra người đó là anh ”

“ Phải, bác sĩ Trần là ân sư của tôi ”. Đáy mắt Thẩm Dịch Trần lóe lên nét cười lạnh nhạt.

Bùi Tử Mặc bĩu môi, thầm nghĩ : Kiểu cách nói chuyện thì có vẻ thư sinh nho nhã nhưng lại ngược mắt nhìn trộm Đinh Thần, cô chắc hẳn không thích mẫu người đàn ông thế này, Nghĩ cho cùng, Đinh Thần là vợ của mình, còn phải lo lắng gì nữa. Anh chớp mắt nhìn Đinh Thần cười.

Trống ngực Đinh Thần đập dồn dập trước nụ cười của anh, cô lườm anh.

Bùi Tử Mặc khề ho : “ Tôi có chút việc, xin phép cáo từ, để bà xã tôi tiếp đón anh vậy ”

Đinh Thần chẳng thể nào nhịn thêm được nữa, cô chợt phì cười, hiếm khi cô nghe thấy những lời lẽ này của anh, cô cười ngả nghiêng.

“ Chồng cô rất có tính hài hước ”. Thẩm Dịch Trần nói.

Đinh Thần không lên tiếng trả lời, ánh mắt cô mãi phiêu du theo hình bóng Bùi Tử Mặc, sau đó dừng ngay trước Vu Tranh đang đứng đỉnh bước đến gần anh, lồng mày cô nhíu chặt theo tiềm thức.

Hai người trò chuyện đôi ba câu, Vu Tranh đưa tay túm lấy Bùi Tử Mặc. Dường như anh giằng co cùng cô ta trong giây lát nhưng rồi vẫn bị Vu Tranh kéo ra chỗ khác. Phạm vi tầm nhìn đã bị hạn chế, Đinh Thần càng cau mày chặt hơn, hàm răng cô cắn chặt môi.

Thẩm Dịch Trần trông thấy sự việc, tuy chẳng rõ ngọn nguồn nhưng tâm trạng anh bỗng chốc nặng trĩu.

Tiệc rượu kết thúc, Bùi Tử Mặc là người phụ trách bộ phận hành chính, anh phải ở lại giải quyết mọi chuyện đến phút cuối cùng. Đinh Thần bèn ngồi xe Hường Huy về nhà trước.

Trước lúc ra về, Bùi Tử Mặc hôn lên má cô, thì thầm bên tai cô : “ Ngoan ngoan đợi anh về ”

Diệp Tử ngồi bên ghế xe phụ ngoái đầu lại, nói với giọng điệu nghiêm túc : “ Cậu đừng suy nghĩ nhiều, nghe Hường Huy nói Vu Tranh vừa từ nước ngoài về, cứ cho là Bùi Tử Mặc và cô ta quen nhau thì cũng là chuyện quá khứ rồi, con người anh ta tuy không nghiêm chỉnh trong những mối quan hệ nhưng mình tin rằng anh ta là kẻ chân thành trong hôn nhân. Vả lại, có bọn mình giúp cậu trông chừng anh ta mà ”

“ Ủ, sao cơ ? ”. Đinh Thần tâm trí đang mãi lang thang ngoài cửa sổ vừa kịp hoàn hồn, về mặt ngõ ngang nhìn Diệp Tử hỏi.

“ Ôi, bỏ đi, không có gì đâu ”. Diệp Tử lắc đầu, quay người về chỗ ngồi, phản ứng Đinh Thần luôn chậm chạp, cô không biết điều này với Đinh Thần là tốt hay xấu.

“ Chuyện vợ chồng nhà người ta, em đừng can dự vào ”. Hường Huy nhân lúc đợi đèn đỏ, anh đưa tay xoa nhẹ đầu cô.

Diệp Tử cau mặt làm trò hề, không lên tiếng.

Về đến nhà, Đinh Thần không bật đèn, cô cởi giày thay dép đi thẳng lên sân phơi trên ban công.

Không khí lạnh lẽo ẩm ướt thấm thấu tới từng góc ngách đến tận xương tủy khiến con người ta không khỏi run rẩy, giữa màn đêm tối đen kịt như mực cùng ánh trăng chiếu sáng làm nổi bật từng ngọn đèn của hàng vạn ngôi nhà, cảm giác cô đơn quanh văng le lói trong lòng cô.

Cô lặng lẽ đứng đó. Ngắm nhìn từng ánh sao , ngọn đèn, cô kiên quyết chờ Bùi Tử Mặc về.

Đinh Thần chẳng Đinh Thần rõ mình đứng đó trong bao lâu, cô nghe thấy tiếng mở khóa, cửa quay cô phát hiện chân mình đã tê cứng. “ Em ở đây ”. Cô lớn tiếng gọi Bùi Tử Mặc tới giúp cô.

Bùi Tử Mặc nghe xogn liền vội vàng chạy lên, anh vừa trông thấy liền bế cô về phòng ngủ, đặt cô nằm ngửa trên giường rồi bắt đầu xoa bóp đôi chân cô.

Chiếc đồng hồ trên kệ tủ đầu giường điểm đúng hai giờ sáng, cô ngược mắt nhìn Bùi Tử Mặc đang chuyên tâm xoa bóp chân mình, cô đưa tay sờ soạng hàm râu mọc lún phún dưới cằm anh.

Bùi Tử Mặc siết chặt bàn tay, đặt nhẹ nụ hôn lên môi cô : “ Sao em không ngủ trước ? ”

“ Đợi anh ”

Bùi Tử Mặc lộ nét mặt áy náy, anh đắp chăn giúp Đinh Thần : “ Xin lỗi, để em phải đợi anh lâu như vậy ”. Xoa xoa gò má cô, anh nói : “ Sau này anh về trễ, em cứ ngủ trước, đừng đợi anh ”

“ Vâng ”. Đinh Thần dịu dàng gật đầu, cô nhìn anh mãi chẳng rời.

“ Em mau ngủ đi ”. Ánh mắt Bùi Tử Mặc né tránh, lặng lẽ vỗ nhẹ lên chăn.

Đinh Thần nhìn sâu vào đôi mắt anh : “ Bùi Tử Mặc, anh phải nhớ rằng em mới chính là vợ anh ”

Bùi Tử Mặc dừng trong thoáng chốc, anh nghiêng đầu, mãi một lúc sau anh mới trịnh trọng cất tiếng : “ Ủ, anh nhất định ghi nhớ điều này ”

Vài ngày nữa là đêm giao thừa, Đinh Thần và Bùi Tử Mặc như thường lệ phải đến Phố Đông đón tết cùng bố mẹ chồng, nhưng cả ngày từ sáng tinh mơ tới giờ cô chẳng thấy bóng dáng của Bùi Tử Mặc đâu.

Đình Thần gọi cho anh rất nhiều lần nhưng vẫn chẳng cách nào liên lạc được. Đình Thần cảm thấy bức bối trong lòng, rốt cuộc khi nào anh mới có ý định ra khỏi nhà ? Cớ sao bản thân cô chẳng hề hay biết.

Ăn qua loa bữa trưa, Đình Thần tay xách phần quà đã chuẩn bị sẵn từ trước, cô lái xe đến Phố Đông. Cả đoạn đường đi cô thấp thỏm lo âu không biết liệu có phải Bùi Tử Mặc đã xảy ra chuyện gì hay không.

Đến Cổ Vạn Phường, Đình Thần ngạc nhiên phát hiện ra chiếc xe Audi TT vàng rực bắt mắt của Bùi Tử Mặc chễm chệ đậu ngay cửa ga ra.

Cô dừng xe, xách túi đồ ăn ấn chuông cửa, người mở cửa là gì Tần, vừa trông thấy cô, bà liền cười rạng rỡ :
“ Thần Thần, về đến rồi ! ”

Bà Bùi đi ra, bà kéo tay Đình Thần, hỏi giọng đầy quan tâm : “ Sao giờ này con mới đến ? Bên ngoài trời lạnh lắm, xem tay con lạnh cứng rồi này ! ”. Dứt lời, bà gọi vào phía trong phòng khách : “Mặc, đừng mãi bận rộn với vị khách của con, mau đến giúp vợ con xách đồ ”

Đình Thần cởi giày thay dép lê. Mi mắt cô bỗng chốc giật giật, dự cảm không hay chợt nhói lên trong lòng cô.

Bùi Tử Mặc chậm rãi đi ra, theo sau anh là Vu Tranh với nụ cười xinh đẹp

Đình Thần bỗng chốc hiểu ra nỗi dự cảm trong lòng mình là có cơ sở, hóa ra anh biến mất cả buổi sáng là vì cô ta.

Bùi Tử Mặc đón lấy chiếc túi giấy trong tay Đình Thần, chỉ về phía Vu Tranh giải thích : “ Bố mẹ cô ấy đều ở nước ngoài, năm nay cô ấy ăn tết ở Thượng Hải, một mình cô đơn buồn bã, vì vậy anh mời cô ấy đến nhà mình, em không để tâm đó chứ ? ”

Nếu như Bùi Tử Mặc công khai nói rõ sự tình với Đình Thần từ đầu thì cô chưa chắc đã không đồng ý nhưng giờ anh ta giở trò tiền chăm hậu tấu khiến cô càng thêm tức giận. Đình Thần dè nén nỗi khó chịu sâu trong tâm khảm, cô bình thản nói : “ Chỉ cần bố mẹ không để tâm, em sao cũng được ”

Bà Bùi phẩy tay liên tục : “ Đừng nhìn sang mẹ, không phải bạn bè của mẹ, mẹ không có quyền đuổi người ta đi ”

Đình Thần không ngờ mẹ chồng trả lời như vậy, nhất thời cô chưa biết nên phản ứng thế nào.

Thoáng chốc, vài người ngơ ngẩn đứng tại lối vào phòng khách, đưa mắt nhìn nhau, chẳng ai nói lời nào.

Lúc này, Vu Tranh là người phá vỡ bầu không khí trầm lắng này, cô ta lạnh lùng nói : “ Nếu mọi người đã không hoan nghênh em, vậy thì em đi đây ! ”. Vu Tranh nhấc chiếc túi xách đặt trên kệ tủ toan bỏ đi.

“ Vu Tranh ! ”. Bùi Tử Mặc gọi cô, vẻ mặt như có lời muốn nói.

Bà Bùi nói : “ Tự các con quyết định, mẹ không can ”. Bà kéo gì Tần vào trong bếp.

“Cô Vu, cô ở lại đi, bằng không cả nhà này sẽ không thoải mái trong mấy ngày tết”. Đình Thần thàn than trong lòng, cô nhìn Bùi Tử Mặc, lướt qua hai người họ, bước vào phòng khách.

Lối vào trong phòng khách lúc này chỉ còn lại Bùi Tử Mặc và Vu Tranh, Bùi Tử Mặc cầm lấy túi của Vu Tranh đặt lại chỗ cũ, vỗ nhẹ vào đầu Vu Tranh: “Tính khí của em vẫn chẳng thay đổi, không chịu được ầm ức”

Vu Tranh kéo chiếc váy len lông cừu khoét cổ hình chữ V, nhướn miệng cười duyên dáng : “ Chẳng phải em bị anh làm hư đó sao ? ”

“Vào nhà đi, ở đây lạnh lắm”. Bùi Tử Mặc cười gượng. Hai người tiến vào trong, Vu Tranh đùa giỡn, nói cười khanh khách sau lưng anh.

Đình Thần dĩ nhiên đón bữa cơm giao thừa trong tâm trạng chẳng thoải mái chút nào, qua cuộc đối thoại giữa Bùi Tử Mặc và Vu Tranh cô dần hiểu ra hai người họ là bạn thời đại học. Vu Tranh đến đây chơi không phải lần đầu.

Thế nhưng từ thái độ của bố mẹ chồng đối với Vu Tranh. Cô nhận thấy cả hai đều không mấy thiện cảm với cô ta. Điều này chỉ ít khiến cô cảm nhận được sự an ủi phần nào. Bố chồng cô là người rất tốt tính, với ai ông cũng cười, với một người khách như Vu Tranh ông càng thêm phần khách sáo, vẻ nhiệt tình niềm nở giảm đi đáng kể.

Ăn cơm xong, mọi người di chuyển sang phòng khách, bố chồng cô theo lệ ngồi đồng trước màn hình ti vi xem tin tức, mẹ chồng và dì Tần gọt hoa quả trong bếp. Bùi Tử Mặc cùng Vu Tranh trò chuyện rôm rả, cô chẳng thể nói xen vào, bỗng dưng cô cảm thấy, dường như có là kẻ thừa trong chính ngôi nhà này.

Trước đây, đem giao thừa Đinh Thân và Bùi Tử Mặc đều ở lại Cổ Vận Phường. Đinh Thân vốn là người tiến lui có chừng mực nay lại trở nên nông nổi, cô xúc động đứng phắt dậy : “ Bùi Tử Mặc, chúng ta về nhà thôi ! ”

Bùi Tử Mặc sững sốt, bố chồng quay đầu lại, ánh mắt đảo nhanh sang ba người, hiểu ra ngay ra vấn đề, ông nói : “ Về nhà cũng được, nhưng mà tụi con ăn hoa quả rồi hãy về ”

Đinh Thân cắn môi, đứng tại chỗ chẳng nói lời nào. Bùi Tử Mặc chau mày, nỗi buồn thấp thoáng hiện lên trong mắt anh. Vu Tranh ngồi ngay cạnh nhìn thế trận trước mắt, khóe môi nở nụ cười đắc chí, nụ cười của cô ta hết sức chường mắt dưới góc nhìn của Đinh Thân .

“ Thần Thần, sao con còn đứng đó, ngồi xuống xem ti vi đi ”. Bà Bùi bưng đĩa hoa quả, không hiểu chuyện gì đang xảy ra, bà vội nói : “ Nào, ăn hoa quả đi ! ”

Đinh Thần nghe lời mẹ chồng ngồi xuống một góc sofa. “ Mẹ, con muốn về nhà thăm bố mẹ. Hôm nay là ngày giao thừa, con muốn ở bên bố mẹ con ! ”

“ Cúng phải thôi ! ”. Bà Bùi cất tiếng. “ Tử Mặc đưa con đi, luôn tiện mang biếu bố mẹ con chút quà ! ”

“ Không cần đâu mẹ ”. Đinh Thần nói.

Bùi Tử Mặc nói : “ Mẹ, mẹ đừng nóng ”. Anh trầm ngâm trong giây lát : “ Thần Thần, em ngồi lại đợi anh, anh đưa Vu Tranh về nhà trước, anh sẽ trở lại ngay rồi chúng mình cùng đến nhà bố mẹ em được không ! ”

Thấy Bùi Tử Mặc nói với vẻ dứt khoát, Đinh Thần ngại ngần không dám tiếp tục hùng hổ nữa. Dù giữa anh và Vu Tranh có mối quan hệ gì đi chăng nữa thì cô ta cũng là khách, anh chăm sóc Vu Tranh trước cũng phải thôi, bản thân cô vừa rồi làm như vậy thực sự có phần không thỏa đáng cho lắm : “ Được, em đợi anh ”. Đinh Thần gật đầu

Bà Bùi đưa miếng táo sang cho cô : “ Thần Thần, ăn táo đi con, giòn lắm ! ”

“ Bác trai, bác gái, cháu xin phép chào tạm biệt, chúc hai bác năm mới vui vẻ ” Vu Tranh mỉm cười với mọi người rồi cất bước đi ra.

Ong Bùi chuyển kênh sang chương trình liên hoan xuân, bà Bùi lo âu nhìn Đinh Thần : “ Thần Thần, con không sao đó chứ, bố mẹ con chẳng phải đi du lịch đảo Bali rồi sao ? ”

Lúc này, Đinh Thần mới sực nhớ ra, bố mẹ cô đã đi du lịch Bali theo đoàn đến mùng 3 mới về. Việc này Bùi Tử Mặc cũng biết rất rõ. Vừa rồi anh không hề vạch trần cô mà còn ngấm ngấm để mặc cô quấy rối làm càn, xem ra anh đã nể mặt cô lắm rồi.

Bùi Tử Mặc lúc này nhất định đang nghĩ cô gây sự vô cớ, Đinh Thần chợt cảm thấy mình là kẻ thất bại, đầu óc trống rỗng, cô uể oải đứng dậy, nói với mẹ chồng : “ Mẹ, con thấy hơi mệt, con muốn lên nhà nghỉ một lát ”

Bà Bùi vẻ mặt lo âu : “ Con đi đi ! ”.

Trở về gian phòng trống trải, Đinh Thần ngồi phịch xuống thảm, gian phòng tuy bật lò sưởi nhưng cô vẫn thấy run rẩy. Kể từ cũng nhận ra được mối quan hệ giữa Bùi Tử Mặc và Vu Tranh không phải mối quan hệ bình thường, vậy mà anh còn có thể vờ như không hề có chuyện gì.

Điện thoại đổ chuông giữa lúc Đinh Thần ngơ ngác.

Thì ra là Diệp Tử gọi điện chúc tết cô.

Cô vừa cất tiếng “ alo ”, thì đầu dây bên kia vang lên tiếng thét chói tai phần khích của Diệp Tử : “ Đinh Thần , ăn xong cơm tối chưa, không có việc gì làm cùng mình ra ngoài ngắm pháo hoa đi, bọn mình mua rất nhiều ”.

Đinh Thần nghe tiếng pháo nổ trầm bổng từng đợt đầu dây bên kia, cô hít một hơi thật sâu, trăm ngàn từ ngữ muốn được bày tỏ cùng Diệp Tử nhưng đến phút cuối cùng cô chỉ khẽ khàng thốt lên : “ Diệp Tử ! ”

“ Cậu nói gì ? ” Diệp Tử hét to, tiếng pháo nổ xung quanh át cả âm lượng của Đinh Thần : “ Cậu ra chứ ? ”

Sống mũi Đinh Thần cay cay, nước mắt chảy vòng quanh hốc mắt, đúng ngày tết vui vẻ như hôm nay, cô làm sao có thể nói với Diệp Tử nỗi đau đớn trong con tim cô chứ. Cô trả lời giọng trong trẻo : “ Thôi, mình thấy hơi mệt, muốn đi ngủ ”

Diệp Tử rất cuộc đã nghe rõ câu nói này của Đinh Thần : “ Đinh Thần , mình không biết là cậu tuổi heo đấy ! ”. Câu nói này của Diệp Tử nhằm chọc cười Đinh Thần .

Cô từ chối : “ Mình thấy hơi mệt ! ”

Diệp Tử lập tức ân cần hỏi : “ Cậu bệnh à ? Có nặng không ? ”

“ Mình ngủ một lát sẽ không sao, cậu chơi vui vẻ nhé ? ” Đinh Thần sợ nói chuyện tiếp cô sẽ chẳng thể nào kìm nén được cơn thổn thức, cô vội bịt miệng rồi gác điện thoại. Cô không muốn để Diệp Tử nghe thấy tiếng khóc của mình, không muốn Diệp Tử lo lắng, không muốn cô nhìn thấy sự yếu đuối của mình, càng không muốn để cô ấy tìm Bùi Tử Mặc hỏi tội.

Cô từ từ ngã người xuống giường, cuộn tròn mình trên giường, lẳng lặng rơi lệ, chiếc áo gối nhanh chóng ướt đẫm. Sau một hồi khóc lóc thấm mệt, cô chìm dần vào giấc ngủ, Bùi Tử Mặc về bao giờ cô cũng không biết.

Anh nắng mặt trời chiếu xuyên qua rèm cửa chưa vén lên, hắt thẳng vào gian phòng.

Đinh Thần tỉnh giấc giữa ánh nắng mặt trời, sững sốt trơ mắt nhìn trần nhà, phải mất một lúc sau cô mới nhớ ra mình đang ở nơi nào. Cô trở mình, thấy Bùi Tử Mặc nằm ngay cạnh đang chìm trong giấc nồng.

Ánh mặt trời rực rỡ chiếu sáng từng sợi lông tơ trên khuôn mặt Bùi Tử Mặc. Bộ dạng râu ria lởm chởm của Bùi Tử Mặc khiến cô nhớ đến cảnh tượng lần đầu tiên cô gặp anh.

Cô đã phải lòng người đàn ông nhỏ hơn cô hai tuổi tràn đầy sức sống này ngay từ lần đầu tiên nhìn thấy anh. Đã bao năm nay cô chứng kiến anh từ chàng thanh niên ngây ngô trở thành người đàn ông trưởng thành, tình yêu cô dành cho anh tăng lên theo từng ngày từng tháng nhưng sự hiểu biết của cô về anh càng ngày càng vơi đi

Anh chưa từng nhắc đến Vu Tranh với cô nhưng người có đôi mắt tinh tường đều nhận ra mối quan hệ không bình thường giữa hai người họ. Đinh Thần ngầm nghĩ phải chăng cô nên tìm cơ hội nào đó hỏi anh. Cô không muốn mình tiếp tục trở thành kẻ mong manh yếu đuối như ngày hôm qua.

“ Em đang nghĩ gì vậy ? ”. Bùi Tử Mặc thực ra đã tỉnh giấc từ lâu, anh trở mình ôm lấy Đinh Thần , gục đầu hít mùi hương thoang thoảng trên cổ cô, như thể chưa từng xảy ra bất cứ chuyện gì.

Đinh Thần xoa đầu anh, chần chừ do dự, cuối cùng cô cất tiếng hỏi : “ Anh và Vu Tranh, rốt cuộc giữa hai người có mối quan hệ gì ? ”.

Bùi Tử Mặc toàn thân cứng đờ, anh đẩy Đinh Thần ra, nhìn cô bằng ánh mắt xa lạ : “ Em hỏi vậy là có ý gì ? ”

“ Chẳng có ý gì cả, em chỉ muốn biết ”

Bùi Tử Mặc lấy tay xoa mặt, giọng hoàn toàn tỉnh táo : “ Em muốn làm gì ? Chết vấn anh ư ? Bối mớ chuyện xưa của anh hay sao ? ”

Đinh Thần nghe những lời này của anh, cơn giận trong lòng bùng lên, cô đứng dậy, khoác áo lên người : “ Nếu anh đã không muốn thẳng thắn nói với em thì thôi ! ”

Bùi Tử Mặc sững sốt, dường như đây là lần đầu tiên anh trông thấy dáng vẻ nổi giận của Đinh Thần , anh ngần ngừ do dự, Đinh Thần đã mặc xong quần áo bước xuống giường.

Anh nằm xuống, mùi hương thơm ngát lưu lại trên ga giường thức tỉnh anh : Đinh Thần là vợ anh, là người anh quyết định sống đến trọn đời, còn Vu Tranh...

Anh lắc đầu, ra sức cố gắng quên đi dáng vẻ đáng thương tội nghiệp của Vu Tranh tối hôm qua khiến con tim anh phải đau xót, mọi chuyện dường như quay trở về trước kia, khi cô vẫn chưa rời bỏ anh.

Suốt cả ngày hai người không nói với nhau lời nào, bố mẹ chồng dường như đoán ra mọi chuyện, ông bà không giữ cả hai lại, ăn xong bữa trưa liền nhanh chóng xua hai người về.

Dỗi mắt nhìn chiếc xe Audi TT vàng sắc sỡ đầy phong cách, cơn giận của Đinh Thần vẫn chưa nguôi ngoai, chiếc xe này ngoài cô ra, còn chở biết bao người phụ nữ khác. Cô vùng khỏi vòng tay của Bùi Tử Mặc, giận dỗi ngồi vào chiếc xe honda cũ của mình, ra sức nhả ga cho xe chạy đi.

Bỏ lại một mình Bùi Tử Mặc đứng chết trân tại chỗ cười khổ sở, hóa ra khi Đinh Thần nổi giận tính khí nóng nảy vô cùng.

Mồng hai tết, Hướng Huy gọi điện thoại cho Bùi Tử Mặc, hẹn anh đi chơi bi a. Bùi Tử Mặc mơ hồ nhận thấy Hướng Huy có lời muốn nói với mình bèn vui vẻ nhận lời.

Tại khu Vip, Hướng Huy chọn phòng riêng, hai người không bị bất kỳ ai quấy rầy, yên tĩnh mà rèn dũa kỹ năng đánh bi a. Giữa gian phòng nhỏ, chỉ nghe thấy tiếng bóng bi a va chạm qua lại.

Kết thúc ván đầu, Hướng Huy dẫn xa Bùi Tử Mặc về điểm số.

Hướng Huy ngồi xuống uống trà, nhìn Bùi Tử Mặc tâm hồn treo ngược cành cây, hỏi : “ Hôm nay tâm trạng cậu không tốt à, sao lại phạm một lỗi hai lần liên tiếp ? ”

Bùi Tử Mặc vứt chiếc khăn ướt trong tay, nhìn anh : “ Có gì muốn nói cứ nói thẳng ra đi, đừng vòng vo nữa ! ”

Hướng Huy mỉm cười, uống một ngụm nước : “ Lẽ ra những lời này mình không nên hỏi nhưng bà xã mình thực sự rất tò mò, mình bất đắc dĩ chẳng còn cách nào khác, hôm nay đành hẹn cậu ra để hỏi. Cậu và Vu Tranh có mối quan hệ gì ? Cô ta vì sao sang nhà cậu ăn tết ? ”

“ Thần Thần và Diệp Tử nói à ? ”. Bùi Tử Mặc cười gượng gạo, ra sức đánh quả cầu trắng lăn đi, anh cất tiếng : “ Quan hệ của bọn mình. Các cậu chẳng phải đã đoán ra rồi đó sao, cô ấy là bạn gái trước đây của mình ! ”

“ Nếu như mình nhớ không nhầm thì Vu Tranh vừa từ nước ngoài trở về ”. Hướng Huy bước sang, một gậy đánh quả cầu đỏ lọt vào trong lỗ.

“ Chúng mình chính vì chuyện cô ấy đi nước ngoài mà chia tay ! ”. Bùi Tử Mặc đặt chiếc gậy xuống, nhìn Hướng Huy một mình phát huy năng lực, hôm nay dù sao anh cũng không có tâm trạng, chỉ bằng không đánh thì hơn.

Hướng Huy chơi bi a nhanh nhẹn dứt khoát, không quên ngoái đầu chế giễu Bùi Tử Mặc : “ Chuyện xảy ra bao lâu rồi ? ”

Bùi Tử Mặc ngẫm nghĩ một lúc : “ Khoảng năm năm về trước, khi mình và cô ấy quen nhau được hai năm, cô ấy đột nhiên muốn ra nước ngoài, bất luận mình phản đối thế nào cũng không có tác dụng. Đến phút cuối cùng cô ấy vẫn bỏ đi Canada , 3 năm sau thì bất vô âm tín, vài ngày trước cô ấy gọi điện thoại nói nói rằng chuẩn bị về nước, mãi đến hôm trước, lần gặp mặt tại buổi tiệc tất niên chính là lần gặp gỡ đầu tiên của bọn mình sau ba năm chia tay. Bố mẹ mình quen cô ấy là vì trước kia bọn mình đã tính đến chuyện cưới xin, còn mua cả nhẫn cưới rồi.

Muôn lời muốn nói hóa thành tiếng thở dài, Hướng Huy có phần thất thần, chẳng phải ai cũng may mắn như anh, người đã bỏ đi bao nhiêu năm vậy mà vẫn có thể tìm lại tình yêu đã đánh mất : “ Cậu chưa từng nghĩ đến chuyện bỏ đi cùng cô ta sao ? ”

Bùi Tử Mặc nhào người đến bên kia bàn, nhìn chiếc gậy dưới sự điều khiển thuần thục của Hướng Huy dẫn bóng vào lỗ, anh nói : “ Bố mình khi đó sức khỏe không tốt, đang nhập viện, mình không thể rời bỏ ông ấy. Huống hồ, cô ấy không hề rủ mình cùng đi, thậm chí không hề hỏi ý kiến của mình. ”

“ Con trai có hiểu ? ” Hướng Huy đánh một gậy dứt khoát, đường bóng này của anh không cần phải ngắm và chỉnh nhiều.

Bùi Tử Mặc thoáng cười khở sở : “ thật ra vì mình ngốc, rất lâu sau mình mới biết rằng, cô ta đã có người khác, chính là gã đàn ông dẫn cô ta đi ”

Hướng Huy lặng im hồi lâu, vội chuyển đề tài : “ Cùng đi ăn nhé ! ”

Bùi Tử Mặc nhìn đồng hồ : “ Thôi, Thần Thần đang ở nhà chờ mình, bọn mình đã hẹn ngày mai sang nhà bố mẹ cô ấy, quà cáp vẫn còn chưa mua ”

“ Đinh Thần vẫn còn giận cậu ư ? ” . Hướng Huy thu dọn gậy đánh, vẫy gọi nhân viên phục vụ đến thanh toán : “ Cậu vội thì về trước đi, bữa khác mình gọi bọn cậu đi ăn ”

“ Trận chiến tranh lạnh giữa Đinh Thần và Bùi Tử Mặc kéo dài liên tiếp mãi tận mùng 3 tết vẫn chưa có dấu hiệu chuyển biến. Hôm đó, bố mẹ cô đi du lịch về, cả hai đã hẹn sẽ về nhà bố mẹ ăn tối.

Đinh Thần dậy rất sớm, cô đứng bên cửa sổ, đưa mắt nhìn bông tuyết bay lả tả bên ngoài, trận tuyết này rơi suốt cả đêm không biết bao giờ mới dừng

Bùi Tử Mặc cũng nhìn màn tuyết trắng xóa ngoài cửa sổ, anh nói : “ Bên ngoài nhất định rất lạnh, một lát em mặc thêm áo rồi hãy ra ngoài ”

Đinh Thần lạnh nhạt đảo mắt nhìn anh, chẳng buồn đáp lại.

Bùi Tử Mặc buồn bực khó chịu : “ Em định chiến tranh lạnh với anh đến bao giờ ? ”

Thần sắc Đinh Thần vẫn thản nhiên : “ Em không hề chiến tranh lạnh với anh ! ”

“ Vậy sao nói chuyện em không thềm để mắt đến anh ? ”. Bùi Tử Mặc bắt đầu nổi dóa, anh kéo Đinh Thần ngồi xuống sofa : “ Em nói rõ ràng xem, rốt cuộc em muốn anh như thế nào ? ”

Đinh Thần không nói gì, cô ngậy người đặt bàn tay lên chiếc bàn pha lê.

“ Lê nào Diệp Tử không nói với em về chuyện giữa anh và Vu Tranh hay sao ? ”

Đinh Thần che miệng ngáp : “ Tại sao cô ấy phải nói với em ? Cô ấy có nghĩa vụ nói với em sao ? ”

Bùi Tử Mặc bỗng chốc chán nản, anh muốn thông qua Diệp Tử để nói với Đinh Thần rằng giữa anh và Vu Tranh đã là chuyện quá khứ, cuộc sống trước mắt mới thuộc về anh và Đinh Thần ”

“ Anh còn chuyện gì nữa không, không còn chuyện gì thì em đi rửa mặt, còn phải chuẩn bị quà để đi ngay đây ! ”. Đinh Thần lạnh lùng nói.

Bùi Tử Mặc liền tiến đến trước kéo Đinh Thần vào lòng, ôm chặt cô, hôn cô mãnh liệt. Đinh Thần ra sức giãy dụa vùng vẫy, đôi tay cô gắng sức đánh vào vai anh, chẳng còn cách nào khác, Bùi Tử Mặc đành giữ chặt lấy cô, không để cô cử động, mãi một lúc sau, cô mới dần mềm nhũn người ra.

Bùi Tử Mặc cảm nhận sự thay đổi của Đinh Thần , anh buông cô ra, nhưng khi anh trông thấy đôi mắt đầm lệ của cô, con tim anh như bị kim đâm thật mạnh.

“ Xin lỗi em ! ”. Bùi Tử Mặc dịu dàng ôm lấy cô, vỗ vào lưng cô : “ Là do anh không tốt ”

Đinh Thần không nói lời nào, cô tựa vào anh, khóc nức nở.

“ Là anh không thẳng thắn với em, khiến em lờ lảng, anh từng nói sẽ cùng em trải qua những tháng ngày vui vẻ thì nhất định anh sẽ không làm em thất vọng, em hãy tin anh ! ”

Đinh Thần quệt hàng nước mũi trên chiếc áo ngủ của anh, nói giọng vô tội : “ Em làm áo anh bẩn mất rồi ! ”

Bùi Tử Mặc lớn tiếng cười vang, anh xoa xoa sống mũi cô : “ Không sao, có máy giặt mà ”

“ Không còn sớm nữa, chắc bố mẹ đang đợi chúng ta ”. Đình Thần nói với chất giọng mũi khản đặc.

Bùi Tử Mặc vỗ vào trán Đình Thần : “ Không giận anh nữa chứ ? Không chiến tranh lạnh với anh nữa nhé ! ”

“ Hứ ! ”. Đình Thần trừng mắt nhìn anh, xoay người bỏ đi.

Bùi Tử Mặc vui vẻ huýt sáo đi vào phòng tắm.

4. Chương 4

Con tim em tan nát nhưng em không có cuộng băng keo.

Năm hết tết đến, Đình Thần và Bùi Tử Mặc ngày nào cũng ăn ăn uống uống. Bữa trưa ngày mừng năm tết bị hủy do chú Bùi Tử Mặc đột xuất bận việc, Đình Thần và Bùi Tử Mặc rảnh rỗi đến phát chán.

Hai người ở nhà vô vị đến mức chỉ biết xem phim Mỹ, ăn đồ ăn vặt hòng giết thời gian. Bà Bùi gọi điện thoại rủ cả hai cùng đi tắm suối nước nóng Nam Kinh.

Bà Bùi đã đặt sẵn phòng biệt thự riêng tại khách sạn, cả đoàn sáu người vừa bước xuống xe liền nhận phòng, thay quần áo nghỉ ngơi. Sau khi ăn trưa, mọi người cùng nhau đi tắm suối nước nóng.

Đình Thần cùng mẹ và thím chồng bước vào phòng thay đồ, mặc xong bộ áo tắm thì cô kinh ngạc phát hiện thì ra bộ đồ này trước kia khá rộng rãi thì nay hoàn toàn bó sát vào cơ thể, thậm chí còn hơi chật. Phản ứng đầu tiên của cô là : Phải giảm cân thôi.

“ Thần Thần, con béo ra rồi ! ”. Đình Thần thoáng thấy thím tiến đến trước véo cánh tay của cô : “ Cuối cùng cũng có chút da thịt rồi ”

“ Phải đấy, con bé này gầy quá, bồi bổ thể nào cũng chẳng tác dụng ”. Bà Bùi đưa tay vỗ vào mông cô : “ Thật chẳng biết sau này sinh con sẽ thế nào ? ”

Đình Thần nhảy dựng lên, cô dáo dác nhìn xung quanh, thét trong kinh ngạc : “ Mẹ này ! ”

“ Đi thôi, đi thôi ! ”. Người thím vui mừng hớ hửng phủ áo khoác tắm lên người cô : “ Mặc kệ mẹ con, chúng ta đi tắm nước nóng thôi ”

Bước ra khỏi phòng thay đồ, đám đàn ông con trai đang chờ bọn họ tại phòng nghỉ. Bùi Tử Mặc tay cầm điện thoại đang tựa người bên góc tường hút thuốc, chiếc áo choàng tắm màu trắng khoác trên người anh, không hề lộ dáng vẻ đầy đà mà trái lại càng thêm gợi cảm.

Vừa nhìn thấy Đình Thần , Bùi Tử Mặc liền dập thuốc, anh tiến đến trước kéo tay cô : “ Bà xã, chúng ta bắt đầu từ chỗ nào ”

“ Chắc, nhanh vậy đã muốn tách khỏi chúng ta rồi ”. Bà Bùi cất tiếng reu ghẹo, thúi khuỷu tay vào người Bùi Tử Mặc. “ Mau đi đi, đừng nói bà già này là người không hiểu chuyện, hai vợ chồng son thoải mái âu yếm đi ”

Đình Thần xưa nay da mặt vốn mỏng, khuôn mặt cô bỗng chốc ửng đỏ. Bùi Tử Mặc không thoải mái ho vào tiếng, anh siết chặt bàn tay của Đình Thần , vẫy tay chào bậc trưởng bối, anh dẫn theo Đình Thần ra chỗ khác.

Vì khách sạn họ ở thuộc khu Vip, nên không hề gặp cảnh tượng biển người đến ngâm suối nước nóng, giữa khoảng không gian rộng rãi, chỉ lác đác vào bóng người lướt qua giữa làn hơi nước mịt mù mờ ảo.

Bùi Tử Mặc khoác tay ôm Đình Thần , họ tìm thấy một hồ nước không một bóng người, cả hai chậm rãi ngồi xuống, làn nước suối ấm nóng kích thích toàn thân cô nổi da gà, cô ra sức xoa xoa bàn tay, đến khi da cô thích ứng với nước ấm thì cảm giác thoải mái khiến cô không ngừng xuyt xoa cảm thán, tắm suối nước nóng quả là một hình thức tận hưởng cuộc sống.

“ Thoải mái không ? ”. Bùi Tử Mặc xoay lại, xoa bóp phần vai giúp cô, lực ngón tay anh chạm vào da thịt cô, làn suối nước nóng chu du chạy dọc trên lưng Đinh Thần , cô nhắm nghiền mắt, cất tiếng trầm trồ xuýt xoa lần nữa.

Bùi Tử Mặc mỉm cười : “ Thoải mái thế sao ? ”

Đinh Thần gật đầu, dễ chịu đến mức cô không muốn nói thêm gì nữa.

“ Phòng của chúng mình có bể nước nóng ngoài trời riêng, buổi tối ngâm mình, anh sẽ xoa bóp toàn thân giúp em ”. Bùi Tử Mặc dán chặt người vào Đinh Thần , giọng nói dịu dàng vắng vắng bên tai cô, khiến gò má đỏ ửng vì hơi nóng càng thêm nóng ran.

Hai người ôm nhau, thời tiết buổi chiều âm u, nhiệt độ ngoài trời đã hạ xuống rất nhanh, may mà có nước suối ấm nóng giúp họ chống chọi cơn lạnh giá thấu xương cùng làn sương khói mịt mù, dường như cả thế gian này chỉ còn lại hai người.

“ Nếu như có thể ngồi mãi thế này, ngồi mãi đến già, vậy thì tốt biết mấy ! ”. Lúc này, Đinh Thần lĩnh hội sâu sắc câu nói được viết trong bài hát này của Lâm Úc Tiên, đó chính là : “ Hận một nỗi chẳng thể đầu tóc bạc trắng chỉ trong khoảng thời gian một đêm ”

“ Khờ quá ! ” Bùi Tử Mặc cúi đầu nhìn cô, đôi mắt sáng trong như pha lê, gò má ửng hồng, giữa làn hơi nước dày đặc là vẻ ngây thơ chân chất của cô gái nhỏ nhắn.

Bùi Tử Mặc càng ghì chặt lấy cô, cố ý cất tiếng trêu ghẹo : “ Nếu cứ ngồi đây mãi, da của em sẽ nhăn nheo sau đó toàn thân bị sưng phù, ngâm xong da vừa trắng cơ thể lại béo ra, tim mạch sẽ không chịu nổi, lại thêm cơ thể khó chịu, đến phút cuối cùng thì ngất xỉu ngay trong bể nước ”

“ Anh ! ”. Đinh Thần phẫn nộ đập vào cánh tay Bùi Tử Mặc : “ Anh có thể đừng làm người ta cụt hứng được không, cảnh sắc tuyệt vời đều bị anh phá hỏng cả rồi ”

Bùi Tử Mặc ôm lấy Đinh Thần cất tiếng cười vang, dựa đầu lên vai cô, anh thực sự rất thích nhìn bộ dạng của Đinh Thần những khi cô phẫn nộ, bình thường dáng vẻ của cô được che đậy khéo léo bởi trang phục cùng cách trang điểm, niềm vui nỗi buồn của cô mãi mãi chẳng bao giờ để lộ ra ngoài, Đinh Thần luôn giữ khoảng cách xa lạ, lạnh nhạt với mọi người. Duy chỉ có lúc này, cô mới bộc lộ dáng vẻ thẹn thùng, khép nép của một cô gái yếu đuối khiến anh chẳng thể nào nhịn được việc trêu chọc cô.

Đúng lúc đó thì tiếng chuông điện thoại phá vỡ bầu không khí vang lên, Đinh Thần vừa thu mình vào vỏ ốc vừa để lộ vẻ mặt dửng dưng lãnh đạm, cô rời khỏi vòng tay của Bùi Tử Mặc, ngồi trên mép bể.

Bùi Tử Mặc sững sờ trong giây lát, sau đó anh mới sực nhớ điện thoại trong túi áo khoác tẩm liền bơi ngay đến bên mép bể nhận điện.

Đinh Thần nhắm mắt tựa vào thành bể, mùi lưu huỳnh lan tỏa khắp nơi, xộc thẳng vào mũi khiến cô dợm cơn buồn nôn. Đinh Thần nghe thấy Bùi Tử Mặc cos tình thấp giọng trả lời, theo tiềm thức cô liên tưởng ngay đầu dây bên kia có lẽ chính là Vu Tranh.

Nghe thấy tiếng anh gác máy, Đinh Thần đập tay xuống nước, cố tỏ vẻ bình thản : “ Ngâm nước nóng mà anh còn mang theo điện thoại, không sợ rơi xuống nước sao ? ”

Bùi Tử Mặc cười ngượng ngùng : “ Anh quen rồi ”, sau đó liền đổi đề tài : “ Hay là chúng ta đổi sang ngâm bể khác ? Hình như còn có sữa ngâm dưỡng da, tác dụng làm đẹp ”

Đinh Thần chẳng nói lời nào, đứng dậy khoác áo tẩm lên người.

Cơ thể vừa ngâm trong suối nước nóng, luồng gió lạnh lẽo thấu xương thổi đến, Đinh Thần bất giác khẽ rung mình, toàn thân cô lập tức run bần bật.

Bùi Tử Mặc dang rộng áo khoác tẩm ôm lấy Đinh Thần vào lòng, hai người cùng nhau cất bước đi trên cơn đường rải sỏi, một bóng người chột lao ra, suýt nữa đụng ngay vào họ.

“ Hai người tình cảm quá đấy ! ”. Âm tiết cuối cùng kéo dài giữa luồng gió lạnh lẽo, người cất giọng nói đó đang lạnh lùng nhìn xoáy về phía Đinh Thần , cô nhếch cằm ra khỏi lồng ngực Bùi Tử Mặc, người đó chính là kẻ Đinh Thần không muốn gặp.

Đinh Thần lập tức đề phòng cảnh giác, mỉm cười khách sáo nói : “ Ở chỗ này mà cũng chạm mặt cô Vu, khéo làm sao ”

“ Mấy ngày tết ở nhà thấy vô vị quá, nơi này môi trường tốt, cũng không đông lắm, không ngờ bao nhiêu năm rồi mà nơi này vẫn chẳng hề thay đổi chút nào, Tử Mặc nhỉ ? ”

Vu Tranh rõ ràng có ẩn ý trong lời nói, Đinh Thần lý nào không hiểu ý của Vu Tranh. Cô cúi đầu không nói, đầu ngón tay cô run rẩy.

Bùi Tử Mặc ôm chặt Đinh Thần , vuốt mái tóc tơ của cô, lừ mắt như muốn cảnh cáo Vu Tranh đừng nên quá đáng. Vu Tranh chẳng hề tỏ vẻ yếu thế trước Bùi Tử Mặc, cô ta trợn mắt nhìn trừng trừng về phía anh.

“ Chúng tôi xin phép ”. Bùi Tử Mặc khom người ôm Đinh Thần rồi bỏ đi.

Vu Tranh đứng giữa luồng gió lạnh buốt, cười lạnh lùng nhìn theo bóng hai người.

Bùi Tử Mặc và Đinh Thần đến bể nước nóng pha sữa dưỡng da thì gặp mẹ chồng đang ở đó, cô liền lao như bay lại gần, Bùi Tử Mặc đứng ngẩn ngơ.

“ Thần Thần, một lát nữa chúng ta đánh mặt chược nhé ! ” Bà Bùi hất làn nước suối trắng xóa lên người, không quên dặn Đinh Thần : “ Chúng ta ăn cơm tối rồi về phòng gây sóng thôi ”

Đinh Thần nhận lời mẹ chồng, mỗi năm đến dịp tết, mẹ chồng lần nào cũng kéo cô chơi vài ván. Mẹ chồng cô chuyện gì cũng tốt, chỉ có nhược điểm là nghiện chơi mặt chược, bà không những chỉ chơi ở nhà mà còn sang cả nhà người thân để chơi.

Đinh Thần tựa người vào thành bể ngủ thiếp đi, toàn thân đỏ ửng, mẹ chồng tiến đến trước xoa mặt cô : “ Thần Thần, tỉnh dậy đi, lên phòng thôi ”

Đinh Thần chợt bừng tỉnh, lúc này cô mới nhận ra ngoài trời tối đen, chỉ còn mình cô vẫn đang ngâm mình trong bể. Cô khẽ thốt lên : “ Mẹ, Bùi Tử Mặc đâu rồi ? ”

Bà Bùi đưa chiếc áo khoác tắm cho cô : “ Nó đi tìm bố con rồi ”

Đinh Thần rửa mặt chải đầu qua loa rồi sang phòng mẹ chồng. Tại phòng khách, bàn mặt chược đã bày ngay giữa phòng, chú chồng và thím chồng đang nhâm nhi uống trà, bà Bùi vừa thoa kem dưỡng tay vừa cười nói : “ Thần Thần đến rồi, chúng ta có thể bắt đầu được rồi ”

Đinh Thần dịu dàng mỉm cười, cô ngồi xuống xào bài. Đánh vài ván cô vẫn chưa thấy Bùi Tử Mặc trở về, lúc này Đinh Thần tâm trí bắt đầu xao nhãng, cô không phải quên ù và phỏm thì thua liên tiếp vài ván.

Thím chồng thắng đậm, miệng cười không ngớt.

Bà Bùi lắc đầu nguầy nguậy : “ Thần Thần, con không khỏe chỗ nào ? ”

Đinh Thần liền gật gù : “ Chắc là vì ngâm suối nước nóng quá lâu, đầu hơi nhức ạ ”

Thím chồng bụm miệng cười mãi không thôi, cất giọng hài hước pha trò : “ Vì ngâm nước nóng quá lâu hay là vì nhớ Tử Mặc ? ”

Chú chồng cười rộ.

Bà Bùi nói : “ Sớm biết con đau đầu, mẹ đã không kéo con đến đây, con mau về phòng nghỉ ngơi đi ”

Đinh Thần chân chừ trong giây lát : “ Vậy mọi người chẳng phải ba chân thieeud một hay sao ạ ? ”

Đinh Thần vừa dứt lời, bố chồng cô đẩy cửa bước vào, mẹ chồng mỉm cười : “ Đúng lúc quá ! ”

Thấy bố chồng một mình trở về, con tim cô chùng xuống. Về phòng không thấy bóng dáng của Bùi Tử Mặc, lòng cô bỗng chốc nguội lạnh. Cô chậm rãi bước đến bên cửa sổ, ngoài cửa sổ là bể nước nóng nhỏ đặt ngoài trời với luồng sương khói mịt mù lan tỏa, bức tường cao ngăn luồng gió lạnh luồn vào bên trong, thoát trông cảnh tượng cô thoáng cảm thấy xao lòng.

Đinh Thần cởi quần áo, phủ áo khoác tẩm lên người, mở cửa sổ men theo bậc thềm đá bước xuống, cơ thể cô nổi da gà khi chạm vào luồng hơi nước nóng hổi trước những cơn gió lạnh giá như gặp phải sự kích thích, mãi một lúc lâu sau mới phục hồi trở lại. Tựa đầu vào sát mép hồ, bầu trời tối đen kịt, không thấy vì sao càng không thấy áng mây, chỉ trông thấy bầu trời mênh mông thăm thẳm, giữa màn đêm tăm tối, năm đầu ngón tay của cô hiện lên trắng ngần.

Cánh cửa pha lê phản chiếu tia sáng lấp lánh, Bùi Tử Mặc vẫn chưa về. Cô biết rằng lúc này chắc chắn anh đang ở bên Vu Tranh nhưng cô chẳng cách nào gọi anh trở về bên mình, đến cả chuyện anh đang ở đâu cô cũng hoàn toàn không hay biết. Khép hờ đôi mắt, luồng không khí lạnh giá và ẩm ướt vây quanh, đầu mũi cô nhanh chóng đông cứng, luồng khí ẩm áp chuyển động dưới cổ, hai cảm giác nóng lạnh này hệt như con tim cô lúc này đang không ngừng chịu sự dẫn dắt nung nấu

Gò má tê dại của cô chợt được chút cảm giác mát lạnh, một giọt, hai giọt nhanh chóng hóa thành nhiều giọt nước trên khuôn mặt cô. Cô đưa mắt nhìn, quả nhiên là tuyết rơi, lác đác từng bông hoa tuyết rơi xuống mặt nước, trên thành bể, trên mặt đất, chỉ trong thoáng chốc chúng liền biến mất.

Bốn bề lặng như tờ, đến cả luồng gió thổi cũng không có, từng bông tuyết lẳng lẳng rơi, lác đác bay trong gió bao phủ không gian yên tĩnh vắng lặng.

Chính khoảnh khắc này, cảnh tượng này khiến những giọt nước mắt Đinh Thần dâng trào, một nỗi bi thương khó tả chợt dấy lên trong lòng cô. Cô vốn nghĩ rằng lời Bùi Tử Mặc nói với cô là thật lòng, cô vốn ngỡ rằng cô đã bước vào con tim anh nhưng hóa ra đó chỉ là những nỗi ước vọng quá đỗi xa vời mà thôi,

Nỗi đau nhói dâng lên trong lòng Đinh Thần, nỗi buồn bực xâm chiếm tâm hồn cô. Cô khoác áo bước ra khỏi bể nước, quay về phòng tắm, nếu cô tiếp tục ngâm mình dưới làn nước nóng, cô sợ mình ngất đi mà chẳng ai hay biết.

Vừa nằm xuống giường, cánh cửa vang lên tiếng động lạch cạch. Bùi Tử Mặc toàn thân lạnh cóng, anh ngồi xuống cạnh Đinh Thần hỏi : “Chưa ngủ à ? ”. Anh gượng cười, vừa nói vừa cởi áo khoác ngoài.

Đinh Thần điềm nhiên trả lời như không có chuyện gì xảy ra : “Em đang đợi anh, anh nói sẽ giúp em xoa bóp toàn thân ”

Bàn tay Bùi Tử Mặc dừng lại, anh nghiêng người nhìn cô, anh hỏi : “Em vì câu nói đó của anh mà đợi đến giờ này ư ? ”

Con tim Đinh Thần nhói đau, có lần nào cô không vì câu nói của anh mà ngây ngô chờ đợi ? Cô mỉm cười, cố vờ ra vẻ không màng để tâm đến anh : “Anh cảm thấy chuyện đó có khả năng hay sao ? Em sắp ngủ rồi, anh cứ tự nhiên đi ”. Dứt lời, cô kéo chăn, Bùi Tử Mặc tóm lấy bàn tay cô, anh nhìn cô trân trân : “Em giận anh ư ? ”

Đinh Thần cười lạnh lùng : “ Vì sao em phải giận anh ? Anh đã làm chuyện gì có lỗi với em sao ? ” Bùi Tử Mặc sững sốt, anh vội lắc đầu theo phản xạ : “Đương nhiên là không rồi ! ”

“Vậy thì được rồi, em thấy rất mệt, ngủ ngon ”. Đinh Thần nằm xoay lưng về phía anh, cô không muốn nhìn thấy ánh mắt cùng thần sắc đầy vẻ ăn năn của anh. Cô thực sự sợ bản thân không thể không chế được mà khóc ngay trước mặt anh.

Cô nhận ra một sự thật, đó là Bùi Tử Mặc xưa nay chưa bao giờ yêu cô.

Sau khi từ Nam Kinh trở về, Bùi Tử Mặc hằng ngày về nhà rất đúng giờ, dù rằng thi thoảng có vào cuộc xã giao tiếp khách thì anh cũng gọi điện báo trước với Đinh Thần . Chính việc này của anh khiến Đinh Thần cảm thấy hối hận, ẽ nào bản thân cô suy đoán sai ư ? Từ sau buổi tối ngâm suối nước nóng đó Bùi Tử Mặc không còn biến mất vô cơ nữa. Có lẽ tối đó người mà Bùi Tử Mặc gặp gỡ không phải là Vu Tranh ? Giữa bọn họ không hề xảy ra chuyện gì ?

Tuy rằng trong lòng cô ngập tràn nỗi hoài nghi nhưng cô không dám hỏi anh, cô sợ bản thân mình quá xúc động mà nói ra những lời lẽ dẫn đến hậu quả chẳng thể nào cứu vãn được nữa. Dù Bùi Tử Mặc hiện giờ không yêu cô nhưng cô vẫn là vợ của anh, chỉ cần Bùi Tử Mặc nhận ra điều này thì anh có thể sẽ hồi tâm chuyển ý.

“Cậu đang suy nghĩ chuyện gì vậy ? ”. Mũi Diệp Tử sắp sửa chạm vào chóp mũi của Đinh Thần nhưng cô chẳng hề có phản ứng gì, cô đang mải đắm chìm trong dòng suy từ tâm sự của mình.

Đinh Thần bị gương mặt gần ngay sát của Diệp Tử dọa cho sợ chết khiếp, cô vỗ vai Diệp Tử nói : “Mình đang nghĩ không biết nên tặng cậu món quà kết hôn gì đây ! ”

Diệp Tử chớp mắt : “Thật ư ? Vậy thì mình không khách sáo nữa, mình vừa trông thấy bộ chăn ga gối đệm trưng bày trên tầng 4 Heng Leng rất hợp với phòng ngủ của mình, cậu mua tặng món quà này là vừa khéo ! ”

Đinh Thần khinh khỉnh nhìn Diệp Tử : “Xem như mình chưa nói gì, bọn mình đến quán đồ hấp Tiểu Dương đi ”

“Cậu chớ có đánh trống lảng đấy, cậu vừa mới bảo mua quà kết hôn tặng mình, không được chợi xỏ mình đâu đấy ! ” Diệp Tử chẳng chịu buông tha cho Đinh Thần , giữ rịt lấy cánh tay cô.

“Đại tiểu thư à, cậu cảm thấy mình là kẻ có đủ khả năng mua thứ đồ xa xỉ phẩm đó hay sao ? ” Đinh Thần van nài : “Hay là mình tặng cậu bộ trang sức bạch kim nhé ? ”

Diệp Tử cười rạng rỡ : “Bùi Tử Mặc mua được mà, xem như vợ chồng cậu tặng mình là được rồi ”

Đinh Thần lặng im trong giây lát, cô nói nhỏ : “Anh ấy là anh ấy, mình là mình ”

Diệp Tử nhận ra sự khác thường trong câu nói của Đinh Thần , : “Các cậu lại sao nữa rồi ? ”

“Không có gì, chỉ có điều mình nhận ra một sự thật ”. Đinh Thần mỉm cười bất đắc dĩ, dút hai tay vào túi áo gió, ngẩng đầu nhìn bầu trời màu xanh nhạt. Mùa đông Thượng Hải, bầu trời cao vợi vợi, sắc trời nhàn nhạt gần như chuyển sang màu trắng, ánh mặt trời dịu dàng chiếu rọi trên cơ thể mang đến cảm giác ấm áp, bóng dáng vội vã của những người đi đường không vì nguyên do có người đi trước mà dừng lại nhìn cô.

Đinh Thần gắng cười : “Đi thôi, chúng ta đi mua chăn ga gối đệm, quét thẻ của mình ”

Cuối cùng hai người không đi mua gối đệm, Diệp Tử kéo Đinh Thần tâm hồn lơ đãng lượn một vòng quanh khu vực bán đồ gia dụng, Diệp Tử hỏi cô màu nào đẹp, hỏi một mạch ba lần Đinh Thần đều chẳng nói chẳng rằng khiến Diệp Tử tiêu tan hy vọng mua sắm.

Hai người định quay về, lúc đi thang máy xuống tầng hai người chạm mặt Bùi Tử Mặc.

Vu Tranh khoác tay anh lên tầng, điểm đến chính là cửa hàng gia dụng phía trước. Bốn người mặt đối mặt, mắt Diệp Tử nhìn Vu Tranh trân trân, phần nộ đến mức suýt tóe ra lửa.

“Bùi Tử Mặc ! ” Diệp Tử nghiêng răng gọi tên anh như đang gặm nhấm miếng gân bò dai nhát trên thế gian này.

Đinh Thần túm chặt lấy cánh tay Diệp Tử, đề phòng cơn phẫn nộ của Diệp Tử trở dậy toan cho Vu Tranh một trận. Cô trừng mắt nhìn khuôn mặt Bùi Tử Mặc, thử tìm vẻ ăn năn áy náy hiện lên trên khuôn mặt anh, chỉ đáng tiếc anh vẫn làm ra vẻ thông thả, thoải mái là còn mừng rỡ chào hỏi Đinh Thần và Diệp Tử.

“Vu Tranh vừa dọn nhà, anh dẫn cô ấy đi mua vào vật dụng hằng ngày. Thần Thần, tối nay anh không về ăn cơm, em và Diệp Tử cùng nhau ra ngoài ăn nhé, lúc về anh sẽ đón em ”. Giọng điệu anh điềm tĩnh tưởng như đang muốn nói hôm nay thời tiết rất đẹp, lâu rồi không gặp, gần đây em khỏe không, hay những câu hỏi đại loại như vậy.

Diệp Tử hung hăng : “Sao anh không nói rằng anh mãi mãi không về nhà nữa, em tự về đi, mà còn giả vờ giả vịt, làm bộ làm yichj cho ai xem ”

Bùi Tử Mặc tỏ vẻ vô tư : “Cô nói gì vậy ? Tôi chẳng qua chỉ là dẫn bạn bè đi mua đồ, vậy không được hay sao ? ”

“Bạn bè ? ” Diệp Tử cười lạnh lùng : “Bạn bè anh quả là không ít ! ”

“Ha ha, trong thời gian làm việc mà cô mò ra ngoài dạo cửa hàng bách hóa ”. Bùi Tử Mặc cười khẩy.

Diệp Tử không chịu yếu thế : “Vậy xin hỏi anh thì sao ? ”

“Vu Tranh được xem là người có quan hệ hợp tác với công ty chúng ta”. Bùi Tử Mặc trả lời như không có chuyện gì.

Diệp Tử kéo lấy tay của Đinh Thần : “Khá khen khá khen ”

“Tử Mặc dạo phố cùng ai, chuyện này hình như không can hệ gì đến cô ! ” Vu Tranh néo mình bên Bùi Tử Mặc nhàn nhả lên tiếng, cô ta liếc Diệp Tử với đôi mắt gây hấn, ngón tay sơn đỏ choét chỉ vào Đinh Thần : “Người ta đường hoàng là chủ nhân còn chưa nói gì nữa là ! ”

Đinh Thần thản nhiên nhìn ve Đinh Thần về hướng khác, sự khác thường của cả bốn người đã thu hút sự chú ý của người đi đường. Nơi này hoàn toàn không phải là nơi dành để cãi nhau, huống hồ cô cũng không muốn cãi vã với Bùi Tử Mặc. Cô kéo tay áo Diệp Tử, hạ giọng nói : “Chúng ta đi thôi ”

Diệp Tử nhìn cô hồi lâu với vẻ mặt lầy làm khó tin, đập vào mắt Diệp Tử là ánh mắt cầu khẩn của Đinh Thần , Diệp Tử lườm Bùi Tử Mặc rồi quay đầu bỏ đi.

Đinh Thần thản nhiên cười khở sở trong lòng, cô bình thản cười với Bùi Tử Mặc : “Không cần đến đón em, một mình em lái xe về được rồi, chúc anh vui vẻ ! ”. Không đợi anh trả lời, cô xoay người bỏ đi.

Diệp Tử nhẩn nhện hồi lâu chẳng thể nào nhịn thêm nữa : “Đinh Thần , cậu nhu nhược quá ! ”

Đinh Thần cười xòa : “Vậy cậu muốn mình phải thế nào ? Giữa đường xá cãi nhau với anh ta sao ? Hay là đòi ly dị ? ”

Diệp Tử phẫn uất tranh cãi : “Cậu không thể nhún nhường anh ta, cậu càng lùi bước anh ta càng lấn tới ”

“Mình rất mâu thuẫn, Diệp Tử à ! ”. Đinh Thần mệt mỏi lên tiếng : “Cậu mặc kệ đi, để mình suy nghĩ ”

Diệp Tử than vãn trong lòng, đành bỏ mặc Đinh Thần ra về.

Sau khi Đinh Thần và Diệp Tử chia tay, Đinh Thần về đến nhà thì phát hiện ra Bùi Tử Mặc đã ngồi chính tề trên sofa trong phòng khách. Cô cởi giày, cất tiếng hỏi : “ Anh cũng vừa về nhà ư ? ”. Cô vờ tỏ vẻ thoải mái, lựa lời nói chuyện với anh.

“ Anh đã về từ lâu rồi ! ” Bùi Tử Mặc tức giận, trả lời cô giọng không vui.

Đinh Thần dừng lại, ngẫm nghĩ một lát, cô ngồi xuống cạnh anh : “Vậy anh đang đợi em sao ? ”

Bùi Tử Mặc gật đầu : ” Có vài chuyện anh nhất định phải giải thích rõ ràng với em ! ”

Đinh Thần nhìn khóe môi đỏ mọng căng đầy hé mở, cô thản nhiên đôi môi kia từng thuộc về cô, phải chăng đã từng trao nụ hôn cho người khác, đặc biệt là Vu Tranh. Cô đưa tay xoa môi anh theo tiềm thức hồng lần tìm dấu vết của người khác lưu lại trên môi anh.

“ Em có nghe anh nói không ? ”. Bùi Tử Mặc tóm lấy cánh tay cô, hỏi giọng hoài nghi.

“Bờ môi anh, là của riêng mình em”. Đinh Thần chột nghiêng người, đặt môi kề sát hôn lên đôi môi anh, rất dễ dàng, hết sức dịu dàng, môi cô lăn trở trên môi Bùi Tử Mặc .

Đây là lần đầu tiên cô biểu hiện sự chủ động của mình, Bùi Tử Mặc sửng sốt nhưng ngay lập tức hiểu ngay ra vấn đề. Anh thở dài, đưa tay ôm Đinh Thần, anh ghì chặt lấy cô : “ Vu Tranh vừa về Thượng Hải không lâu, mua được ắc hộ, hôm qua vừa mới nhận nhà, cần mua chút vật dụng hằng ngày, cô ấy chẳng có bạn bè thân thích vì vậy mới kéo anh đi cùng, thực sự không như những gì em nghĩ đâu!”

“Em tin anh!”. Đinh Thần sà vào lòng anh, khẽ nói.

Hai người thoáng chốc im lặng, cô bình thản tựa người vào lòng anh, mãi một lúc sau, Đinh Thần chính là người phá tan bầu không khí trầm lắng đó: “Nói cho em nghe chuyện của hai người đi”

Bùi Tử Mặc ngần ngừ : “ Anh và cô ta quen nhau vào mùa hè năm ba đại học, khi đó có lẽ em vừa thi đỗ nghiên cứu sinh ở trường anh ”

Đinh Thần gật đầu, cô nhớ đến buổi chiều chàng vạng lần đầu tiên gặp anh, nếu hư không vì ánh mắt vội vã thoáng qua của mình, có lẽ cô chẳng đắm chìm trong mối tình này nhiều năm như vậy.

“Khi đó có phải hai người suýt chút nữa thì kết hôn không?”

Cô bất chợt hỏi câu này khiến Bùi Tử Mặc không kịp trở tay.

Anh cười gượng gạo: “Mọi chuyện đã qua lâu rồi, chúng ta đừng nhắc đến nữa”

“Anh hối hận rồi phải không?”. Đinh Thần ngẩng đầu nhìn anh, mấp máy môi: “Hối hận vì đã lấy em”

Bùi Tử Mặc vuốt ve mái tóc uốn xoắn của cô : “ Khờ quá, chúng ta vốn là đôi vợ chồng trời định mà”

Anh quả thực không muốn cô biết quá nhiều sự thật, Đinh Thần đuổi thẳng người, trái lại cô càng hứng thú hỏi: “Anh thực lòng muốn ở bên cô ấy nhưng cô ấy vì chuyện ra nước ngoài mà đá anh phải không?”

“Nếu em đã biết cả rồi sao còn hỏi anh nữa?” Bùi Tử Mặc chau mày, rầu rĩ nói.

Đinh Thần nở nụ cười quyến rũ : “ Em chỉ muốn nhắc nhở anh, đừng vấp ngã một cục đá đến hai lần ”

“Cảm ơn lời nhắc nhở của em, anh sẽ ghi nhớ!”. Bùi Tử Mặc nghiêng răng nói từng câu từng chữ.

Đinh Thần chán nản ngã người xuống sofa, cô chẳng thể nào nhẫn nại việc nói móc anh, hai người một lần nữa vì chuyện này mà không vui. Cô không cách nào dung thứ cho việc anh ở bên Vu Tranh, cô càng chẳng thể nào hiểu nổi chia tay rồi sao hai người vẫn có thể là bạn bè.

Theo suy nghĩ của cô, bạn bè chẳng qua chỉ là cái cớ, đẩy mãi mãi chính là điếm báo khơi dậy đồng lửa vụn tro tàn.

Đây chính là điều cô không mong muốn nhất.

Tiết trời ngày một ấm dần, hôn lễ của Diệp Tử và Hướng Huy diễn ra tại nhà hàng Hoa Viên.

Ánh mặt trời rực rỡ giữa buổi trưa đứng bóng ngày xuân, trên bãi cỏ xanh mướt, tấm thảm trắng ngần như tuyết bưng qua cổng hoa trải dài đến tận khán đài.

Trên cột vòm La Mã trang trí cẩm tú cầu cùng uất kim hương trắng, ruy băng tím sẫm quấn quanh sau lưng những chiếc ghế trắng muốt, Đinh Thần đưa mắt nhìn và cảm nhận vẻ đẹp trang nhã, thanh thoát.

Khách khứa của bữa tiệc đều mặc trang phục sang trọng chỉnh tề, đứng bên nhau rì rầm trò chuyện.

Cánh cửa ra vào là bức áp phích thật to của Diệp Tử và Hướng Huy, trong ảnh, Diệp Tử nép bên người Hướng Huy, gương mặt thanh tú đoan trang thấp thoáng nụ cười ngọt ngào.

Người con gái nào khi kết hôn cũng đều có nụ cười rạng ngời này, đó chính là nụ cười hạnh phúc, nhưng dù cố gắng thế nào Đinh Thần cũng không thể nhớ nổi bộ dạng kết hôn trước đây của mình ra sao.

Cô đặt bút ký tên ngay tại quầy lễ tân, chuẩn bị tiến vào trong thì điện thoại vang lên. Nhìn thấy điện thoại hiển thị tên người gọi, nhấn nút nhận điện cô hoài nghi hỏi: “Tân nương tử, sao giờ này cậu còn có thời gian rồi rảnh gọi điện ỉn vậy?”

Giọng nói đáng thương của Diệp Tử vang lên: “Đinh Thần, cậu đến chưa, mình sợ quá!”

Đinh Thần giật mình, vội vã hỏi : “ Cậu đang ở đâu, mình lập tức đến tìm cậu”

“Mình ở trong phòng khách của nhà hàng, cậu bảo nhân viên phục vụ dẫn cậu đến”

Đinh Thần chặn nhân viên phục vụ đi ngang qua, cô hỏi anh ta vị trí phòng khách.

Nhà hàng dành một phòng cho cô dâu chú rể. Lúc này trong phòng khách tập trung rất nhiều người nhà của cô dâu.

Đinh Thần vừa bước vào cửa đã nghe thấy tiếng Diệp Tử hỏi: “Đinh Thần sao vẫn chưa đến nhỉ?”

“Mình đến rồi, đến rồi đấy!”. Cô cuống cuống chạy ngay đến, Diệp Tử đang ngồi trước bàn trang điểm. vừa trông thấy Đinh Thần, Diệp Tử đã kéo cô vào trong đồng cửa đánh rầm.

Đinh Thần sững sốt.

Diệp Tử bắt chặp việc phải giữ gìn hình tượng, cô ngã người lên giường. Hoàn toàn chẳng màng để tâm đến chiếc áo cưới trắng kiểu dáng hở ngực đắt tiền cùng mái tóc thợ trang điểm vừa búi cho cô.

“ Rốt cuộc cậu làm sao vậy ? Đã xảy ra chuyện gì ? ” Đinh Thần dịu dàng hỏi.

Diệp Tử nói giọng rầu rĩ : “ Mình không muốn kết hôn ! ”

“ Lần này lại vì chuyện gì nữa ? ” Đinh Thần ngồi xuống cạnh giường với dáng vẻ ung dung thư thái của bậc quý phi, kể từ khi Diệp Tử và Hướng Huy quyết định tiến tới kết hôn, cô đã nghe thấy câu nói không muốn kết hôn của Diệp Tử trên dưới cả trăm lần.

Do không chọn được áo cưới ưng ý, vì Hướng Huy đặt sai kích cỡ đệm, vì nhà hàng dùng hoa trang trí cô không thích, thậm chí vì không tìm được đôi giày phối với bộ lễ phục, tất cả những việc này đều có thể trở thành cô ấy không muốn kết hôn, vậy mà Đinh Thần chẳng lấy làm lạ với chuyện này nữa.

Diệp Tử nằm nghiêng người, cô vịn vế ga phủ giường màu đỏ rực rồi nói : “ Mình sợ ! ”

“ Vậy xét cho cùng thì cậu sợ điều gì nào ? ”. Lý do lần này dường như khác hoàn toàn với những lý do trước kia, Đinh Thần chăm chú lắng nghe Diệp Tử nói

“ Sợ hôn lễ xảy ra bất trắc, sợ tuần trăng mật của bọn mình không vui vẻ, càng sợ hơn hết là cãi vã sau kết hôn và rồi kết thúc là ly hôn ”. Diệp Tử lắp bắp nói.

Đinh Thần bỗng bật cười : “ Cậu suy nghĩ nhiều quá rồi ”

“ Không phải do mình nghĩ ngợi nhiều đâu ! ”. Diệp Tử đứng phắt dậy, siết chặt lấy tay Đinh Thần : “ Mình sợ bọn mình sẽ giống như bọn cậu, xuất hiện mỗi tình đầu phá vỡ tình cảm ”

“ Cậu không giống bọn mình ”. Đinh Thần chần chừ do dự trong giây lát. “ Hai cậu yêu nhau đã nhiều năm nay, đôi bên đều sớm hiểu nhau, cậu cảm thấy Hướng Huy là loại người như vậy sao? ”

Diệp Tử mỉm cười hỏi ngược : “ Vậy cậu cảm thấy Bùi Tử Mặc là loại người đó sao? ”

Đinh Thần mỉm cười : “ Mình và Bùi Tử Mặc tuy là kết hôn do xem mặt nhưng mình đã yêu anh ấy bao năm nay, xem như mình hiểu anh ấy đôi phần, con người anh ấy ngoài mặt vừa lãng nhăng vừa đa tình nhưng thực ra là con người rất có trách nhiệm, anh ấy đã kết hôn, ắt hẳn sẽ hiểu ”

Diệp Tử vỗ vai cô : “ Cậu khá hiểu vấn đề giữa cậu và anh ta nằm ở đâu nhưng điều quan trọng không phải ở chỗ cậu có lòng tin ở anh ta hay không mà chính là anh ta có chân thành với cậu hay không . Nếu như anh ta có ý định giấu nhem mọi chuyện thì mình nghĩ bọn mình tuyệt đối sẽ không phát hiện ra mối quan hệ qua lại giữa anh ta và Vu Tranh ”

“ Thì ra cậu ở đây giường sẵn bẫy chờ mình chui vào ”. Đinh Thần nghiêng đầu trừng mắt nhìn cô. “ Cậu không phải mắc chứng bệnh khủng hoảng tiền hôn nhân mà chính là giúp kẻ khác làm thuyết khách ”

Diệp Tử rút cuộc đành đưa tay đầu hàng: “Mình thật sự chịu không nổi Bùi Tử Mặc nhà cậu, hề có tâm sự là chạy ngay đến tìm Hướng Huy, trò chuyện hết cả buổi tối, coi anh ấy như người chị tri kỷ không bằng. Cuối cùng, mình cũng nhận ra không giải quyết việc của hai người thì mình chẳng thể nào an lòng mà kết hôn”.

“Được rồi, được rồi, cậu mặc kệ chuyện của bọn mình, cứ an lòng mà làm tân nương tử đi!”. Đinh Thần lấy tay xoa xoa mái tóc tối búi của cô : “ Mình đi tìm thợ trang điểm, đầu tóc của cậu phải chỉnh trang lại ”

Đinh Thần quay trở lại buổi lễ kết hôn, quan khách đã đến đông đủ, Hướng Huy hết sức nổi bật trong vai trò tiếp đón quan khách, anh mặc lễ phục, chiếc nơ xám bạc phản phieu, đầu tóc gọn gàng, gương mặt cười mãn nguyện.

Đinh Thần nhìn anh, cô gắng sức nhớ lại hình ảnh kết hôn năm đó của Bùi Tử Mặc nhưng cô phát hiện ra mặc cho cô cố gắng thế nào thì cũng chỉ nhớ lại được lễ kết hôn năm đó của cô diễn ra trong sự vội vàng, giản tiện, cô càng đau lòng hơn khi phát hiện ra chỉ mới hơn hai năm mà rất nhiều tình tiết cô chẳng thể nhớ rõ.

“Nghĩ gì thế? Hay là nhìn nhìn tân lang đến gần ngõ luôn rồi!”. Giọng điệu mỉa mai châm biếm của Bùi Tử Mặc vang lên, khiến Đinh Thần giật thót người, cô quay đầu lại, gương mặt mỉm cười của anh hiện ra ngay trước mắt cô.

Đinh Thần bắt giắc lùi về sau một bước : “ Anh cũng đến rồi à ? ”

“Anh đến từ lâu rồi!”. Bùi Tử Mặc kéo chiếc cà vạt nói : “ Vừa sớm tinh mơ anh đã đến phụ giúp, thấy em ngủ say nên không nỡ gọi em dậy ”

Đinh Thần đưa tay gỡ cà vạt của Bùi Tử Mặc rồi thắt lại, giúp anh sửa lại sơ mi và ple, cô ngẩng đầu liền bắt gặp khuôn mặt tươi cười rạng rỡ của anh: “Anh cười gì vậy?”

Nụ cười của Bùi Tử Mặc càng thêm rạng ngời: “Anh thắt cà vạt cả buổi trời vẫn cảm thấy nó có vấn đề, thì ra nó muốn chính tay vợ anh thắt ới chịu”

Đinh Thần lườm Bùi Tử Mặc , cô thụi nhẹ một quả vào ngực anh: “Đừng nói những câu trơn tru dẻo quẹo nữa, chiêu này của anh không có tcs dụng với em đâu”

Bùi Tử Mặc liên tục rên rỉ, anh gắng sức ôm lấy cô, thì thầm bên tai cô : “ Bà xã đừng giận anh nữa nhé ! ”

Đinh Thần ra sức đẩy anh ra : “ Lo mà tiếp khách đi kìa, đừng để xảy ra sai sót ! ”

Bùi Tử Mặc mỉm cười buông cô ra, bàn tay anh lướt trên chóp mũi cô : “Tuân lệnh bà xã đại nhân, vậy anh đi tiếp khách đây, em tự chăm sóc mình nhé, chừng nào nghi lễ chính thức bắt đầu thì anh sẽ đến tìm em”

Đinh Thần mỉm cười gật đầu, cô đưa mắt nhìn theo bóng Bùi Tử Mặc rời đi. Quan khách của Diệp Tử và Hướng Huy ngoài có quan viên hai họ còn có nhân viên Quốc Tế Hồng Kỳ và Tập đoàn Hiến Dịch, cô đều không quen biết. Cô bèn chọn vị trí ngay giữa lối đi để ngồi.

Bùi Tử Mặc đứng chuyện trò cùng bạn bè, bỗng có một cánh tay mềm mại gác trên bờ vai anh, Vu Tranh dáng vẻ quyến rũ trong bộ lễ phục sườn xám cách điệu màu xanh nhạt, cô ta đang nũng nịu tựa người bên cạnh Bùi Tử Mặc , vờ như đang hỏi chuyện anh gì đó, sau đó hồn nhiên nắm chặt lấy tay anh.

Đinh Thần lặng lẽ quan sát nhất cử nhất động của hai người, cô nở nụ cười đau xót. Với cá tính của Bùi Tử Mặc , anh xưa nay chưa bao giờ biết khước từ ai, huống hồ người đó là mối tình đầu của anh. Có đôi lúc không phải là cô nhỏ mọn, cũng chẳng phải cô không biết cách rộng lượng tha thứ mà chính là vì sự thật khiến cô chẳng thể nào đón nhận được.

Chẳng mấy chốc, nghi thức hôn lễ chính thức bắt đầu, Đinh Thần tìm Bùi Tử Mặc khắp nơi nhưng cô phát hiện ra anh đã bị Vu Tranh kéo ra ngồi ngay hàng ghế đầu. Đinh Thần chau mày tỏ vẻ không vui, cô hít một hơi thật sâu, cô dành tập trung vào việc quan sát buổi lễ.

Diệp Tử mặc bộ áo cưới đuôi dài khoác tay bố chậm chậm bước trên thảm đỏ, nụ cười xinh đẹp biết bao. Đám cưới đông nhộn nhịp vỗ tay chúc mừng. Đinh Thần tuy vỗ tay nhưng tâm tư cô đã hoàn toàn bay biến đến chỗ Bùi Tử Mặc .

Dõi mắt xuyên qua đám đông cô có thể thấy Vu Tranh thân mật khoác tay Bùi Tử Mặc , họ châu đầu rỉ tai thì thầm, chốc chốc lại nhìn nhau mỉm cười, thái độ cử chỉ của cả hai chẳng khác gì cặp tình nhân đang yêu nhau thắm thiết.

Đinh Thần cảm thấy khó chịu, Bùi Tử Mặc phút trước còn gọi cô là bà xã, ngay sau đó liền đưa tình cùng người tình cũ, bất kể ai trông thấy cảnh này cũng đều không chịu nổi.

Cô đã cố gắng nhưng không tài nào nhẫn nhịn được thêm nữa, cô muốn rời khỏi đây ngay lập tức nhưng lại nghĩ đến chuyện phải giữ thể diện cho Diệp Tử, cô muốn chờ Diệp Tử bước qua tấm thảm đỏ ngay trước mặt cô, chỉ tiếc rằng bước chân Diệp Tử chậm chạp, khó khăn lắm cô mới đợi được giây phút Diệp Tử bước đến trước mặt mình. Đinh Thần nhân lúc mọi người đổ dồn sự chú ý vào tân nương Diệp Tử, cô bèn xoay lưng bỏ đi. Nào ngờ do vội bỏ đi quá nhanh, cô bất cẩn dẫm vào vạt váy dưới của Diệp Tử, cô ấy cự quây kéo váy, do trọng tâm không vững, cô lập tức ngã nhào trên mặt đất.

Kẻ đang lâm nguy đều muốn túm lấy ngọn cỏ cứu mạng, Đinh Thần chẳng phải kẻ ngoại lệ, cô không cần thần chiếc cột La Mã, những đóa hoa trắng rơi trên mặt đất, các vị quan khách kinh ngạc thét chói tai.

May ca khúc hôn lễ âm lượng to át cả tiếng kêu thét nhưng vẫn khiến nhiều người quay lại nhìn. Đinh Thần được người khác đỡ dậy, cô cẩn thận ngẩng đầu nhìn dáo dác khắp nơi phát hiện ra Bùi Tử Mặc đã không còn đứng đó nữa, anh đã bỏ đi mất dạng cùng với Vu Tranh.

Lòng Đinh Thần chùng xuống, nỗi đau đớn trong lồng ngực khiến cô thấy tim mình sắp vỡ tan, đầu ngón tay cô trắng toát, nếu cứ tiếp tục ở đây e rằng Đinh Thần sắp phát điên.

5. Chương 5

Yêu anh từ rất lâu, chờ đợi anh, cũng đã rất lâu. Giờ thì, em muốn rời bỏ anh, thời gian còn lâu hơn cả rất rất lâu nữa.

Ánh nắng mặt trời dẫn ngã về phía Tây, Đinh Thần bước đi lang thang không chủ đích theo dòng người, chẳng rõ bản thân mình đang ở chốn nào, nếu như không nhờ tiếng điện thoại ngân vang đánh thức thì cô vẫn tiếp tục bước đi.

Cô rút điện thoại đang đổ chuông ra xem, là điện thoại của mẹ chồng cô.

Điện thoại vừa kết nối, giọng nói xen lẫn tiếng khóc thổn thức khiến Đinh Thần hồi hộp căng thẳng “ Thần Thần, bố con nhập viện rồi, mẹ không tìm thấy Bùi Tử Mặc, làm sao đây? Làm sao đây?”

Đinh Thần hoảng sợ, mãi một lúc sau có mới kịp phản ứng trở lại, cô vội nói : “Mẹ, mẹ đừng lo lắng quá, giờ mẹ đang ở bệnh viện nào, con lập tức đến ngay ”

“Bố mẹ đang ở bệnh viện HS”

“Con sẽ đến ngay. Mẹ đừng lo” Đinh Thần gác máy rồi bắt taxi chạy ngay đến bệnh viện HS

Đinh Thần vừa đặt chân trước cổng bệnh viện thì đã trông thấy đáng vẻ lo ấu túc trực cửa khu cấp cứu của tím chống, cô vội chạy đến: “Thím, bố con sao rồi ạ?”

Thím chồng dẫn cô lên tầng rồi nói: “Trưa nay, chú thím đi ăn trưa cùng bố mẹ con, bố con vẫn khỏe, chẳng ngờ ăn xong vừa bước đến cửa thang máy thì bố con chao đảo ngắc ngứ ra sau làm chú thím hoảng hốt”

Đinh Thần luôn miệng an ủi vỗ về thím nhưng thực sự bản thân cô cũng không nắm phần chắc chắn.

Mẹ chồng bước ra, nước mắt nước mũi lã chã: “Thần Thần, không phải con đi cùng Bùi Tử Mặc sao? Nó đâu rồi?”

Đinh Thần trả lời quanh co : “Hôn kẻ đồng người quá, con và anh ấy lạc mất nhau ”

Mẹ chồng kiệt sức tựa đầu lên vai Đinh Thần: “Bác sĩ vẫn đang khám bên trong, giờ chúng ta tính sao?”

Đinh Thần lặng im trong giây lát, cô cất tiếng an ủi : “Mẹ đừng lo, bố sẽ không sao đâu !”

Mẹ chồng gật đầu: “Con thử liên lạc lại với Tử Mặc xem sao, cái thằng này, điện thoại làm sao mà gọi không được chứ!”

Nghĩ đến cảnh Bùi Tử Mặc và Vu Tranh biến mất ngay trước mắt thì con tim cô ghen ngào chẳng thốt nên lời

Điện thoại của Bùi Tử Mặc vẫn nằm ngoài vùng phủ sóng, Đinh Thần càng đoán càng thêm hốt hoảng, càng nghĩ ngợi nhiều tâm tư càng thêm rối bời. Nếu như không phải vì bệnh tình bố chồng hiện giờ vẫn chưa rõ thể nào thì cô chẳng thể chờ đợi thêm giây phút nào nữa.

Một lúc sau, bác sĩ Thảm bước ra khỏi phòng bệnh, anh cởi bỏ khẩu trang, Đinh Thần sững sờ: “Thảm Dịch Trần!”

Thẩm Dịch Trần gật đầu: “Người bệnh bị trúng gió, là do bệnh cao huyết áp, tôi đã kiểm tra sức khỏe kỹ càng cho bệnh nhân, hiện giờ không còn bất kỳ trở ngại nào nữa”

Mẹ chồng, Đinh Thần cùng cả thím chồng đều thở phào nhẹ nhõm.

“Mọi người đi làm thủ tục nhập viện, người bệnh cần phải ở lại bệnh viện theo dõi Hi ngày”

“Để tôi đi, Thần Thần, con ở lại với mẹ đi!”. Thím chồng nói

Mẹ chồng hỏi: “Bác sĩ, giờ tôi có thể vào thăm chồng tôi không?”

Thẩm Dịch Trần nói: “Được, có điều bác đi lại nhẹ nhàng thôi ạ kéo làm phiền đến bệnh nhân”

Mẹ chồng siết chặt bàn tay Đinh Thần: “Con hỏi bác sĩ Thẩm về tình trạng bệnh của bố kỹ càng nhé!”

“Vâng!”

Thẩm Dịch Trần cười: “Sau này, cô nhớ nhắc nhở bố chồng uống thuốc hạ huyết áp đúng giờ, nếu để phát bệnh lần nữa thì rắc rối to đấy”

Đinh Thần cảm kích nói : “Cảm ơn anh!”

“Đừng khách sáo, dù không quen biết cô thì những lời này tôi cũng phải nói với người nhà bệnh nhân.” Thẩm Dịch Trần cười chân thành. Tướng mạo anh lịch sự nho nhã. Nụ cười của anh rạng ngời, ấm áp như gió mùa xuân.

Đinh Thần mím môi.

Thẩm Dịch Trần chỉ vào cửa phòng làm việc của mình nói: “Có chuyện gì cô có thể đến đây tìm tôi!”

Đinh Thần kinh ngạc hỏi : “Anh không phải là bác sĩ chăm sóc sức khỏe riêng cho bác Tom sao ? ”

Thẩm Dịch Trần đưa tay chỉ vào bảng hiệu trước ngực: “Đây mới là nhiệm vụ chính của tôi!”

“Vậy thì tốt quá ! ” Bây giờ là thời điểm đầu năm có người quen làm trong bệnh viện thật là tốt, dù cô và Thẩm Dịch Trần không phải bạn bè thân thiết nhưng cô vẫn cảm thấy an tâm hơn.

“Vậy thì tôi xin phép về phòng làm việc, mọi người chăm sóc tốt cho bệnh nhân nhé ! ”. Thẩm Dịch Trần mỉm cười.

“Vâng!”

Điện thoại Bùi Tử Mặc vẫn không thể liên lạc được.

Đinh Thần chán chường ngồi xuống ngay hàng ghế dài nơi hành lang bệnh viện, bóp trán, cô không biết mình nên làm gì.

Làm người như cô quả là thất bại, cô đã dốc hết sức nhưng vẫn không thể níu giữ con tim của chồng mình.

Đinh Thần chủ động đề nghị ở lại túc trực trong bệnh viện nhưng mẹ chồng cô không đồng ý: “Bố con không việc gì rồi, ngày mai con còn phải đi làm, mau về nhà nghỉ ngơi đi”

“Không sao đâu mẹ, con còn trẻ, đủ sức chống chọi, hay là mẹ về đi”. Đinh Thần cương quyết nói.

“Bệnh viện có y tá trông nom, mẹ không mệt đâu ”. Mẹ chồng là người thông minh, bà đã nhận ra thần sắc khác thường của Đinh Thần, vì lẽ đó mà bà một lần nữa thúc giục : “Con về xem thử Tử Mặc về nhà chưa, nói tình hình sức khỏe của bố cho nó nghe ”

Đinh Thần đành đồng ý nghe theo. Nhưng cô không muốn về nhà, không muốn về đối mặt với gian phòng trống trải hay phải đối mặt với những lời nói dối của Bùi Tử Mặc . Một mình đứng trên sân thượng tòa nhà bệnh viện đến tận khuya. Mãi đến khi tiếng bước chân cắt ngang dòng suy nghĩ rồi bởi cửa cô.

“Cô vẫn chưa về ư ? ”. Giọng nói dịu dàng cất lên.

Đinh Thần không quay đầu lại, trả lời anh : “Vâng ! ”

“Cô có tâm sự à ? ” Thẩm Dịch Trần hỏi.

Cô cụp mắt: “Tôi muốn được yên tĩnh!”

Khóa môi Thẩm Dịch Trần nhếch lên: “Lá gan của cô lớn lắm, người bình thường đâu dám lên chỗ này!”

“Vậy còn anh? Vì sao anh cũng lên sân thượng?”

Đôi mắt của anh vô cùng sâu thẳm: “Mệt rồi, tôi lên đây hóng gió để tỉnh táo chút thôi”

“Không phiền anh nữa!” Đinh Thần nở nụ cười.

Đôi mắt Thẩm Dịch Trần trong veo, anh nhìn thẳng vào mặt cô: “Mau về sớm đi, dù xảy ra chuyện không vui thì vẫn phải đối mặt để giải quyết, né tránh mãi không phải là cách”

Sống lưng Đinh Thần cứng đờ: “Anh biết gì nào?”

“Tôi không biết!”. Thẩm Dịch Trần lặng lẽ thở dài. “Nhưng cũng đoán được phần nào”

Bóng dáng Đinh Thần cứng đờ, quay đầu lại cô nói: “Chuyện này không liên quan đến anh”, Dứt lời cô lập tức bỏ đi.

Đinh Thần gọi điện thoại cho Bùi Tử Mặc thêm lần nữa, lần này là lời nhắc khóa máy, nỗi đau đớn âm ỉ trong lòng cô thoáng chốc lan truyền khắp cơ thể, khoảnh khắc này đây, Đinh Thần chợt muốn tìm người để dốc bầu tâm sự.

Không thể tìm Diệp Tử, tối nay là đại hỷ của cô ấy, Đinh Thần không muốn mình làm kẻ tội đồ làm ảnh hưởng đến sự thuận hòa của vợ chồng người ta.

Cô cũng chẳng thể tìm Tiểu Á, cô ấy còn trẻ lại hay xúc động, sẽ làm hỏng chuyện.

Cô trầm ngâm suy tư, tại thành phố lớn này, vậy mà cô chẳng thể nào tìm được một người bạn tâm giao có thể cùng cô chia sẻ nỗi lòng.

Đúng lúc đó, Diệp Tử gọi điện thoại cho cô, vừa mở miệng liền chất vấn hỏi tội: “Đại tiểu the, quá đáng lắm nhé, chưa ăn gì đã bỏ đi rồi...”

Đinh Thần không thể nhẫn nhịn thêm nữa, càng lúc càng nghe ngào thốn thức.

Diệp Tử sợ hãi: “Cậu sao vậy?”

Đinh Thần chỉ biết khóc, chẳng nói chẳng rằng.

Diệp Tử bình tĩnh hỏi: “Cậu đang ở đâu?”

Đinh Thần nghẹn ngào nói địa chỉ

Diệp Tử hít một hơi: “Cậu đứng đó, đừng đi đâu, mình sẽ đến ngay”

Xe dừng lại, Diệp Tử lao đến như luồng gió táp, cô kéo lấy bàn tay Đinh Thần: “Có phải Bùi Tử Mặc lại ăn hiếp cậu không?”

Đinh Thần quệt hai hàng nước mắt, hôm nay cô thật sự quá sức bẽ mặt. Trước đây dù có phải chịu đựng khổ cực thế nào Đinh Thần cũng chỉ rơi lệ sau lưng. Tối nay bộ dạng nhếch nhác lôi thôi của cô đều đã lọt vào mắt của Diệp Tử. Cô cũng cảm thấy mình may mắn, may mà Diệp Tử đã chẳng còn là nhân viên cấp dưới của cô bằng không cô thực sự chỉ còn cách đâm sầm vào tường.

Diệp Tử ôm lấy bờ vai cô: “Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

Đinh Thần lắc đầu nguầy nguậy.

Diệp Tử dò hỏi: “Là vì Bùi Tử Mặc?”

Đinh Thần chẳng nói lời nào, cắn chặt môi.

“Mình biết rồi!”. Diệp Tử cất cao giọng. “Có phải anh ta lại lén phét với con nhỏ hồ ly tinh đó rồi không?”

Hướng Huy vừa kịp dừng xe tiến lại gần thì nghe thấy câu nói này của Diệp Tử, anh vội nói: “Trước khi mọi chuyện chưa làm rõ em đừng vội đưa ra kết luận bừa bãi!”

“Hứ!” Diệp Tử bĩu môi. “Đàn ông đều là một lũ bao biện”

Hương Huy tự dưng vô duyên vô cớ kẻ hứng chịu sự liên đới, anh im lặng trong sự đáng thương.

“Vậy giờ cậu dự định như thế nào?”. Diệp Tử hỏi.

Đình Thần gượng cười: “Mình cũng chẳng biết nữa!”

“Đưa cô ấy về nhà trước, Bùi Tử Mặc tìm không thấy sẽ lo lắng sốt vó lên!”. Hương Huy ngoài miệng nói vậy nhưng khóe mắt e dè nhìn sang Diệp Tử.

“Mình không về!”. Đình Thần hiếm khi ngang bướng cứng rắn không gì lay chuyển như lúc này.

Diệp Tử trừng mắt nhìn Hương Huy: “Mình cũng không tán thành để cậu về lúc này, Bùi Tử Mặc chẳng ra làm sao cả, lần này nhất định bắt anh ta làm rõ, đồng thời bắt anh ta viết giấy cam đoan!”

Hương Huy dở khóc dở cười: “Giấy cam đoan mà có hiệu lực thì cần gì đến tờ đơn ly hôn chứ!”

Diệp Tử đập anh một cước: “Nói xàm gì vậy?”

Hương Huy phản ứng trở lại: “Thứ lỗi”

Diệp Tử dỗ dành an ủi: “Cậu đừng nghe anh ấy nói linh tinh, cũng đừng suy nghĩ quá nhiều, về nhà bọn mình ngủ một đêm rồi hãy nói”

Lời Diệp Tử vừa thốt lên, Hương Huy sững sốt: “Đến nhà chúng ta?”

“Phải!”. Diệp Tử đe dọa: “Anh có ý kiến ư?”

Đình Thần khó xử nói: “Không ổn cho lắm, hôm nay là đêm tân hôn của bọn cậu, cậu mò ra ngoài thế này mình đã cảm thấy áy náy không yên rồi, nếu còn đến nhà quấy quả cậu nữa thì mình chẳng phải đã là kẻ gây tội ác tày trời sao?”

“Đình Thần quả là người hiểu chuyện!”. Hương Huy cất tiếng cười vang.

Diệp Tử đẩy Hương Huy sang một bên, cất giọng nhàn tản: “Đều là vợ chồng cả, không nghiêm trọng như cậu nói đâu!”. Cô hồng hách lên tiếng chỉ huy Hương Huy: “Mau lái xe qua đây!”

“Tuân lệnh, bà xã đại nhân!”. Hương Huy đành thở dài

Trống gực Đình Thần rộn ràng ầm ập, đến phút cuối cô đã có thể bình thản nói cười chuyện trò. Diệp Tử trên phương diện công việc là nhân vật giỏi giang then chốt, trước mặt mọi người thể hiện cá tính trang nhã hòa đồng, duy chỉ có những lúc ở trước mặt Đình Thần và Hương Huy thì mới bộc lộ đáng vẻ tiểu thư cùng cá tính bốc ddiingf, xốc nổi.

Diệp Tử trải giường ngoài phòng khách cho Đình Thần, Hương Huy mặt mày cau có khổ sở bước lại gần, than vãn thở dài một thôi một hồi.

“Anh ngạc nhiên lắm hay sao?. Diệp Tử lườm Hương Huy.

Hương Huy toan mở miệng thì chuông điện thoại cất tiếng ngân vang, anh nhìn màn hình, căng thẳng nói: “Là Bùi Tử Mặc!”

“Để em nghe!”. Diệp Tử đưa tay giật lấy điện thoại: “A lô!”

Bùi Tử Mặc đi thẳng vào vấn đề: “Diệp Tử, Đình Thần có ở đó không?”

Diệp Tử cười: “Bùi công tử, anh lạ thật đấy, không biết bà xã của mình đi đâu thì chạy ngay sang hỏi tôi!”

Bùi Tử Mặc đành chào thua, mãi một lúc sau mới nói: “Cô ấy không ở nhà”

“Anh có thể gọi điện thoại cho cô ấy mà”

“Cô ấy không nghe!”

Diệp Tử nhướn cao hàng chân mày: “Vậy tôi cũng hết cách!”

“Cô giúp tôi nghĩ xem cô ấy có thể đi đâu?”. Bùi Tử Mặc quả thực hết sức nóng lòng. Đinh Thần xưa nay không bao giờ về nhà trễ như lần này, càng chưa bao giờ mất tích vô cớ mà không nói lời nào với anh.

“Anh cũng khá quan tâm đến cô ấy nhỉ?”

Giọng Diệp Tử thoáng mĩa mai châm biếm.

Bùi Tử Mặc không màng tâm đến lời của Diệp Tử. “Cô ấy là vợ tôi, đương nhiên tôi phải quan tâm”

“Tôi hỏi anh, hôn lễ tối nay mới diễn ra phân nửa anh đã bỏ đi đâu mất?”

Bùi Tử Mặc lặng im trong giây lát: “Chuyện này hình như không liên quan đến cô”

Diệp Tử cười khẩy: “VẬY Đinh Thần chẳng can hệ gì tới anh cả”. Dứt lời, cô dập điện thoại.

Hướng Huy lắc đầu: “Em hà tất phải làm vậy, bọn họ trước sau gì cũng là vợ chồng”

“Em cảnh cáo anh, không được phép nói cho anh ta biết Đinh Thần đang ở nhà chúng ta, phải để anh ta ném thử mùi vị lo lắng sốt ruột như thế nào mới được”. Diệp Tử nói giọng dữ dằn.

Hướng Huy nhún vai: “Anh nào dám!”

Diệp Tử mím môi: “Ngoan lắm!”

Đinh Thần tắm xong bước ra: “Diệp Tử, ỉnh mượn máy sấy tóc một lát”. Cô sấy khô mái tóc, ngồi trên giường ngơ ngác nhìn màn hình điện thoại.

“Có phải Bùi Tử Mặc gọi điện thoại cho cậu không?”

Đinh Thần ngẩng mặt lên, hỏi: “Sao cậu biết?”

“Mình có khả năng đoán trước được vận mệnh , cậu tin hay không?” Diệp Tử cười. “Được rồi, không giỡn với cậu nữa, Bùi Tử Mặc gọi điện thoại đến”

“Cậu nói với anh ấy thế nào?”. Giọng Đinh Thần hết sức bình thản nhưng thể che dấu cảm xúc hồi hộp của mình.

“Mình không nói cậu ở đây”. Nụ cười thoáng lóe lên trong mắt Diệp Tử.

Đinh Thần thở phào nhẹ nhõm nhưng thần sắc cô không được tốt, lòng bồn chồn không yên, cô vuốt nhẹ bàn phím, hết bật nắp đến đóng nắp điện thoại lại.

Diệp Tử bĩu môi: “Không tìm thấy cậu, anh ta sẽ sốt ruột lên à xem”

“Thế à?”. Đinh Thần lơ đãng.

“Mình thật sự không chịu nổi bọn cậu, có chuyện gì không nói rõ ràng được hay sao, giờ thì không tranh cãi cũng chẳng cãi vã, chẳng rõ đã xảy ra chuyện gì”

“Diệp Tử, cậu không hiểu đâu!”. Đinh Thần thở dài. “Mình cứ nhẫn nhịn mãi, vì mình còn ôm hy vọng với anh ấy, đợi đến một ngày nào đó bản thân mình không thể nhẫn nhịn thêm được nữa thì đó cũng chính là thời điểm cuộc hôn nhân của bọn mình tan vỡ”

Diệp Tử hoảng sợ: “Nghiêm trọng đến thế cơ à?”. Cô cảm thấy Bùi Tử Mặc là kẻ lạnh nhạt nhưng không ngờ sự việc đã phát triển đến mức này.

Đinh Thần trịnh trọng gật đầu. “Diệp Tử, hiện giờ mình uốn yên tĩnh một lát, mình phải dự tính cho tương lai của mình”

“Chúc cậu ngủ ngon”

Diệp Tử trở về phòng mình, cô thấy Hướng Huy vội vàng gấp điện thoại lại, vẻ mặt gượng gạo không mấy tự nhiên.

Cô cười mà như không: “Có phải là đang báo tin cho Bùi Tử Mặc không?”

Hướng Huy tán thưởng: “Quả là không có việc gì qua được mắt em”

“Chẳng phải đã nói anh không được phép tiết lộ với anh ta rồi sao?”. Diệp Tử vờ phẫn nộ.

Hướng Huy ôm chầm lấy Diệp Tử: “Ha ha, anh vì nghĩ đến bản thân mà làm vậy”

“Là sao?”

“Ngộ nhỡ sau này, em làm mình làm mẩy với anh, mò sang nhà Đinh Thần ở thù anh sẽ phải tìm người nói giups mình chứ!”. Hướng Huy gian manh, hấp háy mắt long lanh.

Diệp Tử cười khúc khích: “Anh nghĩ xa xôi quá đấy”

“Cái này gọi là trời chưa mưa lo sửa cửa sổ”. Hướng Huy nói đồng dặc.

“Shit, sao anh biết em nhất định sẽ mò sang nhà Đinh Thần, bộ em không còn người bạn nào nữa sao?”. Diệp Tử chớp mắt.

Hướng Huy hết sức tự tin: “Em và Đinh Thần là bạn thân nhất mà”

Khóe môi Diệp Tử cong lên: “Thực ra em và Thẩm Hạo quan hệ cũng khá tốt”

Hướng Huy bỗng xị mặt : “em cố tình chọc tức anh”

“Ừ!”. Diệp Tử thẳng thắn thừa nhận: “Là em cố tình đấy!”

“Em có tin là anh giận không?”.

“ Em tin ”

Thần sắc Hướng Huy chùng xuống.

Diệp Tử nói tiếp: “Anh giận thì giận đi, ai mà sợ anh chứ!”

Hướng Huy tức đến hộc máu.

Diệp Tử tinh nghịch lè lưỡi

Đoạn đối thoại hết sức vô bổ của hai người kết thúc bởi tiếng chuông cửa ngân vang. Hai người đồng thanh nói : “ Là Bùi Tử Mặc”

“Em đi mở cửa”. Diệp Tử nói

Hướng Huy kéo lấy cô: “Để anh đi cho, em và anh ta nói với nhau vào câu lại cãi vã”

“Kể vai phần diện. người vai chính diện hợp quá rồi còn gì”. Diệp Tử cười tít mắt nói.

Cửa vừa mở ra, Bùi Tử Mặc liền xông vào, lớn tiếng hỏi: “Đinh Thần đâu?”

Diệp Tử cười khẩy: “Sao nào, bộ dạng của anh chẳng khác nào đến đây để khởi binh vắn tội, lẽ ra anh phải đứng mũi chịu sào nhận tội mới phải chứ!”

Bùi Tử Mặc chẳng hề tức tối mà còn mỉm cười: “Diệp Tử, tôi không biết rằng thành ngữ của cô cũng khá như thế”

Diệp Tử thản nhiên cắn móng tay: “Anh muốn nghe thì tôi vẫn còn nhiều cụm từ khác hay hơn thế nữa, nào là mặt người dạ thú, nào là ra vẻ đạo mạo, nào là mềm nể rắn bụng, nào là...”

Hướng Huy thấy Diệp Tử càng nói càng chẳng ra sao, anh vội kéo cô ra sau lưng mình: “Đinh Thần đang ở trong phòng khách, để mình dẫn cậu vào”

Bùi Tử Mặc đi ngang qua Diệp Tử, cô đưa mắt liếc xéo Bùi Tử Mặc khiến anh cảm thấy mình đuối lý chẳng dám nổi cơn thịnh nộ.

Anh gõ cửa phòng , gọi: “Đinh Thần, mở cửa!”. Giọng anh từ tốn nhẹ nhàng nhưng bên trong chẳng hề có chút phản ứng nào.

Bùi Tử Mặc ra sức kiên trì: “Đinh Thần, anh có chuyện muốn nói với em, em mở cửa ra có được không?”

“Em ngủ rồi, anh mau về đi, có chuyện gì mai hãy nói”. Giọng Đinh Thần dịu dàng ảm áp.

“Em không mở cửa, anh sẽ ngồi đây cả đêm”. Bùi Tử Mặc thản nhiên. “Em cũng không muốn ảnh hưởng đến người khác cơ mà”

Diệp Tử nghe những lời này của Bùi Tử Mặc, cô càng cáu hơn. Hướng Huy nắm lấy tay cô, anh lắc đầu có ý bảo cô đừng nên xúc động.

Tiếng cửa lạch cạch vang lên, cửa được mở ra.

Bùi Tử Mặc huyết sáo, anh từ tốn bước vào phòng. Diệp Tử toan bước vào thì bị Hướng Huy ngăn cản.

“Em sợ anh ta bắt nạt Đinh Thần”. Diệp Tử thẳng thắn bày tỏ suy nghĩ.

“Người xưa nói khá đúng, thà phá mười ngôi chùa cũng chẳng dám phá một cuộc hôn nhân, em đừng làm phiền hai người họ nữa”. Hướng Huy kiên quyết kéo cô về phòng ngủ: “Đi thôi, đi thôi, em còn định đứng đây nữa hay sao?”

Đoạn đối thoại của hai người lọt vào tai Bùi Tử Mặc chẳng sót một từ nào. Anh mỉm cười khổ sở, thảo nào mà Diệp Tử hiểu lầm anh sâu sắc như vậy, hóa ra từng động tác của anh đều thực sự khiến người ngoài thất vọng.

Đinh Thần ngồi bó gối trên giường, giọng lạnh nhạt: “Anh muốn nói gì?”

Bùi Tử Mặc mấp máy môi: “Anh biết rằng trong lòng em đầy áp sự bất mãn và uất ức, về nhà với anh, anh sẽ từ từ giải thích cho em được chứ?”

Đinh Thần cười như không cười: “Hành động này của anh không phải là được dăng chân lân đấng đầu hay sao?”

Bùi Tử Mặc cười: “Về nhà rồi em muốn trừng phạt anh thế nào cũng được”

Đinh Thần rầu rĩ nói: “Bố nhập viện rồi, anh còn chưa biết chuyện này đúng không?”

Về mặt Bùi Tử Mặc bỗng chốc cao ngạo thẳng hằn lên: “Bố sao rồi?”

“Trúng gió nhẹ, có điều hiện tại không sao rồi”. Đinh Thần cá môi. “Mẹ gọi điện thoại cho anh suốt nhưng không liên lạc được nên gọi cho em”. Cô không hề nói với anh về việc cô gọi điện thoại cho anh chính là vì muốn chữa lại chút tôn nghiêm của mình dành cho anh.

“Điện thoại hết pin tự động khóa máy, anh về đến nhà mới biết”

Đinh Thần rất muốn hỏi anh một câu “rốt cuộc anh đã đi đâu?” nhưng cô không thể thốt nên lời. Nếu như Bùi Tử Mặc chịu bằng lòng nói thẳng thắn mọi chuyện với cô thì anh tự khắc sẽ nói. Cô chẳng thể nào trở thành người phụ nữ đã mất đi tình yêu còn đánh mất cả sự cao ngạo.

“Anh vào bệnh viện thăm bố đi, cả ngày khoong tìm được anh, mẹ rất lo lắng”

Bùi Tử Mặc gật đầu: “Giờ anh đi còm em thì sao?”

“Hôm nay em rất mệt, em ở lại chỗ Diệp Tử tối nay, mai em sẽ về”. Đinh Thần cười gượng gạo, đôi mắt cô lóe lên ánh nhìn ầm ập.

Bùi Tử Mặc còn định nói gì đó nhưng đến phút cuối cùng câu nói đó lại hóa thành tiếng thở dài

Đinh Thần dõi mắt nhìn theo bóng dáng Bùi Tử Mặc ra về, cô ấn tay trước lồng ngực, cô cảm nhận nơi đó đang rất đau. Lại một lần nữa cô bỏ qua cho anh mà không tuân thủ bất kỳ nguyên tắc nào, bởi vì cô không muốn từ bỏ Bùi Tử Mặc, không muốn từ bỏ cuộc hôn nhân này.

Mấy ngày sau, Bùi Tử Mặc mua một cuốn “Nhất thọ phong cương” về nhà, đặt ngay trước mặt Đinh Thần, anh cười nói: “Bà xã, cho anh xin chữ ký đi!”

Đinh Thần kinh ngạc: “Sao anh biết em là tác giả?”

Bùi Tử Mặc cười hớn hở: “Hôm qua có người của nhà xuất bản gọi điện đến tìm em, anh bảo bọn họ gọi vào di động cho em, nhân tiện anh hỏi han tình hình một lúc, ha ha”

Đinh Thần cười, vốn dĩ cô không có ý định dẫu anh, chỉ có điều anh không hỏi nên cô không tiện nói mà thôi.

Bùi Tử Mặc mừng rỡ nói: “Không ngờ vợ anh là nữ văn sĩ tài ba cơ đấy!”

“Cuốn sách trước kia em tặng anh đâu?”

“Thẩm Hạo mượn vẫn chưa trả, anh nghĩ mình chẳng thể vì cuốn sách mà trở mặt với cậu ta được”. Bùi Tử Mặc mỉm môi, sắc mặt vui mừng hơn hớn.

“Là anh chủ động tặng cho anh ta chứ gì?”. Đinh Thần vạch trần anh chẳng chút khách sáo

Bùi Tử Mặc ngượng ngùng cúi gằm đầu: “Lúc đó chẳng phải anh không biết sách do em sáng tác đó sao, nếu biết sớm là của em, đánh chết anh cũng không dám làm vậy”

“Mồm mép trơn tru!”

Bùi Tử Mặc giọng hùng hổ: “Câu cửa miệng quả nhiên chẳng sai, kẻ không biết không có tội”

“Được rồi, được rồi!”. Đinh Thần van nài, cô luôn là kẻ chào thua anh.

“vậy cho anh xin chữ ký đi, anh phải đặt trên bàn làm việc của mình để các bạn đồng nghiệp biết rằng anh có bà xã tài mọ vẫn chương vượt bậc”

Đinh Thần lườm anh: “Coi chừng ông chủ sa thải anh đấy”

Bùi Tử Mặc cười lơ đãng: “Anh giỏi giang như thế, sa thải anh là tổn thất của ông ấy”

Đinh Thần không nhịn được cười, cô lấy bút, ký tên mình vào sách

Bùi Tử Mặc không chịu buông tha cô: “Chỉ ký tên thôi ư? Sao thế được!”

“Vậy anh muốn em viết gì?”

“Ít nhất em phải viết câu thương tặng ông xã của em chứ!”. Khóe mắt, hàng chân mày Bùi Tử Mặc ánh lên nét cười.

Đinh Thần khịt khịt mũi: “Em còn có thể viết câu mùi mẫn buồn nôn hơn thế nữa”

“Được, càng phát nôn càng hay, chẳng sao đâu!”

Đinh Thần đỏ mặt, nhanh chóng viết hàng chữ lên trang sách rồi đẩy sang cho Bùi Tử Mặc, gan bàn chân như được quét dầu mỡ, cô lĩnh nhanh chuồn mất.

Tình yêu của em, sâu đậm, đồng cam cộng khổ

Bùi Tử Mặc nhìn trân trân vào sống lưng Đinh Thần, anh chậm rãi cười yếu ớt, toàn thân run rẩy, anh lẳng lặng cất tiếng thở dài.

Bùi Tử Mặc hẹn Thẩm Hạo uống rượu tại quán bar trên đường Mậu Danh.

Thẩm Hạo nhìn anh bằng ánh mắt kỳ quái: “Sao cậu không về nhà với vợ?”

“Đinh Thần đi bát phố cùng Diệp Tử rồi, mình về nhà sớm cũng chẳng có gì làm”. Bùi Tử Mặc gọi một cốc Whisky, anh uống cạn một hơi.

Thẩm Hạo hỏi dò anh qua ánh mắt: “Có tâm sự à?”

Bùi Tử Mặc rót xong ly rượu rồi nói: “Vu Tranh về rồi, cậu biết chứ?”

Thẩm Hạo gật đầu, anh và Bùi Tử Mặc quen nhau nhiều năm, những chuyện dĩ vãng trước kia của Bùi Tử Mặc, anh cũng loáng thoáng biết chút ít.

“Cô ấy muốn mình ly hôn, muốn mình cùng cô ấy làm lại từ đầu”. Giọng điệu Bùi Tử Mặc lạnh lùng dừng đọng, hết như anh đang tùy tiện nói việc thời tiết.

Thẩm Hạo kinh ngạc: “Vậy cậu tính sao?”

“Mình không biết!”. Bùi Tử Mặc lắc đầu. “Giờ mình chẳng biết liệu mình có còn yêu cô ấy hay không”

Thẩm Hạo cúi gằm đầu suy nghĩ, việc này không lớn cũng chẳng nhỏ, tốt nhất anh không nên phát ngôn bừa bãi, bằng không không những hại Bùi Tử Mặc mà còn làm tổn thương đến cả Đinh Thần. Anh e dè hỏi: “Đinh Thần có biết mối quan hệ trước đây giữa cậu và cô ta không?”

“Cô ấy biết”. Bùi Tử Mặc thành thật: “Mình đã nói rõ ràng với cô ấy rồi”

“Vậy cô ấy có phản ứng gì không?”

Bùi Tử Mặc ngẩng đầu: “Ngoài miệng cô ấy rất ít khi nhắc đến nhưng mình hiểu trong lòng cô ấy rất dễ tâm đến chuyện này”

Thẩm Hạo không nhiều lời, anh chỉ nói một câu: “Đinh Thần là người con gái rất tốt”

“Cô ấy quả thực rất tốt, nếu không phải vậy thì lúc đầu mình đã chẳng cưới cô ấy.” Bùi Tử Mặc ôm đầu, khổ sở vì sự mâu thuẫn của chính mình.

“Chuyện của bọn cậu đáng lý ra mình không nên nhiều chuyện, nhưng và là vì bạn cậu, hơn nữa Đinh Thần cũng là bạn mình, có nhiều chuyện đứng ở lập trường của mình mình vẫn phải nói”. Thẩm Hạo dừng trong giây lát rồi nói tiếp: “Những chuyện quá khứ hãy để nó qua đi, rất nhiều thứ đã thay đổi, chỉ có điều cậu chưa nhận ra mà thôi. Hãy trân trọng người trước mắt cậu, Đinh Thần là người xứng đáng nhận được sự đối đãi chân thành từ cậu”

Ánh mắt Bùi Tử Mặc chuyển động không ngừng, anh ử rừ chán chường nằm nhoài người lên bàn: “Điều cậu nói mình hiểu cả!”. Bùi Tử Mặc thở dài thường thụt: “Mình cũng muốn rũ sạch quá khứ, sống vui vẻ cùng Đinh Thần, nhưng vì sao cô ta lại trở về?”

Anh nhắc đến cô ta dĩ nhiên là Vu Tranh chứ không phải Đinh Thần. Thẩm Hạo lặng im trong chốc lát: “Xem ra cậu vẫn không thể nào từ bỏ được cô ta!”

“Có lẽ mình chẳng qua không cam tâm mà thôi, hoặc có thể mình còn lưu luyến mối thâm tình trước kia, hiện giờ đầu óc rối bời, thậm chí mình còn không dám về nhà đối mặt với Đinh Thần, mình luôn cảm thấy mình có lỗi với cô ấy”. Bùi Tử Mặc chán chường nói, đôi mắt vốn sáng lúc này trông âm đảm tối đen.

Thẩm Hạo nhắc ly rượu chạm cốc Bùi Tử Mặc: “Cậu làm vậy là không công bằng với Đinh Thần”

Sắc mặt Bùi Tử Mặc trầm lặng như nước.

“Cậu không thể tiếp tục như vậy nữa, cậu phải nhanh chóng cắt đứt quan hệ qua lại với Vu Tranh”. Thẩm Hạo trầm giọng nói.

“Mình không nở đối xử với cô ấy như vậy, tuy rằng cô ấy từng rời bỏ mình nhưng mình chẳng thể nào đối xử vô tình vô nghĩa với cô ấy”. Bùi Tử Mặc rầu rĩ nói.

Thẩm Hạo cảm thấy buồn cười: “Chính vì cậu quá mềm lòng, do dự thiếu quyết đoán, cậu không biết cách cự tuyệt cô ấy, quả thực đã gây ra tổn thương lớn đến Đinh Thần”

Bùi Tử Mặc làm sao không hiểu đạo lý này, nhưng cá tính của anh không cho phép anh cự tuyệt Vu Tranh. Vu Tranh vịn vào yếu điểm này của anh mà năm lần bảy lượt gọi anh ra ngoài.

Thẩm Hạo mặt cười hơn hờ: “Về điểm này cậu phải học tập mình, chuyện nào cần quyết đoán phải dứt khoát. Chuyện ma quỷ chia tay rồi vẫn có thể là bạn bè, cậu tin hay sao?”

Bùi Tử Mặc á khẩu, về chuyện này, anh hoàn toàn không giống Thẩm Hạo. Thẩm Hạo từng có người bạn gái, hai bên đều đã tính đến chuyện kết hôn, sau đó về bieetsbaof lý do mà cả hai chia tay để rồi sau này chẳng còn qua lại với nhau nữa. “Mình chẳng thể nào tỏ vẻ tự nhiên thoải mái như cậu được”. Bùi Tử Mặc nói. Nếu như anh có thể làm được thì anh chẳng còn là Bùi Tử Mặc nữa.

“Đinh Thần đã là vợ cậu, nếu cậu đã chọn lựa kết hôn với cô ấy, thì cậu phải có sự tự giác sống bên cô ấy trọn đời, đây là trách nhiệm và nghĩa vụ của cậu”. Giọng Thẩm Hạo nhấn mạnh: “Huống hồ cậu dám nói rằng mình không có chút cảm giác nào với Đinh Thần!”

“Mình rất yêu cô ấy!”. Bùi Tử Mặc nói giọng kiên định.

Thẩm Hạo huyết gió: “Vậy thì nguy to rồi, cậu còn dùng dằng chuyện gì nữa?”

Bùi Tử Mặc cười thản nhiên: “Mình không muốn làm Đình Thần buồn nhưng cũng chẳng muốn làm tổn hại đến Vu Tranh”

Thẩm Hạo cất tiếng mắng nhiếc: “Cậu muốn làm chúa Giê su cứu vớt toàn nhân loại hay sao? Vu Tranh có thể nào đi chẳng nữa thì cô ta đã là người chẳng còn can hệ gì tới cậu, cậu cũng chẳng còn tư cách can thiệp vào cuộc sống của cô ta. Đình Thần mới chính là vợ cậu, niềm vui nỗi buồn của cô ấy mới gắn liền tới cậu, cậu bụng làm thù dạ chịu đi!”. Thẩm Hạo không phải là người nóng nảy, bình thường anh làm việc từ tốn chậm rãi, nhưng hôm nay chính vì Bùi Tử Mặc làm cho anh tức chết, con người anh, à đã cáu giận thì đến mười con lạc đà cũng chẳng thể nào ngăn cản được.

Bùi Tử Mặc cười tự giễu: “Cậu không phải là mình, cậu chẳng thể nào hiểu được tâm trạng của mình đâu!”

Hàng chân mày rậm rạp của Thẩm Hạo chau lại, sức ảnh hưởng của Vu Tranh với Bùi Tử Mặc quá lớn, khiến anh không khỏi lo lắng cho Đình Thần. Hơn nữa anh rất muốn lĩnh giáo xem thử Vu Tranh là thần thánh phương nào.

Ban ngày ban mặt chớ nhắc đến người, đêm hôm khuya khoắt đừng nói đến quỷ, Thẩm Hạo vừa nghĩ đến Vu Tranh thì cô ta gọi điện thoại đến.

Bùi Tử Mặc nhận điện xong, liền bình thản nói: “Đường ông thoát nước nhà Vu Tranh bị tắc, mình phải đi xem!”. Anh đặt mấy tờ tiền dưới cốc nước. “Đi trước nhé!”

Thẩm Hạo đưa tay cản Bùi Tử Mặc: “Cô ta có thể gọi ban quản lý đến giúp mà, không cần cậu đích thân đến đó đâu!”

“Mình đã hứa với cô ấy rồi, từ chối không tiện lắm”. Bùi Tử Mặc đứng ngồi không yên.

Lông mày Thẩm Hạo nhúc nhích: “Cậu có thể đảm bảo đây là lần cuối cùng?”

Nụ cười ngưng đọng trên môi Bùi Tử Mặc: “Mình sẽ cố gắng!”

“Mình tin cậu, nhưng không tin nổi cô ta”. Tia sắc sảo chợt lóe lên trong đôi mắt Thẩm Hạo. “Cậu mà cứ buông xuôi như thế, cô ta sẽ được đảng chân sẽ lần đảng đầu!”

Bùi Tử Mặc tỏ vẻ sợ hãi: “Cậu nói đúng lắm!”

Thẩm Hạo đề nghị: “Vậy giờ cậu từ chối cô ta đi!”

“Không!”. Bùi Tử Mặc mím môi: “Mình vẫn phải đi”.

Thẩm Hạo nổi giận: “Những lời mình vừa nói coi như uống phỉ cả rồi!”

“Không có lần sau đâu!”. Bùi Tử Mặc nhướng mày.

Thẩm Hạo còn có thể nói gì được nữa, đành thả Bùi Tử Mặc đi.

Anh gọi thêm hai cốc rượu, một mình từ từ nhâm nhi thưởng thức. Thời gian gần đây anh gặp không ít tâm sự phiền muộn trong lòng.

Chẳng hạn anh vô duyên vô cớ chịu tội thay cho kẻ khác, bị đâm một cú, bị đá hai cước.

Thêm nữa, người con gái đánh anh lại trở thành trợ lý của anh, quả thật là ông trời có mắt, lần này thì anh không lo không tìm thấy cơ hội báo thù rửa hận rồi.

Anh chuẩn bị thanh toán tiền ra về thì bà bên cạnh chợt xảy ra giằng co.

Đình Thần và Diệp Tử dạo phố một rã rời bèn tìm đến mộ quá trà ngồi ngay xuống gọi vài món linh tinh, cả hai vừa ăn vừa tán gẫu.

Diệp Tử hết lần này đến lần khác muốn hỏi Đình Thần về chuyện của Bùi Tử Mặc nhưng lại chẳng biết làm sao để mở lời.

Đình Thần thấy Diệp Tử muốn hỏi nhưng lại không dám hỏi. Cô không nhận được cười: “Cậu muốn hỏi chuyện giữa mình và Bùi Tử Mặc có hòa hợp không phải không?”

Diệp Tử khó tránh khỏi kinh ngạc: “Cậu cũng biết đi guốc trong bụng người khác ư?”

“Tâm tư của cậu đều viết rõ trên khuôn mặt cả rồi!” Đinh Thần giễu cợt. “Lúc cậu và khách hàng bàn bạc ký kết hợp đồng cũng để lộ con át chủ bài cho người khác hay sao?”

“Cậu còn nhạo mình nữa!”. Diệp Tử gãi vờ giận dữ.

Đinh Thần tô son môi: “Kẻ dám đắc tội với Diệp đại tiểu thư vẫn chưa được sinh ra trên cõi đời này!”

“Biết nói đùa tức là tâm trạng khá lên rồi, mặt mày tươi cười hơn hử tức là không có chuyện gì nữa rồi phải không?”. Diệp Tử phân tích thấu đáo

“Tha thứ và cho anh ấy thêm cơ hội cũng là cho chính bản thân mình một cơ hội”. Giọng Đinh Thần dịu dàng bình thản.

Diệp Tử trầm ngâm suy tư: “Vợ chồng sống cùng nhau nhẫn nhịn nhau cũng tốt”

Đinh Thần cười sâu xa thâm thúy: “Bọn cậu thường là Hướng Huy nhường nhịn nhiều hơn phải không?”

Diệp Tử làm sao dám thừa nhận: “Làm gì, anh ta bắt nạt mình suốt!”

“Sao mình thấy lần nào cũng là cậu bắt nạt anh ấy!” Khóe môi Đinh Thần nở nụ cười thật tươi.

Diệp Tử: “.....”. Mỗi một lúc sau cô mới lẩm bẩm: “Những lúc anh ấy bắt nạt mình các cậu không thấy!”

Câu nói này của Diệp Tử đưa đẩy khơi gợi suy nghĩ linh tinh, Đinh Thần rút cuộc chẳng thể nhịn được mà cất tiếng cười vang.

Diệp Tử nhắm mắt, gương đôi mắt to tròn nhìn Đinh Thần, đáng vẻ đáng yêu biết bao.

Điện thoại Đinh Thần vang lên, Diệp Tử giờ điện thoại lên: “Nghe điện thoại trước đi!”

Giọng Đinh Tiểu Á vọng lại kèm tiếng khóc nức nở: “Chị, chị đang ở đâu?”

“Xảy ra chuyện gì?” Đinh Thần kinh ngạc.

“Em đánh nhau với người ta tại quán bar, giờ em bị bắt rồi, chị mau cho người đến cứu em.”

Giọng Đinh Tiểu Á lướt nhanh, run bần bật, cô nóng xư nay vốn không sợ trời sợ đất mà cũng có lúc bị dọa chết khiếp thế này, xem ra sự tình hết sức nghiêm trọng.

Hàng chân mày thanh tú của Đinh Thần chau lại, cô lập tức hỏi dứt khoát: “Em đang ở đâu? Chị lập tức đến ngay!”

Đinh Tiểu Á nói với Đinh Thần địa chỉ.

Đinh Thần gác máy, tóm tắt sơ lược vài câu với Diệp Tử. Cô vừa bắt xe vừa gọi điện thoại cho chồng.

Diệp Tử nhanh chóng gác máy điện thoại: “Hướng Huy sẽ đợi gặp chúng ta ngay cửa quán bar”

Đinh Thần gật đầu.

“Bùi Tử Mặc đâu?”. Diệp Tử hỏi

Đinh Thần cắn mạnh môi: “Anh ấy không nghe máy”

Diệp Tử mồm miệng nhanh nhẩu: “Sao anh ta cứ như vậy mãi thế?”

Đinh Thần im lặng chẳng nói lời nào.

Ngồi trên xe, Đinh Thần tiếp tục gọi cho Bùi Tử Mặc lần nữa, lần này điện thoại bị ấn nút tắt. Cô hít vào thở ra rồi lại tiếp tục hít vào thở ra, cô liên tục chuẩn bị tốt tư tưởng, phải bình tĩnh, phải tin tưởng anh.

Hướng Huy cùng Đinh Thần và Diệp Tử gần như đến nơi cùng lúc.

Khi bọn họ xông thẳng vào quán bar thì đã thấy lực lượng cảnh sát có mặt tại hiện trường để lấy khẩu cung.

Những chai rượu lăn lông lốc trên mặt đất, bàn ghế bị đập tan nát, hiện trường hỗn loạn.

Đinh Thần tìm Đinh Tiểu Á khắp nơi, cuối cùng cô tìm thấy Đinh Tiểu Á đang ngồi co ro cúm rúm run lấy lấy bên góc tường. Cô vội vàng chạy lại ôm Đinh Tiểu Á vào lòng, vuốt ve mái tóc, nhẹ nhàng an ủi: “Không sao đâu!”

Đinh Tiểu Á ôm chầm lấy Đinh Thần gào khóc thảm thiết.

“Đừng khóc nữa, đừng sợ, có chị ở đây, không ai dám bắt nạt em đâu!”

Diệp Tử lôi chiếc khăn mùi xoa ra đưa cho Đinh Thần.

Vừa rồi ai báo cảnh sát?” Một cảnh sát cất tiếng hỏi.

“Là tôi”. Thẩm Hạo bước ra từ sau quầy rượu.

Đinh Thần, Diệp Tử cùng với Hướng Huy đều sửng sốt.

Anh ta gật đầu: “Tôi họ Nghe, muốn tìm hiểu thêm về tình hình nơi đây, phiền anh theo chúng tôi về đồn công an”

“Được!”

Viên cảnh sát họ Nghe nhìn Đinh Tiểu Á nước mắt giàn dụa hỏi: “Các anh chị quan hệ gì với cô ấy?”

Đinh Thần lên tiếng: “Tôi là chị họ của cô ấy”

“Xin lỗi, theo trình tự, chúng tôi sẽ phải dẫn cô này cùng về đồn”

“Chúng tôi có thể đi cùng không?” Đinh Thần hỏi giọng lo âu.

“Được”

Trên đường đi, tâm trạng Đinh Tiểu Á dần vững vàng trở lại, cô tường thuật mọi sự việc từ đầu đến cuối, người dẫn ông ra tay động thủ với cô chính là người cô vừa quen trong quán bar tối nay, ban đầu cả hai trò chuyện rất vui vẻ nhưng sau đó cô phát hiện ra gã đàn ông này tâm địa xấu xa, có ý đồ chuốc rượu cô, trong lúc tức giận nhất thời cô đã hất cả ly rượu vào mặt hắn. Tuy cá tính cô có phần đánh đá chua ngoa nhưng cũng tự biết vào chiều phong thân. Nhưng có điều cô không ngờ chính là gã đàn ông này có cả đám thủ hạ ngay tại đây, Đinh Tiểu Á chịu không ít thiệt thòi, may mà Thẩm Hạo kịp thời báo cảnh sát, vì vậy mà sự tình mới không đến mức chuyển biến xấu nhưng Đinh Tiểu Á đã phải chịu đựng khiếp sợ đến tột độ vì vậy vừa trông thấy Đinh Thần xuất hiện Đinh Tiểu Á đã phản ứng mạnh mẽ dữ dội như thế.

Kể đến đây, Đinh Tiểu Á vẫn còn sợ đến mức rùng mình rụt cổ.

Đinh Thần ôm lấy bờ vai của Đinh Tiểu Á, không quên chào hỏi Thẩm Hạo: “Hôm nay may mà có cậu, cảm ơn cậu!”

“Lúc đầu tôi còn ngỡ là trận cãi vã bình thường của một đôi tình nhân nên cũng không để ý lắm”. Thẩm Hạo gãi đầu bày tỏ sự áy náy: “Tôi cũng không biết cô ấy là em họ của cậu, bằng không tôi đã ra tay sớm hơn rồi”

“May mà khôn xaye ra chuyện gì lớn, bằng không tôi chẳng biết nên nói thế nào trước sự gửi gắm của bố mẹ cô ấy”. Đinh Thần huýt gió quay sang Đinh Tiểu Á: “Lần này xem như em may mắn, xem em sau này có còn dám quấy rối nữa không?”

Đinh Tiểu Á sắc mặt trắng bệch, nhanh nhẩu: “Có cho em cũng chẳng dám nữa”

Có Thẩm Hạo làm chứng, Đinh Tiểu Á hoàn tất phần ghi chép khẩu cung rồi rời khỏi đó.

Đinh Thần nhắc nhở: “Nhớ lấy bài học này, mvaanj may chẳng thể nhày nào cũng gặp được đâu!”

Đinh Tiểu Á thuộc mẫu người lạc quan, nỗi sợ hãi u ám do việc vừa rồi daanfdaanf tan biến, cô tỉnh ngịch lẽ lười: “Chị thật là đông dài”

Đinh Thần tức tối: “Chị có lòng tốt cứu em, em lại bảo chị đông dài”. Cô vờ tức giận gặt tay Đinh Tiểu Á ra.

Đinh Tiểu Á vội vã cười xòa cho qua chuyện: “Chị à, em không biết cách ăn nói, đại ân đại đức của chị đời này em mãi chẳng thể quên!”. Đinh Tiểu Á vừa khom người cúi đầu hành lễ vừa làm mặt hề khiến Đinh Thần bật cười.

Giọng nói Diệp Tử xen lẫn tiếng cười: “Hai người thật khiến người ta vừa giận vừa buồn cười. Được rồi, nếu đã không việc gì bọn mình về trước đây”

“Đi đường cẩn thận!”. Đinh Thần nói

Thẩm Hạo cười khoan thai: “Này, luôn tiện ỉnh quá giang”

“Cậu không lái xe sao?” Diệp Tử hỏi

“Hồi tối mình có hẹn uống rượu cùng Bùi Tử Mặc nên không lái xe đến”. Thẩm Hạo chột khựng lại, anh hạn một nỗi không thể khóa miệng mình lại.

Diệp Tử cùng Hướng Huy trao đổi ánh mắt cùng nhau, cả hai nói giọng hoài nghi: “Vậy Bùi Tử Mặc đâu?”

“Phải đấy, anh rể đâu?” Đinh Tiểu Á hỏi

Đinh Thần ngơ ngác nhìn Thẩm Hạo, chờ lời giải thích của anh.

Thẩm Hạo vò đầu bứt tai, khó xử vô cùng.

Hướng Huy trầm giọng nói: “Cậu không giấu được đâu, thật thà khai ra đi”

Thẩm Hạo dăm chiêu: “Các cậu đừng ép mình”

Đinh Tiểu Á thẳng thắn nói: “Anh định nói giáo cho giặc sao?”

Thẩm Hạo tắc nghẹn chẳng nói nên lời.

“Xét cho cùng cậu giúp anh ta che dấu điều gì?” Đinh Thần chột cất lời, giọng nói cứng nhắc

Thẩm Hạo cuối cùng đưa ra quyết định: “Đinh Thần, uống rượu được một lúc thì Bùi Tử Mặc nhận được điện thoại của Vu Tranh”. Anh lên đưa mắt sang nhìn Đinh Thần, trông thấy sắc mặt cô bình tĩnh, anh nói tiếp: “Cô ta bảo là đường ống nước nhà cô ta bị tắc, cần cậu ấy giúp đỡ”

Diệp Tử hung hăng nói: “Lại là ả!”

Đinh Tiểu Á ngỡ ngàng: “Vu Tranh là ai?”

Thần sắc Đinh Thần nhanh chóng trở nên nguội lạnh, cô cắn chặt môi mình.

“ Để em gọi điện thoại cho anh rể ”. Đinh Tiểu Á vừa lúi điện thoại ra liền bị Đinh Thần cản lại : “ Đã gọi trên đường đến đây rồi, anh ấy không nghe điện thoại ”. Chẳng thể nhậ ra cảm xúc từ trong giọng điệu của Đinh Thần, sắc mặt cô càng lúc càng trắng bệch, biểu lộ rõ cảm xúc ngay lúc này của cô.

Diệp Tử lo lắng thốt lên: “ Đinh Thần ”

Đinh Thần phẩy tay: “Mình không sao, chỉ giúp đỡ thôi mà, mọi người đừng lo lắng ”. Trái lại cô còn an ủi người bên cạnh : ” Thời gian không còn sớm nữa, chúng ta mau về thôi ”. Cô nói với Diệp Tử: “Hai cậu đưa Thẩm Hạo về đi ”. Cô quay lại rồi nói : “ Tiểu Á, em về nhà mình hay ngủ lại với chị?”

“ Em cảm thấy hơi sợ, muốn ở bên chị ! ”. Đinh Tiểu Á nũng nịu, người thiếu tình đạt ký như cô liền nhận ra chuyện bất thường giữa Đinh Thần và Bùi Tử Mặc.

Thấy Đinh Thần sắp đặt mọi chuyện ổn thỏa đâu vào đấy, Diệp Tử cũng yên lòng, vẫy tay chào tạm biệt.

Về đến nhà, Đinh Tiểu Á lên hấp tấp hỏi : “ Chị à, chị và anh rể rốt cuộc là thế nào ? Cái cô tên Vu Tranh là ai? Hai người kéo dài tình trạng này bao lâu rồi?”

Đáy mắt Đinh Thần lộ vẻ thờ ơ. Chuyện này là thế nào, Đinh Thần cũng rất muốn biết xảy ra chuyện gì. Bản thân cô tha thứ cho anh hết lần này đến lần khác mà vẫn chẳng thể nào xoay chuyển được con tim anh sao ?

Lúc này, Bùi Tử Mặc vẫn ở nhà Vu Tranh.

Cô nói dối đường ông thoát nước bị tắc cầu cứu Bùi Tử Mặc, lừa anh đến tận nhà nhưng anh chẳng thể nào vứt bỏ Vu Tranh bởi lẽ khi anh đến nơi thì Vu Tranh đã uống rất nhiều rượu, say đến mức gần như bất tỉnh nhân sự.

Cô vùi đầu trước ngực Bùi Tử Mặc, nhìn anh bằng cặp mắt say sưa : “ Tử Mặc, cùng mình uống rượu đi ! ”

“ Em say rồi ”. Bùi Tử Mặc nhẹ nhàng nói

Vu Tranh lắc đầu: “Em không say, chúng ta uống tiếp đi!”

Bùi Tử Mặc nhú mồm, anh chợt dịu giọng lại: “Đừng phá nữa, anh dìu em vào phòng nghỉ ngơi”. Anh bế xốc Vu Tranh, đưa cô vào giường, nhẹ nhàng đặt cô lên giường, đắp chăn mỏng lên người giúp cô.

Ngón tay anh dịu dàng lướt qua mái tóc dài của cô: “Em nghỉ ngơi đi, anh về đây”

“Tử Mặc, đừng đi!”. Vu Tranh chẳng rõ sức mạnh từ đâu ra, cô bấu chặt vào cổ Bùi Tử Mặc, lôi anh đến bên giường.

Cơ thể ngọc ngà mềm mại ngay trong vòng tay, Bùi Tử Mặc chẳng phải là Liễu Hạ Huệ, phản ứng sinh lý bỗng dưng trở dậy trong anh. Bùi Tử Mặc chặt vật kháng cự: “Vu Tranh, buông tay ra!”

“ Tử Mặc, em biết rằng anh vẫn còn yêu em!” . Đôi mắt Vu Tranh sâu thẳm thẳm, cô ta nhìn anh bằng ánh mắt nồng nàn say đắm.

Bùi Tử Mặc toan né tránh ánh mắt của cô theo phản xạ nhưng bị Vu Tranh ghì chặt lấy, mồ hôi lấm tấm rịn trên vầng trán anh, anh gắng sức giữ vững sự tỉnh táo trong đôi mắt mình.

Sóng mắt Vu Tranh chuyển động, nụ cười của cô càng thêm sâu sắc: “Nếu anh vẫn còn trách cứ chuyện năm xưa em bỏ anh vậy thì e xin trình trọng nói lời xin lỗi anh. Anh muốn trừng phạt em thế nào cũng được, chỉ cầu xin anh đừng rời xa em ”. Cô hiểu rõ bản tính Bùi Tử Mặc hơn cả chính mình, anh thuộc mẫu người tốt bụng, thích mềm mỏng, chỉ cần cô dùng đúng phương pháp, sợ gì anh không đổ.

Bùi Tử Mặc hít một hơi thật sâu: “ Vu Tranh, em đừng vậy ! ”

Vu Tranh tỏ vẻ bị thương: “Anh vẫn còn oán trách em, vẫn còn giận em ! ”. Dứt lời, cô cất tiếng khóc nức nở nghẹn ngào.

Bùi Tử Mặc bị tiếng khóc của Vu Tranh làm cho tâm tình bấn loạn, trước kia anh nâng niu dỗ dành cô trong vòng tay, đâu ngờ để cô chịu chút ảm ức nào, dù rằng cô đang tâm rời bỏ anh nhưng vì quá yêu cô nên anh chẳng thể nào đem lòng căm hận cô. Giờ thì khi thấy cô nước mắt lưng tròng khiến anh càng thêm đau xót, giọng nói an ủi vỗ về của anh chợt vang lên : “ Em đừng nghĩ quẩn, anh không hận em ”

Vu Tranh tiếp tục tấn công: “Mấy năm gần đây tuy rằng anh không ở bên em, nhưng không một giây phút nào em không nhớ đến anh!”. Cô khịt khịt mũi : “ Anh mở ngăn kéo đầu giường ra mà xem ”

Bùi Tử Mặc làm theo lời cô nói

Đáy mắt Vu Tranh chợt loe nỗi buồn man mác: “Nơi đây chôn giấu biết bao hồi ức đẹp mà chúng ta từng có với nhau ! ”

Bùi Tử Mặc sửng sốt.

“ Phong thư dưới cùng chính là lá thư mà anh viết cho em, tới nào em cũng phải đọc nó thì mới có thể yên lòng mà chợp mắt ”

“ Món quà sinh nhật anh tặng em mỗi năm, anh xem, tất cả đều chẳng thiếu món nào ”

“ Còn nữa, chiếc đồng hồ đeo tay là món quà mà anh dành tiền lương đi làm mua cho em, dù rằng nó đã chẳng còn hoạt động nữa nhưng em vẫn coi nó như món bảo bối ”

“ Bộ đồ chơi Hello Kitty này anh đã phải ăn Macdonald liên tục trong hai tháng mới có thể giúp em đổi được, cả đời này em sẽ chẳng thể nào quên ”

....

“ Tử Mặc, em vẫn yêu anh!”

Làn sương ngập tràn trong đôi mắt, Bùi Tử Mặc ôm chầm, siết chặt lấy cô.

Vu Tranh cười dịu dàng: “ Tử Mặc, chúng ta bắt đầu lại từ đầu nhé ! ”. Ngón tay cô lần tìm cở chiếc áo sơ mi của anh.

Bóng dáng Đinh Thần cùng đôi mắt trùng sâu của cô chợt lóe lên trong tâm trí anh, chẳng thể nào khiến anh có thể buông tay. Bùi Tử Mặc đẩy Vu Tranh ra theo bản năng: “Không thể !”

Vu Tranh cảm thấy thất vọng vô cùng, đôi mắt thon dài ai oán nhìn anh chăm chú, khẽ kêu rên, dường như đó chính là nụ cười khẩy.

Bùi Tử Mặc nhắm nghiền đôi mắt, anh thốt lên ba từ: “Xin lỗi em!”

Vu Tranh thăm thẳm tính trong giây lát, rút ra quyết định. Coô ở như cơ thể mình không thoải mái, nhẹ nhàng dựa sát vào người anh, ngón tay ra sức ấn cổ họng, nôn ọe trên mặt đất nôn cả lên người Bùi Tử Mặc : “ Thật ngại quá, em không có ý ”. Cô rút khăn giấy giúp anh lau chùi, kết quả càng giúp càng rối.

“ Không sao ”. Bùi Tử Mặc cau mày, anh bình sinh thích sạch sec nhưng lúc này anh chỉ đành giả vờ như mình chẳng màng để tâm.

“ Anh mau vào nhà tắm rửa sạch đi ”. Vu Tranh cúi đầu hòng che đậy vẻ đắc ý sau những mưu mô toan tính của mình.

Bùi Tử Mặc ngập ngừng trong giây lát nhưng vẫn chẳng tài nào chịu nổi mùi chua trên người mình, anh đành gạt đầu.

Vu Tranh bước xuống giường.

Chiếc điện thoại của Bùi Tử Mặc trên bàn rung chuyển liên tục không ngừng, nhìn thấy tên hiển thị trên màn hình điện thoại, Vu Tranh căm ghét nhấn vào nút tắt, suy nghĩ một lát, cô quyết định khóa luôn điện thoại của anh.

Sau đó, cô lục tìm một hồi trong tủ quần áo, thay chiếc áo ngủ tơ tằm trong suốt quyến rũ gợi cảm. Cô chắc chắn rằng tình cảm của Bùi Tử Mặc dành ỉnh vẫn trước sau như một, chỉ cần tiến một bước nữa là cô có thể đánh bại Đinh Thần, giành lại Bùi Tử Mặc.

Bùi Tử Mặc quần khăn bông bước ra: “Vừa rồi anh làm rơi áo khoác ngoài xuống nước, nhà em có máy sấy khô không?”. Lời nói vừa dứt, anh sững sờ.

Vu Tranh nghiêng người nằm trên giường, một bàn tay ngọc ngà chống cằm, bàn tay kia đảth trên đùi, bên trong chiếc áo ngủ tơ tằm mỏng manh là thân hình gợi cảm thoát ỉn thoát hiện hết như cô không mặc thứ gì trên người. Vu Tranh phe phẩy mái tóc, dáng vẻ quyến rũ phong tình biết bao nhiêu.

Bùi Tử Mặc vội quay lưng lại, trống ngực anh đập thành thịch

Vu Tranh mỉm cười, chất giọng trầm khàn quyến rũ: “ Tử Mặc, em đẹp không ? ”

“ Rất đẹp ”. Bùi Tử Mặc thốt ra từng chữ ngập ngừng.

“ Vậy sao anh không dám nhìn em ”

“ Vu Tranh!”. Bùi Tử Mặc không quay đầu lại “ Em khoác áo vào đi ! ”

“ Không ! ”

Hàng loạt hành động sột soạt vang lên sau lưng, Bùi Tử Mặc chưa kịp phản ứng thì cơ thể mềm mại dịu dàng của Vu Tranh đã dán sát vào người anh. Toàn thân anh run lên, chẳng dám manh động thiếu suy nghĩ, duy chỉ có sống lưng thẳng đờ.

“ Tử Mặc”. Hơi thở Vu Tranh thơm ngát như hoa lan, mùi hương thoang thoảng trên cơ thể của Vu Tranh thâm nhập vào mũi anh.

Cơn giao chiến diễn ra trong người Bùi Tử Mặc, một bên là người con gái anh từng một lòng yêu thương, một bên là người vợ chân thành, lòng anh trăm mối ngổn ngang.

Vu Tranh đặt nịt hôn ướt át bên gò má Bùi Tử Mặc, bàn tay nhỏ nhắn của cô luồn vào trong áo khoác tắm của anh.

Bùi Tử Mặc thở dốc, cúi đầu, đúng lúc anh chập vạt đặt nịt hôn lên môi Vu Tranh thì câu nói của Đinh Thần chợt văng vẳng trong đầu anh : “ Bùi Tử Mặc, anh phải nhớ rõ, em mới là vợ của anh ! ”

Câu nói này được lặp đi lặp lại vô số lần, đầu óc anh tỉnh táo lên khá nhiều, anh đẩy Vu Tranh ra, đi vào nhà tắm, khoác lên người chiếc áo ấm ướt, anh bỏ đi đầu không ngoảnh lại.

Vu Tranh nghe tiếng sập cửa mạnh, cô chán nản mất hứng ngã người ra giường, khuôn mặt nghiêm lại, con tim cô chợt dấy lên nỗi đau đớn xót xa đến tuyệt vọng.

Bùi Tử Mặc hoảng loạn chạy trốn chết, anh nhào người nằm trên vô lăng thở dốc.

Mãi một lúc sau, Bùi Tử Mặc mới khởi động xe, chiếc xe lao vút theo hướng về nhà.

Vừa bước vào cửa, anh chẳng nói chẳng rằng ôm chầm lấy Đinh Thần, cất giọng theis thảo : “ Thần Thần, anh không hề làm chuyện có lỗi với em, anh không hề ! ”

Đinh Thần bị anh làm hoảng sợ: “Anh sao vậy?”

Bùi Tử Mặc vui mặt vào giữa khuỷu tay Đinh Thần : “ Anh quả thực không làm ! ”

Đinh Thần dù trong lòng ngổn ngang niềm nghi hoặc nhưng cô vẫn ôm chặt lấy anh : “ Em tin anh ”

Bùi Tử Mặc hệt như đứa trẻ bám rịt lấy cô: “Thần Thần, anh luôn nghĩ đến em, anh không làm chuyện có lỗi với em!”

Con tim Đinh Thần yếu mềm đến kỳ lạ, cô xoa nhẹ sống lưng anh: “Anh thay bộ quần áo ướt đi được không?”

“ Để anh ôm em thêm một lát ”

Đinh Thần nhẫn nại nói: “Anh xem, anh làm ướt cả em rồi này”

Bùi Tử Mặc cười: “Xin lỗi em!”

“ Bùi Tử Mặc, em không muốn nghe câu xin lỗi của anh nữa!” Đinh Thần cười nhạt. “Em chỉ muốn nghe anh nói, anh không hối hận khi lấy em, anh bằng lòng cùng em đi đến hết cuộc đời này! ”

Bùi Tử Mặc vội cắt ngang lời cô: “Dĩ nhiên là anh bằng lòng, xưa nay anh chưa bao giờ hối hận chuyện kết hôn cùng em”

“ Vậy thì được rồi ”. Đinh Thần giục Bùi Tử Mặc : “ Anh còn không mau đi tắm, coi chừng bị cảm lạnh ”

Bùi Tử Mặc nói giọng thờ ơ: “Vừa lúc anh đang muốn bệnh để e chăm sóc”

Đinh Thần che miệng anh, cất giọng oán trách: “Không được nói vậy!”. Khi cô đổ bệnh, Bùi Tử Mặc túc trực chăm sóc cô tận tình chu đáo, lo cho cô từng li từng tí, cảm giác ngọt ngào hạnh phúc dâng tràn trong tim cô.

Bùi Tử Mặc hôn lòng bàn tay cô.

Đinh Thần đỏ bừng mặt đẩy anh vào nhà tắm, đưa anh bộ quần áo để thay, cô lẳng lặng cất tiếng thở dài.

“ Chị ! ”. Đinh Tiểu Á chẳng rõ đứng ở cửa từ bao giờ

Đinh Thần ôn tồn cất giọng hỏi : “Em nghe thấy hết rồi ư?”

“ Chị à, vì sao chị không hỏi anh rõ tối nay anh đã đi đâu ? Vì sao chị không bắt anh ấy hứa sẽ không gặp gỡ người phụ nữ đó nữa ? ”. Đinh Tiểu Á cảm thấy người chị họ của cô quá nhu nhược, không biết làm thế nào để dành lấy hạnh phúc của mình.

“ Nếu như con tim anh ấy không đặt bên chị, có thể thốt nhiều đến đâu cũng sẽ vô dụng mà thôi ! ”. Giữa nụ cười của Đinh Thần là câu nói lạnh nhạt, tính đến thời điểm này, cô vẫn chẳng cách nào xác định được vị trí của cô trong lòng Bùi Tử Mặc.

Đinh Tiểu Á thở dài, tình cảm là chuyện hao tâm tổn trí mà cô chẳng dám tùy tiện ném trái.

Đinh Thần đánh mặt cảnh cáo Đinh Tiểu Á : “ Chuyện giữa chị và anh rể, em không được nói với bố mẹ ! ”

Đinh Tiểu Á bĩu môi: “Em giống loại người lắm sao?”

Đinh Thần bắt giác bật cười.

6. Chương 6

Có đôi khi, ra đi chính là để cứu vớt tình yêu, bởi lẽ chúng ta lo sợ tình yêu sẽ lụi tàn quá sớm.

Liên tiếp mấy ngày sau, Bùi Tử Mặc không nghe bất cứ cuộc điện thoại nào của Vu Tranh, anh cũng không hề trả lời bất cứ tin nhắn nào của cô ta. Anh cố tình né tránh, không muốn bản thân mình tiếp tục đắm chìm mình trong hoàn cảnh khó cả đôi đường.

Thậm chí vì muốn bồi đắp cho Đinh Thần mà ngày nào anh cũng ở bên cô, hôm nay anh còn cố tình hẹn cô cùng đi xem phim. Bộ phim “ Cừu vui vẻ và sói xám, con cọp cũng đừng cảm ” là do Đinh Thần chọn, chẳng rõ liệu có phải cô cố tình trêu đùa anh hay không

(Cừu vui vẻ và sói xám, con cọp đừng cảm là phần hai của bộ phim hoạt hình dài tập Trung Quốc có tên là Cừu vui vẻ và sói xám. Sói xám luôn luôn lên kế hoạch để bắt bầy cừu về ăn thịt bằng nhiều cách khác nhau và thỉnh thoảng cải trang thành động vật khác hay phá cổng để bắt cừu. Luôn luôn muốn làm hài lòng vợ nhưng sói xám chưa bao giờ thành công)

Nghĩ đến Đinh Thần thì khóe môi cùng hàng chân mày Bùi Tử Mặc đều ánh lên nụ cười ấm áp, dịu dàng.

Người phụ nữ này đôi lúc lại ma mãnh chẳng khác gì loại tinh tinh, có lúc lại xinh xắn thanh nhã, chẳng rõ từ bao giờ hình bóng cô đã chiếm trọn toàn bộ khoảng trống trong toàn bộ suy nghĩ của anh.

Bùi Tử Mặc đi lấy vé, Đinh Thần đi mua một cốc coca to cùng túi bỏng ngô,

“ Em thật giống trẻ con ” Bùi Tử Mặc cười nhạo cô.

Đinh Thần lườm anh : “ Lát nữa anh đừng ăn ”

“ Vậy coi sao được, lãng phí là việc làm đáng hận ”

“ Một mình em ăn hết mà ”. Đinh Thần nhướng mày.

Bùi Tử Mặc nhướng mày học theo dáng vẻ của cô : “ Em không thể ăn quá nhiều thứ thực phẩm rác rưởi này ”

“ Em thích ”

“ Anh không thích ”

Đinh Thần nhìn dáng vẻ thẹn quá hóa giận của anh, cuối cùng chẳng nhịn được mà cười phá lên.

Đoạn đối thoại này nếu người ngoài nghe được chắc chắn sẽ nghĩ rằng tuổi tác hai người đều không quá đôi mươi.

Trong rạp chiếu phim, phần đông là những bậc phụ huynh dẫn theo con trẻ đi xem hoặc là đám học trò tụm năm tụm bảy đi cùng nhau, rất hiếm thấy đôi vợ chồng trẻ như hai người.

Bùi Tử Mặc xấu hổ vô cùng, anh cúi gầm đầu, thì thào rỉ tai nói với Đinh Thần : “ Em muốn chấn chỉnh anh cũng đừng lựa chịn cách này chứ ! ”

Đình Thần bật cười : “ Em đâu có chán chĩnh anh, đây là sự hồn nhiên của trẻ thơ ”

Bùi Tử Mặc lau bầu, tỏ ý không hài lòng.

Khi bộ phim chiếu đến đoạn sói đỏ quỳ xuống van nài bầy cừu con tha cho tiểu sói xám lên xe phóng qua ngọn núi, mọi người ai cũng cất tiếng cười vang trước lời lẽ ấu trĩ trẻ thơ của tiểu sói xám nhưng Đình Thần cảm thấy hốc mắt mình ẩm ướt.

Tình mẫu tử hết sức vĩ đại, chẳng can hệ gì đến chuyện chủng loài.

Bùi Tử Mặc đưa cho cô khăn giấy : “ Xem en ngốc chưa ? ”

Đình Thần ngượng ngùng quệt nước mắt

Điện thoại trong túi Bùi Tử Mặc rung chuông dữ dội, anh kiểm tra rồi thản nhiên ấn nút tắt.

Điện thoại tiếp tục rung chuông, anh lại ấn nút tắt.

Sau vài lần điện thoại không kêu nữa.

Bùi Tử Mặc từ từ thở hắt ra. Thẩm Hạo nói đúng, anh và Vu Tranh để vuột mất nhau thì dù cho có hàng trăm vướng mắc ràng buộc nhau cũng vô dụng, anh tiếp tục chăm chú xem phim, bộ phim này tuy dành cho trẻ con nhưng không thể không thừa nhận có vài chỗ đáng để cho người ta suy ngẫm.

Điện thoại rung thêm lần nữa, lần này là âm thanh báo hiệu có tin nhắn.

Một hàng chữ ngắn ngủi : “ Tử Mặc, em bệnh rồi, cầu xin anh đừng bỏ mặc em ”

Con tim Bùi Tử Mặc khẽ run rẩy, suy nghĩ trong giây lát, anh nhét điện thoại vào trong túi quần nhưng bất luận anh cố gắng thế nào cũng chẳng thể tập trung được vào màn hình lớn kia.

Đình Thần nhảy bèn cảm nhận được sự thay đổi của Bùi Tử Mặc, cô nhẹ nhàng nắm lấy tay anh : “ Sao thế ? ”

“ Không có gì ! ”

Đình Thần không hỏi thêm nữa.

Bùi Tử Mặc đứng ngồi không yên, anh nhúu chặt mày. Từ đầu đến cuối anh chẳng thể nào làm được việc bỏ mặc Vu Tranh. Anh đã có quyết định, ghé satstai, anh nói với Đình Thần : “ Công ty có việc, anh phải quay về ”

Đình Thần chăm chú nhìn anh : “ Đừng nói dối em ! ”

Khuôn mặt Bùi Tử Mặc ẩn dưới ánh đèn tắm tối u ám, anh né tránh ánh nhìn sáng rực của Đình Thần : “ Anh không nói dối em ”

Đình Thần cười nhẹ nhàng : “ Vậy anh đi đi ”

Bùi Tử Mặc đặt nụ hôn lên trán cô : “ Xin lỗi em, anh không thể ngồi xem phim cùng em được ”

“ Không sao, công việc quan trọng, anh lái xe cẩn thận ”

Bùi Tử Mặc lại lần nữa vì chuyện lừa gạt Đình Thần mà ủ rũ chán chường mãi không thôi, anh tìm ình một lý do đường hoàng chính đáng cũng bởi lẽ anh không muốn Đình Thần nghi ngờ vô căn cứ, không muốn để cô đau lòng buồn bã. Anh tự nhủ với mình, đây là lần cuối.

Khi anh gõ cửa thì Vu Tranh lập tức mở cửa ngay, dường như cô đang đứng chờ anh.

Gương mặt cô thấp thoáng vài vệt đỏ ửng bất bình thường, nở nụ cười gượng gạo, toàn thân nghiêng ngả chao đảo, cô có thể ngã vật xuống đất bất cứ lúc nào.

Bùi Tử Mặc vội dìu cô dậy : “ Anh đưa em đến bệnh viện ”

Vu Tranh búống bình nói : “ Em không đi ! ”

Tay anh đặt lên trán cô, nóng rực, Bùi Tử Mặc dứt khoát nói : “ Em phải đi ! ”

“ Anh đừng lo cho em ”. Vu Tranh ra sức quát lên.

Bùi Tử Mặc lạnh lùng : “ Nếu không phải vì em nhắn tin gọi anh đến đây, em nghĩ rằng anh muốn lo cho em lắm sao ? ”

Vu Tranh tức giận toàn thân run bần bật : “ Anh đi đi , nếu anh đã căm ghét em đến vậy thì để cho em tự sinh tự diệt đi ”. Cô đẩy Bùi Tử Mặc ra ngoài, bước chân liêu xiêu lảo đảo, cô suýt ngã xuống đất.

Bùi Tử Mặc cất tiếng thở dài sâu tận đáy lòng : “ Em vẫn bướng bỉnh hệt như trước kia ”

Vu Tranh cắn chặt môi, gương mặt khổ sở đáng thương.

“ Anh đưa em đến bệnh viện ”. Bùi Tử Mặc ôn tồn đề nghị

“ Em không muốn đi bệnh viện ”. Vu Tranh kiên quyết

Bùi Tử Mặc đành lực bất tòng tâm : “ Vậy em muốn sao ? ”

Vu Tranh lặng im trong thoáng chốc rồi nói : “ Trong ngăn tủ có thuốc ”

“ Để anh lấy cho em ”. Bùi Tử Mặc tìm thấy chiếc hộp thiếc, theo trang giấy hướng dẫn sử dụng liều lượng, anh cho cô uống thuốc rồi nói : “ Giờ thì em lên giường nằm đi ”

Vu Tranh đứng bất động.

Bùi Tử Mặc chẳng hề nhúc nhích

Vu Tranh đầu có nặng trĩu gót chân nhẹ bẫng, toàn thân cô mềm nhũn ra, xét chi cùng cô chẳng thể nào lay chuyển được anh, vừa đi được vài bước về phía phòng ngủ thì đôi chân run rẩy, Vu Tranh nghiêng người tựa vào cửa thở dốc.

Bùi Tử Mặc chỉ còn cách bế cô lên giường, Vu Tranh mở to mắt trân trân nhìn anh.

Anh tìm giúp cô chiếc khăn dày, rót nước cho cô, lấy đá, bóng dáng anh đi đến đâu, ánh mắt Vu Tranh đi chuyển đến đó.

Bùi Tử Mặc bị ánh mắt nhìn chòng chọc của cô làm anh nổi cả da gà, anh cố ý làm ra vẻ thoải mái : “ Em ngủ một lát đi, anh sẽ không ăn trộm đồ của em đâu ”

Anh mắt Vu Tranh sâu kín thăm thẳm : “ Em sợ nhắm mắt rồi sẽ không trông thấy anh nữa ”

Cảm xúc tận đáy lòng Bùi Tử Mặc lộn xộn ngổn ngang, trước kia là vì cô rời bỏ anh, rũ bỏ tình cảm của hai người trong suốt mấy năm qua. Anh vì muốn quên Vu Tranh mà kết hôn với , giờ thì cô cứ bám rịt lấy anh mãi không tha, tội tình gì phải làm khổ sở cả hai như vậy.

“Tử Mặc, em muốn quay về bên anh ! ”. Cô nói

“ Muộn rồi ”. Giọng Bùi Tử Mặc trầm lắng.

“ Anh không thể tha thứ cho em ư ? ”. Đôi mắt của cô chùng xuống.

Giọng nói Bùi Tử Mặc có phần lạnh lùng: “Đây không phải là vấn đề tha thứ hay không mà là anh không thể từ bỏ Đinh Thần”

“Cô ta có gì tốt hơn em!”. Vu Tranh xúc động hỏi.

“ Có lẽ cô ấy chẳng có điểm nào bằng em, nhưng cô ấy chung tình với anh hơn em ”. hiểu rõ mình không nên nhắc đến nhưng vẫn không nhịn được, buông lời châm chích cô.

Vu Tranh phẫn uất cười : “ Anh luôn miệng nói là không hận em nhưng anh lại lôi chuyện cũ ra nói. Anh hãy tự hỏi mình xem, nếu anh không màng đến em, vì sao luôn day dứt mãi không quên được những chuyện quá khứ ? ”

Bùi Tử Mặc giật mình, anh mở miệng nói khích cô phải chăng là vì bản thân anh vẫn đề tâm chuyện đó, anh không muốn cả hai tái hợp phải chăng chính là vì sự phản bội trước đây của Vu Tranh.

Vu Tranh nghẹn ngào khóc rống lên : “ Tử Mặc, em không thể mất anh, không thể mất anh ”. Cả cuộc đời cô từ trước đến giờ chưa bao giờ nhỏ bé thấp hèn như lúc này, cô chẳng qua chỉ muốn tìm lại tình yêu đánh mất đã lâu của mình. Cô có làm điều gì sai trái đâu chứ, Bùi Tử Mặc thuộc về cô, mãi mãi là vậy.

Bùi Tử Mặc khó tránh khỏi trăm mớ cảm xúc ngổn ngang, nếu đã biết có ngày hôm này thì hà tất phải làm những chuyện trước kia. Anh ôm Vu Tranh đang khóc nức nở vào lòng mình : “ Em đừng suy nghĩ nhiều nữa, lo cho sức khỏe bản thân trước đi ”

“ Em lo cho sức khỏe bản thân tốt thì anh sẽ cần em chứ ! ”. Con tim Vu Tranh lần nữa nhen nhóm tia hy vọng.

Bùi Tử Mặc lặng im chẳng nói lời nào.

Vu Tranh cởi phăng chiếc áo ngủ.

Bùi Tử Mặc lập tức nhắm nghiền mắt : “ Em không mặc áo thì anh sẽ về ngay, sau này anh sẽ không đến đây nữa ”

Vu Tranh chụp lấy tay Bùi Tử Mặc, đặt tay anh lên sống lưng trần của mình : “ Tử Mặc, anh mở mắt nhìn em đi ”

Bùi Tử Mặc kiên quyết lắc đầu, dần dần, anh cảm nhận được bàn tay mình ó ỏi bất ổn, phần da thịt vốn mềm mại mịn màng vậy mà nay là những vết sẹo loang lổ. Anh mở to mắt nhìn trong sự kinh ngạc.

Phản trước ngực và sau lưng Vu Tranh đầy rẫy những vết thương, có vết thương do bị cắt, bị bỏng, thậm chí còn có dấu vết do roi da để lại. Vu Tranh che mặt, thốn thức không thành tiếng : “ Tử Mặc, em rất hối hận vì đã rời bỏ anh, bọn họ không phải là người, bọn chúng vốn dĩ chẳng phải là người ”

Anh mắt lóe lên sợ hãi cùng đau đớn, lặng im chẳng thốt nên lời, hồi lâu sau anh mới cất tiếng hỏi : “ Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì ? Em có báo cảnh sát không ? ”

Vu Tranh lắc đầu nguầy nguậy, hàng lệ không ngừng tuôn rơi : “ Đây là sự trừng phạt ông trời dành cho em, trừng phạt vì tội em sống trong phúc mà không biết phúc, trừng phạt em vì em đã rời bỏ anh ”

Bùi Tử Mặc ôm chặt lấy cô : “ Em từ từ kể anh nghe ”

“ Hẳn là đưa em sang Canada, sang đó, em mới biết hẳn vốn dĩ đã có vợ, chỉ muốn em làm người tình của hẳn, lúc đầu hẳn đối xử với em khá tốt nhưng về sau chuyện của bọn em đã bị vợ hẳn phát hiện. Cả hai vợ chồng hẳn liên hiệp lại ngược đãi em, chúng lấy đầu thuốc đốt cháy da em, dùng dao cứa vào da em, thỉnh thoảng còn lấy cả roi da quất em ”. Vu Tranh cảm xúc kích động, giọng nghẹn ngào : “ Em ở nơi đó lạ nước lạ cái, chỉ đành nhẫn nhịn ”. Vu Tranh nói giọng đứt quãng. “ Năm ngoái, hẳn ta lại tìm thấy mục tiêu mới bên ngoài, vợ hẳn ta tức giận xảy ra mâu thuẫn xung đột với hẳn ta dữ dội, cả hai đều bị trọng thương nên em mới được trả tự do ”. Nói đến đây, khuôn mặt Vu Tranh đầm lệ như sắp suy sụp.

Tâm trạng Bùi Tử Mặc lúc này hết sức phức tạp, vốn dĩ anh cứ ngỡ Vu Tranh dứt bỏ anh ra đi là vì có sự lựa chọn tốt hơn, xưa nay anh chưa từng nghĩ rằng cô đã phải chịu quá nhiều khổ sở như vậy. Diện mạo bề ngoài cô sáng sủa, gương mặt tươi tắn rạng rỡ nhưng con tim cô từ lâu đã nát vụn thành trăm nghìn mảnh.

Vu Tranh sà vào lòng anh : “ Tử Mặc, em rất sợ, về nước cũng đã lâu nhưng em ngày nào cũng nằm mơ thấy ác mộng, mơ thấy đám hung thần ác quỷ kia xuất hiện trước mắt em lần nữa ”

Bùi Tử Mặc xao xuyến, anh trối mền xoa những vết thương trên người cô : “ Khép ng đâu, sau này sẽ chẳng còn ai làm tổn hại em nữa ”

“ Em biết em đã chẳng còn xứng đáng với anh nữa nhưng em không cam lòng, em vẫn còn rất yêu anh, em vẫn luôn ôm hy vọng rằng mình vẫn còn có thể ở bên anh ”. Vu Tranh khóc lóc kể lể : “ Tử Mặc, không có anh em chẳng thể sống được dù chỉ một ngày ”

Bùi Tử Mặc vừa đau đớn vừa thương xót trước cảnh ngộ của Vu Tranh nhưng anh chẳng thể nào vì nguyên do đó mà hứa hẹn bừa bãi với cô bất cứ điều gì. Bùi Tử Mặc nhìn khuôn mặt khóc ướt lem nhem của Vu Tranh, anh hít một hơi thật sâu : “ Để anh lấy khăn lau mặt cho em ”

Về xấu hổ cùng sự giận dữ giao thoa trong lòng Vu Tranh, bất luận cô cố gắng đến đâu thì Bùi Tử Mặc vẫn không mắc bẫy, cô đành phải sử dụng chiêu cuối cùng này.

Bùi Tử Mặc nhúng khăn ẩm quay trở lại thì Vu Tranh đang bước xuống giường, ngón chân đã xỏ vào dép.

“ Sao em ngồi dậy rồi ? Em muốn lấy gì ? Anh sẽ giúp em ” Bùi Tử Mặc vội nói.

“ Em muốn uống nước ”. Vu Tranh nói giọng yếu đuối, cơn khóc lóc kể lể vừa rồi khiến cô kiệt sức, lúc này muốn đứng vững vàng quả là lực bất tòng tâm.

Bùi Tử Mặc tiến đến trước đón nhận cơ thể mềm mại yếu ớt, ánh mắt Vu Tranh mơ màng, toàn thân kiệt sức mệt mỏi, cô đè cả trọng lượng toàn thân vào người anh, Bùi Tử Mặc gắng sức dìu cô lên giường : “ Em nằm đi, để anh đi rót nước ”

Vu Tranh rút một túi giấy nhỏ đặt trên kệ tủ đầu giường, nhanh tay nhét xuống dưới gối.

Bùi Tử Mặc đưa cốc nước cho cô, Vu Tranh cố ý nhõng nhẽo : “ Em quen dùng chiếc cốc nước xanh da trời ”

“ Người bệnh là trên hết ”. Bùi Tử Mặc véo chóp mũi của Vu Tranh

Nhân lúc Bùi Tử Mặc ra ngoài rót nước, Vu Tranh chẳng chút do dự trút thuốc an thần trong túi giấy vào nước.

Bùi Tử Mặc đưa cho cô cốc nước xanh da trời, chu đáo nói : “ Cẩn thận nóng ! ”

“ Vâng ”. Vu Tranh nhấp một ngụm nhỏ, khẽ nói : “ Ly này anh uống đi ”

Bùi Tử Mặc chẳng chút hoài nghi, lại thêm anh bận rộn cả buổi tối, quả thực miệng khát lưỡi khô, anh uống một hơi cạn cốc.

Vu Tranh lẳng lặng quan sát sắc mặt anh, khóe môi cô nhếch lên.

Đến khi Bùi Tử Mặc nheo mắt ngáp liên hồi thì Vu Tranh chớp ngay cơ hội rơi vào vòng tay anh, cô chẳng chút ngần ngại cắn lên môi anh, khiến hình ảnh ôm hôn của hai người mặc định dừng lại trong ký ức trước khi chìm vào giấc ngủ mê man của Bùi Tử Mặc

Tiếp sau đó, Vu Tranh gỡ mảnh khóe cũ, khóa điện thoại của Bùi Tử Mặc.

Dù giữa anh và cô không có chuyện gì xảy ra thì riêng việc đêm nay anh không về nhà cũng đủ tác thành mọi chuyện cho cô rồi.

Đinh Thần vừa xem ti vi vừa chờ Bùi Tử Mặc, cô bắt giấc ngủ thiếp đi lúc nào không hay

Đến khi tỉnh dậy, vai đau lưng nhức, cô nhìn đồng hồ treo tường, lúc này kim đồng hồ đã chỉ hai giờ sáng, Bùi Tử Mặc vẫn chưa về.

Cô không khỏi có phần lo lắng.

Lơ đãng lật vài trang tạp chí, cô quyết định gọi điện thoại cho Bùi Tử Mặc, dù anh bận rộn, vất vả đến đâu thì chuyện trò vào câu có lẽ cũng không thành vấn đề.

Chuyện đáng kinh ngạc chính là điện thoại của Bùi Tử Mặc trong tình trạng khóa máy

Nụ cười nhợt nhạt chợt vụt tắt trên mặt Đinh Thần, không thể trách cô là kẻ nhỏ mọn, bất kỳ ai rơi vào tình huống này cũng đều cảm thấy khó chịu huống hồ Bùi Tử Mặc là kẻ từng có tiền án.

Cô ấn tìm số điện thoại Quốc Tế Hồng Kỳ trong danh bạ, gọi thẳng vào số nội bộ của Bùi Tử Mặc, không có người nghe máy.

Đinh Thần cười khổ sở, cảm giác lạnh lẽo đến thê lương quán lấy cô, hàng chân mày nhíu chặt lộ vẻ ưu sầu, con tim cô bỗng chốc thất lại. Cô nhìn nụ cười rạng rỡ của Bùi Tử Mặc trong ảnh cưới khổ lớn, chợt cảm thấy anh rất đối xa lạ.

Đinh Thần cup mắt, vẻ mặt chẳng chút cảm xúc, như đang ngấm ngấm chịu đựng lại như đang do dự lưỡng lự điều gì. Không phải cô nên tin lời Bùi Tử Mặc chứ không nên suy đoán vô căn cứ hay sao ? Chỉ cần tin tưởng anh tuyệt đối vô điều kiện thì cô mới có dũng cảm tiếp tục kéo dài cuộc hôn nhân này.

Nhưng cũng chính vì còn khả năng khác, con tim cô thất lại.

Đinh Thần không thể nào tiếp tục ngồi đây chờ đợi thêm nữa, cô đứng dậy thay quần áo, tay cầm chìa khóa bước ra khỏi cửa.

Nhân viên bảo vệ bãi đậu xe hỏi cô giọng hoài nghi : “ Trễ thế này mà cô còn ra ngoài à ? ”. Ông còn làm ra vẻ thông minh hỏi : “ Chắc là cậu Bùi lại uống say nên cô đi đón cậu ấy ! ”

Đinh Thần đành mỉm cười.

Cô chậm rãi lái xe, dọc đường cô để mắt nhìn làn xe phía đối diện, cô lo sợ mình sẽ bỏ qua bóng dáng xe Bùi Tử Mặc/

Khoảng thời gian đó, cô gọi mấy cuộc điện thoại nhưng anh vẫn khóa máy.

Mãi tận khi cô lái xe đến Quốc Tế Hồng Kỳ, cô vẫn không ề nhận được bất kỳ tin tức nào của Bùi Tử Mặc. Ai đó nói rằng, đôi lúc không có tin tức gì chính là tin tốt lành. Đinh Thần khâm phục bản thân mình, lúc này mà cô vẫn còn tâm trạng để nói đùa.

Đinh Thần ngẩng cổ lên nhìn, ánh đèn trên tầng ba mươi vẫn sáng, cô thầm vui mừng khắp khối trong lòng, chắc là Bùi Tử Mặc vẫn đang tăng ca.

Sau khi làm thủ tục đăng ký ghi tên, cô đi thẳng vào trong thang máy. Cánh cửa lườn khép hờ, cô đưa tay đẩy nhẹ, đi về phía có ánh đèn.

Anh sáng lói hắt ra từ phòng làm việc phía trong.

Đinh Thần muốn đem lại bất ngờ cho Bùi Tử Mặc, cô nhón nhẹ bước chân, hít một hơi thật sâu, đẩy cửa tiến vào trong. Thoáng chốc, toàn thân cô cứng đờ, ngiwx nguyên động tác đẩy cửa.

Diệp Tử kinh ngạc ngẩng đầu lên : “ Đinh Thần, sao lại là cậu ? ”

Sắc mặt Đinh Thần biến sắc, cô cất giọng trầm bổng : “ Minh tướng là Bùi Tử Mặc ”

“ Sau khi hết giờ làm, anh ấy không trở lại đây nữa ”. Diệp Tử thẳng thắn trả lời. “ Vì ca này đột xuất xảy ra chuyện, đang nghĩ cách cứu chữa nên mình mới phải vội vàng đến đây vào giờ này ”

“ Nói vậy là anh ta lại gạt mình ”. Đinh Thần miễn cưỡng nở nụ cười thật hết sức khó coi.

Môi Diệp Tử mấp máy : “ Có thể là anh ấy đi với khách hàng. Tính chất công việc anh ấy và mình không giống nhau, tăng ca cũng không nhất thiết phải ở công ty. ” Diệp Tử cố ý nói cười thoải mái nhưng Đinh Thần chỉ tập trung ánh mắt nhìn vào khuôn mặt cô mà chẳng nói lời nào.

“ Đinh Thần, cậu ngồi xuống đi ”. Diệp Tử sợ khi thấy bộ dạng này của Đinh Thần

Cuối cùng thì Đinh Thần cũng mở miệng : “ Cậu đừng nói giúp anh ta ! ”

Diệp Tử cất tiếng cười giễu cợt : “ Sao mình phải giúp anh ta, cậu cũng biết là xưa nay mình và anh ta có thù hằn mà ” . Tay Diệp Tử chạm vào lòng bàn tay Đinh Thần. Cô nói giọng kinh ngạc : “ Tay cậu lạnh quá ! ”

“ Vậy ư ? ”. Đinh Thần thoáng chốc ngẩn ngơ, bản thân cô hoàn toàn chẳng hay biết gì.

Diệp Tử vội rót cốc nước ấm cho cô : “ Cậu uống ngụm nước cho ấm bụng ”. Đinh Thần làm theo lời cô, Diệp Tử tiếp tục vỗ về cô : “ Cầm cho ấm tay ”

Cô gật đầu

Diệp Tử nhìn bộ dáng thất thần như đi vào cõi tiên của Đinh Thần, cô bèn khép cuốn sổ lại, gọi cho Bùi Tử Mặc.

Đinh Thần thản nhiên nói : “ Vô ích thôi, anh ấy không mở máy ”

Diệp Tử không chịu từ bỏ hy vọng, sau một hồi gọi thử, quả thực khóa máy, cô cất tiếng chửi rủa : “ Chết tiệt thật ”

Đình Thần chau mày, cô chẳng rõ bản thân mình đau ở đâu, dường như là cánh tay rồi cơn đau dần lan nhanh khắp tứ chi, cũng có thể toàn thân cô không hề đau đớn, có chăng thứ đau đớn chính là con tim cô. Cô đặt cốc trà xuống : “ Diệp Tử, cậu cứ làm việc đi, tớ về trước đây ”. Đình Thần vừa cất bước thì hoa mắt chóng mặt, cô ngã lộn sóng soài trên mặt đất.

Diệp Tử khiếp sợ đến mức hồn bay phách lạc. “ Đình Thần, Đình Thần cậu sao thế ? ”

Đình Thần chẳng chút phản ứng.

Diệp Tử gọi điện thoại cho Hướng Huy, tốn công sức của chín con bò hai con hổ mới có thể dìu Đình Thần ngồi lên ghế, tay cô run bần bật : “ Đình Thần, cậu đừng dọa mình nhé, mình nhát gan, không chịu nổi đâu ! ”

Hướng Huy không để Diệp Tử chờ quá lâu, anh chạy đến rất nhanh, lúc này Đình Thần dần tỉnh táo trở lại, Diệp Tử vuốt ngực thở dốc : “ Đình Thần, vừa rồi cậu làm mình sợ chết khiếp ”

Đình Thần kiệt sức mỉm cười, gương mặt tái mét, phờ phạc.

Hướng Huy liền cắt ngang lời : “ Đình Thần, em nhất định phải nhập viện ! ”

Đình Thần phản đối theo phản xạ : “ Không cần phiền phức như thế ”

Diệp Tử hoàn toàn phớt lờ cô : “ Bọn mình phải khênh cậu đi ”

Đình Thần vỗ vào người cô : “ Mình không đi không được hay sao ? ”

Diệp Tử nói : “ Hướng Huy, anh cõng cô ấy đi ! ”

“ Em tự đi được mà ” Đình Thần nóng nảy nói.

Diệp Tử không ép cô, cô cẩn thận dìu Đình Thần đi.

Đình Thần bước đi chậm rãi, Diệp Tử lo ngại cô bị ngã lộn nữa nên không dám buông Đình Thần ra.

Bước ra khỏi thang máy, cả hai đều mệt lả đến nỗi toát mồ hôi.

Hướng Huy lái xe lại gần, chở cả hai người đến bệnh viện HS gần đó.

Sau một hồi kiểm tra, bác sĩ cấp cứu cầm kết quả xét nghiệm máu rồi nói : “ Không có chuyện gì nghiêm trọng cả, bệnh nhân do mệt mỏi quá độ dẫn đến cơ thể suy nhược, cần phải nghỉ ngơi nhiều mới có thể giữ cho em bé khỏe mạnh ”

“ Em bé ? ” Đình Thần lặp lại.

Diệp Tử và Hướng Huy sửng sốt trong giây lát.

Bác sĩ nhìn cô với ánh mắt ngạc nhiên : “ Bản thân mình có thai cô cũng không biết sao ? ”

Đình Thần quả thực không biết, chu kỳ nguyệt san của cô xưa nay vốn không đều, vì vậy mà lần này gần hai tháng chưa đến kỳ kinh cô hoàn toàn chẳng để tâm.

Vị bác sĩ lắc đầu : “ Sau này không được phép lơ là như vậy nữa, phải chú ý đến chế độ ăn uống và nghỉ ngơi, không được cảm cúm. Phải rồi, nhà cô có nuôi thú nuôi không ? ”

Đình Thần lắc đầu.

“ Vậy thì tốt ! ”. Vị bác sĩ cười vui vẻ hòa nhã : “ Cô chưa uống thuốc Vitamin B1 đúng không ? ”

“ Chưa ạ ”. Đình Thần ấp úng nói.

“ Để tôi lấy cho cô hai hộp, uống sau khi ăn ”

Đình Thần gật đầu rồi lại lắc đầu, vẻ mặt ngơ ngác

Bác sĩ bật cười : “ Vui quá phải không ? Lần đầu tiên làm mẹ ai cũng thế cả ! ”

Đinh Thần chẳng biết mình nên nói gì, đưa con đến đột ngột, cô chưa chuẩn bị đủ tinh thần để đón nhận.

“ Tôi kê đơn thuốc cho cô, sáng mai cô còn phải làm thủ tục siêu âm nữa ”

Tinh thần Đinh Thần lúc này hoảng loạn, bác sĩ gọi cô hai lần nhưng cô chẳng hề phản ứng.

Diệp Tử vội nhận lấy đơn thuốc : “ Cô ấy vui quá ấy mà, bác sĩ đừng trách cô ấy ”

Bác sĩ phẩy tay : “ Tôi quen rồi ”

Đinh Thần lấy thẻ bảo hiểm y tế để đi thanh toán thì bị Diệp Tử giật phăng lại : “ Cậu ngồi yên đấy đi, để mình đi ”

“ Cậu nóng lòng thế sao ? ”

“ Bà thím của tôi ơi, hiện giờ cậu không chỉ có một mình đâu ! ”. Diệp Tử siết lấy cánh tay cô : “ Cậu ngồi yên ỉnh nhờ đi ”

Hướng Huy cười : “ Hay là để anh đi cho, em ngồi đây với Đinh Thần đi ”

“ Cũng được ! ”. Diệp Tử gật gù.

Diệp Tử mặc cả : “ Nói trước rồi đấy, mình phải là mẹ nuôi đấy ”

“ Được ”. Đinh Thần cũng cười theo

Diệp Tử không nén được nổi oán hận : “ Cậu cũng thật là, đã có thai lại còn chạy kung tung khắp nơi ”

“ Mình chẳng phải là không biết đó sao, sau này mình sẽ không làm thế nữa ! ”. Đinh Thần mỉm cười. “ Mình không lo cho sức khỏe của bản thân thì cũng phải lo cho con chứ ! ”. Cô nghĩ kỹ rồi, đứa con là món quà đáng quý mà ông trời ban cho cô, cô sẽ trân trọng mỗi lương duyên này.

Diệp Tử nói : “ Cậu về nhà mau báo với Bùi Tử Mặc tin vui này, mình háo hức chờ xem bộ dạng phần khích của anh ta ”

Nụ cười của Đinh Thần thoáng lộ vẻ gượng gạo. Có lẽ đứa bé chính là sợi dây hàn gắn hòa dịu lại mối quan hệ giữa cô và Bùi Tử Mặc sao ?

“ Sao cô lại ở đây ? ”. Giọng nói xen lẫn vẻ kinh ngạc.

Đinh Thần ngẩng đầu, cô nhận ra người đang nói chuyện với cô chính là Thẩm Dịch Trần : “ Tôi không khỏe nhưng không có gì nghiêm trọng ”.

“ Có gì cần tôi giúp không ? ”

“ Không cần, có người bạn giúp tôi đi lấy thuốc rồi ”. Đinh Thần tỏ thái độ nhả nhặn, cô cười nói : “ Sao anh lại xuất hiện ở đây ? ”

Đôi mắt sáng trong của Thẩm Dịch Trần ánh lên tia ấm áp : “ Tháng này tôi được điều đến phòng cấp cứu để trợ giúp ”

“ Vậy anh làm việc đi, tôi lấy xong thuốc rồi về thôi ”

Thẩm Dịch Trần nhìn cô chăm chú : “ Ừ, tạm biệt ! ”

Đinh Thần kiên quyết đòi tự mình lái xe về nhà, cuối cùng cô bị Diệp Tử kéo lên xe ra lệnh cho cô phải nghe lời.

Từ bệnh viện về đến nhà cô đã là năm giờ sáng.

Giọng Diệp Tử hơi khàn, có lẽ vì liên tục tăng ca lại ở bên Đinh Thần cả đêm nên cơ thể cô mệt mỏi rã rời. Diệp Tử ngoác miệng ngáp dài : “ Chúng mình về đây, về nhà tắm rửa thay quần áo rồi tiếp tục đến công ty ”

Đinh Thần nói lời xin lỗi : “ Diệp Tử, hôm nay thật là làm phiền cậu quá ! ”

“ Giữa cậu với mình còn nói lời khách sáo đó làm gì ! ”. Diệp Tử nheo mắt nhìn cô, mỉm cười : “ Cậu chăm sóc tốt cho con trai nuôi của mình thì hơn ”

Đinh Thần bĩu môi : “ Mình muốn con gái, cậu thích con trai thì tự sinh đi ”

“ Shit, mình mà sinh thì hắt định phải sinh cả trai cả gái ”. Diệp Tử không chịu yếu thế.

Đinh Thần tắc lưỡi than thở : “ Cậu thật chẳng biết xấu hổ ”

Hương Huy ngồi cạnh mỉm cười. Có lúc nhìn hai người đấu võ mồm với nhau quả là hài hước.

Thấy thời gian vẫn còn sớm, Đinh Thần lên giường lăn lộn một lúc, mắt tuy cay cay nhưng cô không thấy buồn ngủ chút nào.

Điện thoại Bùi Tử Mặc vẫn không thể nào liên lạc được. Cô suy ngẫm một hồi, quyết định gửi cho anh tin nhắn, đến khi anh nhận được sẽ lập tức trả lời cô.

Cô cảm thấy mình cần phải nói chuyện với anh nghiêm túc một lần, vì đứa con và vì cả tương lai của hai người.

Bùi Tử Mặc tỉnh giấc, anh lơ mơ cảm nhận góc thái dương nhức nhối âm ỉ.

Vừa mở mắt, cả người anh đã rùng mình.

Vu Tranh nằm ngay cạnh anh, không mảnh vải che thân, từng đường cong cơ thể được che phủ bởi chiếc chăn mỏng manh.

Ký ức trở về không khắc trước lúc anh ngủ thiếp đi, Bùi Tử Mặc chán nản chống tay kê trán, anh đã làm chuyện có lỗi với Đinh Thần. Anh kháng cự trăm ngàn cách nhưng vẫn chẳng thể chống chọi lại cảm dỗ. Trong thoáng chốc, con tim Bùi Tử Mặc chết lặng.

“Anh tỉnh rồi à?” Vu Tranh cất giọng nhẹ nhàng bên tai anh.

Bùi Tử Mặc ậm ờ rất khê, anh cố gắng giữ nguyên dáng vẻ bình tĩnh.

Chiếc cảm nhỏ xinh xắn của Vu Tranh gác trên bả vai Bùi Tử Mặc, tay cô từ từ vuốt ve lồng ngực anh, nở nụ cười mãn nguyện : “Tử Mặc, rốt cuộc em đã trở thành người phụ nữ của anh, em rất vui, anh có vui không ? ”

Đôi mắt Bùi Tử Mặc tắm tối gọn sóng như nước thủy triều, đầu óc anh trống trải hỗn độn, anh đi cả đêm không về nhà, anh sẽ phải giải thích thế nào với Đinh Thần.

Cơ thể mềm mại của Vu Tranh sà vào lòng của Bùi Tử Mặc, anh nhảy dựng lên như chạm phải điện, chiếc chăn rơi xuống mặt đất cuốn theo cả trận gió kinh phong.

Anh chê em dơ bẩn hay chê em xấu xí khó coi ? ”. Từ giọng điệu Vu Tranh nhận ra cảm xúc, đã đến nước này, cô đã biết cách nắm chặt con tim anh.

“ Em biết rõ không phải có ý đó mà ! ”. Toàn thân Bùi Tử Mặc cứng đờ, đáy mắt gọn sóng.

Vu Tranh cười khẩy : “ Vậy thì anh hối hận rồi phải không ? ”

Nhắc đến hối hận, anh quả thực hối hận vô cùng nhưng Bùi Tử Mặc không phải là người không có trách nhiệm, với những việc anh đã làm, dù đó là chuyện sai trái githif anh cũng chịu trách nhiệm : “ Chuyện tối qua anh thực sự xin lỗi ! Anh biết rằng mình làm vậy là rất không công bằng với em nhưng anh không thể đồng ý ở bên em , em muốn bao nhiêu tiền, anh đều có thể cho em ”

Vu Tranh giương mắt nhìn anh lấy làm khó hiểu : “ Anh coi em là hạng gái điểm sao ? ”. Trong cơn cuồng loạn cô hung hăng ném chiếc gối về phía anh : “ Cút, anh lập tức cút đi ”

Anh mắt Bùi Tử Mặc trĩu nặng sâu lắng : “ Xin lỗi, khi nào em suy nghĩ kỹ thì gọi điện thoại cho anh ! ”. Anh mặc quần áo, tự ý bỏ đi.

Bước chân anh nhẹ bẫng, vẻ mặt âm ỉ, anh đã phạm lỗi lầm khó có thể dung thứ, anh chỉ còn cách duy nhất chính là hạ quyết tâm cắt đứt quan hệ với Vu Tranh mới có thể bù đắp lại muôn trùng tổn thương mà anh đã gây ra cho Đinh Thần.

Trong xe, anh mở điện thoại, tin nhắn năm giờ sáng của Đinh Thần khiến anh cảm thấy ngàn vạn lời lẽ khó có thể biện minh cho bản thân mình.

“ Thần Thần ”. Anh gọi tên cô với chất giọng khàn khàn.

Điện thoại Đinh Thần chuyển sang chế độ hộp thư thoại : “ Xin lỗi, hiện giờ tôi không thể nghe máy, xin vui lòng để lại lời nhắn, tôi sẽ liên lạc lại ngay ”

Bùi Tử Mặc há hốc miệng, đến phút cuối cùng anh vẫn chẳng thốt nên lời, anh nhắn tin cho cô : “ Thần Thần, tối nay e về sớm nhé, anh có làm món mà em thích ”

Với cá tính của đại thiếu gia, anh thường không làm việc nhà , thực ra anh là một đầu bếp khá cừ, từ khi Đinh Thần và anh kết hôn đến nay cô chỉ mới có điểm phúc thưởng thức tay nghề của anh một lần, đó là lễ đại thọ sáu mươi tuổi của bố anh.

Bùi Tử Mặc tan ca sớm, anh đi thẳng đến siêu thị mua đồ ăn. Anh không nắm rõ tình hình giá cả trên thị trường, người bán bán giá nào anh cũng đều thuận theo. Nhân viên bán hàng thích nhất là mẫu người mua hàng như anh, cuối cùng còn hào phóng tặng anh thêm vài củ hành.

Bùi Tử Mặc mua hàng tá thức ăn, chuẩn bị xuống bếp trở tài nấu nướng. Đặc biệt là món cánh gà om coca mà Đinh Thần thích, anh nhất định phải chế biến tỉ mỉ.

Chưa đầy một tiếng , anh đã làm xong sáu món ăn mặn cùng một món canh. Cật heo thái hoa xào, phi lê cá om với hành và sa tế cùng món canh vịt hầm, chỉ còn chờ Đinh Thần về là có thể bắt đầu ăn.

Đinh Thần được Bùi Tử Mặc chào đón tại nhà, anh kéo cô ngồi yên vị trước bàn ăn.

Bùi Tử Mặc mỉm cười : “ Tin chắc phu nhân sẽ hài lòng ”

“ Đang khi không xun xeo nịnh nọt, phi gian tã tà ”. Đinh Thần vì muốn bầu không khí thêm sôi động mà cô bồi thêm về sau nhằm làm điểm nhấn.

Nụ cười nơi khóe môi Bùi Tử Mặc bỗng chốc khựng lại.

“ Em có chuyện muốn nói với anh ”. Đinh Thần chau mày nói.

“ Ăn xong rồi nói, thức ăn sắp nguội cả rồi ! ”. Bùi Tử Mặc rất sợ Đinh Thần biết chuyện, nếu như cô biết rõ ngọn nguồn mọi chuyện, theo cá tính của cô, cô tuyệt nhiên sẽ không tha thứ cho anh.

Đinh Thần ăn khá ngon miệng, giờ cô mới hiểu ra vì sao thời gian gần đây cô luôn thèm ăn và rất hay đói bụng.

“ Em ăn no rồi ! ”. Cô đặt bát đĩa xuống.

Trái lại Bùi Tử Mặc ăn rất ít, dường như trong lòng anh đang ngập tràn nỗi tâm sự, anh nói : “ Anh đi rửa bát đi ”

Đinh Thần dỗi mắt nhìn anh. Lau sạch tay, ngồi ngay ngắn chỉnh tề : “ Thần Thần, em muốn nói gì ? ”

Đinh Thần nhú chặt mày, từ tốn chất vấn : “ Tối qua anh ở đâu ? Vì sao không mở máy ? ”

“ Anh ở công ty tăng ca, sợ người khác quấy rầy nên Đinh Thần khóa máy ”. Bùi Tử Mặc chần chừ do dự hồi lâu cuối cùng anh quyết định che dấu toàn bộ sự việc không nói với Đinh Thần. Chân tướng sự thật quá đau lòng, anh không muốn Đinh Thần bị thương tổn, tất cả mọi lỗi lầm sai trái để mình anh gánh chịu.

Nụ cười Đinh Thần thoáng chốc nguội lạnh, cô thản nhiên nói : “ Em gọi vào điện thoại bàn công ty anh, cũng không thấy anh nhận ”

“ Anh rút dây điện thoại ra ”. Tiếng thở dài sâu tận đáy lòng Bùi Tử Mặc, anh đã cất lời nói dối thì sẽ phải dùng đến nhiều lời nói dối khác để khóa lấp.

Giọng Đinh Thần lạnh buốt thấu xương, cô cho anh cơ hội, tiếc rằng anh không màng đến.

Bùi Tử Mặc thấp thoáng lo âu, anh lo sợ Đinh Thần nhận ra sự khác thường, thở dốc nói : “ Thà Thần, em còn muốn nói gì với anh nữa không ? ”

“ Không ”. Đôi mắt Đinh Thần lạnh băng khác thường. “ Em rất mệt, muốn đi tắm rồi nghỉ ngơi ”

Bùi Tử Mặc chưng hửng : “ Vậy em đi đi ”

Mối quan hệ giữa Đinh Thần và Bùi Tử Mặc một lần nữa rơi xuống điểm đóng băng.

Đinh Thần mỗi ngày tan ca về nhà chỉ biết xem sách, sáng tác, nghe nhạc và lên giường đi ngủ

Cuộc đối thoại giữa cô và Bùi Tử Mặc không nằm ngoài ba câu : Ăn rồi. Em rất mệt. Chúc ngủ ngon.

Xét cho cùng thì đây chính là đồng sàng dị mộng

Cô căn dặn Diệp Tử không được phép nói chuyện cô có thai cho Bùi Tử Mặc biết, bằng không cô sẽ tuyệt giao.

Hiếm khi thấy Đinh Thần nghiêm nghị như lần này khiến Diệp Tử hoảng loạn, gắng hỏi Đinh Thần nguyên do, cô lại chẳng chịu nói.

Diệp Tử chẳng còn cách nào khác, đành nói với Hướng Huy không được phép để lộ mấy may tin tức nào. Nếu như Đinh Thần nổi cơn giông bão thì cô sẽ lôi anh ra trút giận.

Hướng Huy dở khóc dở cười.

Điều Đinh Thần không ngờ đến chính là chuyện Vu Tranh trắng trợn gõ cửa tìm đến tận nhà cô.

Vu Tranh chờ ngay ở cửa, Đinh Thần vừa bước ra khỏi cửa đã gặp cô ta : “ Có thời gian rồi rã không ? Tôi muốn nói vào lời với cô ”. Đinh Thần ử rữ chán chường nhưng vẫn gắng sức ra vẻ điềm đạm bình tĩnh.

Đinh Thần cười thản nhiên : “ Tôi và cô có chuyện gì để nói với nhau chứ ? ”

“ Cô sẽ hứng thú muốn nghe đấy ” . Vu Tranh gắng rặn nụ cười khinh khỉnh.

Đinh Thần nhấc tay nhìn đồng hồ : “ Tôi chỉ có thời gian mười phút ”

“ Cô muốn đứng đây nói sao ? ”

Lòng độ lượng của Đinh Thần lớn đến đâu cũng chẳng lớn tới mức mời tình ddicchj vào nhà nói chuyện , cô nói : “ Dưới tầng có quán cà phê ”

Vu Tranh nheo mắt, chẳng hề có ý phản đối

“ Uống gì ? ” Đinh Thần hỏi, cô gọi ỳnh một bình trà hoa quả. “ Cà phê nhé ? ”

“ Hiện giờ tôi không được phép uống cà phê ”. Vu Tranh cười đặt tay lên bụng, cười rạng rỡ.

“ Cô... ”. Đinh Thần bỗng chốc hiểu ra mục đích đến đây của cô ta.

“ Tôi có thai rồi ” Vu Tranh vuốt nhẹ mái tóc dài, nở nụ cười tươi tắn, cô ta nói : “ Là của Bùi Tử Mặc ”

Sắc mặt Đinh Thần chuyển dần sang trắng bệch.

“ Đứa bé không thể không có cha, vì vậy tôi xin cô hãy buông tay ”. Giọng Vu Tranh hững hờ bình thản, chẳng khác gì vừa ăn uống vừa từ tốn chuyện trò.

Đinh Thần cắn chặt môi không nói lời nào.

Vu Tranh nhìn thẳng vào đôi mắt thon dài trên khuôn mặt Đinh Thần : “ Tử Mặc không yêu cô, về điểm này, tôi tin rằng cô hiểu rõ hơn tôi. Anh ấy thực sự muốn ly hôn với cô nhưng sợ làm cô tổn thương, vì vậy mà cứ chần chừ không chịu nói với cô. Vốn dĩ tôi thấy chuyện chẳng có gì, chỉ cần con tìm anh ấy đặt bên tôi, tôi có thể không chấp nhận đến chuyện danh phận nhưng hiện giờ tôi đã có con. Tôi không muốn đứa bé vừa sinh ra đã gánh nổi nhục con riêng, tôi phải có trách nhiệm đem lại cho nó một tương lai tốt đẹp nhất ”

Lời nói này của Vu Tranh chẳng khác gì lưỡi dao cứa vào tim Đinh Thần, nụ cười trên mặt Vu Tranh quả thực khiến người ta thấy ngứa mắt.

Vu Tranh quan sát thần sắc Đinh Thần, giọng từ tốn : “Tử Mặc không muốn để cô phát hiện ra mối quan hệ giữa tôi và anh ấy, vì vậy mà những buổi tối tôi giữ anh ấy lại thì anh ấy đều về nhà duy chỉ có một lần, tôi bị ốm anh ấy không thể bỏ mặc tôi nên ở bên tôi cả đêm. Về lý mà nói, cô cũng đã rất hạnh phúc, Tử Mặc luôn ở bên bảo vệ cô ”

Đinh Thần rất muốn phản bác nhưng sự thật phơi bày trước mặt cô đã quá rõ ràng, con tim cô đau đớn chua xót, đầu ngón tay cắm sâu vào lòng bàn tay, dạ dày cô co giật từng cơn.

Vu Tranh cảm thấy người phụ nữ này thật đáng thương, đã nói đến nước này rồi mà vẫn cố tỏ ra kiên cường mạnh mẽ. Nhưng dù có cảm thông với Đinh Thần đến đâu cô cũng không thể dâng hạnh phúc mình có được nhường cho người khác. Vu Tranh cất giọng trầm khàn, nói : ” Đinh Thần, tôi cầu xin cô trả Tử Mặc lại cho tôi, tôi không thể sống mà không có anh ấy ”

Huyết thái dương của Đinh Thần giật giật nhói đau, thanh âm vang vọng ong ong bên tai cô. Cô chẳng biết vì sao mình còn ngồi đây giờ này để nghe Vu Tranh kể về mối thâm tình giữa cô ta và Tử Mặc , mà sự tồn tại của cô chẳng qua chỉ là trở ngại vướng mắc lớn nhất của hai người mà thôi.

“ Đinh Thần, tôi không thể sống mà không có anh ấy. Còn cô, cô mạnh mẽ hơn tôi ”. Về cầu xin van nài lóe lên trong mắt Vu Tranh.

Đinh Thần nhếch môi cười khổ sở, cô không phải là người vĩ đại, cô không thể giương mắt nhìn người đem lòng thương yêu ở bên người phụ nữ khác mà ngảnh mặt làm ngơ, cô không thể làm được. “ Xin lỗi, tôi còn có chút việc, tôi phải đi đây ”. Cô ôi ă cất lời, hoảng hốt bỏ chạy. Cô quả thực đang tháo chạy, bước chân chao đảo liêu xiêu, hồn bay phách lạc.

Vừa thấy phản ứng của Đinh Thần thì lập tức hiểu ra mình đã đạt được mục đích.

Đinh Thần chịu sự giày vò thiêu đốt về mặt thể xác và tinh thần thì tâm tình của Tử Mặc cũng chẳng thể khá hơn.

Vu Tranh suốt mấy ngày liền không tìm anh nhưng hôm nay bỗng dưng nhận tin cho anh, anh điên cuồng gọi điện lại nhưng đầu dây bên kia chỉ là tiếng máy tút tút báo bận.

Anh đứng ngồi không yên, đi qua đi lại.

Khi Đinh Thần đặt chân vào cánh cửa thì sắc mặt Tử Mặc vẫn nặng nề, anh hỏi : “ Về rồi à ? ”. Hàng chân mày sắc nhọn của anh cử động, anh cười, chỉ tiếc rằng nụ cười này hoàn toàn không xuất phát từ sâu tận trong con tim anh, trông nó hết sức khó coi.

“ Ừ ”. Đinh Thần hít vào một hơi thật sâu, cô quyết định ngửa bài : “ Chuyện của Vu Tranh, anh dự định thế nào ? ”

Tử Mặc hoảng hốt giật mình : “ Em....biết cả rồi sao ? ”. Giọng anh lạc đi, chẳng thể che giấu được nỗi kinh hoàng.

Hồ hững nhìn anh, gật đầu.

Tử Mặc khổ sở ôm lấy đầu.

“ Trốn tránh không phải là cách ”. Đinh Thần chẳng ngờ rằng bản thân mình lại bình tĩnh đến vậy. “ Mọi việc đều phải giải quyết ”

“ Thần Thần, anh..... ”. Sắc mặt Tử Mặc suy nhược.

“ Anh mau chóng quyết định đi ! ”. Lần đầu tiên sắc mặt Đinh Thần mất kiên nhẫn đến vậy.

Bầu không khí trong gian phòng tĩnh lặng đến mức kinh ngạc.

Tử Mặc nhắm mắt : “ Thần Thần, anh không muốn làm tổn thương em ! ”

Nhưng anh đã làm tổn thương đến em rồi. Đinh Thần thầm nghĩ.

“ Chuyện tối đó, anh cũng chẳng biết vì sao lại xảy ra, anh.... ”

“ Đủ rồi ! ”. Đinh Thần gắt gỏng ngắt lời anh : “ Chuyện của hai người, em không muốn nghe. ” Gương mặt vốn bình lặng như nước thoáng chốc dấy lên nỗi đau khổ bi thương, trước đó cô đã gắng sức tạo bầu không khí ôn hòa nhã nhặn nhưng chỉ trong thoáng chốc mọi thứ đã trở về con số không.

Giọng Bùi Tử Mặc đầy vẻ đau khổ thê lương : “ Anh có lỗi với em ”

Đinh Thần cất tiếng cười khẩy : “ Anh chỉ cần nói với em, anh có muốn ly hôn hay không thôi ”

“ Anh không biết, anh thực sự không biết ! ”. Bùi Tử Mặc quanh co, khi anh biết được tin Vu Tranh đang mang trong mình cốt nhục của anh thì con tim anh đã chẳng thể nào kiểm soát được nữa.

“ Để em nói giúp anh nhé ! ”. Đinh Thần run rẩy nói : “ Anh muốn ly hôn với em, sau đó lập gia đình với Vu Tranh, có đúng không ? ”

Đôi môi Bùi Tử Mặc mấp máy, giọng anh trầm khàn : “ Vu Tranh không thể không có anh, đứa bé cũng không thể không có cha ! ”

Vậy còn con của chúng ta thì sao ? Nó cũng cần có một người cha, cần một mái nhà hoàn chỉnh. Đinh Thần cắn chặt môi mới có thể không để mình thốt lên những lời lẽ này.. Biết bao nỗi đau thương khổ sở bao trùm con tim cô, cô kiên quyết lắc đầu, cô nói giọng lạnh như băng : “ Em không muốn ly hôn ! ”. Nếu đây là trận đấu giữa bao người, nhất thiết phải có một người hy sinh thì dựa vào đâu người đó phải là cô ?

Bùi Tử Mặc chợt cảm thấy nhẹ nhõm, có lẽ vì anh vẫn luôn chờ quyết định này của Đinh Thần. Nếu cô không chịu buông tay thì thà anh bị người đời chê trách, chửi rủa, thậm chí là bị kiện ra tòa thì anh vẫn nhẫn nại. Có lẽ vô tình chẳng rõ từ lúc nào Bùi Tử Mặc đã yêu cô hết sức sâu đậm.

Đinh Thần trông thấy nụ cười trên gương mặt bình thản của Bùi Tử Mặc , nỗi đau thương phần uất dấy lên đầu khó hiểu trong lòng cô, cô lạnh lùng hỏi : “ Cô ta khiến anh tâm trí điên đảo đến thế ư ? ”

Về mặt ngập tràn niềm phấn khởi vui mừng của Bùi Tử Mặc thoáng chốc tan tành mây khói, anh chưa kịp mở lời thì chuông điện thoại vang lên, nhìn thấy tên Vu Tranh hiện trên màn hình điện thoại, anh chẳng hề có ý dẫu giếm Đinh Thần nữa, nhấn nút nhận ngay điện thoại.

“ Tử Mặc, em không nên quấy rầy cuộc sống của anh, chúc ah và Đinh Thần hạnh phúc, tạm biệt ”. Vu Tranh nói dứt câu thì gác máy.

Bùi Tử Mặc ngẩn ngơ nhìn màn hình điện thoại trong tay mình, trầm ngâm suy tư.

Đinh Thần cảm thấy sự tình biến chuyển theo hướng kỳ lạ, thái độ của Vu Tranh thay đổi quá nhanh.

Một lúc sau, hai người chẳng hẹn mà cùng nhau thốt lên : “ Cô ấy sẽ không làm chuyện rò rỉ đấy chứ ? ”

Sắc mặt Bùi Tử Mặc biến chuyển dữ dội, anh mở cửa với tốc độ nhanh nhất, lao ra ngoài.

Đinh Thần gọi với sau lưng anh : “ Em đi cùng anh, biết đâu có thể giúp gì được ”

“ Ủ, mau lên ! ”. Bùi Tử Mặc lên tiếng giục giã

Đinh Thần vội vã đến mức không kịp mang giày, co xỏ đôi dép lê mà đi.

Bùi Tử Mặc lái xe nhanh như bay, tinh thần cả hai đều trong sự căng thẳng cao cao độ.

Đinh Thần run lập cập, tuy cô không mấy thiên cảm với Vu Tranh nhưng cô cũng không muốn cô ta xảy ra chuyện, ngộ nhỡ Vu Tranh có mệnh hệ gì thì Đinh Thần sẽ phải gánh chịu món nợ lòng này suốt đời.

Bùi Tử Mặc cũng cùng tâm lý này, nếu như Vu Tranh vì anh mà gặp chuyện bất hạnh thì đừng nói đến mối quan hệ giữa anh và Đinh Thần không thể cứu vãn mà hậu quả một người hai mạng anh chẳng thể nào gánh nổi

Anh nhấn chân ga hết cỡ, chiếc xe nghiêng ngả chao đảo lao về phía trước, thu hút ánh nhìn bao người đi đường.

Đinh Thần cô kìm nén sự khó chịu trong dạ dày, cô ra sức túm chặt lấy chiếc ghế dựa, hơi thở không ổn định : “ Bùi Tử Mặc , anh lái xe chậm lại một chút ”

Bùi Tử Mặc tâm trạng hỗn loạn, anh hoàn toàn không nghe thấy lời của Đinh Thần.

Chỉ mất nửa khoảng thời gian so với bình thường đã đến nhà Vu Tranh, đậu xe bừa trong bãi, không màng đến cả Đinh Thần, anh lao như bay lên tầng.

Đinh Thần bùm miệng, thở gấp, mãi tận khi hơi thở dần bình phục trở lại cô mới chậm rãi cất bước.

Bùi Tử Mặc vừa ra sức ấn chuông cửa vừa gọi điện thoại cho Vu Tranh, anh nghe thấy tiếng chuông điện thoại vang vọng trong phòng nhưng cô không mở cửa cũng chẳng thèm trả lời. Anh nóng lòng đến nỗi đầu ứa mồ hôi, gân xanh nổi khắp trên huyết thái dương, anh vừa xoay nắm đấm cửa vừa dậm chân : “ Vu Tranh, em mở cửa ra ”

Đinh Thần vừa thoáng thấy bộ dạng của anh, cô liền thở dài : “ Báo cảnh sát đi, anh làm vậy không phải cách ”. Nỗi lo lắng bất an thoát ần thoát hiện ngập tràn trong tim cô.

Cánh tay Bùi Tử Mặc chống trên cánh cửa trong vô thức, cánh cửa phòng khép hờ chợt mở ra. Anh sai bước tiến ngay vào trong, Đinh Thần bước theo sau.

Vu Tranh không ở trong phòng khách, Bùi Tử Mặc lao đến phòng ngủ cũng chẳng thấy bóng dáng đâu. Bỗng nhiên, Bùi Tử Mặc nghe thấy tiếng hét thất thanh của Đinh Thần, anh lập tức chạy vào phòng tắm, cảnh tượng trước mắt khiến Bùi Tử Mặc hồn bay phách lạc.

Vu Tranh nằm trong bồn tắm, chiếc dao gọt trái cây sắc nhọn vút sanh một bên, dòng máu đỏ tươi không ngừng tuôn rơi, máu thâm đỏ thấm cả bồn. Sắc mặt khoan thái điềm tĩnh, trên môi còn đọng lại nụ cười nhạt.

Đinh Thần kinh hoàng đến tột cùng, cơn nhức đầu choáng váng ập đến, con tim cô thất lại.

Đôi chân mềm nhũn ra nhưng lý trí anh vẫn còn đó. Anh bế Vu Tranh ra khỏi bồn tắm, quần áo khoác tắm quanh người cô, xé khăn bông khô thành từng đoạn siết chặt lấy miệng vết thương của Vu Tranh. Làm xong mọi thứ, Bùi Tử Mặc quay đầu lại hét lớn với Đinh Thần đang chuang váng sững sờ : “ Em còn đứng ngây ra đó làm gì nữa, mau gọi xe cấp cứu đi ! ”

Đinh Thần như vực tỉnh giữa giấc mộng, bàn tay cô run rẩy lần mò chiếc điện thoại, do quá nóng vội cô ấn sai số mấy lần, khó khăn lắm mới có thể nhấn nút gọi, giọng cô lắp bắp run rẩy, Bùi Tử Mặc giật phăng lấy điện thoại, căn dặn phương hướng và địa chỉ rồi ôm thật chặt lấy Vu Tranh, anh nói giọng rần rở kiên định chẳng chút hoài nghi : “ Anh sẽ không để em chết đâu ! ”

“ Chúng ta có cần phải xuống dưới đợi không ? ”. Đinh Thần hỏi. Cô chỉ muốn tiết kiệm thời gian để cứu mà thôi.

“ Em nhắc bàn chân cô ấy lên, cao lên chút ! ”. Giọng Bùi Tử Mặc không tốt lắm nhưng anh không hề nhận ra điều này.

Đinh Thần chần chừ trong giây lát, Bùi Tử Mặc liền sốt ruột nói : “ Em còn lè mè làm gì nữa ? Trước khi xe cấp cứu đến, chúng ta phải đảm bảo máu lưu thông lên não cô ấy ! ”. Giọng anh càng nói càng to, đến phút cuối cùng thì anh gào rống lên : “ Em có hiểu kiến thức thường nhật không vậy ? ”

Hàng lệ vòng quanh hốc mắt, Đinh Thần hít một hơi thật mạnh, cố gắng không để nước mắt tuôn rơi. Bùi Tử Mặc xưa nay chưa bao giờ hung dữ với cô như vậy, con tim Đinh Thần ngập tràn nỗi trống trải, đầu óc choáng váng đau nhức như sắp nứt lìa ra nhưng vẫn gắng gượng nhắc cao đôi chân Vu Tranh theo lời Bùi Tử Mặc căn dặn. Gần đây cơ thể cô vốn đã suy nhược lại thêm chưa ăn gì, bất bản thân phải dùng sức thể này, mồ hôi lạnh túa ra trên sống lưng Đinh Thần.

Bùi Tử Mặc vốn không hề để ý đến, thấp giọng chửi rủa : “ Xe cấp cứu sao vẫn chưa thấy đến ! ”

Đinh Thần gắng sức đứng vững, từng giọt mồ hôi lấm tấm trên trán, cô cắn chặt răng, nhứ hàng chân mày lại, cố giữ hơi thở đều đặn.

Rốt cuộc hai người cũng đợi được xe cứu thương đến, nhân viên cứu thương đặt Vu Tranh lên băng ca. Đinh Thần kiệt sức ngồi bệt xuống mặt đất, Bùi Tử Mặc chạy theo sau xe cứu thương, không thèm ngoái đầu lại nhìn Đinh Thần càng không có ý định đỡ cô đứng dậy

Nỗi đau đớn bao phủ trong đôi mắt cô, hơi thở nặng trĩu cứ như bị ai đó giữ rịt lấy cổ. Cô gắng sức đè nén những giọt lệ tuôn rơi. Cô đau xót nhận ra mình chẳng hề có chỗ đứng trong con tim anh. Nỗi ám ức tui thân trong cô chẳng thể giải bày cùng ai, cô chỉ đành nuốt dòng lệ vào lòng.

Bùi Tử Mặc trở về nhà đã là chiều ngày hôm sau, tay day nhẹ huyết thái dương, gương mặt anh tiều tụy mệt mỏi.

“ Vu Tranh, cô ta... ”. Đinh Thần không dám hỏi anh tiếp, cô sợ nghe xong mình sẽ khó lòng chấp nhận được kết quả.

“ Cô ấy đã qua cơn nguy hiểm, bác sĩ nói may mà vết thương không sâu lại được chúng ta cứu chữa kịp thời nên cô ấy mới có thể bảo toàn tính mạng ”. Dáng vẻ Bùi Tử Mặc hơi tiều tụy mệt mỏi, anh nhao mắt.

Cuối cùng thì Đinh Thần đã có thể an lòng nhưng cô không biết mình nên nói gì.

“ Nấu cho anh bát mì được không ? ”. Bùi Tử Mặc nói. “ Cả người mệt mỏi khó chịu, anh phải tắm rửa thay quần áo ”

“ Được ! ”. Đinh Thần nhìn anh, vẻ lạnh lùng hờ hững hiện lên trong đáy mắt cô. “ Anh sắp đi nữa sao ? ”

Bùi Tử Mặc cau mày : “ Tâm trạng Vu Tranh vẫn chưa ổn định, anh không yên lòng ! ”

Cái tên vừa được anh gọi khiến cô chói tai. Đinh Thần nản lòng nói : “ Không còn chuyện gì nữa, em muốn nói với anh, em quyết định ly hôn, tác thành cho hai người ”

Toàn thân Bùi Tử Mặc chợt căng cứng, anh ngơ ngác hỏi : “ Em nói gì ? ”

Gương mặt Đinh Thần tiều tụy hốc hác, đôi mắt ảm đạm vô thần, phảng phất như cô đã hạ quyết tâm : “ Bùi Tử Mặc , chúng ta ly hôn thôi ”

“ Bùi Tử Mặc , chúng ta ly hôn thôi ”. Câu nói này của Đinh Thần lao thẳng vào tâm trí anh. Bùi Tử Mặc chật vật há hốc mồm chẳng thể nào nói nên lời

Giọng đều đều cất lên : “ Đợi khi nào anh có thời gian chúng ta sẽ đi làm thủ tục, giờ anh cứ chăm sóc cho cô ấy đi ! ”

“ Không thể cứ mãi được nữa sao ? ”. Đôi mắt Bùi Tử Mặc gợn sóng lăn tăn.

“ Không thể ”. Trước kia cô đã từng nghĩ rằng cuộc sống nếu không có Bùi Tử Mặc thì sẽ chẳng thể nào có được sự trọn vẹn nhưng đến hôm nay cô đã rất mệt mỏi. Buông tay, có lẽ là cách giải quyết tốt nhất. Cô đánh mất tình yêu nhưng không thể không còn cả sự tôn nghiêm.

Bùi Tử Mặc chẳng nói lời nào, vẻ mặt anh cô đơn quạnh vắng.

Đinh Thần chậm rãi bước vào nhà bếp, cô ngoái đầu chăm chú nhìn Bùi Tử Mặc , cô muốn lưu giữ bóng hình anh mãi mãi trong ký ức của mình.

Có một câu nói, nỗi đau lớn nhất trong cuộc đời con người chính là cố chấp để yêu người mà người đó chẳng hề yêu mình, câu khác nữa là, tình yêu đẹp nhất trên thế gian này chính là để người mình yêu tìm lại tình yêu của anh ta.

Vì hạnh phúc của Bùi Tử Mặc , Đinh Thần bằng lòng trả lại sự tự do cho anh

Hết chương 6

7. Chương 7

Con người đều phải trả giá cho những sai trái của mình, không phải anh cứ nói câu xin lỗi thì em phải trả lời là không sao đâu.

Kết hôn ngày nay chỉ cần tốn năm đồng, phí ly hôn phải mất đến mười đồng.

Bốn đồng dôi ra kia nói lên điều gì? Người đã hạ quyết tâm muốn chia tay thì dù cho phải tốn bốn trăm hay bốn nghìn cũng chẳng màng để tâm.

Tại cục dân chính khu Lô Loan, hai năm trước Đinh Thần và Bùi Tử Mặc lĩnh giấy đăng ký kết hôn, giờ đây hai người lại có mặt tại nơi này để chia tay trong hòa bình.

Tài sản phân chia rất đơn giản, căn nhà Đinh Thần không lấy, toàn bộ những ký ức vui buồn giữa cô và Bùi Tử Mặc đều diễn ra ở đó. Cô chẳng cách nào ở lại đây dù chỉ một ngày. Bùi Tử Mặc để lại tất cả tiền gửi tiết kiệm trong ngân hàng cho Đinh Thần với mong muốn có thể bù đắp cho cô phần nào.

Từ cục dân chính bước ra, Bùi Tử Mặc hỏi: “Đi đâu, anh tiễn em!”

Đinh Thần lắc đầu quầy quậy: “Không phiền anh nữa”

Cả hai từng là đôi vợ chồng gắn bó khăng khít, vậy mà giờ đây trở nên xa lạ khách sáo, há chẳng phải là chuyện đáng đau buồn đó sao

Diệp Tử ẩn còi sau lưng hai người: “Đinh Thần, lên xe thôi!”

Đinh Thần dồn toàn bộ tình cảm của mình vào nụ cười: “Vây thôi, tạm biệt”

Đôi mắt sâu thẳm dịu dàng của Bùi Tử Mặc chuyển động, đáng tiếc Đinh Thần xoay người bỏ đi mà không trông thấy.

Diệp Tử chẳng hề vui vẻ khi phải chào hỏi Bùi Tử Mặc, cô khịt mũi ra vẻ khinh khỉnh rồi ngụyt dài.

“Hương Huy đâu?” Đinh Thần hỏi.

“Anh ấy không rảnh, mình đến đón cậu cũng thế cả thôi”. Diệp Tử thi bằng lái cách đây không lâu, cô vẫn chưa mua xe nên đành lái xe của Hương Huy.

“Tính mạng của mình được bảo đảm chứ!”. Đinh Thần nửa thật nửa đùa.

“Cậu yên tâm đi, mình lái xe rất vững!”. Diệp Tử trấn an Đinh Thần.

Đinh Thần chẳng qua chỉ nói đùa mà thôi, Diệp Tử lái xe không một chút sai sót, thậm chí còn lái vững tay hơn người đã có bằng lái lâu năm như cô.

Khi Đinh Thần nói những lời này với Diệp Tử thì cô nàng kiêu căng tự cao tự đại, đồng dục nói khoác chẳng biết ngượng: “Trò đua xe này cần phải có tài năng thiên phú”

Diệp Tử không hiểu rõ vì sao Đinh Thần khăng khăng ly hôn, mỗi lần cô hỏi, Đinh Thần đều bình thản trả lời: “Anh ấy không yêu mình”

Không yêu, hai từ nghiêm trọng biết bao.

Diệp Tử không dám hỏi tiếp nữa

Đinh Thần không nói chuyện ly hôn với người nhà, cô thuê một căn hộ chung cư gần nhà Diệp Tử, việc này khiến không sao hiểu nổi. Đinh Thần trả lời bâng quơ: “Không muốn mọi người lo lắng ỉn”

“Cậu sinhcon cũng không muốn để bố mẹ biết sao?”. Diệp Tử giận dỗi nói

Đinh Thần chặn họng cô bằng một câu: “Cậu định trốn tránh trách nhiệmj chăm sóc mình à?”

Diệp Tử trố mắt: “Sợ cậu luôn rồi”

Đinh Thần tủm tỉm cười trừ cho qua chuyện.

Đinh Thần lo lắng đứng ngồi không yên tại hàng ghế dài trong đại sảnh bệnh viện

Cô vừa hoàn tất thủ tục siêu âm, bác sĩ nghiêm túc căn dặn cô, thau nhi không ổn định vẫn chưa qua thời gian nguy hiểm ba tháng đầu. Tinh thần lo lắng trong khoảng thời gian dài càng không tốt cho thai nhi, bác sĩ mong cô điều chỉnh tâm trạng cho tốt đồng thời phải chú ý cẩn thận trong sinh hoạt hằng ngày

Đinh Thần đặt tay lên bụng xoa nhẹ. Trước kia, cô suy nghĩ quá nhiều, qua một thời gian dài không ngủ ngon giấc nhưng hiện giờ cô và Bùi Tử Mặc đã chia tay, mọi chuyện quá khứ hãy để nó trôi qua. Cô sẽ nhanh chóng chăm sóc bồi bổ sức khỏe để sinh đứa bé khỏe mạnh bụ bẫm.

Cô chợt trông thấy bóng dáng quen thuộc đang từ từ bước đến gần, cô liền cúi gằm.

Đôi dày da đen tuyền xuất hiện ngay trước tầm nhìn hẹp của cô: “Sao em lại ở đây?”

Đinh Thần ngẩng đầu nhìn, cô vờ tỏ vẻ không có chuyện gì: “Không có gì, đến thăm một người bạn”

Bùi Tử Mặc hoài nghi quan sát cô từ trên xuống dưới.

Đinh Thần vờ tỏ vẻ thoir mái hỏi: “Còn anh, anh đến bệnh viện làm gì?”

Bùi Tử Mặc kéo cà vạt: “Vu Tranh vẫn chưa xuất viện, anh đến lấy thuốc giúp cô ấy”

Đinh Thần gật đầu: “Anh đi lấy đi”. Nói rồi cô không thêm nói lời nào nữa.

Sắc mặt Bùi Tử Mặc khó tránh khỏi lộ vẻ buồn bã, sau đó anh nhếch miệng cười, tự giấu cợt bản thân.

Mãi đến khi bóng dáng anh hoàn toàn biến mất nơi góc rẽ thì Đinh Thần mới thở dài thườn thượt. Khuôn mặt cô ngần ngừ do dự, xét cho cùng cô vẫn chẳng cách nào làm ngơ trước anh, nhất là khi biết anh đến đây để phục vụ một người phụ nữ khác.

Cô ngồi nghỉ thêm một lát mới đứng dậy ra về, nhưng vừa bước ra đến cửa, Đinh Thần đã thở dốc, cô liền đứng khựng tựa người vào tường, bắt giác thấm than thở, giờ đây cô bỗng đứng thành kẻ vô dụng, người rất hay mệt mỏi. Đinh Thần sinh long hoạt hổ trước đây đâu mất rồi.

Hai cô y tá chừng đôi mươi đang trò chuyện tán gẫu, thấp thò lén lút đưa chuyện về nam bác sĩ anh tuấn khôi ngô.

Một người nói: “Bác sĩ Thi khoa nội chúng ta là chàng trai đẹp nhất tại bệnh viện HS này, hết như bước ra từ trong tranh vẽ”

Người kia nói: “Xí, bác sĩ Thi yếu đuối nhu nhược, mình chẳng thích. Mình khá hợp nhãn với mẫu người như bác sĩ Chư, gương mặt sáng sủa khôi ngô sâu sắc như pho tượng điêu khắc”

Cả hai bèn luận một thôi một hồi, cuối cùng rút ra nhận định: “Luận về diện mạo chẳng ai có thể sánh bằng bác sĩ Thẩm ngoại khoa thần kinh, chỉ tiếc anh ấy tính khí lạnh lùng lập dị khiến người khác không dám tiếp cận”

Bác sĩ Thẩm ngoại khoa thần kinh, chẳng phải chính là Thẩm Dịch Trần đó sao, lời bàn luận mô tả khá xác đáng, Đinh Thần cười phối hợp, cô bảo đảm mình không muốn nghe lén nhưng vì vị trí cô đang đứng quá gần không nghe không được.

“Suyt, bác sĩ Thẩm đến kìa”

Hai cô y tá vội vàng đứng nghiêm chỉnh, một người chỉnh trang đầu tóc, người kia rút gương ra sầm soi dung nhan tiếp đó tươi cười rạng rỡ: “Chào bác sĩ Thẩm”

“Ừ”. Thẩm Dịch Trần chỉ cười mà không nói thêm lời nào.

Đinh Thần mỉm cười ngây ngô, quả nhiên anh ta và Bùi Tử Mặc đích thực là hai mẫu người khác nhau rõ rệt.

Nếu là Bùi Tử Mặc, chắc chắn anh sẽ tươi cười rạng rỡ đưa tình với cả hai người.

Thẩm Dịch Trần trái ngược hoàn toàn, phong cách lạnh lùng của anh khiến người khác chỉ muốn tháo chạy.

Đinh Thần bắt giác buồn bã, sao cô lại nghĩ đến Bùi Tử Mặc?

Giọng nói của cô y tá cắt ngang dòng suy tư của Đinh Thần: “Giá mà anh ấy cười với mình thì tốt biết bao”

Người kia ngập tràn tuổi xuân phơi phới: “Phải giảm thọ mười năm tôi cũng cam lòng”

Đinh Thần bỗng chốc thấu hiểu suy nghĩ của Thẩm Dịch Trần, gương mặt lạnh lùng của anh có thể làm đảo lộn tất cả mặt hồ tĩnh lặng mùa xuân, huôn hồ nụ cười dịu dàng hiền hòa của anh sẽ đẩy đưa suy nghĩ của người khác đi xa hơn nữa.

“Hử, sao anh ta lại quay lại?”

“Lẽ nào là vì chúng ta?”

Đinh Thần giật mình, ngẩng đầu lên cô chợt bắt gặp ánh mắt trầm lặng như nước của Thẩm Dịch Trần.

“Sao cô lại ở bệnh viện nữa rồi ? ”. Anh chau mày.

Dù chau mày nhưng gương mặt anh trông vẫn rạng ngời, Đinh Thần thầm nghĩ, nụ cười trên môi cô đến rất kịp lúc : “Ha ha, phải chịu thôi, con người ăn nhũ cốc tạo lương rồi cũng sẽ có ngày lăn ra ốm ”

“Cô không khỏe chỗ nào ? ”

Đinh Thần chỉ còn biết gượng gạo.

Cô y tá đứng ngay cạnh Đinh Thần chắc là buồn bã đến chết mất, lần đầu tiên cô thấy bác sĩ Thẩm bắt chuyện với người khác.

Thẩm Dịch Trần không muốn làm trò cười cho kẻ khác: “Giờ cô về chưa, bây giờ đúng lúc tôi tan ca, để tôi tiễn cô một đoạn”

Đinh Thần không muốn làm phiền người khác: “Không cần đâu, tôi bắt xe rất tiện”

“Giờ cao điểm tan tầm cô làm sao đón được xe chứ ? ”. chậm rãi từ tốn nói sự thật.

Đinh Thần nhất thời bối rối chẳng biết phải làm sao, từ sau khi biết mình có thai cô không tự lái xe nữa, nhưng mà lúc này lại chen chúc xe buýt lại là việc làm không thực tế, ngẫm nghĩ một lúc cô nói: “Cảm ơn anh!”

Họ rời đi trong đôi mắt ngạc nhiên của hai nữ y tá, tình cờ ngoảnh đầu lại Đinh Thần thấy cả hai người đang chỉ trỏ thì thầm to nhỏ.

Đinh Thần thản nhiên mỉm cười, ngồi vào xe cô lần la tìm đề tài để bắt chuyện: “Ở bệnh viện anh được rất nhiều người để ý!”

“Vậy thì sao ? ”. Thẩm Dịch Trần nhìn cô chăm chú.

Đinh Thần á khẩu, đúng vậy, chuyện này chẳng can hệ gì để cô cả.

Thẩm Dịch Trần bình thản hỏi: “Nếu cô không vội về nhà”, anh chợt ngừng lại, “Thì để tôi trả nợ cô bằng bữa cơm, bằng không trong lòng tôi cảm thấy áy náy không yên”

“Trả nợ gì ? ”. Đinh Thần sững sốt hỏi.

Thẩm Dịch Trần bất đắc dĩ nói : “Chuyện tôi làm bẩn chiếc áo của cô ”

“Ồ, ồ ! ”. Đinh Thần mỉm cười, cô vẫn thường nghe người ta nói sinh một đứa con dần đến ba năm, cô vẫn chưa sinh nhưng đã chậm tiêu đến mức này. “Được thôi, đúng lúc tối nay tôi chưa biết ăn ở đâu ”

Thẩm Dịch Trần mừng rỡ như trút được gánh nặng, hẹn hò Đinh Thần quả thực không phải chuyện dễ dàng.

“Cô thích ăn gì ? ”. Thẩm Dịch Trần không giỏi nắm bắt tâm tư của nữ giới, anh vốn định twk mình quyết định nhưng lại cảm thấy làm vậy quá thất lễ, thế nên mới hỏi cô.

Thực ra anh không hiểu đa phần phụ nữ đều không đưa ra chủ kiến riêng của mình. Quả đúng như vậy, Đinh Thần chậm rãi thốt lên: “Tùy thôi”

Ngần ngừ : “ Món Tứ Xuyên nhé ? ”

Đinh Thần xưa nay không quen ăn cay nhưng từ sau khi có thai không hiểu sao khẩu vị cô thay đổi hoàn toàn,. Vừa nghe nhắc đến món cay thì đôi mắt cô phát sáng, nhưng nghĩ đến lời dặn của bác sĩ, Đinh Thần nhăn nhó mặt mày nói : “ Hay là đổi sang món nào thanh đạm chút đi ”

“ Vậy thì ăn các món ăn bản địa Thượng Hải nhé ? ”

“ Ngọt quá ! ”. Đinh Thần trả lời ngay chẳng cần suy nghĩ.

Thẩm Dịch Trần lại tiếp tục đưa ra vào đề nghị nhưng đều bị Đinh Thần từ chối nhưng anh không hề nóng vội, chậm rãi từ tốn hỏi cô : “ Cô suy nghĩ kỹ xem, muốn ăn món nào đặc biệt, đi xa chút cũng không sao ”

Nếu đổi lại là Bùi Tử Mặc. ắt hẳn anh đã cảm thấy phiền chết rồi. Đinh Thần cụp mắt, nhếch môi, vô tình cô lại lôi Bùi Tử Mặc ra để so sánh. Cô nói : “ Hay là ăn cháo đi ”. Cô chợt nhớ đến tối nào cũng mang thức ăn khuya cho cô, tài nghệ bếp núc của cô ấy không giỏi giang nên chỉ biết nấu cháo đồi tới đồi lui hương vị cho cô mà thôi.

“ Rê phải là đến quán cháo niêu Triều Sơn, mùi vị khá ngon ”

Thẩm Dịch Trần ung dung nói: “Cô đâu cần phải tiết kiệm cho tôi”

Đinh Thần cười không nói, cô không hề có ý tiết kiệm, chỉ là muốn đổi đời bản thân mình tốt một chút.

Một bát cháo sườn nóng nghi ngút được bưng lên, ăn kèm với món cải muối ngon miệng, Đinh Thần ăn với vẻ thích thú phần khởi.

Thẩm Dịch Trần cười vẻ bí hiểm: “Không ngờ tương mạo cô nhỏ nhắn mà lại ăn khỏe đến vậy”. Gương mặt tươi cười của anh ấm áp như làn gió mùa xuân.

Ai bảo nha không hay cười, chỉ ít mỗi lần Đinh Thần gặp anh, cô đều bắt gặp nụ cười nhàn nhã thư thái của anh. Đinh Thần mỉm cười: “Răng khỏe khẩu vị ngon miệng!”.Cô không lo cho bản thân cũng nghĩ đến thai nhi trong bụng, đứa trẻ này hết sức hiểu chuyện, xưa nay chưa từng dằn vặt, giầy vò cô.

Thẩm Dịch Trần tâm trạng vui vẻ, vì nụ cười ấm áp của cô, anh có thể tiêu diệt sạch sẽ mấy bát cháo to.

Chia nhau xong bát cháo cuối cùng, cả hai đều tắm tã xuyết xoa trong sự mãn nguyện.

“ Trước giờ tôi chưa bao giờ ăn no căng thế này ”. Đôi mắt đen láy của Thẩm Dịch Trần ánh lên nụ cười.

Đinh Thần gật gù thấu hiểu : “ Làm bác sĩ phải chú trọng việc giữ gìn sức khỏe, chỉ được pheids ăn no lưng lửng bấy phần thôi ”

“ Không hẳn là thế ”. Thẩm Dịch Trần thản nhiên, còn một câu anh không nói, đó chính là : Còn phải xem ăn cùng người nào nữa

Đinh Thần vừa định cất lời thì điện thoại cô đổ chuông, thấy dãy số điện thoại của mẹ, cô liền cong môi theo phản xạ: “Mẹ, có chuyện gì không ạ?”

“ Thần Thần, con đang ở đâu ? ”

“ Con ăn cơm ở ngoài ạ ! ”

“ Ăn cơm ở đâu ? ”

Đinh Thần sững sốt, mẹ cô rất ít khi hỏi cô tường tận, gặp ngừng trong giây lát, cô mới nói với mẹ địa chỉ.

“ À, chỗ đó mẹ biết, con đừng đi đâu cả, mẹ vào bố lập tức đến ngay ”

Đinh Thần chẳng kịp can ngăn thì mẹ cô đã ngắt điện thoại. Cô chợt có linh cảm xấu, lòng chùng xuống.

“ Sao thế ? ”. chăm chú quan sát thần sắc của cô.

Đinh Thần bối rối: “Bố mẹ tôi sắp đến đây, tôi thấy..... ”. Lời lẽ xua đuổi người khác lúc này, cô chẳng thể nào nói nên lời.

Thẩm Dịch Trần tự cảm thấy mình quang minh lỗi lạc. không hề nghĩ theo hướng khác.

Lúc này cách tốt nhất chính là bỏ cửa chạy lấy người, nhưng để người nhà bị leo cây, không dám to gan đến vậy.

Ngập ngừng trì hoãn hồi lâu thì bố mẹ Đinh Thần cùng Đinh Tiểu Á đã xuất hiện ngay cửa quán.

“ Chị đang ở đây ! ”. Đinh Tiểu Á đã nhìn thấy Đinh Thần

Đinh Thần đành vẫy tay, giấy chẳng thể gói được lửa, chuyện ly hôn giữa cô và Bùi Tử Mặc chẳng thể nào giấu được nữa

Sắc mặt bố mẹ Đinh Thần không được vui nhất là khi nhìn thấy Thẩm Dịch Trần.

Ánh mắt ông Đinh sáng quắc như bó đuốc, hòa cùng vẻ lạnh lùng, ông hậm hực

“ Đây là Thẩm Dịch Trần công tác tại bệnh viện HS ”.

Đinh Thần giới thiệu bố mẹ mình với anh : “ Đây là bố mẹ và em họ của tôi ”

Thẩm Dịch Trần lịch thiệp chào hỏi : “ Chào bác trai, bác gái ”

Ông Đinh không màng đến sự có mặt của Thẩm Dịch Trần, bà Đinh xem như nể tình gặt đầu chào anh.

Đinh Tiểu Á tròn mắt, cô nhìn Thẩm Dịch Trần chăm chú, anh rể Bùi Tử Mặc khô ngô tuấn tú, Hướng Huy chừng chạc, Thẩm Hạo đẹp trai nhưng vẫn chẳng có ai bì được với người đàn ông trước mặt cô.

Thẩm Dịch Trần ngượng ngập, anh quả thực không hiểu lần đầu tiên gặp mặt anh đã làm việc gì đắc tội với bố mẹ Đinh Thần.

Bầu không khí bỗng chốc lắng đọng, Đinh Thần ho vài tiếng.

Ông Đinh chẳng hề nín nhịn thêm, ông khinh khỉnh cất tiếng hỏi : “ Anh Thẩm tướng mạo thư sinh nho nhã, chắc cũng là người có học thức cao, không cảm thấy hành vi của mình có gì đó không thỏa đáng hay sao ? ”

Thẩm Dịch Trần chẳng rõ đầu cua tai nheo, anh hỏi : “ Chẳng hay ý bác trai muốn hỏi là gì ạ ? ”

Ông Đinh trả lời không chút khách sáo : “ Chen chân vào gia đình người ta ! ”

Khuôn mặt Đinh Thần biến sắc.

“ Xem ra bác trai hiểu lầm cháu rồi ! ”. Đáy mắt ánh lên nụ cười.

Đinh Thần đẩy anh ra : “ Anh về trước đi, để tôi giải thích ”

Thẩm Dịch Trần khựng người, ánh mắt anh trân trân nhìn Đinh Thần

Đinh Thần van nài : “ Đi đi mà ! ”. Lúc này càng nói càng thêm sai, hướng hồ Đinh Thần không muốn anh biết quá nhiều chuyện nhà mình.

Giọng Thẩm Dịch Trần bình thản chẳng chút gợn sóng : “ Bác trai, bác gái chưa xin phép về trước ”

Ông Đinh vốn là người ăn ngay nói thẳng, Thẩm Dịch Trần còn chưa đi xa, ông liền lạnh lùng nói : “ Chẳng có chút khí chất đàn ông, chẳng biết con chấm hấn ta ở điểm nào ? ”

Đinh Thần quả thực dở khóc dở cười : “ Bố đang nói gì vậy ? ”

Bà Đinh kéo lấy vạt áo cô : “ Con và Bùi Tử Mặc ly hôn là vì người đàn ông này sao ? ”

Mọi người đều mang bản tính hiếu kỳ nhiều chuyện, lỗ tai của những người ngồi quanh bàn đều lập tức dựng đứng lên

Con tim Đinh Thần nhen nhóm ngọn lửa, cô kiểm soát giọng mình khá tốt : “ Chúng ta ra ngoài rồi nói ”. Cô cất bước rời khỏi quán cháo, bố cô chẳng phân rõ trắng đen vợ đưa cả năm định đoạt tội lỗi của cô, việc này bất kỳ ai cũng đều cảm thấy không thoải mái.

Bốn người đứng ngay trên con đường rợp bóng râm, bóng hàng cây hắt trên mặt đất.

“ Con còn chưa chịu nói sao ? ”. Ông Đinh không nén nổi cơn tức giận

Về mặt sợ hãi của Đinh Tiểu Á chứng tỏ mọi việc do cô mà ra cả, cô chỉ còn cách đứng ra hòa giải : “ Bác trai, chúng ta về nhà trước rồi chị sẽ nói sau ạ ! ”

Đinh Thần lườm cô : “ Bố mẹ, về nhà trước đã rồi con sẽ kể hết với mọi người ”

Ông Đinh đành gật đầu.

Bốn người vừa kịp bắt một chiếc taxi, ngồi trong xe Đinh Thần chẳng hó hé một lời nào, cô vịn về chiếc điện thoại.

Bước vào cửa, cởi giày, Đinh Thần âm thầm túm lấy áo Đinh Tiểu Á : “ Có phải em nhiều chuyện không ? ”

Đinh Tiểu Á gật đầu, đôi mắt lóe lên thần sắc dè dặt cẩn trọng. Kỳ thực chuyện Tiểu Á biết không nhiều, chỉ là cô lần ra manh mối từ những cử chỉ của Đinh Thần, lần đầu tiên cô cảm thấy có chuyện bất ổn xảy ra liền nói ngay với ông bà Đinh rồi cả hai gọi điện cho Bùi Tử Mặc mới hiểu ra sự thật Bùi Tử Mặc và Đinh Thần đã ly hôn.

Đinh Thần chẳng thể nào trách cứ Đinh Tiểu Á, dù sao cô ấy làm vậy cũng xuất phát từ sự quan tâm đến cô.

“ Bố, mẹ, nếu bố mẹ muốn biết chuyện thì con không muốn giấu nữa, con và Tử Mặc đã làm xong mioj thủ tục ly hôn, hiện giờ chúng con không là vợ chồng được luật pháp công nhận nữa ”. Đinh Thần về mặt bình thần, cô ngược mắt nhìn mọi người như thể cô đang nói đến chuyện không liên can đến mình.

“ Chuyện lớn như vậy sao không bàn bạc với gia đình một tiếng hả con ? ”. Bà Đinh đau lòng nói.

Đinh Thần lặng im trong giây lát rồi nói: “Bàn bạc cũng vậy àm không bàn bạc cũng vậy mà thôi, kết quả đều như nhau mẹ à”. Chuyện tình cảm của hai người đến phút cuối cùng Đinh Thần đã thông suốt, không yêu là không yêu, chẳng thể vì chuyện không ly hôn mà Bùi Tử Mặc đột nhiên đem lòng yêu cô.

“ Thần Thần, sao con lại trở nên thế này ? ”

“ Con bé này ! ”

Ông Đinh và bà Đinh đều nhất lợc lên tiếng

Đinh Thần mím chặt môi,cô ngắc đầu : “ Con nhất thiết phải giải thích rõ ràng rằng chuyện con và Bùi Tử Mặc ly hôn không hề can hệ gì đến Thẩm Dịch Trần. Con chẳng gặp anh ta được mấy lần, anh ta chẳng qua chỉ là bác sĩ theo dõi bệnh tình cho bố chồng con mà thôi ”

Bà Đinh gắng hỏi : “ Vậy thì tại sao hai đứa con lại ly hôn ? Vì tình cảm sút mẻ, nó có người đàn bà khác ư ? ”

Đinh Thần cười đau xót, nói đến Bùi Tử Mặc, thực ra cô mới chính là kẻ thứ ba chen vào thế giới tình cảm của anh và Vu Tranh, cô hết như kẻ trộm đánh cắp suốt khoảng thời gian hai năm trời giờ thì lại hoảng hốt bỏ chạy : “ Mẹ đừng hỏi con nữa, đây là chuyện giữa con và anh ấy, hợp thì ỏe bên nhau, không hợp thì chia tay, chẳng có gì to tát cả ”. Cô không muốn nói xấu sau lưng Bùi Tử Mặc, dù anh đã gây nên tổn thương nghiêm trọng cho cô.

Bà Đinh lắc đầu thở dài.

Ông Đinh dần bình tâm trở lại, ông hiểu con gái mình, Đinh Thần tuyệt nhiên không phải là người xem tình cảm là trò đùa. Xưa nay Đinh Thần coi trọng gia đình, xem trọng sự nghiệp, thường ngày chịu chút ít thiệt thòi cũng không để ý. Nếu như không phải Bùi Tử Mặc khiến con gái ông hoàn toàn thất vọng thì tuyệt đối sẽ khoog thể nào thành ra thế này, nhưng cô đã không muốn kể ra nguyên do thì cả hai người cũng chẳng tiện gặng hỏi. Ông nói : “ Là bố trách lầm con rồi ”

Con tim Đinh Thần chột rung động, người thân trước sau vẫn là cảnh tránh gió của cô. Dù cô đã là người trưởng thành thì trong mắt bố mẹ, cô vẫn là đứa trẻ hay khóc đòi kẹo. Cô cụp mắt nói : “ Bố mẹ, con xin lỗi, con chỉ không muốn bố mẹ lo lắng ! ”

“ Con gái ngốc ! ”. Hàng nước mắt vòng quanh ánh lên trong mắt bà Đinh.

Ông Đình vỗ vai khích lệ cô

Đình Thần cúi đầu , chuyện cô có thai tạm thời khoan tiết lộ với bố mẹ, bằng không với tính cách của bố mẹ cô e rằng sẽ tìm Bùi Tử Mặc tính sổ.

“ Tối nay con ngủ lại nhà đi ”. Bà Đình dịu dàng nói.

“ Vâng ”. Đình Thần cũng không muốn chạy đi chạy lại, bác sĩ căn dặn, cơ thể quá mệt mỏi sẽ không tốt cho em bé. Cô chợt nhớ ra không về nhà phải báo cho Diệp Tử, bằng không cô ấy nhất định sẽ rất lo lắng. Cô vừa nhấc điện thoại lên thì Diệp Tử gọi đến.

“ Đình Thần, trễ vậy rồi sao cậu còn chưa về ? ”. Diệp Tử sốt ruột hỏi.

Giọng Đình Thần lạnh lạnh : “ Xin lỗi Diệp Tử, mình ở lại nhà bố mẹ, quên mất không nói với cậu ”.

Diệp Tử hỏi không chút che giấu : “ Vậy bố mẹ cậu biết mọi chuyện rồi à ? ”

Đình Thần trốn ngay vào nhà tắm nói : “ Ngoài chuyện có thai ra thì mình đều thật thà khai báo cả rồi ! ”

Bạn bè bao nhiêu năm, tâm tình Đình Thần ra sao Diệp Tử chẳng lẽ còn không hiểu hay sao. Cô bị Đình Thần làm cho uất đến chẳng biết nói gì. Mãi một lúc sau, Diệp Tử mới nói : “ Cậu còn định giấu bố mẹ đến lúc nào ? ”

Đình Thần nhàn tản trả lời : “ Giấu được ngày nào hay ngày đó ”

Diệp Tử thấu hiểu sâu sắc cảm giác bất lực của Đình Thần : “ Cậu chỉ biết nghĩ cho Bùi Tử Mặc, rồi sau này chỉ làm khổ mình mà thôi ”

Đình Thần lúng búng nói : “ Đâu mà ! ”

“ Rồi sẽ có ngày cậu làm ình bị suy sụp ”. Diệp Tử hung hăng

Ánh mắt Đình Thần trầm lặng như biển khơi, nỗi đau thương chẳng thể nào che dấu sau nụ cười của cô.

Hôm sau, Đình Thần chọt vật tìm trong tập hồ sơ đặt trong ngăn kéo của phòng làm việc mới thấy tấm danh thiếp của Thẩm Dịch Trần. Cô liên lạc với Thẩm Dịch Trần theo số điện thoại ghi trên đó.

Điện thoại tự động chuyển vào hộp thư thoại, Đình Thần ngẫm nghĩ trong giây lát, chẳng nói chẳng rằng ngắt điện thoại.

Thẩm Dịch Trần ra khỏi phòng phẫu thuật nhìn thấy cuộc gọi nhỡ, cười thầm định gọi lại thì có khách.

Đình Tiểu Á thò đầu dáo dác ngay trước cửa, vừa trông thấy Thẩm Dịch Trần, cô liền vung vẩy túi xách lẳng xăng tiến vào : “ Hay, soái ca ! ”

Thẩm Dịch Trần cười : “ Chúng ta gặp nhau ở đâu rồi thì phải ? ”

Đình Tiểu Á buồn bã : “ Em chẳng để lại chút ấn tượng nào về sự tồn tại sao ? Gợi ý cho anh nhé ? ”. Nhưng trong giây lát, cô nói : “ Tối qua ! ”

Thẩm Dịch Trần chọt tỉnh ngộ : “ Em là em họ của Đình Thần ”

“ Trả lời đúng rồi. Đình Tiểu Á tự nhiên dịch chiếc ghế ngồi sang phía đối diện Thẩm Dịch Trần, trông bộ dạng của cô dường như đang toan tính điều gì đó.

“ Vậy em tìm anh có chuyện gì không ? ”. Thẩm Dịch Trần bình thản hỏi.

Đình Tiểu Á vào thẳng vấn đề : “ Anh thích chị họ em đúng không ? ”

Thẩm Dịch Trần không ngờ rằng Đình Tiểu Á thẳng thắn đến vậy, gương mặt tuấn tú khôi ngô của anh ửng đỏ, anh cup mắt : “ Em nói bậy gì thế ? ”

“ Anh đừng căng thẳng như thế ! ”. Đình Tiểu Á nhượng hàng chân mày : “ Chị họ em ly hôn rồi, giờ chị ấy là người độc thân ”

Thẩm Dịch Trần kinh ngạc, anh nhất thời sững sốt.

Đinh Tiểu Á nhìn anh, mỉm cười nói : “ Anh quả là người thật thà ”

“ Điều em nói là thật hay giả ? ”

“ Lừa anh chẳng có lợi gì cho em cả ”

Biết rõ bản thân không nên có suy nghĩ này nhưng Thẩm Dịch Trần lại cảm thấy phần khởi vui mừng đến khó hiểu.

Đinh Tiểu Á nhìn anh, mỉm cười.

Đôi mắt sáng trong, vẻ rắn rỏi cương nghị lộ trên gương mặt của Thẩm Dịch Trần : “ Anh thật sự thích cô ấy ! ”

Đinh Tiểu Á búng ngón tay : “ Ah thừa nhận sớm có phải là ổn rồi không ? ”

“ Nếu như cô ấy vẫn còn thân phận đã kết hôn thì anh sẽ chẳng bao giờ để cô ấy phải phiền muộn ”. Thẩm Dịch Trần sầm mặt, giọng đều đều.

“ Rất có phong độ ! ”. Đinh Tiểu Á giơ ngón tay cái lên tán thưởng : “ So với anh rể, không, phải nói là so với anh rể trước đây của em thì phẩm chất của anh cao quý hơn nhiều ! ”. Trước kia Đinh Tiểu Á có ấn tượng khá tốt với Bùi Tử Mặc nhưng khi cô hiểu rõ tình cảm của chị họ mình dành cho anh rể và laanfnyf, anh rể đã thực sự làm tổn thương con tim chị cô , Đinh Tiểu Á thật lòng hy vọng có thể đem lại hạnh phúc cho chị, giúp chị nhanh chóng bước ra khỏi bóng tối ám ảnh.

Thẩm Dịch Trần im lặng, về vấn đề này, anh gần như không có chỗ đứng để bàn luận bất cứ điều gì.

Đinh Tiểu Á mừng tượng đến bộ dạng Bùi Tử Mặc thất thểu, chán nản khi biết Đinh Thần có một đối tượng theo đuổi tốt hơn anh, nghĩ đến đây có suýt phá lên cười.

“ Mục đích đến đây của em chính là muốn nói với anh chuyện này sao ? ”. Cô gái này hình như có phần hơi điên rồ, Thẩm Dịch Trần thầm nghĩ.

Đinh Tiểu Á cười phá lên : “ Em đến đây là để xác định xem có phải anh có tình ý gì với chị họ em không ”.

“ Vậy thì giờ em biết rồi đó ! ”. Thẩm Dịch Trần dở khóc dở cười.

“Ồ ! ”. Đinh Tiểu Á cây ngay không sợ chết đứng. “ Vì vậy mà bây giờ em có thể giúp anh vạch kế hoạch theo đuổi chị ấy ”.

“ Sao em lại muốn giúp anh ? ”. Thẩm Dịch Trần có phần hoài nghi.

“Không phải em giúp anh, em chỉ mong chị họ em hạnh phúc”. Ánh mắt đen láy của Đinh Tiểu Á hấp háy kiên tục.

“Vậy em định giúp anh thế nào?”. Thẩm Dịch Trần cười hỏi..

Thực ra Đinh Tiểu Á hoàn toàn không ôm chút hy vọng nào , bởi lẽ chị họ cô là người cố chấp. Thẩm Dịch Trần nếu muốn thay thế vị trí của thì phải chịu khó mưa dầm thấm lâu. Sắc mặt Đinh Tiểu Á trịnh trọng, cô nói : “ Chị họ em không dễ dàng gì đón nhận anh đâu, vì thế anh phải tiến hành mọi chuyện theo trình tự.

Giọng Thẩm Dịch Trần từ tốn : “Ồ, còn gì nữa ! ”

Đinh Tiểu Á rút tờ giấy trong túi xách ra, vui mừng khắp khởi nói : “ Anh xem, em đã chuẩn bị tất cả ở đây ! ”. Cô vỗ vỗ lên mặt bàn: “Đây đều là những món chị họ em thích, anh phải nhớ nằm lòng đấy”

Thẩm Dịch Trần nhìn, anh đánh mất khả năng ngôn ngữ ngay lập tức. Trên tờ giấy viết đầy những món ăn mà yêu thích, những bộ phim và sách mà cô thích xem, không chỉ có thế, cuối cùng còn viết rõ kỳ nguyệt san của Đinh Thần. Gương mặt Thẩm Dịch Trần chuyển sang ửng đỏ.

Đinh Tiểu Á lắc đầu, cái anh chàng này ngây thơ quá đôi nhưng mà đẹp đôi với chị cô : “ Em phải đi làm, bà sắp cấp trên của em chính là con cộp cái, không có tính người ”. Đinh Tiểu Á tinh nghịch lè lưỡi.

Thẩm Dịch Trần cong môi, tính khí hai chị em nhà này chẳng ai giống ai.

Buổi chiều Đinh Thần gọi lại cho Thẩm Dịch Trần, anh nói : “ Buổi sáng tôi có cuộc phẫu thuật ”

Kỳ thực anh không cần giải thích với cô, Đinh Thần thầm nghĩ. Cô đành hắng lấy lại giọng : “ Chuyện hôm qua, thật là ngại quá ”

Giọng Thẩm Dịch Trần bình thản : “ Không cần nói xin lỗi, tôi không để tâm đâu ”

“ Suy cho cùng thì tại tôi báo hại anh bị ăn mắng, tôi cảm thấy mình có lỗi với anh ”. Đinh Thần nói giọng khê khàng

Thẩm Dịch Trần cười, vui vẻ trêu chọc : “ Vậy thì, cô định bồi thường tôi thế nào đây ? ”

Đinh Thần cũng cười : “ Anh muốn tôi bồi thường thế nào ? ”

“ Mời tôi ăn cơm ! ”. Thẩm Dịch Trần nói giọng dứt khoát, gãy gọn

Đinh Thần cười, nheo đôi mắt xinh đẹp : “ Không thành vấn đề ”

“ Chọn ngày chi bằng thuận theo tự nhiên, hôm nay nhé ? ”. Thẩm Dịch Trần hỏi dò

“ Hôm nay e là không được rồi, tối nay tôi còn chưa biết sẽ bận việc đến mấy giờ mới xong ”. Đinh Thần chẳng dè dặt gì, công ty việc chất cao như núi, xem ra cô phải yêu cầu Tổng giám đốc tuyển thêm vài người vào làm giúp cô mới được

“ Được rồi, cô làm việc đi ”. Thẩm Dịch Trần nói lời chào tạm biệt. Anh có rất nhiều ưu điểm, một trong những ưu điểm đó là hết sức nhẫn nại.

Đinh Tiểu Á thập thò lấp ló đi qua đi lại trước cửa phòng, Đinh Thần buồn cười cất lời : “ Vào đi ! ”

“ Khả khả, tối nay chị có hẹn ư ? ”

“ Làm gì có thời gian rồi rồi thế chứ, còn việc làm chưa xong đây ”. Đinh Thần đưa tay sửa sang mái tóc ngắn chỉnh tề, từ sau khi biết mình có thai cô đã cắt tóc ngắn cho thoải mái.

Đinh Tiểu Á vỗ ngực : “ Có em đây, chị hoàn toàn có thể yên tâm ! ”

Đinh Thần bật cười : “ Em á ? ”

“ Chị coi thường em ư ? ”. Đinh Tiểu Á trừng mắt nhìn cô

“ Chẳng biết ai tối qua đánh sai bằng báo giá, báo hại tôi phải thu dọn bãi chiến trường đây này ”. Đinh Thần mím môi, cô nàng em họ trợ lý này của cô, bằng lực không tời duy chỉ có điểm yếu là bản tính cầu thả. Nếu là trước kia, cô nhất định sẽ nổi giận mà phê bình, nhưng hiện giờ cô đã có em bé, tính tình chẳng những trở nên dịu dàng mà trái lại còn dung túng cho thuộc hạ của mình.

Đinh Tiểu Á ngại ngùng lè lưỡi, cúi đầu.

“ Sau này cẩn thận chút là được ” Trái lại Đinh Thần còn an ủi cô.

“ Nghe nói trước kia chị chẳng khác gì Diệt Tuyệt Sư Thái, hai năm trời thay đổi mười mấy cô trợ lý, đến giờ thì chẳng còn ma lực như trước nữa rồi ”. Đinh Tiểu Á cười khúc khích

Đinh Thần nghiêng rằng : “ Xem ra chị dễ dãi với em quá rồi, được lắm, em cứ đợi đấy ! ”

Sắc mặt Đinh Tiểu Á trắng bệch : “ Chị à, em biết sai là được chứ gì ”

“ Muộn rồi ”. Đinh Thần nghiêm mặt, trong bụng cười thầm

Đinh Tiểu Á sần sùi vô cùng, nói nặng nói nhẹ chọc giận ai không chọc lại chọn ngay bà chị họ của mình. Đinh Tiểu Á ngược đầu lên liền phát hiện Đinh Thần không nhìn được đang cười, cô biết ngay mình bị chị mình chơi xỏ. Đinh Tiểu Á ra sức làm mặt hề với chị mình rồi vội vã lĩnh mất.

Đinh Thần bận công việc mãi tận tối quên cả ăn cơm, khó khăn lắm mới xử lý xong toàn bộ chuyện vụn vặt, nhìn đồng hồ đã là 8h tối, lúc này, cô mới cảm nhận dạ dày có phần khó chịu

Nếu như là trước kia, cô gắng gượng chút rồi cũng xong nhưng giờ thì không được, cô không ăn cũng chẳng sao nhưng không thể để đứa bé trong bụng mình bị đói.

Đinh Tiểu Á chẳng còn ở chỗ ngồi nữa, Đinh Thần mỉm cười lắc đầu, con nhỏ này nói là sẽ giúp cô, kết quả là lại chuồn mất tiêu.

Cô vừa nhấn nút thang máy thì chuông điện thoại vang lên, số điện thoại hiển thị là của Thẩm Dịch Trần. Cô lấy làm kinh ngạc nhận điện, nói : “ A lô ! ”

“ Đinh Thần, cô đang ở công ty ư ? ”

“ Vâng ”

“ Cô đã ăn tối chưa ? ”

“ Vẫn chưa ”

“ Vậy thì thật đúng lúc ! ”. Thẩm Dịch Trần nhanh nhẩu : “ Cô đợi tôi, tôi sẽ đến ngay ”

Đinh Thần chưa kịp phản ứng thì anh đã gác máy. Cô nhún vai, mở cửa quay lại phòng làm việc

Thẩm Dịch Trần đến rất nhanh, tay xách chiếc hộp : “ Cháo, co ăn đi cho nóng ! ”

Là cháo Triều Sơn, Đinh Thần mỉm cười : “ Cảm ơn ”

Anh cười : “ Làm thay ca một người đồng nghiệp, nên khá cấp rập, cô dùng tạm nhé ”.

“ Sao lại nói là dùng tạm, cháo là món ngon mà ”. Đinh Thần vội vàng mở hộp ra, mùi hương lập tức bay nghi ngút, cô hít lấy muống cháo cho ngay vào miệng, tẩm tắc xuyết xoa, hết sức mãn nguyện

Thẩm Dịch Trần thấy Đinh Thần ăn ngon miệng, lòng không khỏi dấy kên cảm giác hài lòng.

“ Sao anh không ăn ? ”. Đinh Thần đánh chén gần hết một nửa mới sực nhớ ra hỏi Thẩm Dịch Trần.

“ Tôi...đã ăn tại bệnh viện rồi ”. Thật ra, Thẩm Dịch Trần đi làm về liền mua cháo rồi chạy thẳng đến đây, làm gì có thời gian ăn nhưng anh không muốn phá hỏng bầu không khí ấm cúng này, lúc này được trông thấy Đinh Thần ăn còn thích thú hơn cả bản thân mình đưa thức ăn vào miệng

Đinh Thần chẳng buồn suy nghĩ nhiều, cô tiếp tục ăn ngấu nghiến

Nụ cười Thẩm Dịch Trần lan rộng đến tận hốc mắt, tâm trạng anh lúc này vui vẻ vô cùng.

Đinh Thần ngẩng đầu vừa kịp lúc bắt gặp đôi mắt biết cười của Thẩm Dịch Trần, cô nhướn mày : “ Có phải chưa bao giờ thấy phụ nữ ăn uống như thế này không ? ”

Thẩm Dịch Trần cúi đầu : “ Không thể so sánh, tôi hiếm khi ăn cơm cùng nữ giới ”

“ Vậy bạn gái anh đâu ? ”. Đinh Thần vừa buột miệng hỏi thì đã cảm thấy hối hận, chuyện này can hệ gì đến cô chứ, sao cô phải nhiều lời.

Thẩm Dịch Trần nhìn vào mắt cô : “ Tôi chưa có bạn gái ! ”

Đinh Thần nuốt vào miếng cháo cuối cùng, mãn nguyện cười híp mắt : “ Tôi có thể giới thiệu Tiểu Á cho anh làm quen ! ”. Cô tự cho rằng đây là lời giải thích : “ Cô ém gái họ của tôi, tối hôm qua anh gặp rồi đấy ”

“ Tôi không hợp với cô ấy ”. Trong phút chốc nhất thời, Thẩm Dịch Trần không nghĩ ra được lý do nào khác để từ chối.

Đinh Thần cúi đầu mỉm cười : “ Chưa làm quen anh đã biết là không hợp rồi ”

“ Bởi vì... ” Thẩm Dịch Trần nhìn Đinh Thần chăm chú, đôi mắt đen láy sâu thẳm : “ Tôi đã có người yêu rồi ”

Đinh Thần bối rối trước vẻ mặt nghiêm túc của anh. “ Tôi chỉ nói đùa thôi, anh đừng để tâm ”

“ Tôi không nói đùa ! ”. Đôi mắt Thẩm Dịch Trần rực sáng, miệng nở nụ cười.

Đinh Thần cũng cười, cô vội chuyển đề tài : “ Tôi phải về nhà rồi ”

“ Tôi đưa cô về ”. Giọng Thẩm Dịch Trần dịu dàng nhưng thái độ anh cương quyết chẳng chút do dự

Đình Thần đành thuận theo ý anh

Chiếc xe tiến vào khu dân cư, Thẩm Dịch Trần cẩn thận chu đáo mở cửa xe : “ Tôi không tiễn cô lên, vào đến nhà an toàn thì gọi điện thoại cho tôi nhé ”

Đình Thần cười mỉm : “ Chỉ vào bước chân, sao có thể nguy hiểm gì được ”.

Thẩm Dịch Trần khẳng khái : “ Tôi đợi điện thoại của cô ”

Đình Thần biết không thể lay chuyển được anh, bèn đồng ý : “ Vâng ”

Thẩm Dịch Trần khẽ cười

Tiếng bước chân vọng lại từ phía hành lang, là Diệp Tử tay xách theo chiếc áo giữ nhiệt đang chau mày bước đến gần, trông thấy Đình Thần, hàng chân mày nhíu chặt của Diệp Tử giãn ra. “ Giờ này cậu mới về ! Gọi điện thoại cho cậu thì điện thoại khóa máy, đến nhà thì chẳng có ai, cậu làm mình lo đến chết ”

“ Minh tăng ca, điện thoại chắc là hết pin ”. Đình Thần mỉm cười, lòng không khỏi cảm động, hôn nhân của cô tan vỡ nhưng may mà quan hệ bạn bè không thất bại, bên cô vẫn còn người bạn thân là Diệp Tử, đời này như thế mà quá đủ rồi.

Diệp Tử huyết sáo, lúc này cô mới quan sát Thẩm Dịch Trần : “ Người này là ? ”

Đình Thần giới thiệu sơ qua để hai người làm quen

Diệp Tử nhì chăm chăm Thẩm Dịch Trần và Đình Thần, cô cười mà như không, kẻ ngoài cuộc sáng suốt người trong cuộc u mê, thiêng mình cỡ Diệp Tử đã nhận ra ngay mối quan hệ không bình thường giữa hai người. Diệp Tử ra sức đẩy Đình Thần : “ Sao cậu không mời anh Thẩm lên nhà uống tách trà ? ”

Đình Thần há hốc miệng, nghẹn ngào hồi lâu rồi nói : “ Anh ấy còn có việc mà ”

Diệp Tử chậm rãi : “ Nếu anh có việc gấp thì bọn tôi không giữ anh lại, anh Thẩm à ”

Thẩm Dịch Trần cúi mặt mỉm cười, tiếp lời : “ Tôi cũng chẳng có chuyện gì quan trọng cả ”

Diệp Tử cười vô cùng đắc ý : “ Vậy thì mời anh lên nhà ngồi một lát ”

“ Cũng được ”. Thẩm Dịch Trần gật gù đồng ý. Anh là người thâm nhuần tư tưởng truyền thống, vừa rồi anh không tiễn Đình Thần chính là vì sợ lời đàm tiếu về cô nam quả nữ ở bên nhau, giờ đã có Diệp Tử ở cạnh thì chẳng làm sao cả.

Đình Thần thừa lúc anh ta không để ý liền giận dữ trừng mắt nhìn Diệp Tử.

Diệp Tử chớp mắt vô tội, nói theo khẩu hình miệng : “ Minh là vì muốn tốt cho cậu ”

Đình Thần cũng lặng lẽ đáp : “ Cảm ơn, thật chẳnggr Đình Thần biết nên lấy gì báo đáp ”

Thẩm Dịch Trần thấy Đình Thần và Diệp Tử dằng dặc dữ tợn lườm nhau, anh vừa thấy thú vị vừa hiếu kỳ.

Đình Thần mở cửa, giọng gượng ép : “ Anh ngồi đi, để tôi rót nước cho anh ”

Diệp Tử ấn cô ngồi ngay xuống sofa : “ Để mình làm cho ! ”. Diệp Tử đương nhiên là muốn tạo cơ hội cho hai người tiếp xúc riêng với nhau, cô và Đình Tiểu Á đều có chung suy nghĩ, mong muốn Đình Thần nhanh chóng thoát khỏi bóng đen ám ảnh kia. Giờ đây sự xuất hiện của Thẩm Dịch Trần có thể nói là rất đúng lúc. Luận về tướng mạo, Thẩm Dịch Trần phong độ nho nhã hơn Bùi Tử Mặc chút đỉnh. Bàn về công việc, Thẩm Dịch Trần là bác sĩ chuyên khoa tại bệnh viện HS, tương lai sáng lạn. Trước kia, Diệp Tử không mấy thiện cảm với Bùi Tử Mặc, từ sau khi Đình Thần và anh ta ly hôn, cô lại càng không nể mặt anh ta. Diệp Tử mong chờ đến ngày Bùi Tử Mặc quỳ xuống trước mặt Đình Thần mà van xin, đến lúc đó Đình Thần có thể cho anh ta hai bạt tai rồi dứt khoát nói với anh ta rằng giờ cô đã có sự lựa chọn khác tốt hơn anh ta.

Thẩm Dịch Trần để lộ nụ cười : “ Bạn của cô thật là dễ thương ”

“ Anh nói thế cô ấy nghe được lại càng đắc ý đấy ”. Đình Thần cười nói.

Thẩm Dịch Trần mấp máy, lời vừa chực đầu môi thì đã nuốt ngược trở lại.

“ Anh định nói gì ? ”. Trái ngược với vẻ mặt tự nhiên của cô, Đinh Thần lại thần nhiên vô cùng.

“ Căn phòng này xem ra thoải mái thật ! ”. Thẩm Dịch Trần trần tư trong giây lát, anh không đề cập đến chuyện ly hôn của Đinh Thần, thứ nhất là vì không muốn gợi lại tâm sự đau thương của cô, thứ hai là sợ thân phận gián điệp của Đinh Tiểu Á sẽ bị bại lộ

“ Cũng tạm ”. Đinh Thần đáp gọn lộn. Thẩm Dịch Trần dĩ nhiên sẽ lấy làm lạ khi cô ấy sống một mình nhưng nếu Thẩm Dịch Trần đã không hỏi thì cô sẽ không đề cập đến.

Bầu không khí lắng đọng

Thẩm Dịch Trần và Đinh Thần đều thuộc mẫu người không giỏi giang trong hóa giải bầu không khí nặng nề.

Lặng im trong giây lát, Đinh Thần ho đánh tiếng: “ Diệp Tử, cậu đi đun nước sôi, đun đến Tây Ban Nha chưa vậy ? ”

Giọng Diệp Tử vọng lại từ nhà bếp : “ Có ngay đây ! ”

Ánh mắt Thẩm Dịch Trần dịu dàng, nụ cười nhẹ như làn gió mùa xuân.

Đinh Thần cụp mắt, mím môi.

Diệp Tử bưng hai cốc trà bước ra, Đinh Thần nãy giờ miệng khô lưỡi rát, cô nhắc chén trà lên toan uống thì bị Diệp Tử giằng lại : “ Không phải cho cậu ”. Nói rồi Diệp Tử nhanh chóng bưng ly vừa chạy đến : “ Cậu phải uống thứ này ”

Sóng mắt Đinh Thần di chuyển : “ Giờ cậu còn rườm rà hơn cả mẹ mình nữa ”

Diệp Tử hậm hực : “ Mình nằm trong cái thế leo lên lưng hổ khó xuống, sớm biết cậu là kẻ phiền nhiễu thế này, mình đã xem như không quen biết cậu rồi ”

Đinh Thần găm giữ : “ Bây giờ hối hận cũng chẳng kịp nữa đâu ”

Cả hai tiếp tục bối lông tìm vết đối phương. Thẩm Dịch Trần chăm chú quan sát, thi thoảng anh thầm mỉm cười.

Đôi co mãi một hồi lâu Diệp Tử mới cảm thấy dường như carhai đang bỏ rơi vị khách, gương mặt cô lộ vẻ áy náy : “ Xin lỗi anh Thẩm, không làm anh giận mình chứ ? ”

Đinh Thần cũng lên tiếng : “ Chúng tôi là vậy đấy ”

“ Đây là cách chúng tôi biểu đạt tình cảm bạn thân với nhau, có phải không Đinh Thần ? ”. Diệp Tử nheo mắt.

“ Ai là bạn thân với cậu ? ”. Đinh Thần phản bác.

Cả hai tiếp tục bước vào vòng đấu võ mồm mới.

Nụ cười nở trên môi Thẩm Dịch Trần, may nhờ có cô bạn thân Diệp Tử ngày ngày ở bên, Đinh Thần mới có thể giảm bớt những đau đớn do hôn nhân tan vỡ mang lại

Thẩm Dịch Trần ra về, Diệp Tử đưa tay chỉ vào bình giữ nhiệt : “ Cậu có ăn khuya không ? ”

Đinh Thần hoảng sợ nói : “ Nếu không phải là cháo thì mình ăn ”

Diệp Tử hai tay chống nạnh : “ Muốn chết phải không ? ”

“ Ai da, cậu chớ có hiểu lầm, hai ngày nay mình toàn ăn cháo, quả thực cảm thấy hơi ngấy rồi, cậu phải hiểu cho sản phụ chứ ! ”. Đinh Thần mỉm cười, lộ vẻ áy náy.

Diệp Tử chăm chú nhìn cô, nụ cười thấp thoáng trên môi : “ Ăn cùng Thẩm Dịch Trần à ? ”

Đinh Thần không chút dấu giếm, gật gù.

Diệp Tử huých cô : “ Thẩm đại soái ca có phải đang theo đuổi cậu không ? ”

“ Cậu nghĩ đi đâu vậy ? ”

“ Điều này rất bình thường, cậu độc thân, anh ta chưa vợ ”. Diệp Tử cười nói.

“ Mọi chuyện hoàn toàn không như cậu nghĩ đâu ”. Đinh Thần lườm Diệp Tử. “ Cho dù giả thuyết của cậu có đúng đi chăng nữa thì mình cũng chẳng có ý gì với anh ta. Mình chỉ muốn sinh đứa bé ra và chăm sóc nó ”.

“ Thảm soái ca người ta không nghĩ thế đâu ”. Môi Diệp Tử cong lên, gật gù đắc ý. “ Ánh mắt anh ta nhìn cậu đầy vẻ sâu sắc nồng nàn, cùng cả sự say đắm cuồng nhiệt ”

Đinh Thần chẳng chút khách sáo gõ lên đầu Diệp Tử : “ Gần đây cậu lại đọc tiểu thuyết ngôn tình à, mình thấy cậu trúng độc rất nặng rồi đây ”

Diệp Tử âm ỉ xoa đầu : “ Gần này tuổi đầu còn không muốn nghe người ta nói thật ”

Đinh Thần trầm ngâm trong giây lát rồi nói : “ Nếu như anh ta có ý định đó thì e rằng mình phải khiến anh ta thất vọng thôi ”

Diệp Tử vội chất vấn : “ Giờ cậu không muốn nghĩ đến chuyện yêu đương, chẳng lẽ cậu muốn sống độc thân cả đời sao ? ”

“ Sống một mình cũng tốt mà ”. Đinh Thần thấp giọng trả lời.

Diệp Tử chẳng biết phải nói gì, cô thật sự không hiểu Bùi Tử Mặc tốt đẹp ở chỗ nào mà có thể khiến Đinh Thần canh cánh trong lòng mãi chẳng thể nào quên. Có điều chữ tình xưa nay vốn rất kỳ diệu, về chuyện này chỉ có người trong cuộc mới hiểu rõ nhất mọi chuyện. Cô chỉ đành khuyên : “ Bác sĩ Thẩm là người rất tốt, đáng để cậu suy nghĩ đó ”

Ánh mắt Đinh Thần chuyển động : “ Mình sắp làm mẹ, điều kiện anh ta có tốt thế nào đi nữa thì mình làm sao có thể giao con mình cho người khác nuôi chứ ! ”

Diệp Tử chân thành nhận xét : “ Mình cảm thấy anh ta không phải là hạng người lòng dạ hẹp hòi ”.

Đinh Thần cup mắt : “ Bọn mình có thể đừng nói đến chuyện này bây giờ được không ? ”

“ Được ”. Diệp Tử liền im bặt, sản phụ là trên hết, cô hết sức tôn trọng nguyên tắc này

8. Chương 8

Dùng cảm theo đuổi tình cảm của mình chính là ngôn ngữ của loài hoa hướng dương

Diệp Tử đang vật lộn đầu tắt mặt tối thì cô nghe thấy giọng Bùi Tử Mặc vang lên. Cô mở hé cánh cửa, hai tay khoanh trước ngực, tựa người đứng bên cánh cửa nghe xem Bùi Tử Mặc nói gì.

“ Hôm nay là sinh nhật tôi, tôi mời mọi người đi dùng bữa tối ”. Nụ cười thấp thoáng trên gương mặt Bùi Tử Mặc, anh ôn tồn cất tiếng.

Diệp Tử khịt mũi cất tiếng cười giễu.

Những người khác trong phòng thị trường nhảy nhót reo hò, Thẩm Hạo huých Bùi Tử Mặc : “ Phóng khoáng thế ”

Bùi Tử Mặc mỉm cười, nói bằng chất giọng đủ cho hai người nghe : “ Vu Tranh muốn tổ chức sinh nhật riêng cho mình, nhưng mình... ”

Thẩm Hạo liền hiểu ngay ra vấn đề. Bùi Tử Mặc lôi bọn họ ra làm tấm bia đỡ. Thẩm Hạo thở dài, nếu như đã yêu Đinh Thần thì cố sao lúc ly hôn Bùi Tử Mặc còn ra vẻ kiên quyết thế chứ. Nếu như đã chẳng còn tình cảm với Vu Tranh, cố sao phải dây dưa không chịu dứt khoát, hại người hại mình chứ. Thẩm Hạo không hề hay biết chuyện Vu Tranh có thai và Bùi Tử Mặc thật sự chẳng còn cách nào khác. Cậu vở vai Bùi Tử Mặc tỏ vẻ thấu hiểu.

Những người còn lại đương nhiên càng không biết chuyện của Bùi Tử Mặc, ai nấy đều vui mừng hớn hở vây quanh bàn bạc xem làm thế nào để chơi khăm Bùi Tử Mặc.

Bùi Tử Mặc nhìn sang Diệp Tử, anh mỉm cười cất bước tiến lại gần, vẻ mặt điềm nhiên bình thản, anh nói : “ Gọi cả Hướng Huy đến luôn nhé ! ”

Diệp Tử cười khẩy : “ Không hứng thú ”

Bùi Tử Mặc bẽ mặt, vẻ mặt ngượng ngập, anh nói : “ Diệp Tử, cô nhất định phải làm khó dễ tôi mãi sao ? ”

Diệp Tử tiếp tục cười khẩy, cô cắn răng nín nhịn không nói với Bùi Tử Mặc về tình trạng của Đinh Thần hiện tại.

Nụ cười Bùi Tử Mặc chuyển sang gượng gạo : “ Cô cảm thấy tôi chứng tai gai mắt cũng chẳng sao, có điều Vu Tranh dù gì cũng là trợ thủ đắc lực của Hướng Huy, cô đừng chuyện gì cũng nhằm vào cô ấy như vậy ”. Mỗi lần gặp Vu Tranh Diệp Tử đều chẳng nề mặt cô ta, còn lạnh lùng châm chọc khiến Vu Tranh ủ rũ muộn phiền.

Anh không nhắc đến Vu Tranh thì thôi, vừa nhắc tên cô ta thì cơn giận dữ của Diệp Tử bốc tận tam trường. Diệp Tử gắng sức dằn nén cảm xúc của mình, chẳng qua cũng chỉ vì nề mặt Đinh Thần mà thôi.

Bùi Tử Mặc không sao hiểu nổi, anh nói : “ Cô ấy đang có thai, không thể nổi nóng, cô có thể rộng lòng tha thứ cho cô ấy một chút được không ? ”. Anh còn ngờ cả hai đều là phụ nữ, Diệp Tử nhất định sẽ thông cảm, ai mà ngờ câu nói này của anh càng khiến thêm phần nộ, Diệp Tử tức giận không sao kể xiết, cô mở cửa, quát : “ Ra ngoài ! ”

“ Cái gì ? ”. Bùi Tử Mặc nhìn cô bằng ánh mắt khó hiểu.

“ Tôi bảo anh ra ngoài, chỗ này không hoan nghênh anh ”. Diệp Tử không muốn nói chuyện với Bùi Tử Mặc nữa, nếu tiếp tục nói với anh, cô sẽ không nhịn được mà cất tiếng chửi.

“ Diệp Tử ! ”. Bùi Tử Mặc chẳng thể hiểu nổi vì sao cô phản ứng mạnh mẽ đến vậy, cứ cho là vì bệnh vực cho Đinh Thần đi chẳng nữa thì việc ly hôn chính là do Đinh Thần đề nghị.

Diệp Tử cắn chặt môi : “ Tôi thực sự nghĩ không ra vì sao Đinh Thần lại yêu hạng người như anh ”

Bùi Tử Mặc biến sắc : “ Suy cho cùng thì tôi đắc tội với cô ở điểm nào ? ”

“ Anh không hề đắc tội với tôi ”. Diệp Tử né tránh ánh nhìn của Bùi Tử Mặc, cô đưa tay chỉ về phía cánh cửa phòng : “ Không tiễn ! ”

Bùi Tử Mặc vốn không phải loại người hay so đo tính toán với phụ nữ, thêm vào đó anh và Hướng Huy là bạn bè thân thiết, anh càng không thể để tâm chuyện nhỏ nhặt này, nhưng đáng về chế giễu coi thường của Diệp Tử khiến Bùi Tử Mặc vô cùng nổi giận, anh không suy nghĩ liền chống tay lên cánh cửa : “ Hôm nay, cô không nói rõ ràng thì tôi sẽ không đi ”

“ À, Bùi công tử cũng học đòi thói vô lại rồi ”. Diệp Tử mím môi, nheo mắt nhìn anh.

Bùi Tử Mặc chột mỉm cười : “ Diệp Tử, tôi biết cô quan tâm đến Đinh Thần, tôi cũng rất nhớ cô ấy ”

Diệp Tử hít một hơi thật sâu, giữ nguyên nụ cười xã giao đúng mực trên môi : “ Vậy à ? ”

“ Đạo này cô ấy ra sao rồi ? ”. Bùi Tử Mặc nhìn Diệp Tử, từ tốn hỏi.

Diệp Tử cất giọng nói mỉa mai : “ mấy hôm trước chẳng phải anh đã gặp cô ấy rồi sao ? ”. Ý Diệp Tử muốn nói chính là lần Bùi Tử Mặc tình cờ gặp Đinh Thần trong bệnh viện, cũng chính lần Đinh Thần không may bị sảy thai.

Nụ cười thấp thoáng trong ánh mắt Bùi Tử Mặc, frowngf như anh đang hồi tưởng điều gì đó.

Diệp Tử lắc đầu, nhìn bộ dạng anh ta không hoàn toàn là kẻ vô tình vô nghĩa, vậy thì anh ta và Đinh Thần làm sao lại ra nông nổi này.

Bùi Tử Mặc lắc đầu lặng lẽ thở dài : “ Cảm ơn cô đã thay tôi chăm sóc Đinh Thần ”

Diệp Tử cười ngặt nghèo : “ Giờ anh không có tư cách để nói câu đó nữa rồi, tôi là bạn của cô ấy, còn anh thì chẳng là gì cả ”

Toàn thân Bùi Tử Mặc cứng đờ, bị Diệp Tử chặn họng, anh không nói nên lời.

Diệp Tử quay trở lại chỗ ngồi của mình, chống cằm cười khẩy,nói : “ Bùi công tử,chúc anh và đứa con của Vu Tranh bình an khỏe mạnh ”

Câu nói nghe chừng rất bình thường nhưng xét cho cùng vẫn có điều gì đó bất ổn. Điều đầu tiên Bùi Tử Mặc làm sau khi trở về văn phòng chính là gọi điện cho Hướng Huy.

Hướng Huy ngáp ngừng tổng giây lát, trả lời qua loa : “ Sức khỏe Đinh Thần không tốt lắm ”

Bỗng chốc Bùi Tử Mặc cảm thấy lòng nóng như lửa đốt : “ Rốt cuộc cô ấy làm sao, vì sao cậu và Diệp Tử áp a áp úng, hai người có chuyện gì giấu mình ? ”

“ Nghỉ ngơi tĩnh dưỡng một thời gian thì sẽ không sao cả ”. Nếu Đinh Thần và Diệp Tử không muốn cho Bùi Tử Mặc biết chuyện này thì Hướng Huy cũng chẳng tiện tiết lộ.

Bùi Tử Mặc im lặng, mỉm cười : “ Vẫn chưa chúc mừng cậu nữa ”

“ Chúc mừng mình ? ”. Hướng Huy sững sốt.

“ ừ, lần trước mình gặp Diệp Tử tại khoa sản ở bệnh viện ”

“ Ồ, ờ ” Hướng Huy bất chợt bừng tỉnh,anh vội vàng lấp liếm.

Bùi Tử Mặc đang nhớ đến Đinh Thần, tâm hồn teo ngược cảnh cây, trò chuyện đôi câu với Hướng Huy rồi liền ngắt máy. Anh suy nghĩ một lúc, bèn gọi điện đến văn phòng Đinh Thần.

Nhận điện thoại chính là Đinh Tiểu Á, Bùi Tử Mặc không dám nói lời nào, đập máy rồi anh gọi lại vào tổng đài công ty.

Lễ tân là một cô gái rất lễ phép, cô nói : “ Giám đốc Đinh xin nghỉ phép dưỡng bệnh ”

Bùi Tử Mặc hoảng hốt, một lúc lâu, anh lật tới lật lui số điện thoại Đinh Thần trong danh bạ, suy ngẫm hồi lâu, anh gửi tin nhắn cho cô.

“ Tít tít ”. Âm báo tin nhắn vang lên, chẳng màng để tâm đến. Nếu là chuyện gấp thì đối phương nhất định sẽ gọi điện thoại lại chứ chẳng cần lựa chọn cách thức nhắn tin.

Cô mới xuất viện, vốn dĩ bố mẹ muốn đón cô về nhà ở cho tiện chăm sóc nhưng Đinh Thần viện cớ muốn đi làm gần nhà nên cô vẫn dọn về căn hộ trước kia mình thuê.

Trước đó, Diệp Tử đã quét dọn, căn phòng chẳng nhuốm bụi trần duy chỉ thiếu hơi người.

Đinh Thần ăn qua loa vào cọng mì, giải quyết xog bữa tối trên bàn mở chiếc máy notebook kiểm tra hộp thư điện tử, cô đã nghỉ dài ngày, cần phải gấp sức làm việc gấp đôi mới được.

Đinh Thần mới ngồi nửa tiếng đồng hồ bên cái máy tính thì đôi mắt cô đã cay cay khó chịu. Cô dụi mắt, bước đến ban công nhìn về phương trời xa xăm

Đúng lúc này chuông cửa vang lên.

Đinh Thần lấy làm kinh ngạc, trước đó cô đã dặn Diệp Tử không cần mang bữa đêm đến cho cô, ngẫm cho cùng thì không thể nào là Diệp Tử được.

Qua mắt mèo tại cửa, bóng dáng dong dỏng cao của Thẩm Dịch Trần càng được kéo dài ra, anh kéo chiếc cà vạt lộ về mặt tự nhiên.

Đinh Thần do dự mở cửa.

“Mạo muội đến thăm, hy vọng không làm phiền cô”. Tia sáng rạng rỡ chợt lóe lên trong đôi mắt thon dài sâu thẳm của Thẩm Dịch Trần.

Đinh Thần nhường lối cho anh tiến vào cửa, mỉm cười cô nói : “ không sao ”

Thẩm Dịch Trần đặt giỏ hoa quả xuống, đưa bó hoa tươi cho Đinh Thần: “Tặng cô”

“Lại làm anh tốn tiền nữa rồi”. Đinh Thần tủm tỉm cười.

“Làm gì có, thực ra vò tôi nhớ đến món trà ngon ở nhà cô”. Thẩm Dịch Trần nhướn môi, nụ cười ngự trị trên môi anh.

Đinh Thần mỉm cười : “ Anh ngồi đi, để tôi pha trà ”

Cầm tờ tạp chí đặt trên bàn lên.

Chẳng mấy chốc, Đinh Thần đã bưng ra một cốc trà nóng đưa cho anh.

Thẩm Dịch Trần vội vàng đón lấy : “ Cảm ơn ”. Dáng vẻ quân tử khiêm nhường, phong độ nhanh nhẹn.

“Anh thật là khách sáo quá”. Đinh Thần dịu giọng nói.

Thẩm Dịch Trần thường ngày là người trầm lặng ít nói, anh vốn không phải là người giỏi lân la bắt chuyện, thoáng chốc anh chẳng biết nên nói gì nữa.

Đinh Thần vốn nhạy cảm tinh tế, ai cũng nhận ra tình ý dành cho cô, bản thân cô tự khắc cũng hiểu điều đó. Nếu anh không thổ lộ thì Đinh Thần vẫn có thể vờ vui vẻ như mình là kẻ khờ khạo. Cô quay sang nhìn Thẩm Dịch Trần : “ Tôi đi lấy hoa quả ”

Cô bưng những quả táo đã được rửa sạch ra, ủ rữ cầm lấy con dao gọt trái cây. Trước kia vì lười thêm vào đó là không biết gọt hoa quả nên ăn táo cô không bao giờ gọt vỏ, nhưng Thẩm Dịch Trần dù sao cũng là khách, cô không thể để anh tự mình làm những việc này.

Đúng lúc Đinh Thần đang cảm thấy khó xử thì Thẩm Dịch Trần chủ động đề nghị: “Để tôi làm cho”

Đinh Thần tỏ vẻ cảm động trước sự thông cảm thấu hiểu của anh.

Tay nghề gọt táo của Thẩm Dịch Trần không mấy thuần thục, động tác chậm rãi, rời rạc, không lưu loát như tay nghề của Diệp Tử. Đinh Thần nói bông đùa : “ Bàn tay anh quen cầm dao phẫu thuật giờ cầm sang dao gọt trái cây, cảm giác quả nhiên hoàn toàn khác ”

“Quá trình thế nào không quan trọng”. Thẩm Dịch Trần mấp máy môi, cao siêu thâm thúy kết luận : “Thứ quan trọng chính là kết quả”. Anh đặt quả táo đã gọt xong nhưng vẫn giữ nguyên vỏ táo lên chiếc đĩa, nhoẻn cười.

Ánh mắt Đinh Thần hấp háy, có điều gì đó lướt nhẹ trong trái tim cô. Cô che dấu mở cảm xúc hỗn độn của mình bằng nụ cười trừ.

Thẩm Dịch Trần nhìn cô bằng ánh mắt dịu dàng, anh vui mừng : “ Hôm đó lời cô nói với Diệp Tử tôi đều nghe thấy cả rồi”

Bầu không khí lắng đọng, nụ cười trên môi Đinh Thần dần vụt tắt. Cô cúi đầu chẳng nói chẳng rằng, Thẩm Dịch Trần quan sát tỉ mỉ thần sắc của cô.

Đinh Thần chợt mỉm cười rồi nói : “ Nước nguội rồi, để tôi đổi cốc khác cho anh ”. Dứt lời, cô lĩnh thật nhanh vào bếp, hít một hơi thật sâu, mãi một lúc lâu sau cô mới bưng cốc trà trở ra

Thẩm Dịch Trần hiểu rằng lúc này không phải là thời cơ tốt để bày tỏ tình cảm. Anh cũng không muốn bức ép Đinh Thần ra quyết định, anh chỉ muốn để cô hiểu tâm tình của mình, để cô hiểu rằng trên thế gian này ngoại trừ ra vẫn còn có Thẩm Dịch Trần yêu mến cô chân thành. “Đinh Thần, tôi có vài câu tận đáy lòng muốn nói với cô ”.

Đinh Thần chau mày: “Có những chuyện không nói thì sẽ tốt hơn”

Sắc mặt đượm buồn lộ vẻ tiu nghỉu, lặng im hồi lâu, anh gật đầu: “Được, tôi không nói”

Đinh Thần thở hắt ra, cô nói : “ Không còn sớm nữa ”

Thẩm Dịch Trần nhanh nhẩu : “ Tôi cũng phải về rồi ”

“Tôi tiễn anh”

Ánh mắt Thẩm Dịch Trần lững lờ giữa không trung, nụ cười anh dịu dàng, trong trẻo.

Bùi Tử Mặc tốn bao công sức mới có thể tìm được chỗ ở hiện tại của Đinh Thần, vừa cho xe vào bãi đỗ, anh đã trông thấy Thẩm Dịch Trần bước ra từ lối hành lang, gương mặt trầm lặng như nước.

Anh ngồi trong xe đợi Thẩm Dịch Trần lái xe rời đi anh mới tắt máy xuống xe. Gương mặt Bùi Tử Mặc ủ rũ chán chường, tâm trạng ngổn ngang phức tạp khó nói nên lời. Bùi Tử Mặc phân vân mười mấy phút mới nhấn chuông cửa.

Đinh Thần mở cửa : “ Quên đồ ư ? ”. Cô chưng hửng: “Sao lại là anh?”

Bùi Tử Mặc trề môi : “ Không thể là anh sao ? ”. Anh vờ như không trông thấy sắc mặt kinh ngạc của Đinh Thần, nghênh ngang bước vào phòng, đặt chiếc giỏ hoa quả thật to ngay góc nhà. Bùi Tử Mặc chẳng chút kinh ngạc khi trông thấy lồng hoa quả khác ngay cạnh, anh gượng cười.

Đinh Thần vẫn đang đắm mình trong sự kinh ngạc, nhất thời cô vẫn chưa kịp phản ứng lại.

Bùi Tử Mặc nghênh ngang ngồi xuống : “ Đây là cách em tiếp đãi khách hay sao ? ”

Đinh Thần lập tức phản bác : “ Em không mời anh đến làm khách ”

“Anh còn ngờ chi ít chúng ta vẫn còn có thể làm bạn bè”. Ánh mắt Bùi Tử Mặc bình thản nhìn lướt trên khuôn mặt Đinh Thần.

Giọng không hề run rẩy: “Sao anh lại ở đây?”

Vì sao Bùi Tử Mặc phải đến đây, phải bắt đầu từ câu chuyện xảy ra vào chiều nay.

Đinh Thần không hồi âm tin nhắn, Bùi Tử Mặc chờ đợi trong tâm trạng sốt ruột. Anh lo Đinh Thần phớt lờ mình lại lo lắng cho sức khỏe của cô, tâm trạng anh thấp thỏm bất an đến cả việc trả lời thư điện tử của sếp cũng xảy ra sai sót.

Buổi tối Vu Tranh cùng vào người đồng nghiệp tổ chức sinh nhật cho anh nhưng tâm hồn anh treo ngược cành cây. Anh viện cớ đau đầu, xin phép ra về, đưa Vu Tranh về nhà trước anh mới có thời gian rảnh gọi điện cho Đinh Tiểu Á. Khó tránh khỏi bị Đinh Tiểu Á chửi rửa một trận, nhưng dù sao anh cũng biết rõ chuyện mà anh muốn biết.

Nỗi sợ hãi qua đi, chỉ còn sót lại nỗi đau đớn trong con tim cùng sự áy náy hộ thẹn của anh với Đinh Thần.

Anh vội vã lái xe đến đây, nhưng chẳng ngờ rằng Thẩm Dịch Trần đến trước anh một bước, ngấm đi ngấm lại hóa ra chỉ có anh là kẻ ngây ngô chẳng biết gì. Lòng tự trọng của anh bị tổn thương nghiêm trọng vì vậy mà lời lẽ thốt ra khó tránh khỏi mang vẻ giễu cợt. Bùi Tử Mặc nhanh chóng đổi sang giọng điềm tĩnh : “ Anh đến thăm em ”

“Là..... Diệp Tử nói với anh à ? ”. Đinh Thần hỏi dò, cô muốn biết rốt cuộc anh đã biết bao nhiêu chuyện của cô.

Giọng Bùi Tử Mặc bình thản đến mức chẳng thể nhận ra bất kỳ cảm xúc nào : “ Diệp Tử quả là cô bạn thân chí cốt của em, cô ấy giấu kín mọi chuyện như bưng chắt lộ ra dù chỉ là giọt nước ”

Đinh Thần thở phào nhẹ nhõm.

“ Vì sao không nói với anh ? ”. Bùi Tử Mặc giữ rít lấy vào cô, giọng anh dịu dàng điềm đạm

Đinh Thần giãy dụa : “ Em không hiểu ý của anh ”. Trống ngực cô đập dữ dội, hàng chân mày chau lại.

Bùi Tử Mặc chẳng suy nghĩ liền ôm ngay cô vào lòng : “ Thần Thần, em nên nói sớm với anh, không chừng anh sẽ, không chừng anh sẽ.... ”. Cổ họng nghẹn ngào, anh chẳng thể nào nói nên lời.

Không chừng anh sẽ không nói lại tình xưa với Vu Tranh ư ?. Không chừng anh sẽ không làm chuyện có lỗi với cô ư ? Hay là không chừng anh sẽ không ly hôn ? Đinh Thần không ngừng tự chất vấn.

Cô đẩy Bùi Tử Mặc ra. “ Anh buông tôi ra ! ”. Nhưng rồi cô càng bị anh ghì chặt hơn đến mức khiến cô gần như không thể thở được.

Bùi Tử Mặc gục đầu trên vai cô, hạ giọng nói : “ Thần Thần, là anh có lỗi với em ! ”

“ Bây giờ nói những lời này chẳng còn nghĩa lý gì nữa ”. Đinh Thần lạnh lùng, ai đúng ai sai giờ chẳng còn quan trọng nữa, hai năm hôn nhân khiến cô học được hai chữ buông tay. Cô tin rằng thời gian sẽ dần lãng chìm tất cả, hình bóng Bùi Tử Mặc sẽ dần lu mờ trong tâm trí cô.

“ Thần Thần, em chịu biết bao khổ sở, anh lại không biết làm thế nào để bù đắp cho em ”. Gương mặt Bùi Tử Mặc trắng bệch, anh cảm thấy đau lòng vì chính những việc mình gây ra, cũng như ăn năn hối hận trước chuyện phụ lòng người phụ nữ tuyệt vời như Đinh Thần.

Giọng Đinh Thần lạnh lùng nghiêm nghị : “ Anh đưa hết tiền gửi ngân hàng cho tôi thì đã coi như bù đắp rồi ”

Bùi Tử Mặc không thể nhẫn nhịn trước chuyện cô nói chuyện cùng anh bằng thái độ cự tuyệt, anh không tài nào chấp nhận nổi việc Đinh Thần giữ khoảng cách với anh, người phụ nữ đã từng rất đổi gần gũi với anh, vậy mà giờ lại trở nên xa cách thế này.

“ Thần Thần ! ”. Anh gấp gáp sục tìm làn môi Đinh Thần, hôn cô mãnh liệt.

Đinh Thần né trái né phải nhưng vẫn bị Bùi Tử Mặc đặt nụ hôn rất chuẩn xác. Làn môi mát lạnh của anh dán trên môi cô, nụ hôn ngoan cố gượng ép hòa quyện cùng sự ngọt ngào và vẻ quyến rũ. Cô bất giác hồi tưởng lại lần đầu tiên gặp mặt Bùi Tử Mặc cùng những tủn mủn vụn vặt sau khi kết hôn, chỉ tiếc rằng quá khứ về sự ngọt ngào hạnh phúc thực dự quá đổi ít ỏi. Cô quay lại nhìn anh, hung hăng ra sức cắn anh, rồi dùng gan bàn tay lau thật mạnh đôi môi.

Bùi Tử Mặc che miệng lấy làm khó tin : “ Em cắn anh ? ”

“ Anh mà còn làm cảm nữa thì không chỉ đơn thuần là cắn thôi đâu ! ”. Đinh Thần thản nhiên.

“ Xin lỗi, là anh sai ”. Chẳng rõ phải mất bao lâu Bùi Tử Mặc mới cất tiếng, vẻ mặt chết lặng, giọng điệu cô đơn.

Bất luận lời xin lỗi của anh về ngày hôm nay hay trước kia thì Đinh Thần cũng sẽ không xao lòng, không mềm lòng nữa. Con người ai cũng phải trả giá cho những sai trái của mình, không phải anh cứ nói câu xin lỗi thì em cứ phải trả lời là không sao đâu.

“ Người, anh cũng thăm xong rồi, em rất khỏe, anh có thể về rồi ”. Cô thốt lên lời lẽ lạnh như băng, nhìn sang bộ dạng ủ rũ chán chường của Bùi Tử Mặc, lòng cô thoáng đượm chút niềm vui sướng nhưng phần nhiều là nỗi phiền muộn chán nản khó hiểu.

Bùi Tử Mặc rầu rĩ nói : “ Vậy anh về đây ”

“ Không tiễn ! ”

Đinh Thần thăm dò mắt nhìn theo bóng dáng lặng lẽ của anh, trên thế gian có bao nhiêu thứ có thể xoay chuyển bù đắp, chẳng hạn như thể trọng con người, lương tri con người hay thành tích sau nỗ lực cố gắng, nhưng cũng có biết bao nhiêu thứ không thể cứu vãn được như tình cảm, thời gian đã qua, những giọt nước mắt đã rơi, mối tình trước kia nồng ấm đậm sâu.

Những chuyện gương vỡ lại lành xét cho cùng chỉ có trong truyền thuyết mà thôi.

Đinh Thần và Thẩm Dịch Trần có cơ hội tiếp xúc lần nữa chính vì một việc bất ngờ.

Nguyên nhân chính là khi Đinh Thần vừa được sinh ra thì bà Đinh đã bị tắt sữa, Đinh Thần uống sữa bột lại bị dị ứng, vì vậy mà mẹ cô nhờ người tìm giúp cho bà một người phụ nữ thôn quê, người phụ nữ này vừa sinh hạ một đứa con trai không lâu, khỏe mạnh, sữa mẹ dùng để nuôi hai đứa trẻ vẫn còn dư dả, được sự giới thiệu của người quen bà ta liền trở thành vú nuôi của Đinh Thần, xem như kiếm thêm chút tiền trợ cấp cho sinh hoạt hằng ngày.

Đinh Thần sau khi lớn lên vẫn giữ mối quan hệ thân thiết với cả nhà vú nuôi, ba năm trước, gia đình họ gặp chuyện bất trắc, cả nhà gặp phải tai nạn nghiêm trọng ngay trong chuyến du lịch, duy chỉ còn người mẹ già tuổi cao sức yếu của vú nuôi Đinh Thần may mắn sống sót, người đầu bạc khóc kẻ tóc xanh, nỗi đau

đón xé lòng đến chết. Đinh Thần đối đãi với bà như ruột rà thân thích với mình, chẳng những gánh vác mọi sinh hoạt của bà mà thường ngày dù công việc có bận rộn cô vẫn tranh thủ thời gian đến thăm bà.

Cuối tuần, khi Đinh Thần đến thăm bà Tô thì cô gặp ngay tại nhà bà.

Cô hỏi giọng hoài nghi : “ Sao anh lại ở đây ? ”. Lẽ ào vì chuyện theo đuổi cô hao tâm tổn trí đến mức anh thực sự trở thành kẻ thần thông quảng đại rồi hay sao ?

Thẩm Dịch Trần cười nghiêng ngả : “ Sao tôi lại không thể ở đây chứ ? ”

Qua sự giải thích rõ ràng của anh, Đinh Thần biết được bà Tô là bệnh nhân của Thẩm Dịch Trần, anh biết bà lão sống cô độc một mình nên liền lên lịch định kỳ đến thăm kiểm tra sức khỏe cho bà đồng thời không quên mang chút vật dụng hằng ngày biếu bà.

Đinh Thần không khỏi xấu hổ thẹn thùng vì suy nghĩ vừa rồi của mình.

Bà Tô tò mò nhìn hai người, nụ cười của bà đầy sự ẩn ý sâu xa.

Sau này, Đinh Thần và Thẩm Dịch Trần đi cùng nhau đến thăm bà vài lần, mang lại cho bà không ít câu chuyện lẫn những tràng cười vui vẻ.

Hôm đó, hai người hẹn nhau cùng đi thăm bà.

Thẩm Dịch Trần đặt món đồ trong tay xuống, dõi mắt nhìn sang bà TÔ, anh nói : “ Hình như tròn bà gầy hơn lần trước rất nhiều ”

Bà Tô vẽ mặt tự đắc : “ Hai đứa đưa cho ta thiệp cưới sao ? Được, được lắm, ta nhất định đến sớm ”

Thẩm Dịch Trần sững sốt, gương mặt khô ngổ ửng đỏ.

Đinh Thần vội vàng giải thích : “ Bà à, bà nghe nhầm rồi, anh ấy nói bà gầy rộc đi ”

Bà Tô phẩy tay : “ Biết rồi, biết rồi, thiệp cưới của con và cậu ta, bà lão như ta không đến mức là kẻ hồ đồ ”

Đinh Thần bị mắc nghẹn vì chính nước bọt của mình, cô vội chuyển đề tài : “ Để con bỏ trứng gà vào tủ lạnh ”

“ Bánh trứng hỉ ? Nhanh vậy à ? ” Bà Tô cười tủm tỉm. “ Có điều, hiện giờ lưu hành trào lưu có con trước rồi mới kết hôn, bà cũng là người theo kịp thời đại, sẽ không cảm thấy giạt mình kinh ngạc đâu ”

Chuyện này là thế nào chứ ?

Khuôn mặt Thẩm Dịch Trần nóng ran hơn cả tôm bị luộc chín, Đinh Thần ngượng ngập quay mặt nhìn chỗ khác.

“ Thần Thần nhà chúng ta không giỏi làm việc nhà, Tiểu Thẩm sau này cháu phải gánh vác nhiều hơn chút đấy ”. Bà Tô phớt lờ vẻ mặt khó chịu của hai người, bà cảm thấy bác sĩ Thẩm thực tâm tốt bụng, tướng mạo của anh và Đinh Thần hết sức xứng đôi, lẽ dĩ nhiên bà phải ra sức tác hợp cho cả hai.

Về mặt Thẩm Dịch Trần khó chịu mất tự nhiên, đồng ý không được, không đồng ý cũng chẳng xong.

Bà Tô tỏ vẻ không hài lòng : “ Sao thế ? Trước mặt ta mà cháu tỏ vẻ không cam tâm tình nguyện ư ? Thần Thần, không cưới nữa ! ”

Đinh Thần không nhịn được phì cười.

Thẩm Dịch Trần đành nói : “ Phải, phải, bà Tô nói sao thì là vậy ”

Bà Tô vui vẻ : “ Cháu phải gọi ta là bà như Thần Thần mới phải ”

Thẩm Dịch Trần gật đầu như bồ cũi : “ Phải phải, bà nói phải ạ ”

Bà Tô hài lòng cười nói : “ Thế là được rồi ”. Bà quay đầu nói với Đinh Thần : “ Tiểu Thẩm tính tình dễ chịu, cháu chớ có bắt nạt cậu ấy ”

Đinh Thần há hốc miệng, cô cứng chẳng thể nào chống đỡ nổi

Bà Tô kéo Đình Thần đến gần ân cần chỉ bảo khiến cô đỡ khóc đỡ cười.

Ra khỏi nhà bà Tô, Thẩm Dịch Trần nói : “ Trước đây tôi không hề nghe đến chuyện bà mắc bệnh lãng tai ”

Dụng ý của bà hết sức rõ ràng, Đình Thần hiểu rõ mười mười, còn xem chừng là kẻ ngây ngô chậm hiểu, điều này có thể thấy anh là người thật thà biết bao. Đình Thần mỉm cười, thời nay mẫu đàn ông như anh chẳng còn sót lại bao nhiêu người nữa.

“ Vừa rồi... ” Thẩm Dịch Trần ngần ngừ trong giây lát. “ Bà Tô nói riêng gì với cô vậy ? ”

Đình Thần mỉm cười, vừa rồi bà Tô trịnh trọng nói với cô rằng Thẩm Dịch Trần là người đàn ông hết sức ưu tú, bỏ lỡ anh sẽ là tổn thất của cô. Nhưng những lời lẽ này Đình Thần làm sao có thể cất lời nói với Thẩm Dịch Trần, cô tùy tiện tìm một lý do nói cho qua chuyện.

Lơ đãng nhìn ánh mắt chăm chú của Thẩm Dịch Trần nồng nhiệt sôi nổi khiến cô không dám đón nhận. Con tim Đình Thần hốt hoảng, ánh nhìn thiêu đốt nóng bỏng này cô từng trông thấy trong đôi mắt của Bùi Tử Mặc.

Chỉ tiếc rằng...

Cô cất tiếng thở dài thườn thượt.

Thứ gọi là đào hoa, một khi chúng toan đến thì hết đợt sóng này đến đợt sóng khác tiếp tục ập đến.

Đình Thần chẳng thể ngờ từ sau khi ly hôn thì cô bỗng chốc trở thành miếng bánh tươi ngon lành.

Trước tiên là Thẩm Dịch Trần tiến hành theo đuổi cô dữ dội, hôm nay cô lại nhận được điện thoại của Đồng Hoa. Nếu như anh ta không xuất hiện lần nữa thì gần như quên mất sự tồn tại của người này.

Anh ta gọi cho Đình Thần, sau đó im lặng một lúc, rồi mới nói giọng đứt quãng : “ Đình.... Đình Thần ”

Đình Thần cười híp mắt : “ Sao cậu bỗng dưng nói lấp ? ”

Cô vừa nói xong, Đồng Hoa càng lấp : “ Mình.....mình.... ”

“ Có chuyện gì cậu cứ nói thẳng ra đi ”. Đình Thần vừa trả lời tin nhắn vừa nhấc điện thoại gọi cho khách hàng.

“ Đình Thần, tối nay cậu có rảnh không,mình muốn mời cậu ăn tối và đi xem phim ”. Đồng Hoa nói một léo, căng thẳng chờ câu trả lời của Đình Thần, hệt như đang đợi tòa phán quyết, tay và chân anh đều run bần bật. Chuyện Đình Thần ly hôn, cô từng kể qua loa với Lý Lợi, sau đó mọi chuyện truyền đến tai Đồng Hoa. Ngay từ đầu, anh muốn bên vực cho Đình Thần, sau này bình tĩnh trở lại thì anh cảm thấy mừng thầm. Con tim anh nhộn nhịp rộn ràng, nếu như anh không tranh thủ nhân cơ hội này mà hành động thì sau này hối hận không kịp nữa. Anh đã bỏ lỡ một lần, anh không muốn mình lại bỏ lỡ thêm một lần nữa.

Đình Thần nhìn thấy câu nói này trên màn hình chat, bàn tay cầm ống nghe, cô ngẩn người tức khắc. hồi lâu sau, cô mới phản ứng trở lại. Cô ngần ngừ đánh hàng chữ rồi xóa đi, lại đánh tiếp hàng chữ khác rồi lại xóa đi

Đồng Hoa ngồi bên máy tính nhìn Đình Thần nhập chữ nhưng trước sau vẫn chẳng thấy chữ nào hiển thị, anh nóng lòng đến nổi đầu nhể nhại mồ hôi, đúng là cô đang dẫn vật anh.

Đình Thần cũng lâm vào thế khó xử, cô vừa không muốn Đồng Hoa rơi vào cảm giác ảo tưởng hão huyền, vừa không muốn làm tổn thương đến anh. Cô cắn chặt môi : “ Tối nay mình có việc rồi ”

“ Việc gì ? ” Đồng Hoa khẳng khẳng không chịu buông tha.

“ Tăng ca ”. Đình Thần thuận miệng nói.

“ Vậy hẹn cậu lần sau ”. Đồng Hoa ra vẻ từ bỏ nhưng thực tâm đã có quyết định.

Đình Thần bỗng chốc không hiểu tâm tư của anh, cô thở phào nhẹ nhõm.

Tầng ca chỉ là cái có nhưng kết quả do công việc nhiều quá mà Đình Thần bận rộn cả buổi chiều đến thời gian uống nước cũng không có.

Cô vốn hẹn dùng bữa tối cùng Thẩm Dịch Trần, đến phút cuối cùng cô đành đột xuất hủy bỏ.

Cô đón nhận Thẩm Dịch Trần mà cự tuyệt Đồng Hoa hoàn toàn có cái nhìn khác đi với Thẩm Dịch Trần mà vì mỗi lần hẹn cô, anh đều đưa ra những lý do khiến cô không thể nào cự tuyệt nổi.

Lý do thường là Đình Thần vẫn còn nợ anh bữa cơm, hay là hôm nay là ngày lành, lần trước thì là sinh nhật của Thẩm Dịch Trần, lần này thì là chúc mừng chú mèo nhà bà Tô đã hạ sinh bốn chú mèo con.

Đình Thần chết lặng đồng thời cô dần dà cảm thấy được chút niềm vui khi được người khác coi trọng.

Thẩm Dịch Trần dừng xe, lúc tiến vào thang máy từ tầng hầm thì một chàng trai trẻ tuổi chạy tới. Thẩm Dịch Trần liền nhanh tay lẹ mắt ấn vào nút mở cửa thang máy, chàng trai trẻ tuổi thở hổn hển hết lời cảm ơn anh.

Thẩm Dịch Trần mỉm cười chú ý đến hộp quà trong tay anh at chẳng khác gì của mình. Người kia quay sang nhìn anh, ngẫm hiểu ra vấn đề.

Cả hai đều dừng lại ở tầng sáu.

Cả hai cùng lúc rẽ phải đi về phía cuối hành lang.

Thẩm Dịch Trần thầm nghĩ : Chẳng lẽ trùng hợp đến thế

Mãi tận đến khi chàng trai trẻ tuổi đưa tay đẩy cánh cửa thì Thẩm Dịch Trần hoàn toàn nhận ra mục tiêu của hai người giống nhau.

Đình Thần xoa nhẹ huyết thái dương bằng đầu ngón tay phải, cô đi đến phòng trà để pha cà phê.

Vừa bước ra khỏi phòng, cô chạm mặt hai người.

Đồng Hoa đành nói : “ Đình Thần, cậu vẫn còn chưa ăn bữa tối, phần thức ăn này dành cho cậu ”. Anh ân cần vồn vã đưa chiếc túi giấy trong tay mình.

Đình Thần ngạc nhiên hỏi : “ Sao cậu không gọi điện thoại báo trước ? ”

“ Mình muốn dành cho cậu một sự bất ngờ ! ”. Đồng Hoa hào hứng

“ Mình..... ”. Đồng Hoa dường như đối đầu Thẩm Dịch Trần, khóe mắt anh nhìn sang, anh nói với giọng run lấy bầy : “ Anh ta không về mình cũng không về ! ”

Thẩm Dịch Trần mỉm cười : “ Đình Thần, vậy tôi về trước nhé, tối tôi sẽ gọi điện thoại cho cô ”

Đình Thần chỉ mong có thể nhanh chóng xua đuổi hai chàng trai này rồi đi, nào đâu còn tâm trí lưu tâm đến lời nói của Thẩm Dịch Trần nữa, cô chỉ ậm ừ.

Nhưng những lời lẽ này vọng bên tai Đồng Hoa lại biến thành cảnh tượng khác. Đình Thần và Thẩm Dịch Trần tiến triển nhanh chóng còn anh chỉ là kẻ thừa thãi, anh lặng lẽ thở dài.

Đình Thần ngẩn ngơ dán mắt vào màn hình vi tính, hiệu quả công việc cực kỳ sa sút. Cô quả thực không còn tinh thần để tiếp tục làm việc nữa, đành thu dọn đồ đạc, khóa cửa đeo ba lô ra về.

Đình Thần bước đến bãi đỗ xe thì tiếng còi xe vang lên ngay cạnh, cô không để tâm đến, khi nghe thấy giọng nói quen thuộc thì cô mới quay đầu lại.

“ Đình Thần ! ”. Thẩm Dịch Trần mỉm cười, ánh mắt dừng lại trên khuôn mặt cô.

Đình Thần kinh ngạc : “ Sao anh còn ở đây ? ”

Thẩm Dịch Trần vui mừng mỉm cười : “ Con người của tôi chẳng hề có ưu điểm gì nhưng tôi là người rất nhân nại ”

Qua lời lẽ đó, Đình Thần không khỏi mỉm cười.

“ Tôi đưa cô về ”

Đinh Thần lắc đầu : “ Xe của tôi phải đưa về nhà, ngày mai không phải đi làm ”

“ Mai là cuối tuần ”. Thẩm Dịch Trần nở nụ cười. “ Chúng ta có thể ghé thăm bà TÔ rồi tôi đưa cô đến lấy xe về ”

Đinh Thần ngẩn ngừ trong giây lát

“ Dĩ nhiên là nếu cô đồng ý hằng ngày để tôi đưa đón cô đi làm thì tôi đúng là cầu được ước thấy ”

Gương mặt Đinh Thần nhăn nhó.

Thẩm Dịch Trần nhận ra vẻ khó xử của cô, anh trầm lặng trong giây lát : “ Chỉ là câu nói đùa, cô đừng để tâm ”.

Đinh Thần xao lòng, Thẩm Dịch Trần luôn là người hiểu chuyện, anh luôn nghĩ đến cảm nhận của cô, nụ cười và cử chỉ của anh luôn xuất hiện kịp lúc khiến ai nấy đều vui vẻ như cơn gió mùa xuân. Ở bên anh, phải chăng là sự lựa chọn tuyệt vời ? Lần đầu tiên vì anh là lòng Đinh Thần dấy lên cơn sóng gợn lăn tăn.

Thường nghe những vị khách không mời là những vị khách hay đến tìm. Vậy mà hôm nay vị khách đó là người mà Đinh Thần không thể không tiếp.

Bà Bùi quan sát gian phòng vô cùng ngăn nắp, không rộng lớn cũng chẳng chật hẹp, bà ôn tồn cất giọng : “ Cũng khá lắm ”

Tiếng gọi “ mẹ ” chực thoát ra khỏi đầu môi nhưng nghẹn trong cổ họng, Đinh Thần chẳng thốt nên lời : “ Mời ngồi, con đi rót trà ”

“ Thần Thần ”. Bà Bùi giữ rịt lấy cô. “ Khỏi đi con, hai mẹ con mình ngồi trò chuyện vài câu ”

Đinh Thần ngồi cạnh bà, cô cảm môi có phần bối rối và lúng túng.

“ Thần Thần, chuyện của con và Tử Mặc mẹ đã biết cả rồi, là nó có lỗi với con, bố đã bị nó làm cho tức đến tăng huyết áp nữa rồi ”

“ Bố, bốkhông sao chứ ạ ? ”

“ Bố không sao ”. Bà Bùi ngừng lại. “ Ta vào thẳng vấn đề nhe. Thần Thần, ta và bố con đều mong rằng con và Tử Mặc quay về bên nhau ”

Sắc mặt Đinh Thần kìm nén.

“ Tử Mặc nó vẫn rất quan tâm đến con, con cho nó một cơ hội đi ”. Bà Bùi ngẩng đầu nhìn cô, thở dài.

Đinh Thần hít một hơi thật sâu, cô thẳng thắn nói ra sự thật : “ Vu Tranh đã có con với Bùi Tử Mặc rồi ”

Bà Bùi há hốc miệng, vẻ mặt lấy làm khó tin.

Đinh Thần cười tự giễu : “ Vì vậy, đây hoàn toàn không phải là chuyện con có cho anh ấy cơ hội hay không ? ”

Về mặt bà Bùi từ kinh hoàng chuyển sang ngỡ ngàng rồi dần bình tĩnh trở lại. Bà siết chặt lấy tay Đinh Thần : “ Thần Thần, con yên tâm, ta thà không có con trai cũng phải dành lại công bằng cho con. Dù ta không có cháu, ta cũng mãi mãi thừa nhận con là con dâu duy nhất của ta ”. Dứt lời, bà cáo từ ra về.

Đinh Thần chưng hửng, đáy mắt dấy lên làn nước nóng, dù rằng chuyện giữa cô và Bùi Tử Mặc đã xảy ra rồi nhưng cô vẫn khó tránh khỏi xúc động.

Sau giờ làm, Thẩm Hạo hẹn Bùi Tử Mặc ra ngoài uống rượu, lần này đến lượt anh tâm sự trùng trùng mồn mồn tìm người để giải bày.

Bùi Tử Mặc liếc anh : “ Cậu sao thế ? sao nhìn cậu buồn bã ỉu xìu thế kia ? ”

Thẩm Hạo chẳng nói lời nào, anh rót một ly rượu.

“ Không nói thì mình về đây ”. Bùi Tử Mặc cười nhạt, anh hiếm khi thấy được bộ dáng hoang mang của Thẩm Hạo.

“ Hình như mình đang đắm chìm trong sự sai lầm, chẳng biết làm sao thoát ra được ”. Thẩm Hạo nói.

Bùi Tử Mặc chau mày : “ Rốt cuộc xảy ra chuyện gì ? ”

Thẩm Hạo giải thích một hồi Bùi Tử Mặc mới hiểu rõ sự tình.

Công ty tuyển dụng cho cậu một người trợ lý mới, trùng hợp là, cô ấy chính là người đã từng đắc tội với anh trước đó không lâu. Về lý mà nói, Thẩm Hạo không phải là loại người nhỏ mọn nhưng cứ mỗi lần đối mặt với cô ấy thì anh chẳng thể nào kiểm soát được việc chòng ghẹo chế giễu cô ấy, càng gay go hơn nữa là, chẳng rõ từ bao giờ, cậu phát hiện ra bản thân mình đã nảy sinh tình cảm với cô ấy, lại chẳng biết nên làm thế nào để thay đổi ấn tượng không tốt của mình trong lòng cô ấy.

Chưa nghe cậu ta kể xong thì Bùi Tử Mặc đã không nhịn được mà bật cười.

Thẩm Hạo ngưng ngưng : “ Cái gì ? ”

“ Thấy cậu lâm vào cảnh khốn đốn, tự đứng tâm tạng mình lại khá lên nhiều ”. Về mặt u ám buồn bã trước đó của Bùi Tử Mặc dần mất tăm. Bạn bè cái nể gì, có niềm tâm sự cần giải bày liền trở thành chuyện vui của người khác.

Thẩm Hạo phớt lờ Bùi Tử Mặc, một mình ngồi uống rượu.

Bùi Tử Mặc cùng anh uống cạn ly, nheo mắt nói : “ Gặp phải vấn đề nan giải, cậu đến gặp kẻ chuyên gia tình yêu là tôi đây chính là tìm đúng đối tượng rồi ”

Thẩm Hạo bỗng chốc lấy lại tinh thần, giục giã nói : “ Mau nói đi, mau nói đi ”

“ Theo mình thấy, cậu phải giữ miệng mình cho tốt. Bất cứ cô gái nào cũng không muốn bị người yêu nắm thóp, ai mà muốn bị nhạo báng chế giễu chứ ”. Bùi Tử Mặc cười. “ Cậu nói xem ? ”

“ Cậu nói đúng ”. Khuôn mặt Thẩm Hạo ảm đạm. “ Có đôi lúc mình không kiềm chế được bản thân ”

“ Có cần người anh em này chỉ cậu vài chiêu tán gái không ? ”. Bùi Tử Mặc xoa tay xắn áo, nóng lòng muốn thử sức.

“ Thôi đi, cậu chỉ được bản lĩnh nói suông, cậu lo cho mình trước đi ”. Thẩm Hạo bĩu môi. “ Cậu và Đinh Thần thực sự không thể cứu vãn được nữa ư ? ”

Bùi Tử Mặc bất giác ngán ngấm, anh nói người ta phải thế này phải thế kia, đến lượt bản thân mình thì rối như tơ vò.

“ Vậy còn cậu và Vu Tranh, cứ kéo dài mãi thế này sao ? ”. Thẩm Hạo gặng hỏi.

Bùi Tử Mặc á khẩu, đã mấy lần Vu Tranh thúc giục anh về chuyện đám cưới nhưng anh cứ quanh co không trả lời thẳng thắn. Bùi Tử Mặc biết rõ mình và Đinh Thần không thể nào ở bên nhau nữa nhưng anh vẫn không cam lòng. Trước kia anh bắt cả hai tay là không đúng nhưng giờ thù từ chối thoái thác cũng là lỗi của anh, có đôi lúc anh rất coi thường bản thân mình, anh quả thực là kẻ chẳng ra làm sao.

“ Không phải là mình trách cậu ”. Thẩm Hạo ngưng trong giây lát. “Bùi Tử Mặc, cậu đã có lỗi với Đinh Thần thì không thể phụ lòng Vu Tranh nữa. Cậu phải nghĩ đến Vu Tranh và đứa con trong bụng cô ta ”

“Mình hiểu, mình hiểu hết”. Bùi Tử Mặc nhất thời cảm nhận được nỗi bi thương vô cùng tận trong lòng mình. “Nhưng mà Thẩm Hạo, cậu biết không, nếu như mình bằng lòng đám cưới với Vu Tranh thì mình và Đinh Thần cả đời này sẽ thực sự chấm hết ”

“Vậy thì phải trách ai?”. Thẩm Hạo hỏi đúng trọng tâm.

“Trách mình”. Không hề trông thấy vẻ sáng sủa trong veo trong đôi mắt Bùi Tử Mặc mà nơi đó chỉ còn sót lại nỗi đau đớn khổ sở.

“Nếu đã làm sai, chỉ còn cách ra sức bồi đắp”. Đôi mắt Thẩm Hạo bình thản. “Cậu chỉ còn cách hết lòng hết dạ đối đãi với người phụ nữ đó. Giờ cậu và Đinh Thần đã chẳng còn can hệ gì, cậu phải chăm sóc tốt cho Vu Tranh”.

Bùi Tử Mặc than vắn thở dài, bàn tay nắm chặt ly rượu run bần bật. Lát sau, anh mỉm cười trong nỗi sầu thăm thẳm lương: “Chẳng phải nói háo giải khúc mắc cho cậu đó sao, sao lại chuyển mọi chuyện lên đầu mình rồi”

“Chuyện của mình là chuyện nhỏ, mình chắc chắn sẽ giải quyết ổn thỏa”. Thẩm Hạo trả lời xa xa thâm thúy. “ Trái lại chuyện của cậu lại hết sức hóc búa nan giải ”

Mấy ngày nay, hình bóng Đinh Thần xuất hiện biết bao nhiêu lần trong tâm trí Bùi Tử Mặc, có lúc là dáng vẻ xinh xắn ưu tú, khi là dáng vẻ chuyên tâm làm việc, đôi lúc là dáng vẻ xinh xắn lúc giận dữ nhưng chẳng có cảnh tượng nào hai người ở bên nhau.

Khoảng thời gian hai năm hôn nhân, những ký ức còn sót lại là vô cùng ít ỏi. Đã bao lần anh tự hỏi chính mình, tình yêu là gì? Phải chăng là sự khắc cốt ghi tâm mãnh liệt sục sôi của mối tình trước kia? Hay tình yêu chính là cơm áo gạo tiền quá đỗi tầm thường? Giữa nhận thức thay đổi vô tri vô giác, anh cảm nhận nỗi nhung nhớ của mình dành cho Đinh Thần ngày càng nhiều hơn. Những thứ tình yêu trắng hoa trước kia của anh đều dần bị lãng quên mà thay vào đó là cuộc sống bình dị hàng ngày , sáng đi làm tối về nhà ăn bữa cơm do chính tay Đinh Thần nấu, lật từng trang tiểu thuyết do cô viết, cùng cô xem bộ phim truyền hình mà cô yêu thích hay thi thoảng cũng nhau bàn luận về bữa ăn ngày mai và việc chuẩn bị quà cáp mang sang bố mẹ anh.

Trước kia anh không biết rằng mình đã quen với cuộc sống như vậy không muốn bị ai phá vỡ. Anh chần chừ lần nữa không đưa ra quyết định chẳng qua cũng chính vì tình cảm sâu đậm Đinh Thần dành cho anh. Thế nhưng, chính tay anh đã chôn vùi mối tình này, thế giới của anh cũng vì thế mà tan nát sụp đổ. Đem lòng yêu một người phụ nữ tuyệt vời như Đinh Thần vốn là chuyện rất dễ dàng vậy mà anh u mê không tỉnh ngộ, đến khi hối hận thì chẳng kịp nữa.

Thẩm Hạo vỗ vai anh : “ Đừng phạm hết sai lầm này đến sai lầm khác ”

Bùi Tử Mặc gật đầu, anh chỉ đành bùi ngùi ngậm đắng nuốt cay. Tiếng chuông điện thoại ngân vang chẳng hề đúng lúc, anh bực dọc: “A lô”

“Tử Mặc, anh đang ở đâu vậy ? ”. Giọng nói thánh thót của Vu Tranh vang lên

Bùi Tử Mặc phiền não trả lời : “ Anh đang uống rượu cùng Thẩm Hạo”

“Ở quán bar nào, em cũng muốn đi”. Vu Tranh nũng nịu.

“ Em đến làm gì, ngoan ngoãn ở nhà đợi anh ”

Vu Tranh càn quấy nói : “ Em mặc kệ, em phải đi ”

“ Em đừng làm càn ! ”. Giọng Bùi Tử Mặc bức bối.

Thẩm Hạo ngồi cạnh khuyên nhủ : “ Cậu nhường nhịn cô ta một chút đi, nghe nói phụ nữ mang thai không thể tức giận đâu ”

Bùi Tử Mặc lặng im trong giây lát, nói với Vu Tranh địa chỉ : “ Đi đường cẩn thận ”

Vu Tranh đắc ý ngắt điện thoại

Cô sửa soạn trang điểm qua loa, vì mang thai mà cô không thể dùng mỹ phẩm, lúc nào cô cũng cảm thấy sắc mặt mình không được tốt, đã vậy khuôn mặt như nổi ban loang lổ. Lúc này, cô đã mang thai được năm tháng, thay vài bộ y phục nhưng chẳng thể nào che được chiếc bụng lùm lùm của mình. Nếu như không phải vì việc dựa vào đứa bé này để trói buộc con tim Bùi Tử Mặc thì với một người bảo vệ nhan sắc hơn bất kỳ mọi thứ như cô thì cô đã phẫu thuật bỏ đứa bé từ lâu rồi.

Cô đón taxi, nửa giờ sau đã đến quán bar

Thoáng nhìn cô đã trông thấy Bùi Tử Mặc và Thẩm Hạo ngồi nơi góc tường. Vu Tranh vốn tính phóng khoáng, thích tận hưởng cảm giác trăng sao vây quanh, có điều với vóc dáng hiện tại của cô, chẳng đủ để cô lẳng lơ trên hoa ghẹo nguyệt nên đành lẳng lặng hành sự.

Cô cười duyên nói : “ Tử Mặc ! ”

Bùi Tử Mặc gật đầu : “ Em không được uống rượu ”

Vu Tranh bĩu môi, không cam lòng nói : “ Vâng ”

“ Không phải bác sĩ nói em phải nằm trên giường nghỉ ngơi hay sao , em chạy đến đây làm gì ? ”. Bùi Tử Mặc hỏi với giọng hết sức bình tĩnh hòa nhã.

Gương mặt ửng đỏ, mỉm cười thẹn thùng : “ Chỉ cần anh chịu ở bên em, em sẽ không đi đâu cả ”

Bùi Tử Mặc ngại ngần quay mặt đi.

Thẩm Hạo thờ ơ đưa mắt quan sát Vu Tranh, quả nhiên cô không khác gì so với trong tưởng tượng của cậu. Dáng vẻ xinh xắn kiều diễm, cử chỉ vốn nhã phong lưu, cả người ngập tràn sức sống, một mẫu người khác hoàn toàn so với .

Vu Tranh gọi cốc nước hoa quả nhâm nhi, ánh mắt dò xét chuyển qua chuyển lại giữa và Bùi Tử Mặc.

Một người tay cầm ly rượu đi từ xa đến, nheo mắt chào hỏi Thẩm Hạo : “ Hi, lâu rồi không gặp ”

Thẩm Hạo uể oải : “ Phải ”

Vu Tranh nghe thấy giọng nói này, cô ngẩng đầu nhìn rồi nhanh chóng cúi gầm, khuôn mặt bỗng chốc trắng bệch.

Người đàn ông đó cảm thấy mình không được hoan nghênh lắm, hần tụt tiện trò chuyện đôi ba câu bèn xin phép ra về. Trước khi đi, khoe mắt hần ta dừng trước Vu Tranh, để lộ nụ cười sâu xa, thâm thúy.

Bùi Tử Mặc thuận miệng hỏi : “ Anh ta là ai vậy ? ”

“ Một người bà con phương xa ”. Thẩm Hạo chẳng mấy hào hứng, người anh họ đối nhân xử thế chẳng hề nghiêm túc đứng đắn, hần ta thường xuyên làm những chuyện nhăng nhít mè nheo mà gã đồng khiến người khác phải coi thường. Khoảng thời gian trước kia, nghe nói hần ta là trai bao dựa hơi một quý bà giàu có, giữa anh và hần xưa nay chưa bao giờ có chung tiếng nói.

Vu Tranh nghe xong sắc mặt trông càng khó coi. Cô kéo vạt áo Bùi Tử Mặc : “ Tử Mặc, em cảm thấy không khỏe, anh đưa em về nhà nhé ”

Bùi Tử Mặc tuy không muốn nhưng không còn cách nào khác.

Sau khi hai người ra về, người anh họ của lại mò đến bên anh, vờ như vô tình thăm dò nghe ngóng một số việc.

Vu Tranh ngồi vào ghế phụ, có phần cảm thấy bất an.

Bùi Tử Mặc mấy lần hỏi cô cảm thấy khó chịu thế nào , có cần phải đi bệnh viện không nhưng cô lảng đãng không tập trung.

Đây cũng là lần đầu tiên Bùi Tử Mặc đưa cô về nhà nhưng cô không ra sức giữ anh lại. Cô đặt mình trong ghế sofa mềm mại, đắm mình trong mớ hồi ức hỗn loạn

Năm tháng trước, tâm trạng cô không vui vì ý đồ dẫn dụ Bùi Tử Mặc không thành, một mình cô chạy ra ngoài uống rượu giải sầu. Một cô gái đơn độc xuất hiện trong quán bar chắc chắn sẽ thu hút gã trai tán tỉnh mời cùng uống rượu. Cô chẳng khước từ bất kỳ ai, sau một hồi ngà ngà say cô bị một người dẫn vào nhà nghỉ. Ngay lúc đó, cô vẫn còn đôi chút lý trí tỉnh táo nhưng vì muốn báo thù Bùi Tử Mặc không đáp lại tình cảm của mình nên cô không hề kháng cự.

Buổi sáng hôm sau tỉnh dậy, người đàn ông nằm ngay cạnh cô chính là gã bà con phương xa của Thẩm Hạo. Cô nhận lúc gạc đàn ông đó còn đang ngủ say để lại mấy trăm rồi vội vã bỏ đi.

Nhưng chẳng lâu sau thì Vu Tranh phát hiện mình có thai.

Cô không xác định được người đàn ông đó có nhận ra hay không, nhưng bất luận thế nào chuyện này cũng hết sức nguy hiểm.

Nếu như chỉ là một đêm vui chơi qua đường thì sao cũng được, nhưng hiện tại cô đang có ý đồ dùng đứa con này để trói buộc Bùi Tử Mặc, nếu sự việc bại lộ, Bùi Tử Mặc tuyệt đối không tha thứ cho cô.

Cô bực dọc gãi đầu gãi tai, vô vàn ý niệm chọt lóe lên trong đầu nhưng tiếc rằng không có ý nghĩ nào đủ khả năng giải đáp việc cấp bách trước mắt cô.

Chính vào lúc Vu Tranh lâm vào cảnh vô đầu bứt tai thì bắt đầu sinh nghi từ những lời lẽ kỳ quái từ người anh họ tên Chu Bổng. Khi anh dò hỏi kỹ càng thì Chu Bổng lại nói quanh co sang chuyện khác.

Thẩm Hạo không phải là kẻ ngốc, chỉ chút dấu vết cũng đủ để anh đoán ra mối quan hệ giữa Vu Tranh và Chu Bổng là một bí mật không thể để người ngoài biết. Nhưng chưa nắm được bằng chứng đích thực trong tay, anh tạm thời không thể nói chuyện này cho Bùi Tử Mặc biết.

9. Chương 9

Nếu có thể lựa chọn, đừng nên kết thúc cuộc tình bằng lòng thù hận.

Thời gian gần đây Đinh Thần cảm thấy hết sức phiền não.

Đồng Hoa hằng ngày đều đặt cửa hàng hoa giao hoa hồng đến tặng Đinh Thần vào 10 giờ sáng, ngày nào cũng như ngày nào, kiên trì bền bỉ. Anh rất hiếm khi xuất hiện, chỉ viết hàng chữ chúc mừng lên tấm thiệp nhắc nhở về sự tồn tại của mình khiến Đinh Thần đỏ khóc đỏ cười.

Với cô mà nói hình thức theo đuổi này chính là một gánh nặng.

Cô rất hiểu rõ mình không yêu Đồng Hoa, nếu hai người có khả năng tiến tới thì thời cấp ba, họ đã thành đôi từ lâu chẳng cần đợi đến ngày hôm nay.

Cô không những chỉ một lần nói bóng nói gió với Đồng Hoa.

Rằng hai người họ chỉ có thể là bạn, không thể trở thành người yêu nhưng Đồng Hoa giả vờ ngây ngô không hiểu, ngầm thể hiện rõ quyết tâm kiên trì đến cùng.

Đinh Thần chẳng còn cách nào khác đành cầu cứu sự giúp đỡ của Thẩm Dịch Trần, mong anh có thể giúp cô mạo danh là bạn trai của cô hồng dập tan ý định của Đồng Hoa.

Thẩm Dịch Trần không hề suy nghĩ nhiều, anh thoải mái cất lời: “Đinh Thần, chỉ cần em nhờ vả thì anh nhất định sẽ giúp nhưng anh không mong lần sau em lại dùng đúng chiêu thức này để xua đuổi anh”.

Đinh Thần lặng im hồi lâu.

Cả buổi chiều khi lái xe lên đoạn đường cao tốc cô vẫn lẩn cấn chuyện này.

Cô không thể làm những chuyện cá mè một lứa, cô có thể nhờ Thẩm Dịch Trần giúp cô từ chối khéo léo Đồng Hoa nhưng cô không thể nào dùng chính cách thức đó để xua đuổi Thẩm Dịch Trần.

Một là Thẩm Dịch Trần sẽ không tin cô, hai là, có lẽ cảm giác cô dành cho anh khác với cảm giác cô dành cho Đồng Hoa.

Đinh Thần cười nhạt.

Đúng lúc đó, chẳng hiểu từ đâu lao vút ra một chú mèo hoang, Đinh Thần vì né con mèo mà phanh xe gấp. Chiếc xe phía sau lưng cô không kịp phản ứng, xe Đinh Thần đâm sầm vào hàng rào bảo vệ bên đường.

Cú va chạm mạnh khiến đầu óc cô choáng váng, cô ôm lấy đầu, kinh hoàng khiếp sợ đến mức hồn phi phách tán. Mãi đến khi cảnh sát lôi cô từ trong xe ra thì toàn thân cô vẫn còn run cập cật.

Còn chú mèo hoang sinh sự đã linh mất chẳng còn thấy tăm hơi đâu nữa.

Người ngồi trong xe phía sau xe cô chẳng rõ sự tình, cất giọng nghiêm khắc nói: “Rốt cuộc cô có biết lái xe hay không vậy?”

Đinh Thần không phản ứng. Cô cúi đầu kiểm tra vết thương, duy chỉ có cánh tay bị trầy da, xây xước nhẹ, hàm răng cắn thật chặt, khớp hàm vừa xot vừa ê, may mà cô không bị thương ở những chỗ khác nhưng chiếc xe Honda của cô bị hủy hoại khá nghiêm trọng, tình hình xem ra không được ổn lắm.

Sau khi cảnh sát giao thông xử lý sơ qua hiện trường thì Đinh Thần vội vàng gọi điện thoại cho công ty bảo hiểm. Sau khi giải quyết mọi việc theo trình tự thì cô phatshieenj ra một vấn đề hết sức nghiêm trọng.

Lúc mua chiếc xe này, do công ty của Bùi Tử Mặc cung cấp một số trợ cấp nhất định vì vậy mà bảo hiểm xe của cô là do anh đứng tên mua, tất tần tật những thứ khác đều đứng tên của anh. Khi đó, cô vì muốn đỡ hao tâm tổn sức mới để anh đứng tên, giờ thì mọi chuyện quả thực là phiền phức.

Lúc ly hôn, cô hoàn toàn không suy nghĩ đến điều này, hợp đồng bảo hiểm hiện giờ để ở nhà Bùi Tử Mặc, chìa khóa nhà cô đã trả lại cho anh từ lâu.

Đinh Thần ngẫm nghĩ hồi lâu cuối cùng cô quyết định gọi điện thoại cho .

Vừa nghe tin Đinh Thần xảy ra tai nạn giao thông, con tim Bùi Tử Mặc thất lại: “Thần Thần, em bị thương ở đâu? Có nặng lắm không?”

“Em không sao, anh yên tâm”. Đinh Thần bình thản nói: “Anh xem lúc nào tiện thì đưa hợp đồng bảo hiểm xe cho em”

Bùi Tử Mặc thở phào nhẹ nhõm: “Hiện giờ anh đang đi công tác ở Bắc Kinh, thế này đi, em tự về nhà lấy, chìa khóa nhà...”. Anh ngập ngừng trong giây lát. “Hương Huy có giữ một chùm, em có thể tìm mượn cậu ấy”

Đinh Thần gật đầu, nói thêm: “Được, cảm ơn anh”

Cô chủ động gọi điện thoại cho Bùi Tử Mặc, khiến anh mừng rỡ nhưng đến phút cuối cùng thì lại tỏ thái độ khách sáo lễ phép khiến anh cảm nhận rõ rệt sự xa cách giữa anh và cô, trong lòng anh cảm thấy không thoải mái.

Diệp Tử nhận được điện thoại của Đinh Thần liền vội vàng xin nghỉ phép chạy ngay đến. Diệp Tử vừa lao xuống xe liền hít một hơi thật dài: “Đinh Thần, cậu mà xảy ra chuyện thêm vài lần nữa , rồi sẽ có ngày mình bị cậu dọa cho sợ đến chết khiếp”

Đinh Thần cười mãn nguyện: “Mình cũng đâu có muốn đâu, gần đây số mình không được may”

Diệp Tử ngỡ Đinh Thần nói thật: “Hay là bữa nào chúng mình đi cũng bái tại Linh Âm Tự đi”

Đinh Thần cười híp cả mắt , cô véo đôi gò má Diệp Tử : “Được, đợi mình lo xong vụ này đã”

Diệp Tử lôi ra chùm chìa khóa đặt vào lòng bàn tay cô. “Đi thôi, mình đưa cậu đi”

Giao chìa khóa cho người bạn đáng tin cậy của mình là chiêu Đinh Thần nghĩ ra, hòng để phòng chuyện làm mất chìa khóa hay bản thân bị nhốt ngay trong nhà mình, lần này rốt cuộc cô đã có thể ném trái được ưu điểm.

Vì vụ đâm xe vừa rồi của Đinh Thần mà Diệp Tử chuyên tâm lái xe, trên đoạn đường cao tốc Diệp Tử không dám thả tốc độ., cô bị Đinh Thần cười giễu vào lần.

Diệp Tử dùng câu nói : “Cẩn thận là muôn năm” hòng chặn họng Đinh Thần.

Đinh Thần vặn ổ khóa, hít một hơi thật sâu rồi đẩy cửa ra.

Cô rời khỏi đây mấy tháng nhưng lại có cảm giác thời gian như trôi qua mấy đời mấy kiếp. Cách bày trí trong nhà vẫn y như cũ , dưới con mắt của Đinh Thần mọi thứ nơi đây vừa quen thuộc vừa lại vừa xa lạ bỏ ngỡ.

“Cậu có biết hợp đồng bảo hiểm xe đặt ở đâu không?”. Diệp Tử lo sợ Đinh Thần tức cảnh sinh tình nên cô vội vàng chuyển sự chú ý của cô ấy.

Sắc mặt Đinh Thần nhợt nhạt: “Nếu như mình nhớ không lầm thì hợp đồng bảo hiểm xe vẫn đang nằm trên kệ tủ đầu giường”

Cô chậm rãi vào phòng ngủ, bầu không khí nơi đây dường như bỗng bình tĩnh hơi thở đặc trưng riêng biệt của Bùi Tử Mặc.

Chăn trên giường được gấp ngay ngắn chỉnh tề, khăn phủ giường bằng phẳng không hề nhăn nhúm như muốn truyền đạt thông điệp chủ nhà đã rất lâu không có mặt ở đây.

Đinh Thần cảm thấy đau khổ, có lẽ anh đã dọn đến ở với Vu Tranh. Suy đi ngẫm lại thì cả hai người đã ly hôn, bất luận anh làm gì cũng không còn liên quan đến cô nữa.

Cô bình tâm trở lại, kéo ngăn kéo phía trên cùng của kệ tủ đầu giường, nhìn thấy bức ảnh đặt ngay phía trên, cô sửng sốt.

Đây là bức ảnh bốn người chụp chung, Diệp Tử và Hướng Huy đứng ở giữa còn Đinh Thần và Bùi Tử Mặc chia nhau mỗi người đứng một bên. Bức ảnh được chụp đúng hôm cưới Diệp Tử nhưng lại bị Bùi Tử Mặc gấp thành ảnh riêng của hai người, hoàn toàn không trông thấy sự tồn tại của Diệp Tử và Hướng Huy.

Đinh Thần ra đi mang theo toàn bộ ảnh cưới, cả hai gần như không còn bức ảnh nào chụp chung cùng nhau nữa. Đinh Thần chẳng rõ Bùi Tử Mặc lôi ở đâu ra bức ảnh này lại còn tự cho là mình thông minh sáng tạo cải biên nữa chứ.

Đinh Thần ngơ ngẩn cầm ảnh, tâm trạng cô rối bời, phức tạp khó nói thành lời.

Diệp Tử chờ đợi sốt ruột đến mất kiên nhẫn ở ngoài phòng khách, đi vào phòng, cô cầm lấy bức ảnh từ tay Đinh Thần, lặng im một hồi lâu, cô bức dọc nói: “Bùi Tử Mặc không muốn thấy mặt mình ư?”

Đinh Thần mỉm cười.

“Bây giờ mới biết luyến tiếc sao, vậy lúc trước thì sao?” Diệp Tử bậm môi, sắc mặt bất bình.

Sắc mặt Đinh Thần hốt hoảng trong thoáng chốc. Phải, sớm biết có ngày hôm nay thì trước kia đừng để xảy ra nhiều chuyện như vậy. Cô đưa tay đến bên ngăn kéo kệ tủ, quả nhiên tìm thấy hợp đồng bảo hiểm xe. Cô và Bùi Tử Mặc đều là người không thích sự thay đổi, đặc biệt luôn hoài niệm về những tình cảm trước kia của mình, có lẽ đây chính là nguyên nhân mà cô vẫn còn rất yêu Bùi Tử Mặc cũng như Bùi Tử Mặc không thể nguôi ngoai tình cảm cùng Vu Tranh.

Cô lặng lẽ cất tiếng thở dài: “Tìm thấy rồi, về thôi”

Diệp Tử thản nhiên nhìn cô, gật đầu.

Đinh Thần trả lại chùn chìa khóa cho Diệp Tử, Diệp Tử lặng im đón lấy.

“Cậu nghĩ gì vậy?”. Đinh Thần mỉm cười hỏi.

“Mình đang nghĩ, liệu có phải mình nên đưa chùn chìa khóa này cho cậu bảo quản hay không, để Bùi Tử Mặc có thêm nhiều cơ hội tiếp cận cậu, anh ta nhất định sẽ cảm kích mình lắm đấy”. Diệp Tử khoan thai mỉm cười.

Đinh Thần cất tiếng cười giễu cợt. “Vừa rồi không phải cậu còn nói đáng đời anh ta đó sao, sao giờ lại đổi giọng rồi”

Ánh mặt Diệp Tử ánh lên nụ cười: “Mình không thích anh ta nhưng mình biết cậu vẫn còn rất yêu anh ta”

Đinh Thần cup mắt: “Nói vậy, mình và anh ta đã chia tay nhau rồi”

“Nhưng chuyện đó không có nghĩa trong lòng cậu không có anh ta”. Diệp Tử thẳng thừng nói trúng tim đen. “Đừng nói với mình rằng vừa rồi khi cậu nhìn thấy bức ảnh đó mà hoàn toàn không có cảm giác gì đâu nhé”

Đinh Thần cười đau khổ. Nếu như Bùi Tử Mặc dùng cách này để hoài niệm thứ tình cảm mất đi giữa hai người, Đinh Thần không thể phủ nhận tự đáy lòng mình có chút cảm giác xao động.

Diệp Tử chậm rãi nhếch môi, hỏi giọng băng quơ. “Nếu như có một ngày anh ta cầu xin cậu tha thứ, cậu sẽ tha thứ cho anh ta chứ?”

Đinh Thần cúi đầu, Diệp Tử chẳng thể nào nhìn thấy thần sắc trên gương mặt cô lúc này.

Diệp Tử đợi mãi chẳng thấy câu trả lời của Đinh Thần, đúng lúc cô ngỡ rằng Đinh Thần không trả lời thì Đinh Thần ung dung trả lời: “Mình hà tất phải lãng phí thời gian vào những chuyện giả thiết, nếu như thật sự có ngày đó, đến lúc đó ,mình suy nghĩ vẫn chưa muộn”

Đinh Thần nói không phải không có lý, Diệp Tử nhún vai.

Vì nán ná cả buổi chiều mà Đinh Thần phải tăng ca tại công ty đến tận tối khuya

Mật thám Đinh Tiểu Á kịp thời báo cáo chuyện Đinh Thần gặp tai nạn xe cho Thẩm Dịch Trần. Anh lập tức lái xe đến công ty Đinh Thần ngay sau giờ tan tầm.

Khi Đinh Thần tăng ca, anh lặng lẽ túc trực ngồi cạnh chờ đợi, lướt web xem tin tức bằng điện thoại, thi thoảng ngẩng đầu nhìn Đinh Thần cười.

Có nhiều chuyện quả thực là do định mệnh an bài, anh gặp gỡ cô rồi đem lòng yêu cô. Dù rằng anh phải chờ đợi, cam tâm hy sinh chịu mọi gian khổ.

Đinh Thần ngược mắt lên thì bắt gặp ánh nhìn chăm chú của anh, trống ngực cô đập liên hồi, đưa tay xoa gò má trong vô thức, Đinh Thần hỏi: “Anh đang nhìn gì vậy? Mặt em đỏ bừng ư?”

“Không có”. Thẩm Dịch Trần thản nhiên mỉm cười.

“Sắp xong rồi, anh đợi chút”. Đinh Thần cup mắt, mặt cô nóng ran.

Khuôn mặt Thẩm Dịch Trần ánh lên nụ cười: “Được”

Đinh Thần gửi xong bức thư điện tử cuối cùng, cô thu dọn mọi thứ trên bàn, vuốt tóc nói: “ Có thể về rồi”

Thẩm Dịch Trần gật đầu, anh đưa tay đón lấy túi xách Đinh Thần, lúc này Đinh Thần vô tình chìa tay ra, cánh tay của cả hai chạm vào nhau, hàng chân mày Thẩm Dịch Trần hấp háy. Đinh Thần run rẩy, cả hai bỗng chốc đều rút tay lại, chiếc túi xách rơi xuống đất.

Đinh Thần vội cúi xuống nhặt lấy, Thẩm Dịch Trần cũng khom người xuống, cả hai đụng đầu vào nhau.

Thẩm Dịch Trần xoa đầu, Đinh Thần xuýt xoa, cả hai nhìn nhau bật cười.

“Đau lắm không?”. Thẩm Dịch Trần dịu giọng hỏi.

“Không sao”. Đinh Thần mỉm cười nhìn anh.

Thẩm Dịch Trần chuyển chiếc túi xách sang cho Đinh Thần thuận thể nắm chặt tay cô. Đinh Thần giằng cò trong giây lát, ánh mắt cô chuyển động trên cơ thể Thẩm Dịch Trần, Đinh Thần cắn chặt môi định lên tiếng thì điện thoại trong túi xách vang lên.

Đinh Thần thản nhiên rút tay về, nhận điện thoại.

“Thần Thần, là anh”

“Ờ”. Đinh Thần thản nhiên trả lời.

Giọng Bùi Tử Mặc vang lên: “Thần Thần, em không có nhà ư?”

Giọng Đinh Thần không hề dịu dàng: “Em ở công ty tăng ca”

“Em bị thương còn tăng ca, em phải nghỉ ngơi nhiều mới được”. Bùi Tử Mặc nói giọng cầu khẩn.

Đinh Thần bật cười. “Em nhớ là chiều nay em đã nói với anh là vết thương của em không nghiêm trọng”

Bùi Tử Mặc nổi nóng trước câu trả lời thờ ơ của cô: “Đinh Thần, bao giờ em mới học được cách biết tự chăm sóc bản thân mình?”

Đinh Thần cười chế giễu: “Chuyện này hình như không liên quan đến anh”

Bùi Tử Mặc bị kích động trước thái độ của cô: “Em đợi anh ở công ty, đừng đi đâu cả”. Nói xong, anh liền gác máy.

Đình Thần đỡ khóc đỡ cười, anh nghĩ anh là ai chứ, đến giờ anh vẫn còn tư cách qunar cô hay sao.

Thẩm Dịch Trần đoán được cuộc diên thoại vừa rồi của ai, anh e dè hỏi: “Có cần phải đợi anh ta không?”

Đình Thần nói với vẻ dứt khoát: “Không cần”

Chiếc xe vừa lao lên mặt đất từ bãi đỗ xe thì xe Bùi Tử Mặc chặn ngay trước mặt.

Bùi Tử Mặc đã trông thấy chiếc xe này ngay dưới tòa nhà, vì vậy mà trong tiềm thức của mình từ lâu anh đã coi Thẩm Dịch Trần là tình địch số một của mình.

Bùi Tử Mặc xuống xe, gõ tay vào cửa sổ xe: “Đình Thần, em xuống xe đi, anh có chuyện muốn nói với em”. Nhận ra Đình Thần đang ngồi trong xe, Bùi Tử Mặc dường như rất tức tối, anh mặc kệ bản thân mình liệu có phải đang nhầm lẫn hay không.

Qua cửa sổ xe trong suốt, Đình Thần có thể thấy rõ đôi môi mím chặt cùng hàng chân mày của Bùi Tử Mặc.

Thẩm Dịch Trần cười gượng: “Thái độ của anh ta xem rất mạnh mẽ”

Đình Thần thở dài, kéo cửa sổ xe: “Có chuyện gì?”

Bùi Tử Mặc không nhìn Thẩm Dịch Trần, ánh mắt của anh nhìn xoáy vào Đình Thần: “Em xuống xe đi!”

“Có chuyện gì anh nói luôn đi”. Đình Thần chán nản cất tiếng.

Ánh mắt Bùi Tử Mặc tối sầm, anh hết sức cố chấp nói: “Em xuống xe đi”

Đình Thần lạnh lùng, đảo mắt nhìn anh.

Bùi Tử Mặc đứng ngay tại chỗ không nhúc nhích.

Đình Thần rầu rĩ khổ sở, hôm nau nếu cô không thuận theo ý anh e rằng cô chẳng thể rời khỏi đây. Đình Thần thầm cất tiếng thở dài, mở cửa xe, cô từ từ bước ra ngoài.

Bùi Tử Mặc lập tức kéo cô sang một bên: “Thần Thần!”

Đình Thần vờ như sửa sang lại đầu tóc, xoay lưng lại, cô hỏi: “Giờ anh có thể nói rồi chứ?”

“Ở Bắc Kinh vừa nghe tin em bị tai nạn xe anh liền vội vàng đón chuyến bay sớm nhất để về thăm em, vậy mà em lại tỏ thái độ này với anh”. Bùi Tử Mặc nhìn cô lấy làm khó tin, sự kháng cự và giữ khoảng cách mà Đình Thần dành cho anh thoáng chốc khiến anh thấy lạnh toát người.

Trước kia Đình Thần một mực nhường nhịn anh chính là vì cô vẫn còn ôm hy vọng vào cuộc hôn nhân này. Nếu như không phải thất vọng đến mức chán chường vì bị anh làm tổn thương thì cô sẽ không lựa chọn ly hôn. Cá tính Đình Thần là vậy, cô có thể đối đãi với bạn thật tâm thật lòng nhưng một khi đã quyết định buông tay thì việc muốn cô quay đầu nhìn lại là một chuyện không dễ dàng chút nào.

Đình Thần cười thản nhiên: “Bùi Tử Mặc, tôi không hề muốn anh quay về!”

Trống ngực Bùi Tử Mặc nhen nhóm ngọn lửa tức giận: “Anh quan tâm đến em, lẽ nào em không cảm nhận được sao?”

“Anh không có trách nhiệm phải quan tâm tôi, tôi càng không có nghĩa vụ nhận sự quan tâm của anh”. Đình Thần nhếch môi cười.

“Đình Thần, em...” Bùi Tử Mặc bị cô chọc cho tức đến nổi nói không nên lời.

Đình Thần lặng im trong giây lát, cười dịu dàng: “Anh nói xong chưa? Vậy tôi đã có thể đi được rồi phải không?”

“Là vì hấn ta ư?”. Bùi Tử Mặc hít một hơi thật sâu, hỏi.

Đình Thần mỉm cười không nói gì.

Bùi Tử Mặc hậm hực: “Anh đã nhận ra ý đồ của hấn ta từ lâu rồi”

Đình Thần vẫn lặng im chẳng nói chẳng rằng

“ Em và hần ta quen nhau được bao lâu, em hiểu hần ta được bao nhiêu ? ”. Bùi Tử Mặc cảm phần nói, anh chẳng hề che giấu vẻ đố kỵ trong lòng mình.

Đình Thần chẳng thể nào nhẫn nhịn hơn nữa: “ Bùi Tử Mặc, đủ rồi đấy ! Tôi ở bên ai không can hệ đến anh ! ”

Bùi Tử Mặc á khẩu, đứng vậy, anh không có tư cách quản Đình Thần.

Đình Thần ngoảnh mặt mỉm cười, khuôn mặt ửng đỏ : “vậy thì chúng ta thử xem sao!”

Thẩm Dịch Trần nhất thời không kịp phản ứng, anh chưng hửng nhìn cô

Cười khúc khích, đẩy nhẹ anh , nói : “ Đưa em về nhà ”

Thẩm Dịch Trần trong lòng vui mừng hơn hở, ngoài mặt bối rối, luống cuống.

Mãi một lúc sau, anh mới tin lời của Đình Thần, nụ cười trên môi dần rộng mở, anh ôm chặt lấy cô. Chiếc ôm siết chặt như để bày tỏ niềm vui vô bờ bến trong lòng anh.

Đình Thần cảm nhận được sự dịu dàng ấm áp từ vòng tay ôm ấp của Thẩm Dịch Trần, từng sự việc hỗn độn ngổn ngang bỗng hiện lên trong tâm trí cô. Ánh mắt Đình Thần dừng ngay trên cánh tay áo trắng muốt của Thẩm Dịch Trần, tuy cô chẳng thể nào lập tức quên hết tất cả nhưng anh sẽ cho cô thời gian, mọi thứ rồi sẽ trở thành dĩ vãng mà thôi.

Cô bản thân suy nghĩ, Thẩm Dịch Trần càng ôm cô chặt hơn.

Vòng tay ấm áp vững vàng của anh khiến Đình Thần cảm thấy an tâm gấp bội.

Những tháng ngày gần đây Vu Tranh quả thực chẳng dễ sống chút nào.

Đi làm, tan tầm, những lúc dạo phố mua sắm , Vu Tranh đều cảm nhận thấy có người đang theo dõi mình.

Thoạt đầu Vu Tranh cứ ngỡ rằng vì thần kinh cô quá căng thẳng dẫn đến cảm giác ảo tưởng, nhưng sau đó cô nhận ra điều này hoàn toàn không phải vì nỗi lo sợ thần hồn át thần tính của cô.

Sau hàng loạt cú điện thoại nặc danh quấy rối thì cuối cùng kẻ đó cũng xuất hiện.

Hần ta chính là Chu Bằng, người anh họ hàng xa của Thẩm Hạo, hần chặn đường Vu Tranh ngay tại bãi đỗ xe sau giờ tan sở.

Tâm trạng Bùi Tử Mặc nặng trĩu: “ Vu Tranh có đặt vật gì vào tay hần ta không ? ”

“ Chuyện này thì mình không rõ ”. Ánh mắt Thẩm Hạo lướt trên gương mặt Bùi Tử Mặc. “ Có điều chiều mai Chu Bằng sẽ đến tìm cô ta ”

“ Sao cậu biết ? ”

Thẩm Hạo cười khúc khích : “ Cậu này mình nghe được ”

Bùi Tử Mặc nửa đùa nửa chế nhạo: “ Cậu quả rất biết nắm bắt điểm mấu chốt ”

Thẩm Hạo không màng để tâm : “ Cậu cảm thấy chuyện này thế nào ? ”

“ Ngày mai tự khắc sẽ rõ chân tướng sự việc thôi ”/ Bùi Tử Mặc thản nhiên.

Thẩm Hạo nói nửa thật nửa đùa : “ Cậu quả là kẻ bình thần khiến người khác phải phẫn nộ ”.

Bùi Tử Mặc không vốn vả háp tấp, anh thản nhiên mỉm cười, vẻ mặt rất đối bình thản.

Càng quan tâm thì sự việc sẽ càng loạn, tình cảm anh dành cho Vu Tranh chỉ là sự áy náy mà chẳng hề có chân thành, anh cũng hy vọng có thể giúp Vu Tranh mà không khiến cô bị tổn thương lần nữa.

Đình Thần thì thoáng lại lời Thẩm Dịch Trần và Bùi Tử Mặc ra so sánh , chuyện này âu cũng là lẽ thường tình.

Chẳng hạn tối nay dùng bữa tại nhà hàng Âu, Đình Thần bắt chọt muốn ăn kem ly, Thẩm Dịch Trần ra sức ngăn cản và lại kiên quyết đổi chỗ ngồi của cô sang góc không có gió lạnh.

Đình Thần lấy làm lạ, cô bèn hỏi anh nguyên do.

Thẩm Dịch Trần đỏ mặt: “Em đang ở kỳ nguyệt san, không thể ăn đồ lạnh cũng không thể chịu gió lạnh”

Mặt nóng ran nhưng vẫn chẳng thể kìm nén được sự tò mò hiếu kỳ, cô hỏi: “Sao anh biết?”

Thẩm Dịch Trần không thể nói cho cô biết anh có mặt thám bên cạnh cô, anh chỉ còn cách thần nhiên cười trừ cho qua chuyện.

Đình Thần bỗng chốc bối rối nhưng nhớ, nếu như người ngồi cạnh cô lúc này là Bùi Tử Mặc thì có lẽ anh sẽ không để tâm đến kỳ nguyệt san của cô, càng không quan tâm đến chuyện cô có bị cảm lạnh hay không.

Giữa người với người xét cho cùng đều có sự khác biệt.

Gương mặt Đình Thần lộ rõ vẻ xúc động, cảm giác lúc nào cũng được một ai đó quan tâm đến mình quả là không tồi.

Sáng sớm, Vu Tranh đã rút mười vạn đồng từ trong ngân hàng nhét vào túi xách mang đến công ty.

Đây là toàn bộ khoản tiền tích lũy của cô. Tên sư tử Chu Bổng mở miệng nói muốn có thì cô phải cần răng chấp nhận, chỉ cầu xin hân từ này về sau đừng đeo bám cô nữa.

Suốt đêm qua cô buồn rầu lo lắng không ngủ yên, cả ngày hôm nay sa sút tinh thần, trong cuộc họp biets bao lần đến lượt cô phát biểu ý kiến cô đều diễn đạt không thành ý.

Hướng Huy chau mày, anh không nói nhiều, chỉ cất tiếng dằn dò: “Nếu cô cảm thấy không khỏe thì về nhà nghỉ ngơi đi”

Vu Tranh vội nói: “Tôi không sao”. Cô xưa nay vốn mạnh mẽ, trên phương diện công việc lúc nào cũng ra sức làm thật tốt. Thực ra cô hiểu rõ như ban ngày, con tim đã chẳng còn cô nữa, cô chỉ còn sự nghiệp để an ủi mà thôi.

Rốt cuộc Vu Tranh cũng nhẫn nhịn chịu đựng được cho đến lúc tan sở, cô đợi đồng nghiệp ra về hết mới rề rà thu dọn đồ đạc chuẩn bị ra về.

Vừa bước vào thang máy thì Thi Bách Đào gọi cô: “Vu Tranh, chờ một lát”

Vu Tranh quay đầu lại: “Có chuyện gì?”

“Có vào việc liên quan đến nghiệp vụ tôi muốn bàn bạc với cô, chúng ta vừa đi vừa nói nhé?”. Thi Bách Đào là một người cuồng công việc, ngày nào anh ta cũng tăng ca đến chín giờ tối, vì vậy mà doanh số của anh trong công ty luôn đạt thành tích vượt trội

Vu Tranh không dám để Thi Bách Đào cùng đi đến bãi đỗ xe với mình, cô ngẫm nghĩ một lúc rồi nói: “Ngày mai bàn bạc không được sao?”

Thi Bách Đào hòa nhã mỉm cười: “Chỉ vài câu nói thôi, xuống đến sảnh là tôi nói xong ngay mà”

Vu Tranh thâm toan tính mọi chuyện trong lòng, không nên để bất kỳ ai phát hiện ra chuyện của cô, dù là gã đồng nghiệp chẳng chút can hệ nào với cô cũng không được, cô từ chối: “Tôi cảm thấy không khỏe lắm, có gì mai gặp rồi nói nhé”

Thi Bách Đào nhìn cô chăm chú: “Tôi đưa cô đi bệnh viện nhé”

“Không cần đâu”. Vu Tranh xua tay lia lịa. “Tôi về nhà nằm nghỉ là khỏe rồi”

“Hay là cô kiểm tra sức khỏe một chút cho yên tâm, hiện giờ dù gì cũng không còn một mình cô nữa rồi”. Thi Bách Đào cẩn thận che giấu nét ưu sầu trong đôi mắt mình, anh ta cất tiếng khuyên nhủ.

Vu Tranh chợt bừng bừng mắt kiên nhẫn nói: “Tôi đã nói là không cần phải phiền phức rồi mà, sao anh không chịu hiểu vậy!”

Sắc mặt Thi Bách Đào hơi tái, anh ta đè nén cơn giận dữ trong lòng : “ Vậy tôi gọi điện thoại cho chồng cô để anh ta đến đón cô nhé ”.

Vu Tranh nổi giận : “ Anh nói xong chưa, chuyện của tôi không cần anh lo ”

Thi Bách Đào vẫn chẳng thể kiểm soát được cơn phần nộ : “ Lúc cô cần anh ta nhất thì anh không ở bên cạnh, loại đàn ông như vậy hoàn toàn không xứng đáng làm chồng ! ”

“ Tôi có làm sao cũng không can hệ đến anh ”. Vu Tranh giận đến tím mặt.

“ Cô sáng suốt lên có được không, hẳn ta không đáng để được cô đối xử như vậy ! ”. Thi Bách Đào trừng mắt hung hăng nói.

Vu Tranh giận dữ cười gằn : “ Xứng đáng hay không thì tự tôi hiểu rõ, không cần anh dạy dỗ. Dù tôi không ở bên Bùi Tử Mặc thì cũng không chọn lựa anh ”

“ Vu Tranh, cô.... ”. Lòng tự tôn của Thi Bách Đào bị Vu Tranh làm tổn thương nghiêm trọng. Anh ta và Vu Tranh đều mới gia nhập tập đoàn Hiến Dịch đầu năm nay, Vu Tranh dung mạo xinh xắn, cá tính nhiệt tình sôi nổi cùng niềm nhiệt huyết hăng say trong công việc khiến tổng giám đốc Thi Bách Đào xôn xao thành thịch. Chỉ tiếc rằng khi anh ta bắt đầu triển khai kế hoạch theo đuổi Vu Tranh liền gặp ngay sự ngăn trở. Vu Tranh hoàn toàn không cho anh ta cơ hội, nói thẳng với anh rằng cô đã có người trong mộng. Thi Bách Đào là bậc chính nhân quân tử, dĩ nhiên là sẽ rút lui đồng thời cầu chúc cho Vu Tranh hạnh phúc. Nhưng chốn công sở vốn là nơi nhiều đàm tiếu dị nghị, có vài việc về Vu Tranh truyền đến tai anh ta, chẳng hạn chuyện Vu Tranh mang thai, mãi tận giờ cô và Bùi Tử Mặc vẫn chưa lấy giấy công chứng kết hôn. Anh ta tận mắt trông thấy Vu Tranh hằng ngày một mình đi làm. Bùi Tử Mặc rất ít khi xuất hiện trong cuộc sống của cô, sản phụ luôn cần sự quan tâm của người chồng nhất vậy mà Bùi Tử Mặc xưa nay chưa từng làm tròn trách nhiệm.

Vu Tranh phớt lờ anh ta nhưng cô lại không thể bỏ đi trước, cô lo sợ Thi Bách Đào sẽ đi cùng đến bãi đậu xe nên đành đứng nguyên tại chỗ không nhúc nhích.

Thi Bách Đào nắm lấy tay cô : “ Vu Tranh, những chuyện khác anh không dám đảm bảo nhưng chỉ ít anh chắc chắn sẽ làm tốt hơn Bùi Tử Mặc, bỏ anh ta đi, hãy để anh chăm sóc em ”

Vu Tranh cười nhạt, khinh khỉnh nhìn anh ta : “ Anh ư ? ”

Thi Bách Đào nhượng hàng chân mày : “ Em hãy tin anh ”

“ Anh buông tôi ra ”. Thái độ Vu Tranh kiêu căng ngạo mạn.

Thi Bách Đào càng siết chặt lấy cánh tay Vu Tranh.

Vu Tranh cất cao giọng : “ Buông tôi ra ”

Cô hét cao giọng đến mức Hướng Huy đang tăng ca phải chạy ra ngoài.

Anh quan sát hai người đang túm tay nhau, chau mày hỏi : “ Hai người đứng trước cửa công ty cãi vã nhau cái gì thế hả ? ”

Vu Tranh cup mắt : “ Hướng Tổng, anh cũng thấy rồi đấy, là anh ta bám rịt tôi không chịu buông ”

Thi Bách Đào vội vàng giải thích : “ Hướng Tổng, sự thật không phải như những gì anh thấy đâu ạ ”

Hướng Huy phẩy tay : “ Chuyện riêng của hai người tôi không can thiệp, nếu còn tranh cãi nữa thì vào trong mà nhón nháo ”.

Cửa thang máy mở toang, Diệp Tử chưng hững bước ra : “ Mọi người đứng ngay trước cửa làm gì thế ? ”

Vu Tranh không nói gì, Thi Bách Đào cũng chẳng nói chẳng rằng, Hướng Huy cười dịu dàng : “ Em đến sớm thế, phải đợi anh một lúc rồi ”

Diệp Tử cười mà như không : “ Nếu đến trễ thì sao có thể xem được màn kịch hay ! ”

Vu Tranh nhân lúc Thi Bách Đào đang ngơ ngác bèn thoát khỏi lòng kìm kẹp của anh ta : “ Tôi xin phép, có chuyện gì ngày mai đến công ty rồi nói ”. Cô cũng lo sợ Chu Bổng chờ lâu không nhận được sẽ xông thẳng lên lầu tìm cô, đến lúc đó thì không biết sẽ thế nào.

Thi Bách Đào ngơ ngác đứng đó một lúc rồi trở về chỗ ngồi.

Hương Huy trông thấy sắc mặt Diệp Tử, bèn gõ tay lên trán cô : “ Em đang định giở trò gì nữa hả ? ”

“ Em chỉ thấy tò mò thôi ”. Diệp Tử âm ỉ xoa trán.

Hương Huy nhìn cô bằng cặp mắt ánh lên nụ cười.

Cảnh tượng mùi mẫn ngọt ngào khiến Thi Bách Đào cảm thấy chướng mắt.

Vu Tranh ra vẻ ung dung cất bước tiến vào bãi đỗ xe nhưng trong ngực cô đập tình thịnh dồn dập.

Mãi một lúc sau Chu Bổng chẳng rõ từ đâu chui ra, hấn cất giọng chẳng chút khách sáo : “ Cô đúng là chẳng ”

Vu Tranh miễn cưỡng cười : “ Có vào việc nên ra muộn ”

Chu Bổng gật đầu : “ Tiền mang đến chưa ? ”

“ Mang đến rồi ”

Chu Bổng chìa tay : “ Lấy ra đi ”

Vu Tranh đưa chiếc túi xách cho hắn nhưng rồi lại rút tay trở lại.

“ Sao vậy ? Không đành lòng à ? ”. Chu Bổng cười nhạo hỏi.

Vu Tranh cắn chặt môi : “ Tiền tôi có thể đưa cho anh nhưng anh phải hứa làm được việc cho tôi ”

“ Chuyện này không thành vấn đề, tôi cũng không phải là kẻ lòng tham vô đáy, cô yên tâm đi ”. Khoản tiền lớn liền được truyền sang tay Chu Bổng, hắn cười đến thỏa lòng.

Vu Tranh nhổ nước bọt : “ Cầm đi ”

Chu Bổng tham lam đến từng tờ giấy bạc.

Bùi Tử Mặc trốn trong xe không thể kiềm chế bản thân thêm được nữa, anh toan đẩy cửa xe xông ra ngoài thì bị Thẩm Hạo giữ rịt lại : “ Đừng nóng, chờ xem thế nào đã ”

Sắc mặt Vu Tranh cứng đờ : “ Mong rằng anh tuân thủ lời ước hẹn ”

Chu Bổng đếm lại lần nữa, nhét mười xấp túi bạc vào túi xách đeo bên người của mình rồi nói : “ Chuyện này là đương nhiên, có điều.... ”. Hắn ngừng trong giây lát, thấy sắc mặt Vu Tranh biến chuyển, hắn nói tiếp : “ Đứa bé, tôi khuyên em tốt nhất nên nạo đi, tôi không muốn đứa con của mình gọi người khác là cha ”

Câu nói này của hắn vang vọng đến tai Bùi Tử Mặc khiến đầu óc anh ong ong.

Thẩm Hạo nắm lấy bàn tay anh.

Sắc mặt Vu Tranh lập tức sa sầm, cô ta oán hận nhìn xung quanh : “ Anh câm miệng cho tôi ”

Chu Bổng liền đổi giọng, khuôn mặt cười hơn hớn, hắn nói : “ Dĩ nhiên là có kẻ giúp mình nuôi con, cũng không tồi ”

Miệng lưỡi con người này thật là tùy tiện Chu Bổng, hoàn toàn không đáng tin cậy. Vu Tranh bỗng chốc hối hận, sao cô có thể dễ dàng tin lời hắn ta thế chứ.

Chu Bổng vội vàng nhét tiền đầy túi xách, cười ha hả nói : “ Cảm ơn ! ”

Vu Tranh chẳng hề ngăn cản cũng chẳng cách gì ngăn cản hắn.

Chu Bổng đắc ý chưa được bao lâu thì bị Bùi Tử Mặc đẩy cửa xe đụng hắn ngã lăn ra đất. Hắn toan ngoác miệng chửi thề thì kinh ngạc trông thấy Thẩm Hạo và Bùi Tử Mặc.

Vu Tranh cũng hết sức kinh hoàng, mồ hôi cũng lấm tẩm rịn trên chóp mũi, mặt mày trắng bệch. Đầu có cô ta suy nghĩ rất nhanh, rốt cuộc Bùi Tử Mặc đến đây từ lúc nào, xét chi cùng anh ta đã nghe thấy được gì.

“ Tử Mặc ! ”. Cô ta vờ làm bộ mặt tươi cười hơn hờ thốt lên.

Bùi Tử Mặc mặt mày chẳng có chút cảm xúc, giật túi tiền trong tay Chu Bổng, ém lại cho Vu Tranh : “ Tôi đã nghe hết rồi, cô không cần phải đưa tiền bịt miệng cho hần nữa ”

Nụ cười trên môi Vu Tranh lộ vẻ ảm đạm thể lương.

Chu Bổng kinh hoàng hoảng sợ vô cùng, hần không phải hoàn toàn vì thẹn quá hóa giận khi bị Bùi Tử Mặc biết được chân tướng sự việc mà hần khiếp sợ vì đường tiền tài của mình bị đánh gãy.

Sắc mặt Vu Tranh trắng bệch nhợt nhạt, mọi chuyện ra nông nổi này chẳng tài nào cứu vãn được nữa. Vu Tranh nở nụ cười sâu thẳm : “ Em nghĩ trăm phương nghìn kế hòng che trời lấp biển, nào ngờ chẳng thể nào dấu được ”

“ Cô không nên lừa dối tôi ”. Ánh mắt Bùi Tử Mặc lóe lên ánh nhìn đau khổ bi thương.

Vu Tranh nghe anh nói vậy thì không khỏi thấy đau lòng, cô cắn ngón tay, cất tiếng khóc nghẹn ngào.

Bùi Tử Mặc không hề oán hận hần thù gì cô ta, mếu như không phải cô ta cố tình che dấu mọi chuyện thì anh và Đinh Thần sẽ chẳng thể ra nông nổi này. Sự xuất hiện của Vu Tranh chính là kíp nổ châm ngòi, bào thai cùng chuyện cô ta tự sát đã trwejtieeps thúc đẩy hôn nhân của anh và Đinh Thần đến bờ vực rạn nứt.

Vu Tranh cười hỏn hển, cười gượng gạo khổ sở : “ Giờ thì anh đã biết hết mọi chuyện rồi, anh định xử lý em thế nào đây ? ”

Bùi Tử Mặc chết lặng, đối mặt với nụ cười của Vu Tranh anh không sao cất nên lời. Đứa trẻ trong bụng Vu Tranh không phải của anh, anh hoàn toàn không cần phải chịu bất kỳ trách nhiệm nào nhưng lòng thương hại cùng cá tính do dự không quyết đoán khiến anh chẳng thể nào thốt ra hai từ đó lúc này.

Thẩm Hạo đứng cạnh sốt ruột nhìn Bùi Tử Mặc, cá tính Bùi Tử Mặc yếu đuối nhu nhược, lại không biết cách từ chối người khác. Anh yêu Đinh Thần nhưng lại không muốn thấy Vu Tranh buồn. Anh không hề biết rằng chính vì sự dằn vặt nhập nhằng của anh mới dẫn đến tình trạng như hiện tại. Trên thực tế, anh đã làm tổn thương sâu sắc đến hai người phụ nữ.

Thẩm Hạo túm lấy ngay Bùi Tử Mặc : “ Cậu phải nhớ rằng, cậu chỉ có thể đối xử toàn tâm toàn ý với một người phụ nữ mà thôi ”

Bùi Tử Mặc như tỉnh ngộ, anh kiên quyết gạt đầu.

Chu Bổng thấy tình hình không ổn, hần toan nghĩ cách chuồn thì Thẩm Hạo túm ngay lấy hần, cất tiếng quát : “ Anh định chạy đi đâu ? ”

“ Ở đây chẳng phải không còn chuyện của anh rồi hay sao, anh đi trước ”. Chu Bổng nói trơn tru.

Thẩm Hạo hậm hực, trước khi chuyện này chưa được giải quyết thì hần ta đừng hòng đi khỏi đây.

Vu Tranh cất tiếng thở dài : “ Để hần ta đi đi ”

Bùi Tử Mặc hỏi lấy làm khó hiểu : “ Vừa rồi hần ta chẳng phải giở trò tổng tiền cô sao, cô dễ dàng buông tha hần thế ư ? ”

“ Bỏ đi, hần cũng không đạt được mục đích ”. Đôi mắt Vu Tranh u ám, cô cười khổ sở, âm mưu bại lộ, cô gần như chẳng còn chút tia hy vọng nào nữa : “ Có thể tha thứ thì hãy thả người đi ”

Bùi Tử Mặc buồn bã cất tiếng thở dài, có thể bỏ qua cho Chu Bổng nhưng lại chẳng chịu buông tha cho anh , Bùi Tử Mặc phẩy tay nói : “ Để hần ta đi ”

Chu Bổng vui sướng, gang bàn chân hần như được thoa thêm chút mỡ, chóp mắt hần đã bỏ chạy mất dạng.

Thẩm Hạo ra sức dậm chân,có đôi lúc anh không tài nào hiểu nổi cách giải quyết của Bùi Tử Mặc, rõ ràng là yêu Đinh Thần nhưng lại không thể từ bỏ được Vu Tranh. Đến khi Vu Tranh phạm phải sai lầm lớn

nhưng anh lại không nỡ nói nặng lời với cô. Tình thương cứu vớt của Chúa Giê- su trogn lòng anh ta quả thực là vô bờ bến.

Vu Tranh và Bùi Tử Mặc đứng mặt đối mặt, chẳng ai nói lời nào.

Cũng chẳng rõ cả hai đứng như vậy bao lâu, Vu Tranh chợt lên tiếng : “ Là em lừa anh, đứa con cũng không phải của anh. Tối đó anh bị em cho uống thuốc mê, giữa chúng ta không hề xảy ra bất cứ chuyện gì. Em rắp tâm trăm phương ngàn kế lừa anh chính là vì muốn giữ chân anh ”.

Bùi Tử Mặc chợt ngẩng đầu, môi anh run rẩy, anh chỉ vào Vu Tranh : “ Cô..... ”. Ánh mắt lãnh đạm lạnh lùng, vẻ thương tiếc cùng sự áy náy anh dành cho Vu Tranh dần tan biến.

“ Nhưng em miễn cưỡng giữ được con người anh nhưng lại không thể nào giữ được con tim anh ”. Gương mặt Vu Tranh đau buồn khổ sở. “ Trong lòng anh chỉ có Đình Thần, chẳng còn chỗ cho em nữa ”

Đôi mắt Bùi Tử Mặc điểm xuyên lớp hơi nước lạnh như băng, nhất cử nhất động của Vu Tranh đều khiến mối quan hệ giữa anh và Đình Thần rạn nứt khó mà có thể bù đắp lại được, dĩ nhiên còn phải trách anh do dự không quyết đoán mới khiến cuộc tình này trở nên hết hy vọng.

Vu Tranh mỉm cười, nụ cười có phần lạnh lẽo thê lương. Cô vô tình ngẩng đầu, nụ cười đó cứng đờ ngay trên môi.

Thi Bách Đào, Diệp Tử, cả Hướng Huy đều đứng ngay trước mặt cô, gương mặt ai cũng lộ vẻ lấy làm khó tin. Ánh mắt Thi Bách Đào phức tạp không sao kể xiết, kinh ngạc và thất vọng.

Vu Tranh chợt lấy tay che mặt, tuy cô không yêu Thi Bách Đào nhưng cũng không muốn hình tượng của mình trong lòng anh tabij phá hủy, cô càng không thể chấp nhận việc bị Diệp Tử và Hướng Huy nghe thấy những lời lẽ vừa rồi, thứ nhất là vì cảm thấy xấu hổ với Đình Thần, thứ hai là vì cô không thể có chỗ đứng trong công ty nữa.

Vu Tranh chẳng còn mặt mũi nào bèn lao thẳng vào trong xe, nhấn ga cho xe chạy như bay thoát khỏi khu vực này.

Thi Bách Đào ngẩn ngơ một lúc rồi nói : “ Tôi đuổi theo cô ấy ”. Anh ta phóng xe như bay đuổi theo Vu Tranh, những người còn lại đưa mắt nhìn nhau, sự việc đột ngột bất ngờ khiến mọi người chẳng ai thốt nên lời.

Diệp Tử mặt không biến sắc, chẳng biết cô đang suy nghĩ điều gì.

Hướng Huy cũng chẳng biết nên nói gì để anh ừ Bùi Tử Mặc, chỉ còn biết vỗ mạnh vào vai Bùi Tử Mặc mà thôi.

Bùi Tử Mặc cảm kích gật đầu.

“ Mình đưa cậu ấy về ”. Thẩm Hạo nói.

Hướng Huy thấp giọng căn dặn : “ Đi đường cẩn thận ”

Thẩm Hạo gật đầu.

Chiếc Audi TT vàng rực của Bùi Tử Mặc rời đi ngay trong tầm mắt của hai người, Diệp Tử cau mày, cắn chặt môi.

Hướng Huy kéo cô lên xe, thấy bộ dạng mắt hờn mắt vía của cô, anh không nhịn được cất tiếng hỏi : “ Em đang nghĩ gì vậy ? CÓ phải đang nghĩ có nên nói với Đình Thần việ này hay không , đúng không ? ”

Diệp Tử lúc này mới hoàn hồn, cô lắc đầu : “ Trước đây, em luôn ghét cay ghét đắng Bùi Tử Mặc nhưng khi biết chuyện hôm nay em lại thấy anh ta rất đáng thương ”

Hướng Huy thuận miệng hỏi : “ Sao em lại nói vậy ? ”

Diệp Tử khua tay ra dấu : “ Anh nghĩ mà xem, đứa con của Đình Thần đã chẳng còn, cái thai của Vu Tranh thì lại chẳng phải con của anh ta ”

Hướng Huy thừa cơ khuyên nhủ : “ Em cũng biết anh ta đáng thương Vậy sau này đừng giận anh ta nữa ”

Diệp Tử không đồng ý : “ Em đâu có rảnh để mà tìm anh ta đâu co ”. Một lát sau, Diệp Tử cười hả hê : “ Giờ thì Đinh Thần không cần anh ta nữa, anh ta và Vu Tranh không thể tiếp tục được nữa, cả hai đều đang dở, đáng đời ”

Hương Huy chỉ còn biết nhìn cô : “ Chớ có trêu phụ nữ Hổ Cáp ”

Diệp Tử liếc xéo anh, hai tay chống nạnh : “ Biết thế là tốt ”

Hương Huy gơ cánh tay chạm vào sống mũi của cô, đôi mắt anh ngập tràn sự trêu mến và dịu dàng.

Cùng lúc đó, Thẩm Dịch Trần đang ở nhà giúp Đinh Thần thay bóng đèn.

Bóng đèn trong phòng khách tối hôm qua chợt lập lòe vài cái rồi tắt ngấm, Đinh Thần vốn định gọi ban quản lý giúp cô sửa chữa thì Thẩm Dịch Trần xung phong giúp cô, Đinh Thần lại chẳng đành lòng từ chối ý tốt của anh.

Thẩm Dịch Trần bận rộn cả buổi trời mới xong, xem ra ở nhà anh cũng không thường xuyên phải làm những việc đại loại như thế này.

Đinh Thần cười thần nhiên : “ Để bàn tay cầm dao phẫu thuật của anh làm những việc nặng nhọc này quả là làm khó cho anh rồi ”.

Thẩm Dịch Trần mỉm cười, siết chặt bàn tay Đinh Thần, từ tốn đặt gọn vào lòng.

Đinh Thần lật lòng bàn tay của anh lên, chăm chú ngắm nhìn.

Ngón tay anh thon dài, khớp xương cân đối đều đặn, còn đẹp hơn cả tay con gái. Đinh Thần từng nói đùa với anh rằng nếu một ngày nào đó anh không làm bác sĩ nữa thì đi chơi đàn dương cầm cũng chẳng tồi.

Thẩm Dịch Trần hôn lòng bàn tay cô : “ Đinh Thần, anh muốn mau chóng cưới em, em nói xem anh phải làm sao bây giờ ? ”

Đinh Thần hoàn toàn không ngờ Thẩm Dịch Trần lại nói những lời này, tàn thân cô run rẩy, sống lưng cứng đờ. Đinh Thần thấp giọng hỏi : “ Anh không cảm thấy như vậy là quá nhanh hay sao ? ”

“ Mẹ anh quen bố anh ba tháng là cưới rồi ” Thẩm Dịch Trần ôm cô vào lòng : “ Tội mình quen nhau gần một năm rồi ”

Đinh Thần ngỡ ngàng hỏi : “ Một năm rồi sao ? ”

Thẩm Dịch Trần gật đầu quả quyết : “ Chắc là em đã quên lần đầu chúng mình gặp nhau tại Thanh Đảo ”

Đinh Thần nhớ lại tình cảnh lúc đó, Thẩm Dịch Trần giúp cô nhặt chiếc mũ bị gió thổi bay, sau đó thì làm bẩn chiếc áo măng tô của cô. Chiếc áo măng tô đó chính là món quà Bùi Tử Mặc tặng cho cô, nghĩ đến đây, lòng cô chùng xuống.

Thẩm Dịch Trần véo nhẹ tai cô : “ Còn nhớ không ? ”

“ Dĩ nhiên là nhớ ”. Đinh Thần cười điềm tĩnh, cô không ngờ được lần đó chính là mở đầu ối lương duyên giữa anh và cô. Khi đó, con tim và tâm trí cô đều chỉ có hình bóng Bùi Tử Mặc, không thể đón nhận người đàn ông nào khác. Chỉ mới cách đây một năm, cảnh còn người mất, Thẩm Dịch Trần trở thành nhân vật quan trọng nhất trong cuộc đời cô, cô tin rằng rồi sẽ có một ngày cô yêu anh như anh đã yêu cô.

Thẩm Dịch Trần không rõ cơ sao Đinh Thần cười tươi như hoa, nụ cười của cô chính là điều tuyệt diệu mà anh mong đợi nhất nên anh càng ghì chặt cô vào lòng.

Đinh Thần ho vào tiếng. Thẩm Dịch Trần liền sốt ruột hỏi cô : “ Có phải em bị cảm không, chắc là tại mấy hôm nước bị dầm mưa ”

Vài ngày trước Đinh Thần trên đường đi gặp gỡ khách hàng thì mắc phải trận mưa to, tòa nhà phía dưới công ty đối tác không thể đậu xe , cô lại không mang theo ô, thế là đành phải chạy mười mấy mét, lúc về đến nhà cô thấy mình hơi nhức đầu, nghẹt mũi lại không chịu uống thuốc. Thẩm Dịch Trần nhận thấy triệu chứng bệnh biến mất vào ngày hôm sau nên cũng không miễn cưỡng cô nữa.

Đinh Thần ngượng ngùng đẩy anh ra : “ Tại anh ôm em chặt quá, em sắp nghẹt thở rồi ”

Gương mặt khô ngô của Thẩm Dịch Trần lúc này như được quét một lớp tia sáng hiền hòa, ánh mắt anh dịu dàng đến mức có thể vắt thành giọt nước. Anh vuốt ve mái tóc Đinh Thần, vẻ mặt tươi cười rạng rỡ.

Đôi gò má Đinh Thần ửng đỏ, Thẩm Dịch Trần không nhịn được đặt một nụ hôn lên môi cô.

Thẩm Dịch Trần tuy chưa từng hẹn hò yêu đương nhưng chẳng cần thầy dạy anh cũng thông suốt, năng lực nhận thức cùng sự đón nhận của anh rất mạnh. Anh rất đối chu đáo với Đinh Thần, ví dụ như lúc sang đường anh không bao giờ để cô đi bên trái, hay những lúc trông thấy người ta hàm diện bên đường thì anh sẽ che mắt giúp cô.

Những việc nhỏ nhặt này với những người hững hờ như Bùi Tử Mặc thì sẽ chẳng bao giờ để tâm đến. Hoặc có lẽ, không phải anh không để tâm đến mà chính là vì đối tượng khác nhau thì mức độ quan tâm của anh cũng hoàn toàn khác.

Đinh Thần vẫn không quen với việc gần gũi quá mức với Thẩm Dịch Trần nhưng những lúc ở bên anh, Đinh Thần cảm thấy hết sức bình yên.

Thẩm Dịch Trần từ từ nghiêng người, hơi thở anh phả vào bên gò má cô, anh thì thầm bên tai cô: “ I shall do one thing in this life, one thing centian, that is : I love you . long for you, and keep wanting you to I die *”

(* Câu nói trong tác phẩm “Far from the madding crowd” của tiểu thuyết gia người Anh Thomas Hardy: Tạm dịch là : Anh phải làm một việc trong cuộc đời này, một việc đương nhiên, đó là: yêu em, yêu lâu dài và theo đuổi em cho đến lúc chết)

Anh là mẫu người kín đáo, rất nhiều chuyện anh để trong lòng hoặc thẳng thừng dùng hành động để giải bày điều mình muốn nói. Những lời nói vừa rồi đã chạm đến giới hạn của anh, lời vừa dứt, mặt anh đã ửng đỏ.

Đinh Thần lẩm nhẩm lại một lần, xoa gò má nóng bừng, sắc mặt cùng nụ cười rạng ngời.

10. Chương 10

Trong thế giới của tình yêu, không hề có chuyện ai có lỗi với ai, chỉ là người này không biết trân trọng người kia mà thôi.

Vu Tranh gửi thư từ chức cho Hướng Huy qua đường bưu điện rồi biến mất.

Về việc Vu Tranh, nội bộ công ty bàn tán ra vào công ty

Có người nói Vu Tranh bỏ trốn cùng khoản tiền kêch sù của công ty, có kẻ nói rằng “bộ phóng” của cô tại tổng công ty đã từ chức, Vu Tranh mất chỗ dựa vững chắc nên phải vội vàng bỏ đi; thậm chí còn có người nói vì cô không có tác phong làm việc nên bị công ty khai trừ.

Tóm lại, chẳng hề có một lời tốt đẹp.

Không lâu sau, Thi Bách Đào cũng nộp đơn xin thôi việc, Hướng Huy ra sức giữ lại nhưng anh ta vẫn khẳng khái đòi đi. Anh ta thẳng thắn nói rằng anh ta phải đi tìm Vu Tranh, bất luận cô đang ở đâu thì anh cũng phải tìm cho ra.

Hướng Huy liên tiếp mất đi hai nhân viên “đại tướng”, rất nhiều công việc anh phải đích thân ra tay xử lý, ngày nào cũng bận tới tận đêm không hết việc, may mà Phương Nhiên, nhân viên phòng thị trường bày tỏ ý muốn thay Hướng Huy gánh vác khá nhiều công việc. Sau khi trải qua kỳ sát hạch nghiêm ngặt, Hướng Huy đề bạt thăng chức cho Phương Nhiên làm Giám đốc nhưng trụ sở chính của công ty tại Anh quốc lại quyết định cất cử một vị Giám đốc hỗ trợ Hướng Huy triển khai mở rộng công tác, không lâu nữa sẽ đến nhậm chức.

Đây là chuyện tạm gác sang một bên, sau này mới bàn đến.

Đinh Thần rất lâu sau mới biết chuyện của Vu Tranh, cô hết sức ngạc nhiên nhưng cũng chẳng để tâm vì dù sao thì cô và Bùi Tử Mặc cũng đã chẳng còn quan hệ gì nữa.

Nhưng Bùi Tử Mặc lại không nghĩ như vậy, từ khi âm mưu của Vu Tranh bại lộ, anh trút bỏ mọi tâm tư. Với Vu Tranh, anh tự thấy bản thân không thẹn với lương tâm nhưng anh đã làm tổn thương nặng nề đến Đinh Thần. Trước khi hối hận, anh chỉ mong mình có thể bù đắp cho cô khi vẫn còn có thể cứu vãn.

Thẩm Hạo từng hỏi cạnh khoe Bùi Tử Mặc: “Cậu muốn bù đắp rốt cuộc là vì áy náy hay là vì cậu yêu Đinh Thần? Nếu như là vì áy náy thì cậu đừng làm phiền cuộc sống yên bình của cô ấy nữa”

Bùi Tử Mặc trả lời không cần suy nghĩ: “Mình suy nghĩ rất kỹ rồi, mình yêu Đinh Thần nhưng chính vì áy náy với cô ấy nên mình muốn dùng cả cuộc đời còn lại để bù đắp cho cô ấy”

Câu nói của Bùi Tử Mặc hết sức thấu tình đạt lý nhưng có thể dành lại con tim Đinh Thần hay không quả thực anh không dám nắm chắc trong tay phần thắng.

Anh từng nhìn thấy Thẩm Dịch Trần đưa Đinh Thần về nhà rất nhiều lần, hai người cứ chỉ thân mật. Anh đã thu thập ở Hướng Huy đôi chút tin tức nội bộ mới biết rằng Đinh Thần qua lại với Thẩm Dịch Trần hết sức thuận lợi, hai người tiến triển nhanh chóng, có lẽ tương lai không lâu hai người sẽ dắt tay cùng nhau tiến vào lễ đường thành hôn.

Bùi Tử Mặc không thể chờ đợi thêm được nữa, anh hiểu rõ, tiếp tục lặng im mà chờ đợi thì anh sẽ thực sự đánh mất Đinh Thần.

Hôm đó, Đinh Thần đang dọn dẹp vệ sinh ở nhà thì nhận được cú điện thoại: “Cô Đinh Thần phải không ạ? Chúng tôi là người của cửa hàng 4S, chiếc xe cô đặt mua đã được mang đến dưới nhà cô”

Lấy làm khó hiểu: “Tôi không hề đặt xe”

Đối phương cũng vô cùng sửng sốt: “Xin hỏi cô là Đinh Thần có phải không?”

“Phải”.

“Địa chỉ của cô là đường XXXX khu dân cư XXXX đúng không?”

“Địa chỉ cũng đúng, nhưng...”

Đối phương mỉm cười: “Vậy thì không thể sai sót gì được, mời cô xuống nhà ký nhận”

Đinh Thần hết sức kinh ngạc, từ khi bị tai nạn giao thông vì tránh con mèo hoang trên đường cao tốc thì cô gặp phải trở ngại tâm lý, chiếc xe Honda sau khi sửa chữa được phủ bụi nhiều tháng nay trong bãi đậu xe. Gần đây, Đinh Thần chẳng phải ra ngoài hóng gió cùng Diệp Tử thì Thẩm Dịch Trần phụ trách việc đưa đón Đinh Thần đi là, cực chẳng đã thì cô mới lái xe. Cô không hoàn toàn có khả năng mua xe mới, việc này Thẩm Dịch Trần và bạn bè thân thiết của cô đều hiểu rõ vì vậy sẽ không thể nào là món quà bất ngờ mà bọn họ dành cho cô.

Trừ phi...

Đinh Thần nghĩ ngay đến Bùi Tử Mặc, nhưng nghĩ kỹ, ắt hẳn anh sẽ không làm chuyện vô vị như thế này.

Nhân viên cửa hàng 4S đưa tay chỉ vào chiếc xe đen tuyền trước mặt rồi nói: “Đây là chiếc xe cô Đinh đặt mua, mời cô ký nhận vào phiếu này”

Đinh Thần nhìn trên phiếu mua hàng, quả thực có viết tên họ cô. Cô mỉm cười nói: “Tôi không thể ký tên về thực sự tôi không đặt mua chiếc xe này”

Người nhân viên tỏ vẻ kinh ngạc, anh ta chợt vỗ vào đầu bộ dạng như tỉnh ngộ: “Cô yên tâm, chiếc xe này đã được thanh toán hết rồi”

Đinh Thần đỡ khóc đỡ cười, ánh mắt nhìn Đinh Thần của anh nhân viên này như thể đang nhìn cô vợ bé. Cô lắc đầu, định bỏ lên tầng không thèm đoái hoài gì đến anh ta nữa.

Chàng nhân viên này liền sốt ruột, chặn Đinh Thần lại: “Cô đừng làm tôi khó xử, đây là công việc của tôi, cô mà không chịu ký tên thì tôi biết giải trình thế nào với cửa hàng”

“Không phải xe của tôi, sao anh có thể bắt ép tôi nhận chứ?”. Đinh Thần vội từ chối, cô ngược đầu nhìn lên bầu trời, thoáng thấy mây đen ùn ùn, mớ quần áo phơi vẫn chưa lấy vào, cô chẳng có thời gian mà đòi co với anh ta nữa.

“Đâu cần cô trả tiền, cô đâu cần cố chấp đến vậy?”

Sắc mặt anh nhân viên bán hàng lấy làm khó tin, có lẽ hẳn đang trầm nghĩ, trên thế gian này vẫn còn một cô vợ bé không biết nói lý lẽ đến vậy.

Đinh Thần không biết mình nên khóc hay nên cười, đúng lúc cô định cất tiếng bao biện vài câu thì chuông điện thoại cô ngân vang. Cô không nhìn số điện thoại hiển thị mà nói luôn: “Thẩm Dịch Trần, em vẫn chưa xong, anh đến đón em trễ nửa tiếng nhé”

Đầu dây điện thoại bên kia khựng lại trong giây lát, mãi một lúc sau mới lên tiếng: “Đinh Thần, là anh”

Đinh Thần há hốc miệng, Thẩm Dịch Trần có hẹn với cô tối nay cùng đi ăn cơm và xem phim, cô hoàn toàn không ngờ rằng giọng nói mà cô nghe được chính là giọng của Bùi Tử Mặc

Bùi Tử Mặc hít một hơi thật sâu, anh tự nhủ với mình rằng hiền giở nổi ghen chẳng hề có ý nghĩa gì nữa, anh dịu giọng nói: “Đinh Thần, xe là anh mua tặng em, em ký nhận đi, em đừng làm khó người ta”

Nheo mắt nhìn về phía công khu dân cư, quả nhiên diễn ra đúng như cô dự đoán, chiếc xe của Bùi Tử Mặc đang từ từ chạy vào trong.

Chờ Bùi Tử Mặc xuống xe, Đinh Thần quay sang nói với nhân viên cửa hàng 4S: “Đây mới chính là người mua xe, anh đưa anh ta ký nhận đi.”

Anh nhân viên nhìn Đinh Thần rồi lại đưa mắt nhìn sang Bùi Tử Mặc, khó xử vô cùng, trong lòng ắt hẳn đang ngẫm nghĩ sao mình lại gặp phải vấn đề nan giải như thế này.

Bùi Tử Mặc chậm rãi ký tên Đinh Thần vào phiếu nhận: “Được rồi, cậu về cửa hàng báo cáo vấn đề đi”. Anh giả mạo chữ ký của Đinh Thần.

Đinh Thần tỏ vẻ khó chịu.

Bùi Tử Mặc đặt chìa khóa vào tay cô: “Tặng em chiếc xe làm quà sinh nhật, thích không?”

Quá xa xỉ, em không thể nhận”. Đinh Thần lạnh lùng.

Bùi Tử Mặc cười: “Anh luôn muốn đổi xe cho em, vừa khéo nhân dịp này”

“Xe của em vẫn còn dùng được, không cần đổi”. Đinh Thần có phần khó hiểu trước sự nhiệt tình niềm nở của anh, cô chỉ còn biết e dè thận trọng.

“Xe gặp tai nạn giao thông không may mắn”

Đinh Thần dở khóc dở cười: “Anh bắt đầu trở nên mê tín từ bao giờ vậy”

Bùi Tử Mặc nhún vai, không nói lời nào.

“Tắm lòng thì em xin nhận nhưng còn chiếc xe này thì em không, anh lái xe về đi”. Đinh Thần ngẩng đầu nhìn bầu trời lần nữa, xem ra sắp có cơn mưa to, cô thực sự không có thời gian đòi co với anh.

Bùi Tử Mặc mím môi, vờ mím cười nhưng tỏ thái độ cứng rắn: “Đinh Thần, em vẫn không hiểu anh sao, quà anh đã tặng thì sẽ không bao giờ lấy lại”

“Vậy thì tùy anh vậy”. Đinh Thần ném trả lại chùm chìa khóa cho anh rồi xoay người bỏ đi.

Bùi Tử Mặc không hề ngăn cản, anh theo cô suốt đoạn đường lên nhà, chờ cô mở cửa, anh ném chìa khóa vào phòng khách rồi ngeeng ngang bỏ đi.

Đinh Thần chẳng kịp suy nghĩ, cô đến bên ban công thu dọn quần áo rồi nhặt chùm chìa khóa, về mặt trầm ngâm suy tư.

Thẩm Dịch Trần dừng xe ngay dưới nhà Đinh Thần, vô cùng kinh ngạc khi trông thấy xe của Bùi Tử Mặc. Hai người từng đụng mặt nhau vài lần, Thẩm Dịch Trần không lấy làm lạ trước sự xuất hiện của chiếc xe ketch cỡ này.

Bùi Tử Mặc nhìn sang Thẩm Dịch Trần, anh biết Thẩm Dịch Trần đến tìm Đinh Thần. Anh nín nhịn nổi ghen tuông sâu tận đáy lòng, thần nhiên quay đầu xe bỏ đi.

Thẩm Dịch Trần cất bước tiến vào nhà, Đinh Thần đang xếp quần áo Những chiếc áo được cô xếp đều phẳng phiu, thẳng góc ngay cạnh, rất có phong cách quân đội. Anh cầm lấy tách trà Bích Loa Xuân mà Đinh Thần chuẩn bị cho anh, phát hiện chùm chìa khóa xe trên bàn, nắm chiếc khóa trong tay, anh thờ ơ cất tiếng hỏi: “Mua xe mới rồi à?”

Đinh Thần xưa nay chưa bao giờ dấu Thẩm Dịch Trần điều gì: “Là Bùi Tử Mặc tặng em, anh ta ném chìa khóa lại cho em rồi về, xe đỗ ngay dưới nhà”.

Thẩm Dịch Trần hơi căng thẳng, Đinh Thần ưu tú giỏi giang chẳng còn gì nghi ngờ, bên cạnh cô không thiếu đối tượng theo đuổi, anh chẳng hề lo sợ nhưng Bùi Tử Mặc thì khác, anh ta chiếm vị trí đặc biệt trong lòng Đinh Thần. Nếu một ngày nào đó Bùi Tử Mặc quay lại bám rịt lấy Đinh Thần thì liệu cô có xao lòng, chuyện này thwacj sự khó nói.

Đinh Thần quan sát sắc mặt anh, bụng rõ mười mươi, cô liền cười và nói: “Ngày mai, em gửi chuyển phát nhanh trả cho anh ấy”

Thẩm Dịch Trần không nói gì, trầm ngâm trong giây lát, như hạ quyết tâm rút một vật trong túi áo ra, chậm rãi mở ra, bên trong lộ ra chiếc nhẫn kim cương. “Đinh Thần, làm vợ anh nhé?”. Giọng điệu và sắc mặt Thẩm Dịch Trần đều khá nghiêm túc, trong mắt lóe lên tia sáng rực rỡ.

Đinh Thần giật nảy người, trước đây Thẩm Dịch Trần từng nhắc đến việc này nhưng cô không ngờ anh nghiêm túc đến vậy. Đinh Thần quanh co úp úp mở mở, mãi một lúc chẳng thốt nên lời.

“Anh làm em giật mình ư?” Thẩm Dịch Trần dịu giọng hỏi.

“Nhanh và đột ngột quá”

Thẩm Dịch Trần đặt nụ hôn lên trán cô: “Nhận lời anh đi”

Tuy anh đã chuẩn bị sẵn cả nhẫn cưới nhưng chưa chắc hôm nay đã rút ra, vì Bùi Tử Mặc kích động đến lòng mạo hiểm của anh. Đinh Thần ngẫm nghĩ một hồi liền hiểu ngay ra vấn đề, cô hạ giọng nói: “Anh thiếu tự tin như vậy à?”

“Vì em trước nay chưa từng cho anh sự tự tin”. Thẩm Dịch Trần bình tĩnh nói.

Đinh Thần chẳng cách nào phản bác, thật vậy, Đinh Thần là bạn gái của anh nhưng cô không nỗ lực quá nhiều, không đủ sự chủ động tích cực, cô cũng chưa từng nói những lời khiến anh an lòng.

Thẩm Dịch Trần nắm chặt lấy đầu ngón tay cô và đặt lên đó nụ hôn: “Là anh cam tâm tình nguyện, không thể trách em”

Gương mặt Đinh Thần nóng ran như lửa, cô né tránh ánh mắt rạo rực của anh: “Em cần có thời gian suy nghĩ”

“Được”. Thẩm Dịch Trần đồng ý, anh kéo cô đứng dậy: “Em thay đồ đi, mình đi mừng sinh nhật của em”

Đinh Thần cười chua xót, Thẩm Dịch Trần nhường nhịn chiều theo ý cô, đối đãi với cô nghĩa nặng tình thâm, xét cho cùng còn điều gì khiến cô không thể yên lòng. Phụ nữ cưới người yêu mình mãi mãi hạnh phúc hơn cưới người mình yêu, nhưng tận đáy lòng cô dường như kêu gào ầm ĩ không cam lòng.

Đinh Thần gửi trả chìa khóa xe đến công ty Bùi Tử Mặc qua đường bưu điện. Vài ngày sau cô nhận được bưu phẩm, chùm chìa khóa đã được gửi trả về cô.

Cô đỡ khóc đỡ cười, chỉ còn cách gửi lại lần nữa.

Nào ngờ ba ngày su, chùm chìa khóa đó lại trở về trong tay cô.

Cô hiểu rõ rằng Bùi Tử Mặc cố tình không chịu nhận lại nên đành từ bỏ ý định gửi trả cho anh. Cô lái chiếc Jeep vào bãi đỗ để chiếc xe trở thành chiếc thứ hai phủ bụi trần tiếp nối sau chiếc Honda cũ kỹ của cô.

Thẩm Hạo trình trọng giới thiệu cô bạn gái Diêu Thiên Thiên với Bùi Tử Mặc. Hai người tuy làm chung công ty nhưng làm khác phòng vì vậy mà thời gian gặp gỡ nhau không nhiều. Trong con mắt Bùi Tử Mặc, Diêu Thiên Thiên là một cô gái cởi mở đáng yêu, cô luôn mở to đôi mắt đen lay láy, lương thiện ngây thơ, chẳng màng đến thế sự, nhưng khi Diêu Thiên Thiên trông thấy kẻ có ý đồ thì cô sẽ không bao giờ xót thương kẻ đó, mà còn sẵn sàng lao đến đó tung một cước, giơ cú đấm hung hăng thụi ngay vào mặt hắn, tấn cho tên trộm mặt mũi tím xanh tím đỏ, miệng mồm khóc gào kêu cha gọi mẹ và rồi tiển hắn vào đồn công an gần đó.

Bùi Tử Mặc trở mắt chờ đợi nhìn, sắc mặt lầy lăm khó tin.

Thẩm Hạo đắc chí nhưng vẫn vờ tỏ ra đáng thương: “Lần đầu tiên cô ấy gặp mình, chẳng nói chẳng rằng liền đá mạnh vào hai chân mình”

“Cậu có ý gì đây, rốt cuộc là cậu muốn khóc hay là muốn cười, vui vẻ nói một câu ra hồn xem nào”. Bùi Tử Mặc nhận ngay ra Thẩm Hạo đang muốn khoe khoang bạn gái mình khác người, anh chẳng muốn vạch trần ra làm gì.

Thẩm Hạo cười sằng sặc, sắc mặt lộ vẻ vô cùng dịu dàng.

Bùi Tử Mặc nhìn: “Mình xưa nay không biết caajcos thiên hướng bị người khác xỏ mũi cơ đấy”

Thẩm Hạo tâm tình vui vẻ nên không chấp nhặt anh.

Diêu Thiên Thiên ngêng ngang vung tay đến gần bám bả vai Thẩm Hạo: “Vừa rồi chị Diệp Tử gọi điện hẹn chúng ta đi bar, anh thấy thế nào?”

“Em chắc chắn là đã nhận lời rồi, cần gì phải hỏi anh nữa”. Mối Thẩm Hạo nở nụ cười dịu dàng.

“Này, chị Diệp Tử là cấp trên của em, sau giờ tan tầm tạo mối quan hệ cũng là chuyện quan trọng mà”. Do công ty có sự điều động nhân sự, Diêu Thiên Thiên từ trợ lý của Thẩm Hạo chuyển sang là nhân viên dưới quyền Diệp Tử.

Thẩm Hạo cười, xoa đầu cô: “Anh có nói gì em đâu”. Anh thích nhất là trông thấy khuôn mặt ửng đỏ vì sốt ruột vì lo lắng của cô.

Bùi Tử Mặc khề ho: “Hai người đi đi, tôi về trước”

“Cùng đi đi, đông người mới vui”. Diêu Thiên Thiên nói.

Thẩm Hạo phụ họa theo: “Cậu đâu phải không quen biết Diệp Tử và Hướng Huy đâu, mọi người thân thiết với nhau, hiếm khi có cơ hội tụ tập bên nhau, cậu đừng thoái thác nữa”

Bùi Tử Mặc do dự nói: “Diệp Tử xưa nay luôn chướng mắt với mình. Mình việc gì phải tới nạp mạng cho cô ta chứ bởi cơ chứ”

“Chị ấy còn có người bạn đi cùng, chắc sẽ không đến mức không nể mặt đâu”. Diêu Thiên Thiên cười cười.

Trống ngực Bùi Tử Mặc xao động, mỉm cười lộ vẻ ngạc nhiên: “Là bạn nào?”

Diêu Thiên Thiên trần ngân suy tư: “Hình như là cấp trên trước đây của chị Diệp Tử”. Cô hoàn toàn không hay biết mối quan hệ giữa Bùi Tử Mặc và Đinh Thân. Cô niềm nở cất lời mời vì bản tính hiếu khách của mình mà thôi.

Con tim Bùi Tử Mặc bỗng chốc rộn ràng nhưng rồi sắc mặt anh buồn bã ảm đạm, người ta ai nấy đều có đôi có cặp, còn anh là gì? Nếu đã vậy thì anh càng không thể tham gia.

Diêu Thiên Thiên nhún vai: “Không đi sao? Vậy thì thật tiếc quá”

Bùi Tử Mặc thay đổi ý định, ngồi đó mà than thân trách phận thì chi bằng tiếp tục cố gắng. Anh cười và nói: “Mọi người đi quây phá, mình tôi về nhà cũng chẳng có việc gì, đương nhiên là đi cùng rồi”

Diêu Thiên Thiên vỗ tay reo hò, khuôn mặt Thẩm Hạo lộ rõ vẻ lo âu. Hai người là bạn bè nhiều năm nay, Bùi Tử Mặc muốn làm gì sao anh lại không hiểu. Anh vừa lo sợ Bùi Tử Mặc sẽ sinh sự khiến mọi người không ai được yên ổn vừa lo Bùi Tử Mặc gặp phải sự đả kích sau này sẽ không gượng dậy nổi

11. Chương 11

Tình yêu xưa nay vốn là chuyện trăm trở muôn trùng, nếu chưa từng rũ bỏ, chưa từng phải chịu đựng những thương tổn thì sao có thể hiểu được tình yêu.

Liên tiếp mấy ngày sau đó, Bùi Tử Mặc gọi vào điện thoại của Đinh Thần, nếu Đinh Thần không nhận điện thoại thì cuộc gọi sẽ tự động chuyển sang hộp thư thoại, anh để lại lời nhắn, cô cũng không trả lời như muốn cố tình né tránh anh.

Bùi Tử Mặc tuy nóng lòng nhưng đành phải chịu, có điều anh đã quyết định bất luận đối xử với anh ra sao thì cũng là do anh tự mình chuốc lấy, nhưng tâm ý của anh dành cho Đinh Thần trước sau vẫn không đổi.

Có một câu nói thế này, nếu như thật lòng yêu một người thì đừng để cô ấy và bạn lướt qua nhau. Anh đã từng đánh mất cô một lần, không thể để mất cô thêm lần nữa. Trải qua cuộc hôn nhân tan vỡ, đến phút cuối cùng anh đã hiểu được cách yêu thương một người.

Thế nhưng, hiện giờ Đinh Thần né tránh không gặp anh, anh chỉ có thể sử dụng chiến thuật đường vòng mà thôi.

Đinh Thần tan sở vừa về đến nhà chưa kịp rửa tay thay quần áo thì thì điện thoại đã ngân vang thúc giục, lúc đầu cô còn ngỡ là chuyện của công ty, cô rút điện thoại ra thì thấy hiển thị số điện thoại nhà mẹ chồng cô. Cô sững sốt, chững chững nhưng vẫn nhấn nút nhận điện thoại.

“Thần Thần”

Nghe thấy tiếng của bà Bùi, Đinh Thần thở phào nhẹ nhõm: “Mẹ...bác gái, bác tìm cháu có việc ạ?”

“Thần Thần, con khách sáo với ta từ lúc nào vậy?”

Đinh Thần không nói gì, cô và Bùi Tử Mặc đã ly hôn, dĩ nhiên là cô không thể nào xưng hô như trước đây được nữa.

Bà Bùi thở dài, “Mẹ biết Bùi Tử Mặc có lỗi với con, nhưng đứa con trai này của mẹ đã biết ăn năn hối lỗi, con hãy nể mặt mẹ cho nó thêm một cơ hội nữa”

Đây chính là đòn tấn công vào tình thân của Bùi Tử Mặc, nỗi tiếc lớn nhất trong cuộc đời bà Bùi chính là không sinh được con gái, vì vậy mà từ xưa đến nay, bà luôn coi Đinh Thần như con gái mình, hết lòng thương yêu chiều chuộng cô. Mối quan hệ của hai người hoàn toàn không gặp phải bất kỳ nổi phiền muộn nào trong quá trình chung sống như bao mẹ chồng nàng dâu khác, mà trái lại cả hai vui vẻ hòa hợp, chẳng khác gì người trong một nhà với nhau.

Đinh Thần tiếp tục im lặng, cô không phải không muốn nói mà là hoàn toàn không biết nói gì.

Bà Bùi vì muốn nói giúp cho con trai mà chẳng tiếc lời, bà than vắn thở dài: “Mẹ đã ngần này tuổi rồi, chỉ mong hai đứa sống tốt với nhau, có cháu nội ẵm thì ta và bố con chẳng còn mong mỏi gì nữa...”

Đầu Đinh Thần khẽ nhai mồm, cô vội cắt ngang lời bà: “Mẹ, mẹ và bố khỏe chứ ạ?”

“Cuối cùng con đã cõng gọi ta một tiếng mẹ rồi”. Bà Bùi nước mắt lưng tròng. Cá tính Đinh Thần chẳng có gì chê trách, vừa vào nhà họ Bùi, cô chung sống với mọi người hết sức thuận hòa. Con người ai cũng có tình cảm, bà thật sự không muốn đánh mất mối quan hệ mẹ chồng nàng dâu tốt đẹp này, chỉ trách đứa con trai của bà không nên thân, hiện giờ điều bà có thể giúp có chỉ bấy nhiêu thôi.

Đinh Thần lúng búng chẳng nói chẳng rằng, vừa rồi vô tình để lộ tình cảm chân thành của mình, buột miệng nói quá đà, hiện giờ cô đã tỉnh táo trở lại, bầu không khí lại chìm trong sự ngượng ngập và tĩnh lặng.

Bà Bùi là mẫu người thế nào, Đinh Thần lẽ nào còn không hiểu nữa. Bà nhanh chóng chuyển đổi sách lược, trầm giọng nói: “Thần Thần, Tử Mặc bệnh đấy, con biết chưa”

“Con không biết ạ”. Cô không dám đối diện với tâm sự trong lòng mình vì vậy mà cô né tránh Bùi Tử Mặc mấy ngày nay.

“Haiz, đứa con này e là mắc bệnh tương tư mất rồi”. Bà Bùi vừa nói vừa thăm lên án. Tên tiểu tử thối này dám dạy bà nói những lời cay độc, tạm thời khoan tính sổ với nó, đợi nó và Đinh Thần hòa hợp rồi, từ từ bà sẽ giáo huấn nó sau. Bà Bùi lại nói: “Cả ngày chẳng thiết ăn thiết uống, tinh thần sa sút, mấy ngày trước còn mắc một trận mưa to, không chịu đi khám bệnh, mấy chục tuổi đầu rồi mà chẳng khác nào đứa trẻ chưa trưởng thành”

Đinh Thần liền hỏi ngay: “Vậy, giờ anh ấy đã khỏi hẳn chưa?”

“Chưa, không uống thuốc cũng không chịu truyền nước, cứ gồng gượng chèo chống thì làm sao mà khỏi bệnh được”. Bà Bùi hỏi giọng thăm dò: “Mẹ khuyên nhủ mà nó không nghe, Thần Thần, con đến khuyên nó nhé? Coi như con giúp mẹ đi”

Đinh Thần ấp a ấp úng, cô quyết định viện cớ mấy ngày nay bận rộn không tranh thủ được thời gian để từ chối bà.

Bà Bùi làm sao để dàng đồng ý để cô lùi bước, nói giọng hết sức tội nghiệp: “Thần Thần, mẹ xưa nay chưa từng cầu xin con điều gì, lần này coi như mẹ năn nỉ con, con đến thăm Bùi Tử Mặc, chỉ cần nó chịu đi bệnh viện khám bệnh thì mẹ đã có thể yên tâm rồi”

Giọng điệu van nài cầu xin của bà khiến Đinh Thần không đành lòng, cô nhận lời bà: “Được thôi, con sẽ khuyên anh ấy đi khám bệnh”

“Thật ư? Thần Thần, con không nói dối mẹ chứ?”

“Con không dối mẹ”

Bà Bùi lúc này mới hài lòng gác máy.

Đinh Thần cầm điện thoại trong tay ngập ngừng hồi lâu, cô gọi và số điện thoại của Bùi Tử Mặc. Cô hứa với bà Bùi sẽ khuyên nhủ Bùi Tử Mặc đi bệnh viện khám bệnh chứ cô không nói với bà sẽ đến thăm anh. Mặc dù chỉ gọi điện thoại nhưng Bùi Tử Mặc đã vui mừng khôn xiết, anh cười hai mắt cũng cười: “Thần Thần, rốt cuộc em đã chịu gọi điện thoại cho anh rồi”

Đinh Thần lạnh lùng: “Có bệnh thì phải uống thuốc, đừng nghĩ mình khỏe mạnh, đừng cho là mình vẫn là chàng thanh niên trẻ tuổi”

“Thần Thần, em vẫn còn quan tâm đến anh ư?”. Gương mặt Bùi Tử Mặc ngập tràn nụ cười, anh vui như hoa nở rộ, bị mắng mà vẫn còn vui vẻ thế này, quả thực đúng là không còn gì để nói.

Đinh Thần cười lạnh nhạt, trả lời: “Không biết đường đến bệnh viện, có thể tra bản đồ Đỉnh Đỉnh, bệnh đến nỗi liệt giường, vui lòng gọi cấp cứu số 120, sức khỏe là của chính anh, em chỉ có thể nói bấy nhiêu thôi”

“Thần Thần..”

Chẳng kịp đợi anh nói dứt câu, Đinh Thần đã gác máy. Nếu cô không muốn biểu lộ chút vẻ quan tâm nào thì phải bỏ mặc mọi chuyện, chuyện này thật sự rất khó, cô sắp sửa lao tâm lao lực quá sức rồi.

Tâm trạng Bùi Tử Mặc lúc này vui không sao tưởng tượng được. Tuy Đinh Thần ăn nói dửng dưng với anh nhưng trái lại anh cảm thấy hết sức dễ chịu. Nếu không phải vì người ta vẫn còn để tâm đến bạn thì chẳng ai rồi hơi mà quần chuyện sống chết của bạn.

Có được bước thành công bất ngờ này, niềm tin của Bùi Tử Mặc càng gia tăng gaoos bội.

Thẩm Dịch Trần vẫn về chiếc chìa khóa xe trong tay, vờ như vô tình hỏi: “Em muốn lái xe lại rồi sao?”

Đinh Thần nói cười vui vẻ: “Tiện lợi, đỡ phải lúc nào cũng làm phiền anh”

“Trước giờ, anh không hề cảm thấy chuyện này là phiền toái. Trái lại đó là việc anh muốn mà chẳng được nữa là”. Thẩm Dịch Trần nhìn cô chăm chú, ánh mắt sáng lấp lánh.

Đinh Thần cup mắt, con tim cô rung động trong thoáng giây.

Nhưng không phải bất cứ lúc nào, im lặng cũng mang lại hiệu quả hơn lời nói, chỉ ít là lúc này, điều này hoàn toàn không phù hợp.

Thần sắc Thẩm Dịch Trần dịu dàng ôn hòa, môi anh khẽ cong hình vòng cung: “Đinh Thần, bệnh viện cử anh sang Mỹ bồi dưỡng nghiệp vụ, nếu mọi việc thuận lợi, tháng sau anh đi rồi”

“Đi bao lâu?” Đinh Thần hỏi.

“Hai năm”. Thẩm Dịch Trần trả lời ngay

Đinh Thần rất đỗi ngạc nhiên: “Lâu thế ư?”

“Phải”

Đinh Thần lặng im trong giây lát: “Vậy anh đi sang đó phải biết chăm sóc bản thân mình”

Đôi mắt đen sâu thẳm của Thẩm Dịch Trần lặng lẽ chuyển động: “Đây chính là đáp án của em dành cho anh sao?”

Đinh Thần kinh ngạc nhìn anh: “Anh đang nói gì vậy?”

“Nếu như em thật sự quan tâm đến anh, thì lời em nói sẽ là: Em không muốn anh đi”. Nét mặt Thẩm Dịch Trần bình thản như không, chẳng nhận ra bất cứ biến đổi hay gợn sóng nào.

Trái tim Đinh Thần bỗng chốc thất lại, cô cúi đầu nói: “ Đây là cơ hội rất tốt, rất có lợi cho tương lai sau này của anh, em sao có thể ngăn cản anh được?”

“Vậy liệu em có bằng lòng đi cùng anh không?”. Nỗi mong chờ cùng niềm hy vọng trong đôi mắt Thẩm Dịch Trần được che giấu rất kỹ, cô hoàn toàn không thể nào nhận ra.

Đinh Thần cất tiếng khước từ chẳng chút đắn đo suy nghĩ: “Bố mẹ em đều ở Thượng Hải, em sao có thể vứt bỏ họ được?”.

Ánh mắt của Thẩm Dịch Trần càng thêm phần tế nhị, quạnh hiu: “Cách biệt hai năm, bất kể chuyện gì cũng có thể xảy ra cả!”.

“Em có niềm tin.” Đinh Thần khẳng định.

Thẩm Dịch Trần cười mà như không: “Ý em là em có niềm tin với anh hay với chính bản thân em?”.

Đinh Thần im bất không nói lời nào, gần đây cô vẫn thường xuyên nói những lời phản bác không đủ sức thuyết phục trước mặt Thẩm Dịch Trần.

Thẩm Dịch Trần dịu dàng giữ rịt lấy cô, anh chẳng lấy làm kinh ngạc khi thấy sống lưng cô bất chợt cứng đờ. Anh khổ sở mỉm cười, nhúu chặt hàng chân mày.

Nét mặt Đinh Thần bỗng chốc đờ đẫn, cô thấy bối rối.

“Đinh Thần.” Thẩm Dịch Trần nheo mắt quan sát cô, để lộ nụ cười tự giễu trên môi mình: “Không ngờ anh vẫn chẳng thể nào thay thế vị trí của anh ta trong lòng em, dù rằng anh ta đã làm tổn thương em sâu sắc”.

“Em không có.” Đinh Thần phủ nhận theo tiềm thức.

Bờ vai Thẩm Dịch Trần run rẩy, dáng vẻ lặng lẽ trống trải của anh dừng trước cánh cửa sổ, anh nói: “Em không muốn đi cùng anh, chính vì nơi đây có người em không thể vứt bỏ”. Anh ngừng trong giây lát, ngược mắt chăm chú nhìn Đinh Thần: “Bố mẹ em, người thân của em và Bùi Tử Mặc”. Anh không muốn nhắc đến cái tên này nhưng không nhắc không được. Lời lẽ vừa thốt nơi cửa miệng, trống ngực anh như vừa cởi bỏ một tảng đá thật to.

Ánh mắt Đinh Thần chợt tối sầm lại, cô không ngờ rằng Thẩm Dịch Trần nói thẳng thắn đến vậy. Con tim cô đau đớn, cô ngỡ rằng mình che giấu thật kỹ niềm tâm sự của bản thân nhưng thực ra cô vốn không thể giấu được người khác.

Ánh mắt Thẩm Dịch Trần càng thêm sâu thăm thẳm: “Đinh Thần, anh mong em có được hạnh phúc, dù rằng đến phút cuối cùng em không đón nhận anh thì anh vẫn mong rằng ngày nào em cũng sống trong vui vẻ”.

Trống ngực Đinh Thần dường như bị một vật nặng đè nén: “Em hiểu”.

“Anh cũng chẳng biết nên nói em cố chấp hay khăng khăng giữ lập trường của mình nữa.” Thẩm Dịch Trần bật cười: “Rõ ràng là đã bị người khác làm cho vỡ đầu chảy máu vậy mà em vẫn muốn quay đầu trở lại”.

“Em thật sự không có.” Đinh Thần vẫn cố chống cự.

“Chuyện đó sớm muộn mà thôi.” Thẩm Dịch Trần khẳng định dứt khoát.

Đinh Thần chán chường đặt người ngồi xuống. Cô cảm thấy bản thân mình vừa đáng thương lại vừa buồn cười. Thẩm Dịch Trần dành cho cô sự yêu thương cùng sự chăm sóc chu đáo của một người bạn trai hoàn hảo nhưng cô lại nhớ nhung đến mối tình trước kia. Phần ký ức tuy rằng ít ỏi đến đáng thương vậy mà đã được khắc sâu tận trong con tim của cô, không tài nào tháo dỡ ra được. Có lẽ kiếp trước cô mắc nợ Bùi Tử Mặc nên đành phải trả nợ cho anh kiếp này.

Trên môi Thẩm Dịch Trần thấp thoáng nụ cười, anh có tốt đến đâu thì anh vẫn không phải là người đàn ông mà cô cần, vì vậy dù có cố gắng đến đâu cũng trở nên vô dụng mà thôi. Cô quả là người cố chấp câu nệ, có chút về gì đó vô tình, nhưng có lẽ đây chính là điểm đáng quý của Đinh Thần. Anh vỗ vai cô: “Đinh Thần, em đừng đợi anh, anh cũng sẽ không chờ em. Anh nghĩ rồi sẽ có ngày anh tìm được một người phụ nữ toàn tâm toàn ý với anh giống như em đối với Bùi Tử Mặc”.

Đinh Thần không kìm chế được rơi lệ, cô cụp mắt, làn sóng ánh sáng chuyển động hấp háy trong đôi mắt cô: “Anh là người tốt, là em không có phước phận”.

“Anh không ngại chuyện nhận trở lại cái mác người tốt này.” Thẩm Dịch Trần hiếm khi nói dí dỏm pha trò.

Đinh Thần nín khóc, mỉm cười.

Thẩm Dịch Trần nhún vai: “Em không thưởng ngoạn anh cũng không sao, anh tin rằng sẽ có một ngày có người khác biết thưởng thức anh”.

Đinh Thần gật đầu lia lịa.

“Đến khi anh đi, nếu còn là bạn bè, em nhớ ra tiền anh nhé!”

“Nhất định.”

Thẩm Dịch Trần cười: “Vậy thôi, tạm biệt em!”.

“Tạm biệt anh!”

Khoảnh khắc khép hờ cánh cửa, Thẩm Dịch Trần cất tiếng thở dài, anh cố làm ra vẻ nhẹ nhõm thoải mái, chỉ vì anh không muốn đem đến áp lực tâm lý cho Đinh Thần. Trải qua cuộc tình này, có lẽ thứ anh có được chính là tìm được một người bạn tốt. Anh không cam lòng nhưng anh có thể làm được gì đây. Người phụ nữ như Đinh Thần, anh làm sao có thể dễ dàng quên đi được. Vì yêu cô anh mới bằng lòng thả tự do cho cô.

Bùi Tử Mặc gấp rút triển khai thể tấn công.

Anh hoàn toàn không biết chuyện Đinh Thần và Thẩm Dịch Trần chia tay, thời gian gấp rút, anh không thể giương mắt nhìn hai người họ tiến vào lễ đường.

Anh chắc chắn rằng Đinh Thần vẫn còn tình cảm với anh nhưng anh cũng hiểu rất rõ cá tính của Đinh Thần, có đôi lúc cô thà rằng khăng khăng cố chấp chứ quyết không chịu quay đầu lại, cá tính bướng bỉnh đến cả năm con bò kéo cũng chẳng thể khiến cô quay đầu, việc này thật sự khiến người ta đau đầu.

Bùi Tử Mặc vẫn quyết tâm ra tay từ phía mẹ mình, dựa vào mức độ hiếu thảo của Đinh Thần dành cho bà, chắc chắn sẽ chẳng thể nào có sơ hở được.

Bà Bùi vì con trai mà một lần nữa thông đồng với anh nhưng bà đâu còn cách nào khác, ai bảo bà yêu quý cô con dâu này, bà thật lòng mong muốn bọn chúng có thể quay về bên nhau.

Đinh Thần nhận được cú điện thoại của bà Bùi thì tâm tư bắt đầu chìm trong hỗn loạn. Từng câu nói của bà đánh vào con tim yếu mềm của cô. Hậu quả của việc không chịu đi khám bệnh, không chịu uống thuốc sẽ khiến tình trạng bệnh của Bùi Tử Mặc càng thêm nghiêm trọng, chẳng ai có thể khuyên can anh, trừ Đinh Thần.

Đinh Thần biết rõ lời của bà Bùi chắc chắn có phần khuếch trương, cường điệu hóa vấn đề nhưng cô hoàn toàn thất bại khi phát hiện ra chính mình thực sự càng lo lắng cho anh hơn.

Cô cảm môi, dặn lòng không quan tâm đến anh nhưng cả buổi chiều hiệu quả làm việc của cô kém cỏi vô cùng.

Đinh Tiểu Á gõ cửa bước vào, tay cầm bản hợp đồng e dè nhìn cô: “Giám đốc Đinh, chị ký sai chỗ rồi”.

Đinh Thần nhìn kỹ, gương mặt bất giác nóng ran, cô làm việc bao nhiêu năm nay vậy mà còn phạm lỗi sai sót nhỏ nhặt thế này, cô ký tên nhầm vào chỗ của đối tác. Đinh Thần nói: “In lại cho chị một bản khác.”

“Đã in sẵn rồi ạ.” Đinh Tiểu Á đưa cho cô bản hợp đồng mới, Đinh Thần vội vàng ký rồi nhấc túi xách: “Tiểu Á, chị ra ngoài nhé, có chuyện gì em cứ gọi điện thoại cho chị”.

“Vâng.” Đinh Tiểu Á nhìn cô lấy làm lạ, người chị họ này của cô ngoài nổi tiếng là người cuồng công việc, ngày nào mà chẳng là người tăng ca ra về cuối cùng, hôm nay mặt trời chắc là mọc ở phía Tây mất rồi.

Đinh Thần cho xe dừng ở dưới tầng, mọi thứ tại khu dân cư đều không có gì thay đổi cả nhân viên bảo vệ cũng không đổi.

Bác nhiệt tình tiến đến trước mặt Đinh Thần: “Chào cô Đinh, lâu rồi không gặp”.

Đinh Thần khẽ cười.

Bác ra về thông minh nói: “Cô đến gặp chú Bùi à?”.

“Không ạ.” Đinh Thần cất tiếng phủ nhận: “Cháu đến lấy vài món đồ”.

Bác bảo vệ gạt đầu rồi chớp mắt.

Đinh Thần dứt khoát không nhìn không chớp mắt cất bước đi ngang qua người bảo vệ, thành thạo nhấn nút thang máy.

Bùi Tử Mặc chờ cô cả buổi chiều, đúng lúc anh sắp tuyệt vọng thì nghe thấy tiếng chuông cửa vang lên chẳng khác gì tiếng sấm sét.

Anh nhìn Đinh Thần chỉnh trang quần áo đầu tóc, sắc mặt hết sức nghiêm trọng qua lỗ mắt mèo trên cánh cửa. Anh cười, vui vẻ mở cửa.

Đinh Thần hoài nghi quan sát anh: “Xem ra tinh thần anh rất ổn”.

“Vào trong rồi nói.” Bùi Tử Mặc không khỏi phân bua kéo cô vào nhà.

Đinh Thần thấy anh thoải mái ngồi trên sofa, hai chân giơ lên cao, ti vi đang chiếu tiết mục thiếu nhi, trong tay anh là túi khoai tây chiên rất to. Cô rầu rĩ suy ngẫm: Lại mắc bẫy nữa rồi, anh ta chẳng hề có dáng vẻ gì của người bệnh.

Bùi Tử Mặc cười khúc khích đưa túi khoai tây chiên sang cho cô: “Ăn không?”.

Đinh Thần vỗ một phát rơi đánh bộp: “Mẹ anh nói anh bệnh sắp chết đến nơi em mới đến thăm anh lần cuối. Nếu anh đã chẳng việc gì vậy thì em về đây!”.

“Em mong anh gặp chuyện hay sao?” Bùi Tử Mặc oán trách đứng ngay cạnh cô.

Đình Thần quan sát tường tận tỉ mỉ, ngoại trừ tinh thần hưng phấn nhanh nhẹn cô không hề trông thấy biểu hiện bệnh của anh.

Bùi Tử Mặc nói giọng đáng thương: “Anh bệnh mấy ngày nay chẳng ai đến thăm, ngày nào cũng chỉ ăn những thực phẩm rác rưởi này”. Lúc nói những lời này, anh dẫu môi, thần sắc buồn bã, hết như loài động vật bé nhỏ bị vứt bỏ ruộng rẫy thu hút về thương xót tội nghiệp của người khác.

Đình Thần cất tiếng cười: “Nghiêm trọng đến mức đó sao?”.

Bùi Tử Mặc ra vẻ bộ dạng đáng thương không được ai chăm sóc: “Muốn ăn bát cháo gà mà chẳng ai nấu cho ăn”.

Đình Thần vừa tức giận vừa thấy buồn cười, cô lắc đầu đi về phía bếp, trước kia lúc cô bị ốm anh đã mua cháo cho cô, xem như lần này cô báo đáp anh.

Bùi Tử Mặc với bộ dạng tham ăn bám rịt theo sau lưng cô, dường như anh thật sự mấy ngày không được ăn uống đầy đủ.

Vật dụng nhà bếp, hũ đựng gia vị vẫn bày biện tại vị trí cũ, gọn gàng ngăn nắp chẳng hề bám bụi, dường như chúng nhẩn nại chờ đợi nữ chủ nhân của chúng trở về.

Rất nhiều đồ vật dường như chẳng hề đổi thay, lẽ dĩ nhiên tâm trạng con người đã không còn như trước nữa.

Bàn tay Đình Thần chậm rãi sờ soạng bát đĩa xoong nồi, cô không hề nghĩ rằng sẽ có ngày cô trở lại nơi này rửa tay nấu nướng cho Bùi Tử Mặc.

Bùi Tử Mặc cũng chẳng khác gì cô, anh chưa bao giờ hy vọng rằng sẽ có ngày Đình Thần bước chân trở về căn nhà này.

Đình Thần thở dài, cô lôi thức ăn từ trong tủ lạnh ra, chặt nửa con gà thành từng miếng nhỏ, nước vừa sôi cho vào luộc, vo gạo nấu cháo, rồi rắc hành lá thái hạt lựu, cho rau xanh và thịt gà vào nồi cháo, đun trên ngọn lửa riu riu.

Cô rửa tay, dịu giọng nói: “Đợi một lát là có thể ăn được rồi”.

“Ừm!” Bùi Tử Mặc nuốt nước bọt, anh lại có thể nếm thử tay nghề của Đình Thần, cảm giác này thật là tuyệt biết bao.

Đình Thần cười rạng rỡ, trước kia, tâm nguyện lớn nhất của cô chính là hằng ngày có thể nấu bữa ăn cho người mình yêu.

“Em uống gì không?” Bùi Tử Mặc hỏi.

“Em tự lấy là được, đồ trong tủ lạnh em còn rành hơn cả anh.” Nói dứt câu, Đình Thần chưng hửng, cô vội ngậm miệng ho vài tiếng, lời lon Coke ra nhâm nhi từng ngụm.

Bờ môi Bùi Tử Mặc nở nụ cười ma mẫn.

Đình Thần vội chuyển đề tài: “Đổi kênh khác xem đi”.

“Em muốn xem gì?”

Đình Thần nhắc cổ tay nhìn đồng hồ: “Kênh tổng hợp đi, giờ này đang là chương trình thời sự”.

“Em quan tâm đến tình hình thời sự chính trị quá nhỉ?” Bùi Tử Mặc cười, nói.

“Em trước nay vẫn vậy, tại anh không quan tâm thôi.” Lời vừa thốt lên, Đình Thần chỉ muốn cắt đứt lưỡi mình, giọng điệu này càng lúc càng giống như đang nũng nịu hờn dỗi, bầu không khí càng thêm nhập nhằng, tốt nhất cô tạm thời không nên mở miệng nói gì thì hơn.

Bùi Tử Mặc mỉm cười, anh nhắc chiếc điều khiển, đổi rất nhiều kênh nhưng vẫn không thể nào tìm thấy kênh truyền hình tổng hợp nên đành tìm kiếm từng kênh lại từ đầu.

Đình Thần buột miệng nói: “Kênh 16”. Lời vừa thốt lên đã chẳng kịp thu hồi trở lại.

“Trí nhớ em tốt thật đấy!” Bùi Tử Mặc để lộ nụ cười sâu xa thâm thúy.

Giọng Đinh Thần lạnh lùng: “Anh đừng tự mình là thông minh”.

Bùi Tử Mặc đưa mắt nhìn sang cô, nụ cười thoải mái dần trên gương mặt anh: “Thần Thần, mọi thứ nơi đây đều nguyên vẹn như lúc em ra đi, chẳng hề thay đổi, anh vẫn luôn đợi em trở về”.

Đinh Thần cúi đầu, dứt khoát vờ làm ra vẻ không nghe thấy anh đang nói gì.

Bùi Tử Mặc buồn bã ngán ngẩm nhưng ngấm lại, Đinh Thần hoàn toàn không thẳng thừng cự tuyệt anh. Lần này đã có sự chuyển biến so với lần trước, cũng chứng minh một điều rằng anh vẫn còn cơ hội.

Hai người chia nhau ngồi hai đầu sofa nhưng chẳng ai nói lời nào, bầu không khí rơi vào ngượng ngập khó xử.

Đinh Thần buồn bực nán lại thêm một lát: “Cháo sắp chín rồi, để em vào bưng ra.” Lúc bước ra khỏi bếp, trên tay cô là một bát cháo đầy: “Anh từ từ mà ăn, em phải về đây”.

“Thần Thần.” Bùi Tử Mặc sốt ruột, anh túm chặt lấy bàn tay của Đinh Thần.

Đinh Thần ra sức rút tay lại: “Em đã đến thăm anh, cháo cũng đã nấu cho anh, giờ anh còn muốn sao nữa?”.

“Điều anh mong muốn có lẽ là những hy vọng quá đỗi xa với nhưng anh vẫn phải nói.” Trống ngực anh đập phồng, mãi một lúc sau anh mới nói tiếp: “Anh muốn em quay về bên anh, không muốn bù đắp tất cả món nợ trước kia của em, anh biết anh nợ em rất nhiều, e rằng cả cuộc đời anh trả cũng không hết, nếu kiếp này trả không xong thì kiếp sau anh trả tiếp. Anh đã từng em làm tổn thương, nhưng anh hứa từ nay về sau sẽ không như thế nữa. Thần Thần, em đừng rời xa anh, đừng làm vợ của Thẩm Dịch Trần”.

“Anh không cảm thấy hiện giờ nói những lời này là quá muộn rồi sao?” Đinh Thần thở dài nói.

Vẻ xu nịnh thoáng hiện trên gương mặt Bùi Tử Mặc, khép nép hạ giọng, anh nói: “Chỉ cần em bằng lòng thì mọi việc sẽ không muộn màng”.

Đinh Thần cup mắt, những lời lẽ này nếu như anh nói trước khi ly hôn thì có lẽ cô sẽ hân hoan vui mừng mà cảm tạ ông trời đã rủ lòng thương xót nhưng từ khi hôn nhân đã tan vỡ và cô đã đánh mất đứa con thì những lời nói này của anh khó tránh khỏi sự mỉa mai chế giễu. Bất luận thế nào thì cả hai người khó mà quay trở lại như trước kia dù rằng không còn rào cản là Vu Tranh.

“Từ sau khi em rời xa anh, anh mới hiểu ra rằng em quan trọng với anh biết nhường nào. Diệp Tử mắng chửi anh là đúng, anh chính là thằng khốn, không biết trân trọng, không biết cách yêu.” Giọng Bùi Tử Mặc trầm khàn, hốc mắt hoeen đỏ, nỗi đau chợt lóe lên trong đôi mắt anh.

Con tim Đinh Thần bỗng chốc dấy lên niềm chua xót, giọt nước mắt chực tuôn rơi.

“Thần Thần, lần trước tại quán bar, hai người... Anh đổ kị đến hóa điên, anh không muốn em và Thẩm Dịch Trần ở bên nhau, mỗi lần nghĩ đến tình cảnh lúc đó thì anh khó có thể nín nhịn được.” Bùi Tử Mặc mím chặt làn môi mỏng đang co giật, ngón tay anh mân mê khuôn mặt Đinh Thần, đầu ngón tay anh run rẩy, con tim anh ầm ứ lạnh giá.

Sóng mắt Đinh Thần chuyển động, cô chậm rãi di chuyển ánh nhìn sang chỗ khác.

Bùi Tử Mặc ghen ngào khôn xiết: “Thần Thần, anh sẽ không buông tay em lần nữa đâu!”.

“Anh đừng nói nữa.” Đinh Thần bịt tai, ngỡ rằng làm vậy là có thể không nghe, cũng không phải nghĩ ngợi gì.

Bùi Tử Mặc thản nhiên cười: “Nếu em không muốn nghe thì anh không nói nữa!”.

“Em về đây.” Trái tim Đinh Thần đập mãnh liệt không theo bất kỳ quy luật nào khiến cô chực toan bỏ chạy trong sự hoang mang bối rối.

Bùi Tử Mặc ghì đầu Đinh Thần vào lòng, anh không nói lời nào, cũng chẳng hề có bất kỳ động tác nào khác. Thời gian lắng đọng, gian phòng tĩnh lặng yên ắng, thứ còn lại duy nhất chính là nhịp đập con tim cùng cả hơi thở gấp gáp hỗn loạn của cả hai người.

Đinh Thần ra sức vùng vẫy trong giấy lát, nhưng không có kết quả.

Bùi Tử Mặc hôn Đinh Thần mãnh liệt. Cô vừa thẹn vừa giận, cô liều mình ra sức đập anh ra, dùng răng cắn anh, đưa tay đánh anh. Giữa lúc cả hai quần lầy nhau thì Đinh Thần chợt nghe thấy tiếng gió thổi mạnh bên ngoài cửa sổ, cơn sấm chớp nổi traten lôi đình rít gào, chẳng mấy chốc gió thổi tung cả bụi đường, trận mưa to xối xả như trút nước ngợp trời kín đất ùn ùn kéo đến. Cùng lúc đó, giọng nói rập khuôn công thức của người dẫn chương trình thời sự vọng ra từ tivi: “Sở khí tượng đã kịp thời phát hiện tín hiệu cảnh báo màu xanh, trong khoảng thời gian ba giờ đồng hồ, các tỉnh thành trong khu vực thành phố sẽ có mưa to, xin các bộ ban ngành chuẩn bị tốt công tác phòng bị an toàn”.

Dự báo khí tượng muộn màng này khiến người ta dở khóc dở cười, Đinh Thần trầm nghĩ.

Bùi Tử Mặc mặt mày hớn hở buông Đinh Thần ra, anh nói: “Xem ra người không giữ khách mà là trời giữ”.

Đinh Thần mặt chẳng lộ chút cảm xúc, cô nói: “Mưa tạnh em sẽ về ngay”.

Bùi Tử Mặc cười mà như không hỏi: “Nếu như trời mưa cả đêm thì sao?”.

Đinh Thần hận một nỗi có thể gương nắm đấm ngay vào khuôn mặt cười hể hê của anh.

Gió táp giật mạnh bên ngoài, mây đen ùn ùn kèm theo ánh chớp lóe sáng cùng tiếng sấm vang dội. Chỉ trong khoảng thời gian ngắn ngủi, cơn mưa xem chừng không thể ngớt ngay. Đinh Thần ngẫm nghĩ rồi lặng lẽ bước xuống bếp múc một bát cháo từ từ nhâm nhi thưởng thức.

Nụ cười mãn nguyện hiện ngay trên khuôn mặt Bùi Tử Mặc, người đẹp ăn bữa ngon miệng. Mãi ngẫm nhìn Đinh Thần, anh hoàn toàn không còn cảm giác đói bụng nữa, Đinh Thần vừa đẩy bát cháo đến trước mặt anh vừa giận dữ cất tiếng nói: “Mau ăn đi, đói chết thì đừng có mà đổ vấy tội lên đầu em”.

Tuy khẩu khí Đinh Thần dữ dằn nhưng Bùi Tử Mặc lại cảm thấy hết sức dễ chịu, nụ cười tràn ngập trong đôi mắt anh.

Đinh Thần thu dọn bát đĩa đi rửa, đặt vào kệ tủ khử độc rồi ngơ ngác đưa mắt nhìn màn mưa bên ngoài.

Bùi Tử Mặc nói: “Anh đưa cho em điều khiển, em muốn xem gì thì tự chuyển kênh”.

Đinh Thần thản nhiên: “Ừm”.

Mãi một lúc sau, Bùi Tử Mặc lôi ra vài quyển sách từ thư phòng, hỏi: “Xem sách không?”.

Đinh Thần cầm lấy, nhận ra tất cả đều là sách của cô viết: “Anh mua nhiều thế để làm gì?”.

Bùi Tử Mặc buồn bã nhìn cô: “Những ngày tháng không được gặp em, anh đành kiếm bóng dáng em qua những trang sách”.

Đinh Thần ghen lời, cô hối hận vì mình đưa ra câu hỏi sai lầm.

Bùi Tử Mặc ngừng trong giây lát, rồi nói: “Đặt sách bên gối thì hằng đêm anh có thể dỗ mình vào giấc ngủ”.

“Anh nói xong chưa?” Đinh Thần giận dữ trợn mắt nhìn, cô chẳng rõ mình đang nổi cáu với anh hay chính mình.

“Những lời anh nói đều là sự thật.” Bùi Tử Mặc cười gượng.

Sắc mặt Đinh Thần lộ vẻ xúc động. Cô lật từng trang sách trong tay mình, góc sách lở mờ xuất hiện những nếp gấp, dường như chúng đã được lật đi lật lại rất nhiều lần. Những lời Bùi Tử Mặc nói không phải là những lời giả dối. Cô thầm cất tiếng thở dài, sao phải khổ sở thế này chứ. Đến nay, cô vẫn chẳng rõ tình cảm mình dành cho Bùi Tử Mặc là thế nào, hết như câu nói của người xưa: Bỏ thì vương, thương thì tội. Nếu không phải như thế thì khi vừa nghe tin anh bị bệnh cô đã chẳng vội vã đến đây. Thế nhưng giữa anh

và cô đã xảy ra rất nhiều chuyện, thương tâm cũng có mà oán trách cũng có, bảo cô nói câu tha thứ cho anh, quả thực rất khó.

Bùi Tử Mặc bối rối hoang mang, anh yêu Đinh Thần, là chuyện hiển nhiên không có gì nghi ngờ nhưng tình yêu Thẩm Dịch Trần dành cho Đinh Thần tuyệt đối không ít hơn anh. Anh dựa vào việc Đinh Thần là người hoài niệm người xưa chuyện cũ, lần này anh khẩn khoản van nài mẹ gọi cô đến đây, lần sau có lẽ sẽ không may mắn thế này, hôm nay là cơ hội duy nhất của anh.

Đinh Thần nhàm chán lật vài trang sách, Bùi Tử Mặc tùy tiện chuyển kênh tivi, hai người mỗi người ôm nỗi suy tư khác nhau, bầu không khí chẳng hề vui vẻ chút nào.

Thời gian trôi đi thật nhanh, Đinh Thần thì thoảng nhìn đồng hồ nhưng tiếng mưa rơi bên ngoài không hề có dấu hiệu ngưng.

“Xem ra tối nay em không về được rồi.” Bùi Tử Mặc cong môi nói. Đến cả trời cũng trợ giúp cho anh, cảm tạ ông trời đã ưu đãi.

Đinh Thần lườm anh. Hai người từng là vợ chồng nhưng chính vì đã từng có mối quan hệ này mà khiến hai người cô nam quả nữ như hiện tại ở bên nhau sẽ càng thêm chật vật.

Bùi Tử Mặc chớp mắt vô tội, lạy trời thương xót, anh hoàn toàn không hề có ý niệm này trong đầu.

Mưa to gió lớn, sấm chớp đùng đùng, Đinh Thần chẳng có lý do gì để coi rẻ mạng sống của mình, cô bắt đắc dĩ nói: “Em ngủ ở sofa ngoài phòng khách, anh tìm giúp em ga trải.”

Bùi Tử Mặc trải ga lên sofa cho cô, rồi trải đệm ngay dưới đất phòng khách, thản nhiên mỉm cười.

“Anh làm gì vậy?” Đinh Thần kinh ngạc.

“Mở điều hòa tiết kiệm điện nhé?” Bùi Tử Mặc cạy ngay không sợ chết đứng nói.

Đinh Thần bị anh làm cho tức đến nổi chẳng biết nên cười hay nên khóc: “Trước kia có bao giờ thấy anh tiết kiệm thế này đâu!”

“Trước kia chúng ta không hề ngủ hai giường.” Bùi Tử Mặc không chịu yếu thế.

Đinh Thần nói giọng thỏa hiệp: “Coi như em sợ anh rồi, anh là người bệnh, mau về phòng nghỉ đi!”

“Vậy còn em?” Bùi Tử Mặc không chịu nhường bước.

“Em trải đệm nằm trong phòng ngủ là được chứ gì?” Đinh Thần bắt đắc dĩ đưa ra giải pháp.

Bùi Tử Mặc lộ nụ cười gian xảo mưu mô.

Đinh Thần nhanh tay trải xong đệm, Bùi Tử Mặc rút bộ bàn chải khăn mặt mới, cố tình nói: “Mới tinh đó, chưa từng dùng qua!”

“Ồ.” Đinh Thần gật đầu.

Bùi Tử Mặc lại đưa sang cho cô chiếc áo ngủ: “Lúc em đi quên mang theo cái này”.

“Ồ.”

“Toilet và vòi hoa sen em đều biết cách sử dụng, anh không hướng dẫn em nữa!” Bùi Tử Mặc nhướng mày.

Đinh Thần mím môi mỉm cười.

“Còn nữa, đèn phòng tắm...”

Đinh Thần ngắt lời: “Anh trở nên đông dài từ bao giờ vậy?”.

Bùi Tử Mặc vờ ra vẻ không vui: “Em để anh nói hết đã!”.

Đinh Thần chẳng còn cách nào khác đành nói: “Vậy anh nói đi!”.

“Anh muốn nói là...” Bùi Tử Mặc cố tình nhấn mạnh, ngừng trong giây lát anh nói: “Nút công tắc đèn phòng tắm vẫn đặt ở vị trí cũ”.

Đinh Thần: “...”.

Bùi Tử Mặc nằm trên giường xem ảnh, thấy Đinh Thần bước ra, anh vội vàng luống cuống nhét bức ảnh vào trong hộp tủ.

Đinh Thần thản nhiên nói: “Đừng giấu nữa, em xem rồi!”.

Bùi Tử Mặc ngẩng đầu, vẻ hoài nghi ngập tràn trong đôi mắt anh.

“Lần trước đến đây lấy hợp đồng ảo hiểm em đã vô tình nhìn thấy!” Đinh Thần nói một mạch.

“Em có cảm tưởng thế nào?” Bùi Tử Mặc hiếm khi lãng mạn thi sĩ.

Đinh Thần mặt mày sa sầm: “Chẳng cảm tưởng gì cả, cảm thấy anh vô vị”.

Bùi Tử Mặc tủm tỉm cười phớt lờ, nếu như đến phút cuối cùng anh chính là kẻ ôm trọn mỹ nhân trở về vậy thì anh chắc chắn sẽ là kẻ da mặt dày hơn cả Thảm Dịch Trần.

“Thần Thần, hay là em ngủ trên giường đi, anh ngủ dưới đất, để phụ nữ ngủ dưới đất, anh thấy không quen.” Nét mặt Bùi Tử Mặc hết sức nghiêm túc.

Đinh Thần phản ứng cực nhanh: “Em cũng không quen để người bệnh ngủ dưới đất!”.

Bùi Tử Mặc toan nói gì đó thì Đinh Thần đã lạnh lùng lên tiếng: “Anh mà còn đông dài nữa thì em ra ngoài phòng khách ngủ đấy!”.

Khẩu khí cứng cỏi chẳng chút nhân nhượng của cô khiến Bùi Tử Mặc lập tức im bật.

Mãi một lúc sau, Bùi Tử Mặc cất tiếng hỏi: “Thần Thần, em ngủ rồi à?”.

Đinh Thần cố tình phớt lờ anh, cô vờ tỏ vẻ mình đã ngủ say.

Bùi Tử Mặc không nói thêm lời nào.

Hồi sau, Đinh Thần nghe thấy có tiếng động vấp vọc cọ xát vào nhau phát ra âm thanh sột soạt, tiếp đó là luồng gió thổi lướt qua mặt cô. Cô mở mắt nhìn, trong màn đêm, đôi mắt Bùi Tử Mặc sáng long lanh.

“Anh làm gì vậy?” Đinh Thần kinh ngạc hỏi.

“Không phải em ngủ rồi hay sao?” Bùi Tử Mặc thản nhiên hỏi.

Đinh Thần: “...”.

Bùi Tử Mặc cười vang: “Anh chẳng qua muốn đi nhà vệ sinh mà thôi, em nghĩ ngợi quá nhiều rồi!”.

“Vậy à?” Lời tuy nói vậy nhưng Đinh Thần vẫn nhích người sang một bên nhường chỗ cho anh.

“Cảm ơn em!” Bùi Tử Mặc không khỏi mỉm cười.

Đinh Thần cảm phần bất bình: “Kẻ lười nhác lúc nào mà chẳng cứt đái nhiều!”.

Bùi Tử Mặc: “...”.

“Thần Thần, anh ngủ không được!” Khó khăn lắm mới có thể tĩnh lặng được đôi chút thì Bùi Tử Mặc lại bắt đầu nặng xị cả lên.

Đinh Thần buồn ngủ đến nỗi không mở mắt nổi, thuận miệng nói: “Ra cửa, quẹo phải xuống tầng chạy vài vòng trong khu dân cư thì sẽ ngủ được thôi”.

Bùi Tử Mặc cười không ngớt: “Em trở nên ăn nói cay độc từ bao giờ vậy?”.

Đinh Thần trả lời vẻ không đồng tình: “Xưa nay em đều vậy mà”.

“Bất luận em hung hăng hay dịu dàng thì anh vẫn yêu em!”

Đinh Thần toan phản bác thì Bùi Tử Mặc cất tiếng suýt: “Mau ngủ đi, mai em còn phải đi làm”.

Nét mặt anh vênh váo tự đắc, Đinh Thần cảm phần vô cùng, rõ ràng là anh lúc thế này lúc thế khác vậy mà còn nói như thể cô muốn giở trò phá anh không bằng.

Sau trò đùa phá đám của anh, Đinh Thần không còn cảm giác buồn ngủ nữa, cô lẩn qua lẩn lại mãi mà chẳng chớp mắt được.

Bùi Tử Mặc lắng nghe động tĩnh bên tai, anh chớp thời cơ nói: “Thần Thần, em cũng không ngủ được sao?”.

Đinh Thần gật đầu: “Ồ”.

Bùi Tử Mặc trở mình ngồi dậy, phấn khởi nói: “Vậy tại mình trò chuyện đi”.

“Nói chuyện gì?”

Bùi Tử Mặc đắn đo một lúc rồi nói: “Kể chuyện lúc còn nhỏ”.

Đinh Thần ngỡ ngàng: “Chuyện lúc nhỏ có gì để nói đâu!”.

“Chẳng hạn lúc nhỏ em có từng làm chuyện gì xấu xa hay không?” Bùi Tử Mặc mỉm cười trầm ngâm nói.

Đinh Thần lườm anh: “Em có thể làm chuyện xấu xa gì chứ!”.

“Vậy thì để anh nói trước nhé, em có thể từ từ hồi tưởng lại.” Bùi Tử Mặc mím môi: “Anh từng nhét sâu róm vào cặp sách của bạn nữ”.

“Tội anh vậy xá gì chứ?” Đinh Thần nói giọng khinh khỉnh: “Em còn rút hết hơi bánh xe của giáo viên dạy môn Toán nữa cơ.”

Bùi Tử Mặc không nhịn được bật cười: “Anh còn dán miếng giấy ghi “Tôi là heo” lên lưng bạn học nữ”.

“Em từng đổ nước rửa chân từ trên ký túc xá xuống dưới tầng, đổ ngay vào đầu giáo viên chủ nhiệm.” Đinh Thần kể những việc quậy phá nghịch ngợm của mình trước kia với vẻ mặt hết sức vô tội.

Bùi Tử Mặc mỉm cười: “Anh còn cố tình kẹp mái tóc bạn học nữ vào giữa bàn ghế, đến khi cô bạn đứng dậy, đau đến phát khóc”.

Đinh Thần đắc ý nói: “Những trò của anh so với em chỉ là trò của nít ranh, em còn nhân lúc cô giáo dạy ngữ văn vừa quay đầu lên bảng viết bài, tay cầm viên phấn ném ngay vào người cô. Buồn cười là, chẳng lần nào cô bắt được em cả!”.

Hai người càng nói càng hăng say, cả hai ôm bụng cười vang.

Bùi Tử Mặc chợt hỏi: “Sao em lúc nào cũng làm khó dễ thầy cô giáo vậy?”.

Đinh Thần ngoác mồm chế nhạo: “Sao anh lúc nào cũng làm khó các bạn nữ sinh thế?”.

Cả hai cùng phớt bầy tật xấu của mình, châm chọc chế giễu nhau rồi cùng nhau chìm đắm trong tiếng cười điên loạn.

Bùi Tử Mặc lắc đầu, cất giọng chế giễu nói: “Lúc nhỏ em nghịch ngợm ngang bướng như vậy mà không ngờ khi lớn lên trở thành con người hoàn toàn khác”.

Đinh Thần không khỏi bật cười: “Trước kia có người láng giềng nói rằng em rất hiếu động nhưng hình như đến khi bắt đầu bước vào cấp ba thì cá tính em thay đổi dần”.

Bùi Tử Mặc lặng lẽ nhìn cô, ánh mắt anh nhìn cô dịu dàng mà ôn hòa: “Thần Thần, việc sai lầm nghiêm trọng nhất mà em từng làm là gì?”.

Đinh Thần cúi đầu do dự, hồi sau, cô lên tiếng: “Có lần sau khi bị ăn mắng, tâm trạng của em không vui, bèn lén đến nhà thầy giáo. Vì nhà thầy nằm ở tầng trệt nên em bèn chụp lấy nắm cát từ cửa sổ nhà bếp ném vào nồi thuốc của thầy đang sắc trên bếp. Sau này em mới biết là thầy giáo bị ốm, phải uống thuốc đông y quanh năm để trị bệnh. Haiz, đây có lẽ là việc xấu xa khiến em cảm thấy hối hận nhất!”.

Bùi Tử Mặc cúi người ghé sát miệng vào tai cô, anh an ủi cô với chất giọng trầm thấp dịu dàng: “Lúc đó em tuổi còn non trẻ không hiểu chuyện, xét về tình thì có thể bỏ qua, anh tin rằng thầy giáo sẽ tha thứ cho em!”.

Đinh Thần dịch người giữ khoảng cách với anh: “Còn anh?”.

“Anh à?” Bùi Tử Mặc để lộ nét mặt có lời muốn nói nhưng chẳng dám nói, ánh mắt Bùi Tử Mặc nhìn cô đắm đuối, anh thành thật nói: “Việc khiến anh hối hận nhất chính là đã làm tổn thương em”. Anh siết chặt bàn tay Đinh Thần: “Anh hối hận đã làm tổn thương em, hối hận làm em đau khổ, khiến em phải rơi lệ, càng hối hận hơn chính là đã ly hôn với em”. Lòng bàn tay anh nóng bỏng, đôi mắt sáng rực của anh nhìn cô trân trân, anh nhẹ nhàng xoay gương mặt cô lại rồi nói: “Thần Thần, tha thứ cho anh nhé em!”.

Đinh Thần hít một hơi thật sâu, không nói lời nào.

Nét mặt Bùi Tử Mặc chẳng hề chuyển biến nhưng trong lòng anh lúc này chẳng biết phải làm thế nào. Cách mạng chưa thành công, đồng chí vẫn phải cố gắng. Bùi Tử Mặc nói tiếp: “Thần Thần, thật ra anh đã phải lòng em từ lâu, anh ngốc nghếch không nhận ra. Anh luôn ngỡ rằng mối tình đầu mới chính là mối tình hoàn mỹ nhất, đáng để anh hoàn niệm và trân trọng nhưng trên thực tế, anh đã quen với những tháng ngày có em. Những chuyện xảy ra trước kia anh chẳng thể nào thay đổi được, nhưng con tim anh lúc này, chỉ có mình em, không còn chỗ cho người khác nữa!”.

Nét mặt Đinh Thần lộ chút thay đổi nho nhỏ, lòng đau xót, cô buột miệng hỏi anh: “Bùi Tử Mặc, anh còn nhớ lần đầu tiên gặp em là vào lúc nào không?”.

Bùi Tử Mặc mỉm cười: “Chắc là em đã quên chuyện này từ lâu nhưng anh thì vẫn nhớ!”.

Đinh Thần hoài nghi nhìn anh.

“Khi anh học đại học, chúng ta có duyên gặp nhau một lần, quả bóng anh đá lệch suýt nện trúng đầu em.” Bùi Tử Mặc chăm chú nhìn cô, anh nghiêm túc nói.

“Anh còn nhớ cả chuyện đó ư?” Đinh Thần hết sức kinh ngạc.

“Dĩ nhiên, chẳng những anh nhớ mà còn có ấn tượng sâu sắc nữa, rất hiếm có nữ sinh nào có động tác bắt bóng đẹp như vậy!” Nét mặt Bùi Tử Mặc hoạt bát hẳn lên.

Đinh Thần ậm ờ trả lời anh.

Bùi Tử Mặc nở nụ cười: “Xem ra em vẫn chưa quên việc này!”.

Đinh Thần nhướn mắt, cô làm sao có thể quên được chứ. Tiếng sét ái tình, anh hoàn toàn chiếm trọn con tim cô đến tận hôm nay, giờ phút này, khoảnh khắc này.

“Thần Thần, duyên phận của chúng ta bắt đầu từ ngày hôm đó.” Đôi mắt Bùi Tử Mặc bỗng bình gợn sóng, anh có lời muốn nói rồi lại thôi.

Đây là lần đầu tiên Bùi Tử Mặc bày tỏ nỗi lòng, thổ lộ tâm tình của mình cùng Đinh Thần.

Lòng dạ Đinh Thần hoang mang rối bời, cô vỗ tay anh, chui vào trong chăn: “Em buồn ngủ rồi!”.

Bùi Tử Mặc đành phải thuận theo ý cô, nụ cười nơi bờ môi anh dần lắng đọng, nỗi ưu sầu khó nhận ra hiện lên trên nét mặt anh.

Ngày hôm sau Đinh Thần thức giấc rất sớm, mở mắt ra Đinh Thần trông thấy Bùi Tử Mặc vui mừng hôn hờ nhìn cô.

Đinh Thần hỏi: “Mặt anh sao trông như bị chuột rút thế kia?”.

Bùi Tử Mặc không những không buồn bực vì câu nói của cô mà còn cười vui sướng, anh cười híp mắt nói: “Thần Thần, tối qua em nói mơ”.

Đinh Thần kinh ngạc: “Em đã nói gì?”. Linh cảm có chuyện không hay, cô lo lắng hỏi theo tiềm thức.

“Em nói...” Bùi Tử Mặc chớp mắt, thì thầm vào tai cô: “Em nói là em yêu anh, em muốn mãi mãi ở bên anh!”.

Gương mặt Đinh Thần bỗng chốc đỏ ửng: “Xí!”.

“Anh không lừa em đâu!” Bùi Tử Mặc nói giọng bồn chồn: “Anh có ghi âm lại, em muốn nghe không?”

Đinh Thần chẳng thể nào ngồi yên được nữa, cô chuồn ngay vào nhà tắm, rửa mặt với tốc độ chóng vánh, viện lý do đã đến giờ đi làm rồi bỏ chạy.

Bùi Tử Mặc lộ dáng vẻ uể oải lười nhác, đôi mắt anh sâu thẳm thẳm.

Đinh Thần trong cơn mê sảng khẽ gọi tên anh, còn những lời khác Bùi Tử Mặc nói đối hòng muốn Đinh Thần đối diện với cuộc tình này, đây có lẽ là cách trực tiếp hiệu quả nhất.

Đôi mắt Đinh Thần nhìn trân trân vào màn hình máy tính cả tiếng đồng hồ. Đinh Tiểu Á gõ cửa mấy lần mà cô vẫn không hề nghe thấy. Chẳng cách nào khác, Đinh Tiểu Á bèn đẩy cửa bước vào, đặt tài liệu khấn cấp lên bàn, cất tiếng gọi: “Giám đốc Đinh!”.

Đinh Thần không hề có phản ứng.

Đinh Tiểu Á thở dài, cô huých Đinh Thần: “Chị!”.

Lúc này Đinh Thần mới hoàn hồn, cô kinh ngạc nói: “Em vào phòng lúc nào vậy?”.

“Em vào được một lúc rồi. Chị đang nghĩ gì vậy, nghĩ gì mà chăm chú thế kia?”

“Không có gì.” Đinh Thần vội vàng cầm lấy tập tài liệu hòng che đậy vẻ lơ đãng của mình.

Đinh Tiểu Á nheo mắt quan sát cô một lúc, Tiểu Á thoáng nhận ra có điều gì đó bất ổn, cô nhanh nhẩu hỏi: “Cái áo này hình như chị mặc hôm qua thì phải”.

Gương mặt Đinh Thần hết đỏ ửng lại chuyển sang trắng bệch, rõ ràng là chẳng có chuyện gì xảy ra nhưng sao cô cứ làm như có chuyện gì khuất tất không dám nói ra. Cô chẳng biết trả lời thế nào bèn im lặng giả vờ ngây ngô.

Đinh Tiểu Á cũng là người thức thời hiểu chuyện, cô nhận ra vẻ không thoải mái của Đinh Thần. Tiểu Á bê tập giấy tờ Đinh Thần vừa ký ra khỏi cửa trong bộ dạng dăm chiêu.

Đinh Thần tiếp tục耿耿 ngơ.

Cô từng có ý định cắt đứt mối quan hệ tình cảm này, cô cũng đã tự nhủ với lòng rằng mình phải hận anh, cô gắng sức kìm nén nỗi nhớ của mình dành cho anh nhưng chỉ hoài công vô ích, chỉ cần một câu, một lời nói ngon ngọt của anh, chỉ cần anh đối xử dịu dàng với cô, thì cô lại tiếp tục ngốc nghếch chui vào lưới tình do chính anh dệt ra.

Cảm giác bồn chồn xuất hiện trong lòng cô.

Tình yêu chính là vậy, càng muốn quên đi thì càng cảm thấy khó quên.

Cô thầm thở dài, cả cuộc đời này của cô đều nằm gọn trong lòng bàn tay anh.

Điện thoại của Bùi Tử Mặc đến thật đúng lúc: “Thần Thần, em đang làm gì vậy?”.

Đinh Thần thờ ơ trả lời: “Làm việc, chứ còn làm gì!”.

“Tối nay anh đến đón em được không?” Bùi Tử Mặc e dè hỏi cô, anh không muốn dồn ép cô.

Đinh Thần ngẫm nghĩ một lúc rồi trả lời: “Được”.

Cô nhận lời ngay khiến Bùi Tử Mặc vui sướng ngây ngất. Anh căng thẳng hỏi cô: “Thần Thần, vậy khi nào anh đến thì tiện cho em?”.

Đinh Thần bật cười: “Trước kia, anh không bao giờ hỏi em như thế, anh đến nơi thì gọi điện báo em”.

Bùi Tử Mặc gãi đầu, trước kia anh quả thực có phần ngang ngược, từ nay về sau anh sẽ thay đổi, anh hỏi dò ý kiến của Đinh Thần: “Vậu sáu giờ anh đến trước cửa tòa nhà nhé?”.

“Vâng.” Đinh Thần ngẫm một lúc, đổi ý nói: “Hay là anh đợi em ngay con đường trước mặt được rồi!” Cô có lý do riêng của mình, tạm thời cô vẫn không muốn Đinh Tiểu Á nhìn thấy cô và Bùi Tử Mặc ở bên nhau, mối quan hệ hiện nay của hai người chẳng thể nào giải thích cho bất kỳ ai hiểu được.

Bùi Tử Mặc giữ nguyên tâm trạng chán chường của mình trong vài giây, nhưng dù sao bộ dạng của anh lúc này vẫn tốt hơn bị Đinh Thần từ chối.

Đinh Tiểu Á thấy Đinh Thần bước vào nhà vệ sinh liền vội vàng theo sau, huých tay Đinh Thần, mặt mày hớn hờ, cô nói: “Chị à, thật ra chị không cần phải xấu hổ, mọi người đều là người trưởng thành cả rồi, cứ cho là tối qua chị ở lại nhà bác sĩ Thẩm cũng chẳng có vấn đề gì to tát cả!”

Con nhỏ này đầu óc lại nghĩ đâu nữa rồi, gương mặt Đinh Thần lộ vẻ ngượng ngập.

Đinh Tiểu Á nhanh chóng lĩnh mất, không cho cô có cơ hội giải thích.

Đinh Thần quả thực dở khóc dở cười.

Bùi Tử Mặc ân cần niềm nở đón Đinh Thần lên xe với nụ cười vô cùng rạng rỡ.

Đinh Thần uể oải day day huyết thái dương: “Đi đâu ăn cơm?”

“Về nhà ăn, anh làm toàn những món em thích, ăn xong cơm anh sẽ mát xa cho em, bảo đảm lấy lại tinh thần gấp trăm lần.” Bùi Tử Mặc nhovn cười để lộ hàm răng trắng muốt đều thẳng tắp.

“Về nhà...” Đinh Thần lặp lại, cúi đầu mỉm cười, dường như không còn đáng vẻ bái xích như trước nữa.

Bùi Tử Mặc vui mừng hoan hỉ, anh nhấn chân ga, xe chạy đi rất nhanh.

Đinh Thần vội vàng dặn dò anh: “Lái xe chậm thôi!”

“Em yên tâm, không vượt quá tốc độ đâu!” Bùi Tử Mặc quả thực hết sức nóng lòng nhưng không đến nỗi đem tính mạng hai người ra làm trò đùa.

Bùi Tử Mặc huyền hoặc tưởng tượng về truyền thuyết tuyệt đẹp gương vỡ lại lành.

Còn Đinh Thần mơ ước về một bữa tối với bầu không khí lãng mạn, ấm áp bên ánh nến.

Lúc này, chẳng ai trong hai người nghĩ tới hiểm nguy đang từng bước đến gần.

Một chiếc xe tải hàng với tải trọng mười mấy tấn đang nghiêng ngả xiêu vẹo trở đến ngay phía trước với tốc độ cực nhanh, đoạn đường chật hẹp, xe cộ qua lại đông đúc, Bùi Tử Mặc không kịp tránh, suy nghĩ duy nhất trong đầu anh lúc này chính là bảo vệ Đinh Thần không để cô chịu bất kỳ sự tổn hại nào. Anh đánh tay lái liên tục, nhanh chóng qua mặt vài chiếc xe khác, cuối cùng anh ra sức đánh vô lăng về phía tay phải, bên tai anh vọng lại tiếng va đập dữ dội, anh mất dần ý thức.

Khi Đinh Thần tỉnh lại thì cô đã ở trong bệnh viện, bố mẹ, Đinh Tiểu Á, và cô bạn thân Diệp Tử đều ở bên cạnh, cô mở to mắt nhìn họ, câu đầu tiên chính là: “Bùi Tử Mặc đâu?”

Hốc mắt Đinh Tiểu Á thoáng chốc đỏ hoe.

Bà Đinh né tránh không trả lời câu hỏi của cô.

Ánh mắt Đinh Thần di chuyển trên từng khuôn mặt của mọi người, cuối cùng dừng lại trước Diệp Tử.

Diệp Tử không thể né tránh, đành lên tiếng trả lời: “Đinh Thần, cậu đừng lo lắng, Bùi Tử Mặc vẫn đang trong phòng cấp cứu.”

Đinh Thần gật đầu, bình thản nói: “Mình đến trước cửa phòng cấp cứu xem thử!”

“Cậu lo ỉnh trước đi.” Diệp Tử nói. “Cậu cũng bị thương không nhẹ đâu!”

“Anh ấy sẽ không sao, đúng không?” Đinh Thần hỏi, nước mắt lưng tròng.

Diệp Tử hạnh hợ: “Mình còn chưa truy cứu trách nhiệm của anh ta đấy, vì sao cậu lại ngồi trên xe anh ta?”

Đinh Thần nức nở: “Nếu không phải là anh ấy thì chắc người hiện giờ nằm trong phòng cấp cứu kia chính là mình”.

Khoảnh khắc trước khi bị hôn mê, cô cảm nhận rất rõ, Bùi Tử Mặc liều mạng đánh vô lăng về phía bên phải giành lấy nguy hiểm nhất về phía mình, thời khắc quan trọng nhất, anh chừa lại hy vọng sống cho Đinh Thần.

Diệp Tử lúc này im lặng không nói lời nào, mãi một lúc sau, cô dụi dụi mắt, nói: “Bác sĩ nói tình hình không mấy khả quan!”.

Đinh Thần nóng lòng đến mức sắc mặt liền biến đổi: “Mình muốn đi thăm anh ấy!”.

“Giờ cậu cũng chẳng thể giúp ích gì được, an tâm nằm ở đây, có tin tức gì mình sẽ lập tức thông báo với cậu!” Sắc mặt Diệp Tử tuy bình tĩnh nhưng trong lòng vô cùng lo lắng. Khoan bàn đến chuyện Đinh Thần có chịu nổi sự kích động hay không thì Bùi Tử Mặc cũng chẳng phải là tên đại gian đại ác, anh ta không đáng nhận được kết cục này.

Sắc mặt Đinh Thần trắng bệch, nước mắt lăn chã tuôn rơi. Cô còn ngỡ rằng cả hai vẫn có thể làm lại từ đầu, nhưng dường như ông trời không hề có ý định cho bọn họ cơ hội. Đinh Thần hết sức hối hận, hối hận vì trước đó cô không chịu dành cho Bùi Tử Mặc sự hòa nhã gần gũi. Nếu như sớm biết trước tối qua là lần gặp gỡ cuối cùng của hai người thì cô nhất định sẽ không trốn chạy khỏi anh.

Cô thầm cầu nguyện: Nếu như Bùi Tử Mặc có thể qua được kiếp nạn này thì cô sẽ không màng để tâm đến thể diện đáng ghét của mình. Những dĩ vãng không vui chẳng dễ gì bỏ qua kia sẽ dần lu mờ, điều quan trọng nhất lúc này chính là anh phải sống. Anh nguyện bảo vệ cô bằng cả sinh mệnh mình đã đủ bù đắp những hối tiếc trước kia của cô.

Sáng sớm tinh mơ hôm sau, rốt cuộc cũng đã có tin tức.

Bùi Tử Mặc tuy bị gãy sáu đoạn xương sườn, khắp người trọng thương, phần trước ngực do va chạm mạnh dẫn đến bị thương tổn với mức độ khác nhau, trên mặt anh khá nhiều vết xước, tay chân đều bị gãy nhưng dù sao anh vẫn còn giữ được tính mạng.

Lúc Đinh Thần đến thăm Bùi Tử Mặc, toàn thân anh đều được băng bó trắng toát, hết như một quái nhân dành để nghiên cứu khoa học. Cô cố gắng kìm nén những giọt nước mắt toan tuôn rơi nơi hốc mắt, gượng cười còn khó coi hơn cả khóc.

Bùi Tử Mặc yếu ớt cất tiếng nói: “Thần Thần, em không sao là tốt rồi!”.

“Anh thật là khờ khạo, anh...” Câu nói tiếp sau đó Đinh Thần chẳng thể nào thốt nên lời.

“Đó là vì anh nợ em.”

Câu nói của anh khiến Đinh Thần rơi lệ.

“Thần Thần, nhìn thấy em, anh thật sự cảm thấy rất vui!” Bùi Tử Mặc cười vui sướng.

Đinh Thần đau xót, cười dịu dàng: “Anh đã bị thương ra nông nỗi này vậy mà miệng vẫn nói không ngại nghỉ”.

“Hiện giờ ngoại trừ miệng anh ra toàn thân anh chẳng chỗ nào cử động được.” Giọng Bùi Tử Mặc nói rất khẽ, Đinh Thần gắng sức lắng nghe mới có thể nhận ra anh đang nói gì.

“Đừng lo, em sẽ săn sóc anh, anh cứ xem em chính là tay chân của anh.” Cô nói.

Đôi mắt Bùi Tử Mặc rực sáng: “Vậy anh mong mình mãi mãi không khỏi bệnh”.

“Anh nói gì vậy?” Đinh Thần nghe không rõ.

Bùi Tử Mặc lặp lại lần nữa.

Đinh Thần giận dữ nói: “Xí, nói năng chẳng kiêng dè gì cả!”.

Bùi Tử Mặc cười toe toét: “Em thực sự muốn chăm sóc anh?”.

“Vâng.” Đinh Thần quả quyết gật đầu.

“Vậy thì tốt quá!” Bùi Tử Mặc phấn khích đến mức mắt đảo liên tục, tiếp đó bồi thêm một câu: “Nhưng mà chẳng lẽ chuyện đại tiểu tiện em cũng lo hay sao?”.

Đinh Thần: “...”.

Bùi Tử Mặc cẩn thận hỏi dò: “Vậy em sẽ dứt cơm cho anh?”.

“Vâng.”

“Giúp anh mặc đồ?”

“Vâng.”

Nụ cười của Bùi Tử Mặc càng thêm rạng rỡ: “Hằng ngày đọc báo cho anh nghe?”.

“Vâng.”

“Thần Thần, làm vợ anh nhé?” Bùi Tử Mặc mỉm cười diễm đạm.

“Vâng.” Đinh Thần bụm miệng: “Á!”.

Bùi Tử Mặc cười rạng rỡ: “Quyết định vậy nhé!”.

Vẻ mặt Đinh Thần nhuốm vẻ bình thản kiêu diễm, tận đáy lòng cô thầm thốt lên một chữ: “Vâng!”.

Thời gian có thể làm thay đổi một số thứ như chuyện tình cảm, ví như những tổn thương mà người ta từng nếm trải trước đây.

Thời gian cũng sẽ lưu giữ một số đồ vật, tình cảm có thể mang lại cho bạn những hồi ức, lưu lại trong lòng bạn những dấu vết của sự thương tổn.

Sinh mệnh con người quá ngắn ngủi, nếu như con người ta trước sau cứ sống trong sự ăn năn, hối tiếc vậy thì họ sẽ mãi mãi đau khổ.

May mà Bùi Tử Mặc đã bước ra khỏi điều đó, anh biết mình nên làm thế nào để bù đắp hạnh phúc mà anh mắc nợ Đinh Thần.

Nhân sinh vô thường, có người nào không từng phạm phải sai lầm, chỉ cần người đó thật tâm sửa sai, đã là việc hết sức tốt đẹp.

May mà con tim Đinh Thần quyết không chịu từ bỏ, cô hiểu được bản thân phải làm thế nào nắm bắt được hạnh phúc của mình.

Tình yêu xét cho cùng sẽ không còn là sự chờ đợi trong vô vọng.

12. Chương 12: Tấm Vé Mang Con Số Tình Yêu

Khởi nguồn ý tưởng của Đáng tiếc không phải anh là do một ngày nọ tôi đi ngang qua một trường đại học, nhìn các em sinh viên trẻ trung, rạng ngời sức sống, bất giác nhớ lại thuở áo trắng sân trường của mình. Những ký ức đó vừa ngọt ngào lại vừa có chút đắng cay, mang theo một nỗi buồn chia ly man mác, giây phút này đây lại hiện rõ trong tâm trí tôi. Và thế là tôi đã cho ra đời cuốn tiểu thuyết mang đậm chất sinh viên trẻ trung và cuộc sống thời đại học: Đáng tiếc không phải anh.

Nhân vật được xây dựng rất đơn giản, bình dị, tình tiết cũng không rườm rà, không có các chương tả ngược từ hiện tại về quá khứ để tạo sự hồi hộp cho độc giả. Từ đầu đến cuối tác phẩm chỉ tập trung vào tình yêu giữa nữ chính Diệp Tử và nam chính Hướng Huy, mỗi tình sinh viên bình dị này được đưa vào những hình ảnh lãng mạn và tả thực, độc giả như được trở lại với những năm tháng đại học sôi động, trẻ trung, vô cùng gần gũi và ấm áp.

Chúng ta đều là những thiên thần, không may rơi xuống trần gian, trong khoảnh khắc đôi cánh mềm bị gãy đó, chúng ta thề rằng sẽ đi tìm một người có thể cùng mình ngắm ánh chiều tà, tin rằng người đó đang âm thầm đợi mình ở một ngã rẽ nào đó, chỉ vì một ngày địa lao thiên hoang.

Trong bao mối tình giữ chốn nhân gian, còn gì tuyệt vời hơn cảnh được nắm tay nhau đến đầu bạc răng long.

Tôi cũng muốn biết, khi tình yêu đã trở thành hoàn niệm, khi khoảng cách đã trở nên xa xôi, khi thời gian đã khiến ký ức trở nên nhạt nhòa, họ còn có thể vượt trăm núi ngàn khe đồng hành bên nhau đến giờ phút cuối cùng, viết lên chuyện tình sâu sắc cảm động như những truyền thuyết bất hủ hay không?

Người ta thường nói yêu nhau thì dễ, sống với nhau mới khó. Đáng tiếc không phải anh viết về một chuyện tình và quá trình hai người sống chung bên nhau, chúng ta đều biết kết cục trọn vẹn nhất của một mối tình là hai người được nắm tay nhau bước vào thiên đường hôn nhân, chỉ có điều, đôi khi cuối cùng chúng ta vẫn phải cúi đầu trước số phận.

Hai năm sau khi tôi hoàn thành tác phẩm Gặp anh là điều bất ngờ tuyệt vời nhất, vốn chỉ là muốn viết về một câu chuyện về game onlie nhẹ nhàng, hài hước, không ngờ lại có mối liên hệ với nữ chính Diệp Tử, vì Diệp Tử chính là sếp trực tiếp của nữ chính Diêu Thiên Thiên. Nếu nói Đáng tiếc không phải anh viết về sự trưởng thành, lột xác của nhân vật chính từ cuộc sống trong trường đại học đến chốn công sở, thì Gặp anh là điều bất ngờ tuyệt vời nhất lại là sự kết hợp của game online và câu chuyện nơi công sở. Sau đó, Mùa hạ chung tình và Nếu em là truyền thuyết của anh vẫn là sự tiếp nối của câu chuyện chốn công sở.

Sáng tác Nếu em là truyền thuyết của anh là vì độc giả rất có hứng thú với nhân vật Đinh Thần trong tác phẩm Đáng tiếc không phải anh, mong muốn có được câu chuyện của cô, còn câu chuyện trong Mùa hạ chung tình lại lấy đề tài từ câu chuyện có thực xảy ra với một người bạn thân của tôi, nghệ thuật kết hợp với đời sống đã trở thành một cuốn tiểu thuyết hấp dẫn. Đôi lúc tôi cũng bị ảnh hưởng bởi độc giả, họ mong muốn điều gì thì tôi lại cố gắng đáp ứng nguyện vọng đó, chính vì thế tôi đang ấp ủ một tác phẩm mới viết về câu chuyện giữa Quách Chỉ và Lâm Sâm, đây là sản phẩm khi bị độc giả thôi thúc vô số lần, hy vọng có thể khiến độc giả cảm động như trong những tác phẩm trước.

Trong chốn công sở giữa các thành phố lớn, đằng sau vẻ hào nhoáng, lịch lãm, đằng sau lớp vỏ bóng bẩy, có cô gái nào không có trái tim bị tổn thương. Có người chọn cách lẩn tránh, có người chấp nhận đối mặt với khó khăn, với tính cách khác nhau, mỗi cô gái sẽ có một cuộc đời khác nhau. Trong Gặp anh là điều bất ngờ tuyệt vời nhất, Diêu Thiên Thiên là người vui vẻ, hoạt bát, dám yêu dám hận. Trong Mùa hạ chung tình, Chung Lăng là người tính tình lập dị, giỏi giang trong công việc, nhưng nếu gặp phải người trong mộng thì đầu óc cũng sẽ không còn sự sáng suốt vốn có. Trong Nếu em là truyền thuyết của anh, Đinh Thần là người rất nghiêm túc trong công việc, một cô gái mạnh mẽ, thành đạt, nhưng lại không thể giải quyết ổn thỏa cuộc sống hôn nhân, cô yêu Bùi Tử Mặc tha thiết nhưng Bùi Tử Mặc lại luôn luôn thờ ơ, xa cách với cô.

Trong các tác phẩm, tôi không cố tình phóng đại những quy tắc ngầm ở chốn công sở, họ là những cô gái xinh đẹp làm việc trong các văn phòng cao cấp có thể gặp ở mọi nơi, có một công việc khá ổn, thu nhập cũng không tệ, trải qua những thăng trầm, bôn ba nơi công sở, nhưng ước mơ và sự theo đuổi tình yêu của họ đều như nhau.

Có thể đằng sau cuộc sống bình thường đang có một chuyện tình lãng mạn chờ đợi bạn, có thể một người nào đó đã đợi bạn năm trăm năm dưới cây ước nguyện và chỉ chờ bạn xuất hiện mà thôi.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/neu-em-la-truyen-thuyet-cua-anh>